

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER
TED DEKKER

KIRMIZI

ÇEMBER | KİTAP İKİ

DESTANSI KURTULUŞ

KIRMIZI, GEÇMİŞ İLE GELECEĞİN ORTAK KADERİDİR.

KIRMIZI, YİTİRİLEN CENNETİN DESTANSI KURTULUŞUDUR.

KIRMIZI, ÇEMBERİN EN KANLI HALKASIDIR.

**SİYAH'IN AKILLARA DURGUNLUK VEREN TEMPOSU, TED DEKKER'İN
DESTANSI ÇEMBER SERİSİNİN İKİNCİ KİTABI *KIRMIZI*'YA
DORUĞA ÇIKIYOR.**

THOMAS HUNTER EN FAZLA BİR AY ÖNCE, GARSONLUK YAPAN
BAŞARISIZ BİR YAZARKEN, ŞİMDİ KENDİNİ İKİ DÜNYAYI DA
ÇÖKÜŞTEN KURTARACAK ZORLU BİR MACERANIN İÇİNDE
BULMUŞTU. BİR DÜNYADA, İLKE SAVAŞÇILARDAN OLUŞAN BİR
ORDUYA KUMANDA EDEN, SAVAŞLARDA YARALANMIŞ BİR
GENERAL; DİĞERİNDE İSE DURDURULMASI MÜMKÜN OLMAYAN
BİR VİRÜSLE KÜRESEL BİR KAOS YARATMA NİYETİNDE OLAN
TERÖRİSTLERİ ALT ETMEYE ÇALIŞAN BİR ADAM.

YIKIMIN EŞİĞİNDE İKİ DÜNYA.
AKLA HAYALE GELMEYEN BİR ÇÖZÜM.

RÜYA İLE GERÇEĞİN ÇARPIŞTIĞI ADRENALİN YÜKLÜ BİR
DESTANA HAZIR OLUN. SİYAH, *KIRMIZI*'YA DÖNERKEN ARTIK
HİÇBİR ŞEY ESKİSİ GİBİ OLMAYACAK.

TED DEKKER

KIRMIZI

ÇEMBER | KİTAP İKİ

DESTANSI KURTULUŞ

KIRMIZI

Ted Dekker

Baskı: Şubat 2015
ISBN: 978-605-5420-12-3
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©Ted Dekker

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ye aittir.

Baskı

Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 12142
Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14
Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 452 23 02

MARTI YAYINCILIK

Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Orijinal Adı	: Red
Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Çeviren	: Mihriban Doğan
Editör	: Deniz Güreler
Sayfa Tasarımı	: Elif Aydın Yavuz
Redaksiyon	: Tuğba Yavuzaslan
Kapak Tasarımı	: Merve Oral

TED DEKKER

KIRMIZI

ÇEMBER | KİTAP İKİ

DESTANSI KURTULUŞ

*Çocuklarım için.
Maskelerin arkasında nelerin gizlendiğini
hiç unutmasınlar.*

ÇEMBER NEREDE BAŞLIYOR?

Çoğu serinin aksine, Çember Serisi tamamen döngüsel-
dir; yani Kitap Sıfır olan *Yeşil*, hem henüz *Siyah*, *Kırmızı*
veya *Beyaz*'ı okumamış olanlar için seriyi başlatır, hem de
Siyah, *Kırmızı* ve *Beyaz*'ı okumuş olanlar için seriyi tamam-
lar. Korkmayın, hikâye hem çember hem de sıfır gibi kesin-
tisiz işler. Seçim size kalmış. İster *Siyah*'la başlayıp, sonra
Kırmızı, *Beyaz*'ı okuyun ve *Yeşil*'le bitirin. İster *Yeşil*'le baş-
layın, *Siyah*, *Kırmızı* ve *Beyaz*'la devam edin.

Derinlere dalın.

Ted Dekker

Bangkok

Kara, kapıya doğru giderken yarı yolda durdu. Thomas'la birlikte iki yatak odalı büyük bir otel süitinde kalıyorlardı. Kara'nın yatak odasının dışındaki kısa koridor oturma odasına, aksi yönde de bitişikteki süite gidiyordu. Koridorun karşısında da erkek kardeşinin odası vardı. Kardeşi ölü gibi yatmış, rüyalar görüyordu; Kara'nın az evvel Dışişleri Bakan Yardımcısı Merton Gains'den duyduğu haberdan tamamen bihaberdi.

Virüs tam da Thomas'ın daha dün akşam öngördüğü gibi salıverilmişti.

Gains, *yarım saat*, demişti. *Onu yarım saat içinde aşağı getir.* Eğer Thomas'ı şimdi uyandırırsa hemen aşağı inmek isteyecekti. Kardeşinin uykusunun her dakikası—hatta her saniyesi—onun rüya dünyasındaki saatlere, günlere hatta haftalara eşdeğer olabilirdi. Birçok şey olabilirdi. Cevaplar açığa

çıkabilirdi. Onu uyandırmamalıydı.

Ancak diğer yandan Svensson virüsü salıvermişti. Kardeşini hemen uyandırmalıydı.

Tuvalete gidip geldikten hemen sonra onu uyandıracaktı.

Kara hızla yan odaya geçti, önce ışığı sonra suyu açtı. Kapıyı kapattı.

“Uçurumdan adım attık, şimdi de bir çılgınlığın içine düşüyoruz,” dedi. Kaldı ki çılgınlığın içine düşüş, belki de Thomas’ın Denver’de balkondan aşağı atlamaya kalkmasıyla başlamıştı. Thomas onu Bangkok’a sürüklemiş, Monique de Raison’u kaçırmış ve Carlos adlı bir katilin elinden iki kez sağ kurtulmuştu ki hiç şüphesiz o adam hâlâ onların peşindeydi. Tüm bunlar Thomas’ın başka bir realiteye ait rüyaları yüzünden oluyordu.

Thomas uyandığında elinde yeni bilgiler olacak mıydı? *Renkli ormandaki güç yok oldu*, demişti. Renkli ormanın kendisi de yok olmuştu ki bu Thomas’ın gücünün de yok olmuş olabileceği anlamına geliyordu. Eğer durum buysa Tom’un rüyalarının, âşık olduğu ve geriye perende atmayı öğrendiği fanteziler olma haricinde bir yararı olmayabilirdi.

Kara’nın yüzüne serptiği serin su canlandırıcı geldi.

Ellerinden suyu silkti, tuvalete doğru yürüdü.

1.

BÖLÜM

Thomas terli kara küheylanı kumlu vadi boyunca, az meyilli yokuştan yukarı dörtlale koşturdu. Kanlı kılıcını kınına soktu, iki eliyle birden dizginleri kavrayarak atın boyuna doğru eğildi. Biraz arkasında yirmi savaşçı sağlı sollu uzun bir hat hâlinde onu takip ediyordu. Onlar kuşkusuz tüm dünyadaki en büyük savaşçılardı ve hemen önlerindeki tepeye doğru gümbür gümbür giderlerken, bir soru her birinin zihninde dalgalanıyordu.

Kaç kişiler?

Güruh saldırısı kanyon diyarından, Natalga Geçidi'nden gelmişti. Bu pek alışılmadık bir şey değildi zaten. Son on beş yıldır Çöl Sakinleri'nin orduları birçok kez doğudan saldırmıştı. Alışılmadık olan şey ise, adamlarının güneye doğru bir milden daha az bir mesafe içinde, az evvel bozguna uğrattıkları gruptaki adam sayısıydı. Yüz kişiden fazla değildiler.

Çok azdı. Çok ama çok azdı.

Güruh hiçbir zaman az sayıda askerle saldırmazdı. Thomas'ın ordusunun olağanüstü hız ve becerisi öne çıkarken, Güruh da her zaman sayısına güvenmişti. Bir tür doğal denge geliştirmişlerdi. Thomas'ın tek bir adamı bile en kötü gününde Güruh'tan beş kişiyi haklayabilirdi. Bu avantajları Güruh ordusunun beş yüz bin askerle yaklaştığı olgusuyla ancak biraz azalıyordu. Thomas'ın ordusundaki askerlerin sayısı acemilerle birlikte otuz binden daha azdı. Düşmanları tüm bunların farkındaydı. Buna rağmen yalnızca bu küçük savaşçı grubunu Geçit'ten yukarı, ölüme yollamışlardı.

Neden?

Hiç konuşmadan at sürüyorlardı. Toynaklar savaş davulları gibi gümbürdüyordu, bu tuhaf biçimde rahatlatıcı bir sestti. Hepsinin atı aygırdı. Savaşçıların hepsi ön kol ve uyluk koruyucuları olan, sertleştirilmiş deriden yapılmış zırh giymişlerdi. Bu zırhlar göğüs göğse dövüşte eklemlerine hareket serbestliği sağlıyordu. Bıçaklarını baldırlarına, kamçılarını kalçalarına bağlamışlar; kılıçlarını da atlarında taşıyorlardı. Bu üç silah, iyi bir at ve bir de suyla dolu deri bir matara, herhangi bir Orman Muhafızı'nın bir hafta hayatta kalıp, yüz kişiyi öldürmesine yeterdi. Tabii ki onların normal dövüş becerilerini de unutmamak lazım.

Thomas tepeden uçar gibi aştı, sırtını geriye atıp aygırını kuvvetle çekerek durdurdu. Diğerleri bayır boyunca dizilmişti. Hâlâ kimseden ses çıkmıyordu.

Şu anda gördükleri, kolayca sözlere dökülebilecek gibi

değildi.

Gökyüzü çölde öğleden sonraları hep olduğu gibi, kırmızıya, kan kırmızısına dönüyordu. Sağ tarafta kanyon diyarı uzanıyordu; on altı kilometre karelik uçurum ve iri kayalar, kızıl çöller ile yedi ormanın ilki arasında doğal bir bariyer görevi görüyordu. Orası Thomas'ın ormanıydı. Kanyon kayalıklarının ardında, kızıla çalan kumlar sonsuz bir kum denizine akıyordu. Bu manzara Thomas'a kendi ormanı kadar tanıdık geliyordu.

Şimdi gördükleri ise öyle değildi.

İlk bakışta eğitilmiş bir göz bile, çöl zeminindeki belli belirsiz hareketi pırıldayan ısı dalgalarıyla karıştırabilirdi. Sanki kanyonların içine girmiş muazzam düz kum bölgeleri boyunca hafifçe dalgalanan bej bir şerit gibi görünüyordu. Ne var ki bu çöl sıcağı gibi zararsız bir şey değildi.

Bu, Güruh ordusuydu.

Pul pul dökülen kül rengi tenlerini örtmek için başlıklı bej tunik giymişler, kumda görünmemek için de açık taba rengi atlara binmişlerdi. Thomas bir keresinde elli tanesinin yanından geçip gitmiş, onları kumtaşından ayırt edememişti.

“Mikil, kaç kişiler?”

İkinci kumandanı güneydeki ufku inceliyordu. Thomas onun bakışlarını takip etti. On kadar küçük birlik Geçit'ten yukarı çıkıyordu, her biri birkaç yüz kişiden ibaretti; otuz dakika önce dağıttıkları birlikten daha büyük değillerdi.

Kadın kumandanı, “Yüz bin,” dedi. Siyah saçları güneşte yanmış alnının arkasında deri bir şeritle toplanmıştı. Sağ

yanağındaki küçük, beyaz bir yara izi pürüzsüz ve süt gibi olan tenini lekelemişti. Bu kesiği Güruh değil de, bir yıl önce güç gösterisi yapan erkek kardeşi yapmıştı. Kardeşini adamakıllı yenmiş, burnunu bile kanatmadan onu yere sermişti.

Ne var ki kardeşi bundan altı ay sonra bir çatışmada ölmüştü.

Mikil'in yeşil gözleri çölü taradı. "Zorlu bir çatışma olacak."

Thomas aslında yetersiz kalan bu ifade karşısında ofladı. Hepsi de bir yığın muharebede iyice bilenmişti, ama hiçbir zaman bu kadar büyük bir orduyla karşı karşıya kalmamışlardı.

"Ana birlik güney kayalıklarının yanından güneye hareket ediyor."

Mikil haklıydı. Bu Güruh'un yeni taktiği idi.

Thomas, "Asıl kuvvet yandan kuşatırken, bize Natalga Geçidi'nde saldırmak istiyorlar," dedi.

Teğmeni William, "Başaracaklarına da güveniyorlar," dedi.

Kimse karşı çıkmadı. Kimseden ses çıkmadı. Kimse kılmıdamadı.

Thomas tekrar ufka göz gezdirip yönlerini değerlendirdi. Çöl, küçük çocuk onları çölün ortasındaki o küçük cennete götürdüğünden bu yana, Thomas'ın on beş yıldır Güruh tehdidinden koruduğu ormanlı vadide, batıda son buluyordu.

Kuzeyde ve güneyde, yaklaşık yüz bin Orman İnsanı'nın yerleştiği, buna benzer altı tane daha orman vardı.

Thomas ve Rachelle gölü bulduktan yaklaşık bir yıl sonra ilk orman sakinine rastlamışlardı. Büyük Güney Ormanı'ndan geldiği için adamın adı Güney'in Ciphus'uydu. O yıl Marie adını verdikleri ilk çocukları dünyaya gelmişti. Thomas'ın Marie'si. Aslen renkli ormandan gelenler yaşadıkları ormana göre isim alıyorlardı, bu yüzden örneğin Güney'in Ciphus'u deniyordu. Büyük Aldatmaca'dan sonra doğan çocuklar ise babalarının ismini alıyorlardı. Thomas'ın Marie'si gibi.

Üç yıl sonra Rachelle ile Thomas'ın Samuel adını verdikleri bir oğulları dünyaya gelmişti. Şimdi artık on iki yaşlarında güçlü bir delikanlı olmuştu. Daha şimdiden ustalıkla kılıç kullanıyordu. Thomas da onun muharebelere katılmasını önlemek için sesini yükseltmek zorunda kalıyordu.

Her ormanın bir gölü vardı ve Elyon'un inançlı insanları acı veren o cilt hastalığına yakalanmamak için her gün yıkanıyorlardı. Onları Serseri'lerden ayıran, bu temizlik ritüeliydi.

Orman İnsanları yıkandıktan sonra her gece, Büyük Macera'yı kutlamak için dans edip şarkı söylüyorlardı. Ve her yıl şu anda yaklaşık yüz bin olan tüm yedi ormanın insanları, Orta Orman–Thomas'ın ormanı–denen en büyük ormana hac yolculuğu yapıyorlardı. Yıllık Toplantı bugünden itibaren yedi gün boyunca sürecekti. Thomas şu anda kaç tane Orman İnsanı'nın korunmasız bir şekilde çölden geçtiğini ise düşünmek bile istemiyordu.

Serseriler kuşkusuz Orman İnsanları'na dönüşebilirlerdi –gölde yapacakları basit bir banyo, ciltlerini temizleyip, iğ-

renç kokularını giderirdi. Yıllar içinde az sayıda Serseri, Orman İnsanı'na dönüşmüştü, ama Orman Muhafızları'nın Güruh'u firar etmekten yıldırmaları pek de dile getirilmeyen bir uygulamalarıydı.

Açıkçası hepsini barındıracak kadar göl yoktu.

Konsej büyüğü olan Güney'in Ciphus'u göllerin gerçekte yalnızca üç yüz bin kişi için yeterli geleceğini hesaplamıştı. Açıkçası sayıları şu anda bir milyonu geçen Güruh için yeterli su yoktu. Göller şüphesiz Elyon'un sadece Orman İnsanları'na verdiği bir hediyeydi.

Güruh'u yıkanmaktan vazgeçirmek zor değildi. Serseri'lerin hastalıklı cildi üzerinde nemin yol açtığı yoğun acı, onların göllere karşı büyük bir tiksinti duymalarına yetiyordu ve liderleri Qurong da orman diyarının çok gıpta edilen kaynaklarını fethettiğinde, sularını yok etmeye yemin etmişti.

Çöl Sakinleri ilk olarak on üç yıl önce, güney batıya iki yüz mil uzaklıktaki küçük bir ormana saldırmışlardı. Beceriksiz saldırganlar taş ve sopalarla geri püskürtülmelerine rağmen, çoğunluğu kadın ve çocuk olan, Elyon'un takipçilerinden yüzden fazla insanı katletmişlerdi.

Thomas'ın tercihi barıştan yana olmasına rağmen, bu olaydan sonra Orman İnsanları için barışı korumanın tek yolunun bir ordu oluşturmak olduğuna karar vermişti. Rachelle'nin erkek kardeşi Johan'ın yardımıyla, tarihten hatırladıklarına dayanarak metal aramaya koyuldu. Bakır ve kalaya ihtiyacı vardı; bunlar karıştırıldığında bronz meydana gelirdi ki bu da kılıç yapımı için yeterli güçte bir metaldi. Bir fırın

inşa ederek, maden cevherini sızdıran türü buluncaya kadar her çeşit kayayı ısıttılar. Kanyon diyarının maden cevherleriyle dolu olduğu ortaya çıktı. Thomas ilk kılıcını yaptığı malzemenin sahiden bronz olup olmadığından hâlâ emin değildi; ama malzeme keskinleştirilebilecek kadar yumuşak, bir adamın kafasını tek bir vuruşta koparabilecek kadar da sertti.

Güruh tekrar geldi, bu defa daha büyük bir kuvvetle. Kılıç ve bıçak kuşanmış Thomas ve yüz savaşçısı, yani onun ilk Orman Muhafızları saldıran Çöl Sakinleri'ni lime lime etti.

Avcı'nın Thomas'ı lakaplı büyük savaşçının namı bütün çölde ve diğer ormanlarda aldı yürüdü. Üç yıl boyunca Güruh ancak ara sıra çatışmaya girmeye cesaret edebildi, bunun sonucunda ise her zaman korkunç bir ölüm gördüler.

Gel gör ki sayıları gitgide artan Güruh'un verimli orman topraklarını fethetme ihtiyacı da gitgide artıyordu. İlk büyük seferlerini yeni bronz silahlarını kuşanarak, Natalga Geçidi'ne düzenlediler: Uzun kılıçlar, keskin oraklar ve zincirlerin ucunda sallanan büyük topraklarla. Orada hezimete uğramalarına rağmen, o zamandan bu yana güçleri büyümeye devam etti.

Üç yıl önceki Kış Seferberliği sırasında Johan kayboldu. Orman İnsanları o yılki Toplantı'da onun yasını tuttular. Bazıları Elyon'un onları kötülüğün kalbinden, Güruh'un lanetinden tek bir vuruşla kurtarma sözünü hatırlaması için yalvardılar. O gün hiç şüphesiz gelecekti; Thomas buna ina-

niyordu, çünkü çocuk gölün içinde kaybolmadan önce bundan söz etmişti.

O gün bugün olsa Thomas ve Muhafızları için çok hayırlı olacaktı.

Mikil, “Saatin üstündeki işaret üç olduğunda, güney kayalıklarındaki mancınıklarımızın yanına gelecekler,” dedi. Thomas’ın zamanı bilmeleri için onlara öğrettiği güneş saatini kastediyordu. Sonra ekledi, “Üç saatte.”

Thomas çöle döndü. Hastalıklı Güruh ordusu çırpılmış tatlı gibi kanyonlara dökülüyordu. Akşam karanlığında kumlar kandan kararacaktı. Ve bu defa Güruh’un kanı kadar onların kanı da dökülecekti.

Rachelle, küçük Marie ve oğlu Samuel, Thomas’ın gözünün önüne geldi. Boğazına bir yumruk gelip oturdu. Diğerlerinin de çocukları vardı, birçok çocuk; biraz da Güruh’la eşit sayıya gelebilmek için bu kadar çocuk yapıyorlardı. Şu anda ormanlarda kaç tane çocuk vardı? Nüfusun yaklaşık yarısı. Elli bin tane.

Hiç olmazsa çocuklar için, bu orduyu geri püskürtmenin bir yolunu bulmak zorundalardı.

Thomas aşağıdaki teğmenlerine, cenk ustalarının her birine göz gezdirdi. Hangisi olursa olsun bu savaşın üstesinden ustalıkla gelebileceklerine inanıyordu; ona, Muhafızlar’a ve ormanlara olan sadakatlerinden hiç şüphe etmiyordu. Hatta Thomas’ın hatalarını dile getirmeye ve kararlarını sorgulamaya hevesli William bile onlar için canını verirdi. Sonuna kadar sadakat konusunda standardı Thomas belirlemişti.

Adamlarından birini bile kaybetmektense bacağını kaybetmeyi tercih ederdi ve hepsi de bunu biliyordu.

Ayrıca yine içlerinde, dövüşte bacağını ya da bir organını kaybetme ihtimali en düşük olan kişinin Thomas olduğunu da biliyorlardı. Thomas kırkında, adamlarının çoğunluğu yirmilerinde olduğu hâlde bu böyleydi. Adamları bildiklerinin çoğunu ondan öğrenmişlerdi.

Thomas on beş yıldır rüyasında bir kez bile tarihi görmemesine rağmen, bazı şeyleri hatırlıyordu—örneğin son kez Bangkok'ta olduğunu. Önemli devlet adamlarını Raison Türrü'nün hemen yanı başlarında olduğu hususunda ikna etmekte başarısız olduktan sonra, bir otel odasında uyuyakaldığını hatırlıyordu.

Ayrıca tarihten ufak tefek şeyler de hatırlıyordu. Savaşlar ve teknoloji hakkındaki bilgileri gitgide silikleşse de arta kalan bilgilerinden yararlanıyordu. Bu yeteneği ona diğerleri üstünde hatırı sayılır bir üstünlük sağlamıştı. Kara kanatlı Shataikiler renkli ormanı ele geçirdiklerinde, Thomas'ın tarihe dair hatıraları büyük oranda silinmişti. Thomas şimdi sadece, Büyük Aldatmaca'dan sonra ortadan kaybolan Roush'ların tarihi doğru olarak hatırladığını düşünüyordu.

Thomas dizginleri sol eline geçirdi, parmaklarını uzattı. “William, en hızlı at sende. Ormana geri dön, destek kuvvetlerini ilerideki sınıra getir.”

Bu durumda orman savunmasız kalacaktı ama çok az seçenekleri vardı.

William, “Zaten ortada olanı dile getirdiğim için kusuru-

ma bakma,” diye karşı çıktı. “Ama onları buraya getirmenin sonu kötü olur.”

Thomas, “Geçit’te üstünlük bizde,” dedi. “Onları orada vururuz.”

“Öyleyse destek kuvvetleri gelmeden onlarla çarpışacaksınız.”

“Onları oyalayabiliriz. Başka seçeneğimiz yok.”

William, “Her zaman başka bir seçenek vardır,” dedi. Onunla uğraşmak her daim böyle zorluydu. Thomas onun itirazını önceden tahmin etmişti ve aslında onunla aynı fikirdeydi.

“Ciphus’a boyumuzu tahliye edip kuzeydeki köylerden birine götürmek için hazırlamasını söyle. İtiraz edecektir, çünkü muharebeyi kaybetme ihtimaline alışkın değil. Bir de Toplantı’ya bir hafta kaldığından bunun küfür olduğunu haykıracaktır, o yüzden ona Rachelle ile birlikte söylemeni istiyorum. Rachelle onu ikna edecektir.”

William ona döndü. “Ben mi köye gideceğim? Başka birini gönder. Ben bu savaşı kaçıramam!”

“Döndüğünde savaşmak için bol bol zamanın olacak. Sana güveniyorum, William. İki görev de çok önemli. En hızlı at sende ve yalnız başına seyahat edebilecek en uygun adam sensin.”

William’ın övgüye ihtiyacı olmamasına rağmen, Thomas’ın söylediği bu sözler yüzünden başkalarının önünde sesini çıkarmadı.

Thomas, yirmi yaşında genç bir kadın olan, en güvenildiği keşif eri Suzan’a döndü. Suzan on tane eğitimsiz adamla

rahatlıkla dövüşebilirdi. Orman İnsanları'nın yaklaşık yarısının teni gibi onun teni de koyuydu. Cilt renklerinin değişik tonlarda olması onları, hastalık yüzünden hepsinin de cildi beyaz olan Güruh'tan ayıran başka bir özellikleriydi.

“En iyi iki keşif erimizi yanında götür. Güney yamaçlarına doğru gidin. İki saat içinde ana birlikle birlikte size katılacağız. Geldiğim zaman konum ve hız istiyorum. O orduya kimin komuta ettiğini öğrenmek istiyorum. Gerekirse aşağı inip, adamın başlığını indirin. Özellikle o komutanın rahip Martyn olup olmadığını öğrenmek istiyorum. En son ne zaman yemek yediklerini ve tekrar ne zaman yiyeceklerini öğrenmek istiyorum. Her şeyi, Suzan. Sana güveniyorum.”

“Peki, efendim.” Suzan atını kamçılایarak döndürdü. “Haya!” Aygır hızla dörtmala tepeden aşağı inmeye başladı, hemen arkasından William'ın atı fırladı.

Thomas karşıdaki Güruh'a dik dik baktı. “Dostlarım, bu günün geleceğini her zaman biliyorduk. Sizler dövüşmek için buradasınız. Duruma bakılırsa bu savaşı Elyon getirmiş gibi.”

Birisi ofladı. Buradaki herkes ormanlar için ölüydü. Ancak Elyon için herkes ölmezdi.

Thomas, Mikil'e, “Bu meydanda kaç kişi var?” diye sordu.

“Toplantı'ya diğer boyları getirecek olan dışarıdaki refakatçilerle birlikte on bin kişi, ama bunların beş bini orman çevresinde,” dedi. “Güney kayalıklarında bir savaşa katılabilecek beş binden az adamımız var.”

“Dikkatimizi dağıtmaya çalışacak olan şu küçük Güruh çetelerinin yolunu kesecek kaç kişi var?”

Mikil omuz silkti. “Üç bin. Her geçitte bin kişi.”

“Bin kişi göndereceğiz, her geçitte üç yüz kişi olacak. Diğerleri bizimle birlikte kayalıklara gelsin.”

Bir an kimseden ses çıkmadı. Hangi strateji böylesine imkânsız ihtimalleri tersine çevirebilirdi? Elyon bile böylesine bir vahamet anında hangi bilgece sözleri söyleyebilirdi ki?

Thomas atını çekip döndürerek, “Güneş batmadan önce altı saatimiz var,” dedi. “Haydi, gidelim.”

İçlerinden biri, “Gün batımını *görebileceğimizden* emin değilim,” dedi.

İtiraz eden olmadı.

2.

BÖLÜM

Carlos Missirian, Thomas Hunter'a gözlerini dikip baktı.

Thomas üstünde sadece şortla, karmakarışık çarşaf lar içinde sırtüstü yatmış, uyuyordu. Çarşaf lar terden sırılsıklam olmuştu. Ter ve kan. Kan mı? Çok fazla kan vardı, çarşaf lara sıvanmıştı; bir kısmı kurumuş, bir kısmı hâlâ ıslaktı.

Adam uykusunda kan kaybetmişti. Uykusunda kan *kaybediyordu*. Ölmüş müydü?

Carlos biraz daha yaklaştı. Hayır. Hunter'ın göğsü düzenli olarak inip kalkıyordu. Göğsünde ve karnında Carlos'un hatırlayamadığı yaralar vardı, bunlar Carlos'un geçen hafta açtığından emin olduğu yaralar değildi.

Silahını Hunter'ın şakağına dayadı ve parmağını tetiğe bastırdı.

3.

BÖLÜM

Kayalıkta bir parıltı yanıp söndü. Sonra bir daha.

Thomas geniş bir kayanın arkasına sürünerek geçti; derme çatma dürbünü gözüne doğru kaldırarak, kanyon zeminindeki başlıklı Serseri'leri dikkatle inceledi. Dürbününü tarihten hatırladıklarına istinaden, çam ağaçlarından elde ettiği reçineyi kullanarak yapmıştı ve tahmin ettiği gibi çok az işe yaramasına rağmen, ona çıplak göze göre az da olsa yarar sağlıyordu. Mikil yanında diz çökmüştü.

İşaret, kayalıkların tepesine yerleştirmiş olduğu, her birinde beş yüzer ok olan iki yüz okçudan geliyordu. Uzun zaman önce, neredeyse adam sayısı kadar cephane sayısının da şanslarını belirlemede etkili olduğunu öğrenmişlerdi.

Bu basit, doğruluğu kanıtlanmış bir stratejiydi. Thomas bin savaşıyla birlikte, ileri hattaki düşmanlarını durduracak bir cephe taarruzunu yönetecekti. Savaş alanı ölü Serseri'lerle darmadağın olur olmaz, okçuları kalabalık alanın üstüne

binlerce ok yağdırırken o hemen geri çekilecekti. Her şey yolunda giderse, en azından geniş kanyonu ölümlerle tıkayarak düşmanı yavaşlatabilirlerdi.

İki yüz süvari, Thomas'la birlikte uzun bir kaya sırasının arkasında bekliyordu. Atlarını hafifçe zorlayarak yerde oturmalarını sağlıyorlardı.

Bunu daha önce bir kez yapmışlardı. Güruh'un kendini böyle bir şeyin içine atması hayret edilecek—

“Efendim!” Arkasından bir ulak soluk soluğa sessizce sokuldu. “Güney Ormanı'ndan bir haber aldık.” Mikil onun yanına gitti.

“Devam et. Sessiz ol.”

“Güruh saldırıyor.”

Thomas dürbünü gözünden çekti, sonra tekrar dürbünle baktı. Adamlarının harekete geçmesini işaret etmek için sol elini kaldırdı. Ulağın söyledikleri ne anlama geliyordu?

Güruh'un şimdi yeni bir stratejisi olduğu.

Durumun korkunçken şimdi imkânsız hâle geldiği.

Sonun yakın olduğu.

“Başka ne var? Çabuk ol.”

“Bunun Martyn'in işi olduğu söyleniyor.”

Thomas dürbünü yine gözünden çekti. Tekrar gözüne doğru kaldırdı. Demek ki bu orduya tahmin ettiği gibi yeni generalleri komuta etmiyordu. Bir yıldır Martyn denen adamın izini sürüyorlardı. Genç bir adamdı; bunu bir keresinde bir tutsağın ağzından zorla öğrenmişlerdi. Ayrıca iyi bir taktikçiydi; bunu da değişen saldırılardan biliyorlardı. Ayrıca

bir rahip olduğundan da şüpheleniyorlardı. Çöl Sakinleri'nin resmî bir dini yoktu ama yavaş yavaş da olsa kesin bir biçimde, Shataiki'lerin başındaki düzenbaz yarasaya tapınmalarını resmîleştiren çeşitli biçimlerde biat ediyorlardı. Yani Teeleh'e. Bazıları Martyn'in karanlık sanatları icra ettiğini, bazıları da onun bizzat Teeleh tarafından yönlendirildiğini söylüyordu. Öyle ya da böyle, ordusunun becerileri hızla artıyor gibi görünüyordu.

Eğer Martyn denen Serseri ordusunu Güney Ormanı'na doğru sürdüyse, bu ordunun amacı onları yanıltmak olabilir miydi? Yoksa Güney Ormanı'ndaki saldırı mı bir yanıltmacaydı?

“Benim işaretimi bekleyin, Mikil.”

Mikil, “Hazırız,” dedi. Atının eyerine kayarak oturdu.

Thomas ulağa, “Kaç kişiler?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Sayımız bin kişiden az, ama geri çekiliyorlar.”

“Kim yönetiyor?”

“Jamous.”

Thomas dürbünü hızla yüzünden çekerek adama baktı.

“Jamous mu? Jamous geri mi çekiliyor?”

“Aldığımız bilgiye göre öyle.”

Eğer Jamous gibi dik kafalı bir savaşçı bile geri çekilmişse, o zaman saldırıya geçen kuvvet onun daha önce savaş-tıklarından daha güçlü demektir.

“Orada ayrıca Justin adındaki savaşçı da var.”

“Efendim?” Konuşan Mikil'di.

Thomas dönüp baktığında yüz metre ileride bir kıpırtının tümseğın zirvesine çıkmakta olduğunu gördü, derin bir nefes aldı. Elini kaldırıp havada bekler vaziyette, kıpırdama-dan tuttu. Biraz daha yaklaştılar. Dökülen derilerinden yayılan pis koku burun deliklerine ulaştı. Sonra da armaları olan bronz renkli düzenbaz yarasa göründü.

Güruh ordusu görüş alanlarına girdi; aynı hizada en az beş yüz kişi vardı, çöl kumları kadar soluk renkli atlara binmişlerdi. Savaşçılar başlıklarını takıp iyice örtünmüşlerdi, neredeyse iblis armaları kadar uzun oraklar taşıyorlardı.

Thomas nefesini yavaşlattı. Yegâne görevi bu orduyu geri püskürtmekti. Yanıltmaca olsun olmasın, eğer burada başarısız olursa Güney Ormanı'nda ne olduğu artık fark etmeyecekti.

Thomas, Mikil'in burnundan nefes alıp verdiğini duya-biliyordu. *Bugün Elyon'a senin güvende olman için dua edeceğim, Mikil. Elyon'a hepimizin güvenliği için dua edeceğim. Eğer birisi ölecekse o da şu hain Justin olsun.*

“Şimdi!” Thomas elini indirdi.

Savaşçılar çoktan harekete geçmişlerdi. Sol taraftan, sessizce ve alçaktan, uzun bir asker sırası kumların üzerinde örümcekler gibi sürünüyordu.

Üzerinde binicileri olan iki yüz at ayağa kalktı. Thomas ulağa döndü. “William ile Ciphus'a haber verin! Güney Ormanı'na bin savaşçı gönderin. Burada bizi bastırırlarsa kuzeydeki üçüncü ormanda buluşuruz. Gidin hemen!”

Thomas'ın ana birliği çoktan on metre önüne geçmiş,

Güruh'a doğru uçar gibi gidiyorlardı. Thomas ilk önce onların savaşa ulaşmalarına izin veremezdi. Asla. Eyerine atlayıp aygırını dörtnala sürdü. Kara aygır, kayaların üzerinden atladı; uzun bir sıra hâlindeki, şaşkınlıktan donakalmış Çöl Sakinleri'nin yanından hızla ilerledi.

Uzun bir süre boyunca duyulan tek ses toynakların güm-bürdeyen sesi oldu. Serseri savaşçılardan oluşan deniz kan-yona akıp, kayalıkların arkasında gözden kayboldu. Yüz bin çift göz kapüşonlarının gölgelerinden dikkatle dışarı bakı-yordu. Bunlar işte Elyon'u hakir görüp, suyundan nefret eden-lerdi. Onları sığ, çamurlu membalardan; pis, kokmuş deri-lerden ibaret göçebe bir yaşamdı. Onlar, ormanlar şöyle dur-sun, zaten neredeyse yaşamaya bile layık değillerdi. Tüm bunlara rağmen, onlar kuvvetle muhtemel gölleri kirletecek, ormanları yakıp yıkarak, kendi çöl buğdaylarını ekeceklerdi.

Bunlar cinnet geçirmiş renkli orman insanlarıydı. Yü-rüyen ölümler. Başiboş bir musibet gibi ortalığı kasıp kavur-malarına göz yummaktansa, bir uçurumun dibine gömülme-leri daha hayırlı olurdu.

Bunlar aynı zamanda savaşçılardı. Hepsi erkekti, güç-lüydü ve bir zamanlar oldukları kadar da cahil değillerdi. An-cak Orman Muhafızları'ndan daha yavaşlardı. Onları gitgide zayıflatan cilt hastalıkları eklem yerlerine ulaşmış, el bece-rilerini güçleştirmişti.

Thomas savaşçılarının yanından gümbür gümbür geçip gitti. İşte şimdi ait olduğu öne geçmişti. Eli kılıcının kabza-sındaydı.

Kırk metre kalmıştı.

Thomas'ın kılıcı, metalin metale çarpmasından doğan gıcırtı sesiyle kınından sıyrıldı.

Sanki Thomas'ın kılıcını çekmesi onun müphem niyetini doğrulamış gibi, Güruh'tan da anında bir uğultu yükseldi. Binlerce at onları korkuyla çeken güçlü ellere direnerek, burundan soluyup şaha kalktı. Bugünün nihayetinde zafer garantisi olmasına rağmen, ön cephedekiler ilk ölenler arasında olacaklarını kesin olarak biliyorlardı.

Orman Muhafızları, çeneleri kenetlenmiş, rahatça tuttukları kılıçları bacaklarının yanında salınır hâlde, hızla atlarını sürüyorlardı.

Thomas sağa saptı, kılıcını sol eline geçirdi ve kılıcı üç Serseri'nin göğüslerine doğru salladıktan sonra, ona karşı savrulan ilk orağı bloke etti.

At sıraları çarpıştı. Savaşçıları tecrübeli bir taşkınlıkla hücum ettiler; çılgınlık atarak saldırıları savuşturup, kafa kestiler. Açık renkli bir at tam Thomas'ın önünde yere yığıldı. Thomas dönüp baktığında Mikil'in kılıcını kaybettiğini gördü.

“Mikil!” Mikil çok korkunç bir Serseri kılıcından gelen kuvvetli bir darbeye ön koluyla engel oldu ve eyerinde büküldü. Thomas ikinci kınını tutan ipleri söktükten sonra Mikil'e kılıcı ve diğer silahları fırlattı. Mikil atılanları yakaladı, kılıcı hızla çekerek havada bir kez çevirdi ve aşağıda hücumla geçmiş bir piyade erine doğru savurdu.

Thomas kafasını dilimlemeye yönelmiş bir orağı sap-

tırdı, aygırını ölmek üzere olan atın üzerinden atlattıktan sonra saldırganla yüzleşmek için döndü.

Savaş ritmini bulmuştu. Dört bir yanda genişten dara, kısıdan uzuna; fırlatılan, savuşturulan, engellenen, hızla vurulan, kesen kılıçlar vardı. İnsanlar ve hayvanlar hem kandan hem de terden sıırıslıklam olmuşlardı. Muharebenin korkunç velvelesi kanyonu doldurmuştu. Ölüm feryatları, çığlıklar, burundan solumalar ve iniltiler gökyüzüne yükseliyordu.

Hünerli Serseri'lerin sonsuz bir bendiyle yüz yüze gelmiş olan, son derece iyi yetişmiş bin tane savaşçının savaş naraları da vardı bunların arasında.

Üç yıl önce Qurong'un rehberlik ettiğı Güruh süvarileri hiçbir zaman büyük kayıplar vermezlerdi. Şimdi genç generalleri Martyn'in komutası altında ise mücadele etmeden ölmüyorlardı.

Başlığı kafasından sıyrılmış uzun boylu bir Serseri hırıldayıp, atını doğrudan Thomas'ın üstüne sürdü. Atlar çarpıştı, şaha kalkarak havayı tekmelediler. Thomas bileğinin bir hareketiyle, kırbacını Serseri'nin kafasında şaklattı. Adam çığlık atarak kolunu kaldırdı. Thomas adamın savunmasız tarafına kılıcını sapladı, iyice derine batırdı; sonra da tam bir piyade arkasından ona bir sopa indirirken sertçe çekti. Sağ tarafa iyice yatıp, kılıcını arkaya doğru kuvvetle indirdi. Savaşçı başsız bir hâlde yere çöktü.

Muharebe, Orman Muhafızları'nın tartışmasız üstünlüğüyle on dakika boyunca şiddetle devam etti. Ancak havada bu kadar çok savrulan kılıç varken, bazılarının Thomas'ın

adamlarının savunmasız vücutlarını ya da atlarının böğürlerini bulması kaçınılmazdı.

Orman Muhafızları düşmeye başlamıştı.

Thomas bunu gördüğü kadar seziyordu da. İki. Dört. Sonra on, yirmi, kırk. Daha da fazlası.

Thomas oradan çıktı, hattan aşağı atını dörtnala sürdü. Düşmüş atlarla adamlardan oluşan engeller her şeyi anlatıyordu. İlk başta düşündüğünden daha fazla adamının düşmüş olduğunu telaşla fark etti. Onları geri çekmeliydi!

Kemerindeki boruyu kaptı, geri çekilme işaretini verdi. Adamları sanki adamakıllı hezimete uğramışlar gibi, yayan ya da at üstünde hızla yanından kaçıp gittiler.

Thomas bir an atını kıpırdatmadı. Böyle toptan bir geri çekilmeye pek alışkın olmayan Serseri'ler duraksadılar, belli olayların bu ani dönüşünden kafaları karışmıştı.

Planlandığı gibi olmuştu.

Gelgelelim ölmüş adamlarının sayısı planlanmamıştı. Ölen belki iki yüz adam vardı!

Thomas o gün ilk kez paniğin keskin parmağının göğsünü kestiğini hissetti. Atını çevirip savaşçılarının ardından fırladı.

Tek sıçrayışta kaya sırasını aştı, atından kayarak indi ve tam zamanında tek dizinin üstüne indi; kayalıklardan atılan ilk ok yaylının sessizce Güruh'un içine boşaldığını görebiliyordu.

Şimdi yeni bir karmaşa başlamıştı. Atlar şaha kalkıyor, Serseri'ler çılgık atıyor ve ölümler düştükleri yerde üst üste yı-

gılıyorlardı. Güruh ordusu kendi savaşçılarından oluşmuş bir barajda geçici olarak kapana kısılmıştı.

Mikil yanı başında hızla soluyarak, “Kaybımız çok fazla,” dedi. “Üç yüz adam.”

“Üç yüz!” İkinci kumandanına baktı. Yüzü kandan kıpkırmızı olmuş, gözleri de alışılmadık bir isyankâr bakışla parlıyordu. Tevekkül. Mikil, “Onları orada tutmak için cesetlerden ve kayalardan fazlasına ihtiyacımız olacak,” dedi. Yan tarafa tükürdü.

Thomas kayalıklara dikkatle baktı. Okçular kapana kısılmış ordunun üstüne hâlen ok atıyorlardı. Düşman cesetleri temizleyip yeni atları öne sürer sürmez, her bir kayalıktaki yirmi mancınık Güruh’u kaya bombardımanına tutacaktı.

Sonra tekrar başlayacaktı. Thomas’ın komuta edeceği başka bir göğüs göğse çarpışma, ardından daha çok ok, onun ardından daha çok kaya. Thomas hesabını çabucak yaptı. Bu hızda orduyu beş sefer daha oyalayabilirlerdi.

Mikil onun düşündüklerini dile getirdi. “Karanlık basana kadar onları orada tutsak bile, yarın üzerimize yürürler.”

Gökyüzü oklardan temizlenmişti. Kayalar düşmeye başladı. Thomas yıllardır abra mancınıkları üzerinde çalışıyordu, henüz mükemmelleştirmeyi başaramamıştı. Hâlâ düz zeminde işe yaramıyorlardı ancak yerçekiminden yararlanarak, büyük kayaları bir uçuşun üzerinden epeyce uzağa fırlatıyorlardı. İki ayaklı iri kayalar, korkunç silahlar hâline geliyorlardı.

Sönük bir güm sesinden sonra yer sarsıldı.

Mikil, “Yeterli olmayacak,” dedi. “Kayalıkların hepsini üzerlerine dökmemiz gerekecek.”

Thomas, “Biraz yavaşlamamız gerekiyor!” dedi. “Bir dahaki sefere yalnızca piyadeleri sürecek, sonra çabucak geri çekilip savaşı uzatacağız. Herkese iletin. Savunma amaçlı dövüşün!”

İri kayaların atılması kesilince, Güruh da biraz daha ceset temizledi. Thomas yirmi dakika sonra başka bir cephe taarruzunda savaşçılarına önderlik ediyordu.

Bu defa Rachelle ile Thomas’ın geliştirip, yıllar içinde mükemmelleştirdiği bir dövüş tekniği olan Marduk yöntemi kullanarak düşmanla oynadılar. Bu Tanis’in renkli ormandayken uyguladığı, havada yapılan dövüşün rafine edilmiş hâliydi. Orman Muhafızları bunu çok iyi biliyordu ve doğru koşullar altında birçok Serseri’yle bunu oynayabilirlerdi.

Ancak burada, bu kadar çok insanın ve kılıcın olduğu böyle kalabalık bir yerde, hareket alanları kısıtlıydı. Otuz dakika boyunca canla başla dövüşüp, yaklaşık bin kişiyi öldürdüler.

Bu defa kuvvetlerinin yarısını kaybetmişlerdi.

Bu hızla giderse Güruh bir saat içinde onların saflarını yarardı. Çöl Sakinleri âdetleri olduğu üzere, geceleyin dururdu ama Mikil haklıydı. Muhafızlar onları bu kadar uzun süre tutabilseler bile, sabahleyin Thomas’ın savaşçılarının işi biterdi. Güruh savunmasız Orta Orman’a bir günde ulaşırdı.

Rachelle'ye. Çocuklara. Otuz bin savunmasız sivil katledildi.

Thomas kayalıkları inceledi. *Elyon, bana güç ver.* Daha önceden hissetmiş olduğu ürperti şimdi omuzlarına yayılıyordu.

“Destek kuvvetlerini getirin!” diye parladı. “Gerard, komuta sende. Ne olursa olsun onları o hatta tut. İşaretleri görebilmek için kayalığı izleyin. Saldırıları koordine edin.” Teğmene boruyu attı. Yumruğunu kaldırarak, “Elyon’un gücü,” dedi.

Gerard boruyu yakaladı. “Elyon’un gücü. Bana güvenebilirsiniz, efendim.”

“Sana güveniyorum zaten. Sana ne kadar güvendiğimi tahmin bile edemezsin.” Thomas, Mikil’e döndü. “Benimle gel.” Atlarına atlayıp, kanyondan aşağı hızla indiler.

İkinci kumandanı soru sormadan onu takip ediyordu. Thomas onu küçük bir tepeye çıkardı, sonra aynı yoldan geri dönüp tepenin yanındaki yüksekçe bir yere vardılar.

Savaş alanı sağ tarafta uzanıyordu. Okçuları yine Ser-seri’lerin üzerine ok yağdırıyorlardı. Ölüler yığın olmuştu. Güruh’un ön saflarına bakan birisi, Orman Muhafızları’nın düşmanı bozguna uğrattığını düşünebilirdi. Ancak kanyondan aşağı şöyle bir bakıldığında ise farklı bir manzara görünüyordu.

Gözün alabildiğine uzanan binlerce başlıklı savaşçı, ür-kütücü bir sessizlik içinde bekliyordu. Bu bir yıpratma savaşıydı.

Bu kazanılması mümkün olmayan bir savaştı.

Thomas, “Kuzeydeki üç birlikten bir haber var mı?” diye sordu.

“Yok. Dua edelim de safları yarmamış olsunlar.”

“Yarmazlar.”

Thomas atından inip kayalıkları inceledi.

Mikil atını ileri itekledi, sonra da burnundan soluyan atını çevirdi.

“Sabırsızlandığınızı biliyorum, Mikil.” Kayalıklarla ilgili Thomas’ın canını sıkan bir şeyler vardı. “Aklımı kaybedip kaybetmediğimi merak ediyorsun, değil mi? Adamlarım savaşta ölüyorlar, ben de atımdan inmiş ortalığı seyrediyorum.”

“Ben Jamous için endişeleniyorum. Planın nedir?”

“Jamous başının çaresine bakabilir.”

“Jamous geri çekiliyor! O asla geri çekilmezdi. Planın nedir?”

“Bir planım yok.”

Mikil, “Kısa zamanda bir plan yapmazsan bir daha asla plan yapamayabilirsin,” dedi.

“Biliyorum, Mikil.” Thomas bir ileri bir geri adımlıyordu.

Mikil tekrar tükürdü. “Burada öylece oturamayız—”

“Ben burada öylece *oturmayorum!*” Thomas yüzünü ona çevirdi, aniden çok öfkelenmişti ama aslında buna hakkı olmadığını biliyordu. Ona kızmaya hakkı olmadığını biliyordu.

“Ben düşünüyorum! Sen de düşünmeye başlasan iyi olur!”

Kolunu şu anda tekrar kayalarla dövülen Güruh'a doğru uzattı. "Oraya bak ve bana böylesine devasa bir orduyu neyin durdurabileceğini söyle! Sen benim kim olduğumu sanıyorsun? Elyon mu? Ellerimi çırpıp da bu kayalıkları ezebileceğimi mi—"

Thomas duraksadı.

Mikil, "Ne oldu?" diye sordu. Kılıcı elinde, düşman var mı diye etrafına bakındı.

Thomas vadiye doğru döndü. "Az evvel söylediğin neydi?"

"Hangisi? Adamlarınla olman gerektiği mi?"

"Hayır! Kayalıklar. Kayalıkların hepsini üstlerine yıkmamız gerekebileceğini söylemiştin."

"Evet, ama üstlerine güneşi devirmeyi de deneyebiliriz."

Çılgınca bir düşünceydi.

Mikil tekrar, "Ne oldu?" diye sordu.

"Ya kayalıkları üstlerine yıkmanın bir yolu *varsa*—"

"Öyle bir yol yok."

Thomas uçurum ağzına doğru koştu. "Fakat *ya* varsa! Kanyon duvarlarını arkalarına yıkabilirsek onları orada hapsedebiliriz; burada onları dize getirir, yukarıdan kolayca katliam yapabiliriz."

"Ne yapmayı düşünüyorsun, bütün kayalığı dev bir ateşle ısıtıp, sonra da çatlasın diye üstüne gölü boşaltmayı mı?"

Thomas onu duymazdan geldi. Evet, biraz pervasızcaydı ama hiçbir şey yapmamak da öyleydi.

“Oradaki kayalıkta bir çatlak var. Görüyor musun?”

Thomas işaret edince, Mikil o yöne baktı.

“Evet, bir çatlak var. Hâlâ anlayabilmiş değilim—”

“Elbette, anlayamazsın! Ama *yapabilirsek* sence işe yarar mı?”

“Eğer ellerini çırpıp kayalıkları üzerlerine devirebilirsen, o zaman Serseri’lerden geride bir tane bile kalmayacak şekilde, ait oldukları kara ormana gönderme şansımız olduğunu söyleyebilirim.”

Bir savaş narası kanyonu doldurdu. Gerard yeni takviye edilmiş kuvvetlerini tekrar savaşa sürüyordu.

Thomas, “Sence onları ne kadar tutabiliriz?” diye sordu.

“Bir saat. Belki iki.”

Thomas adımlamaya başladı, bir yandan da homurdanıyordu. “Bu yeterli olmayabilir!”

“Efendim, lütfen. Bana neler olup bittiğini söylemeniz gerekiyor. Sizin ikinci kumandanınız olmamın bir sebebi var. Söylemezseniz savaş alanına geri dönmek zorundayım.”

“Bir zamanlar böyle bir kayalığı yıkmanın bir yolu vardı. Uzun zaman önceydi, Tarih Kitapları’nda yazılıydı. Bunu çok az kişi hatırlıyor ama ben de hatırlıyorum.”

“Peki, neydi?”

Kesinlikle. Peki, neydi?

“Galiba buna patlama deniyordu. Muazzam güçte büyük bir ateş topu. Nasıl patlama yapacağımızı bulabilirsek ne olur?”

Mikil ona tek kaşını kaldırarak baktı.

“Eskiden tarih hakkında bilgi alabiliyordum. Ya patlama yapmak hakkında bilgi alabilirsem?”

“Hayatımda bu kadar saçma bir şey duymadım! Burada savaşın ortasındayız. Sen tutmuş, tarih hakkında bilgi alabilmek adına keşif gezisi gibi bir şeye mi çıkmayı düşünüyorsun? Sende savaş yorgunluğu var herhâlde!”

“Hayır, bir keşif gezisi değil. İşe yarayacağından bile emin değilim. Meyveyi çok uzun zamandır yiyorum.” Fikir kafasında kabardıkça, fikirle birlikte heyecanı da kabarıyordu. “On beş yıldır ilk defa o meyveden yemeyeceğim. Ya hâlâ rüya görebiliyorsam?”

Mikil o delirmiş gibi, ona dik dik bakıyordu. Aşağıda savaş hâlen tüm şiddetiyle devam ediyordu.

“Uyumam gerekiyor; tek mesele bu.” Thomas şimdi bu fikirden heveslenmiş, bir ileri bir geri adımlıyordu. “Ya uyuyamazsam?”

“Uyumak mı? Uyumak mı istiyorsun? Şimdi mi?”

Thomas yumruklarını sıkarak, “Rüya görmek!” dedi. “Rüya görmem gerekiyor. Daha önceden olduğu gibi rüya görüp, bu kayalığı nasıl patlatacağımı öğrenebilirim!”

Mikil’in şaşkınlıktan dili tutulmuştu.

Thomas, “Daha iyi bir fikrin var mı?” diye sordu.

Mikil, “Şimdilik yok,” diye durumu kurtardı.

Ya rüya göremezse? Ya rambutan meyvesinin etkisinin geçmesi için birkaç gün gerekiyorsa?

Thomas kanyona döndü. Uzaktaki kayalığa göz gezdirdi, kayanın çatlak hattı süt gibi beyaz olan bölgenin kırmızıya

döndüğü yerdı. İki saat içinde adamlarının hepsi ölecekti.

Ancak bir patlayıcı yapabilirse...

Thomas atına doğru atıldı, eyerine sıçradı.

“Thomas!”

“Beni takip et!”

Mikil kayalığın ağzına kadar olan yol boyunca dörtlüce onu takip etti. Thomas ilk nöbet yerini son hızla geçerken bağırdı.

“Oyalayın onları! Ne yapmanız gerekiyorsa yapın, onları hava kararana kadar tutun! Aklımda bir şey var.!”

“Thomas! Hangi yönden?”

“Sadece tutun onları!” Thomas uzaklaşmıştı.

Aklımda bir şey mi var, Thomas?

Thomas okçu ve mancınık ekiplerinin yanlarından, onları yüreklendirerek geçti. “Tutun onları! Karanlık çökene kadar tutun! Yavaşlayın! Bir çaremiz var! Onları hava kararana kadar tutarsanız kurtulabiliriz!”

Mikil bir şey demedi.

Son mancınığı geçtiklerinde, Thomas durdu.

Mikil, “Senin yanımdayım, çünkü sen defalarca benim hayatımı kurtardın, ben de senin hayatını kurtarmaya yemin ettim,” dedi. “Umarım bunu biliyorsundur.”

“Beni takip et.”

Thomas onu bir kaya çıkıntısının arkasına götürdükten sonra etrafına bakındı. Burası fena değildi. Atından indi.

Mikil, “Burada ne yapıyoruz?” diye sordu.

“Atlarımızdan iniyoruz.” Thomas yumruğunun büyük-

lüğünde bir taş buldu, bir eliyle tarttı. Her ne kadar kafasına vurulma düşüncesi Thomas'ın hoşuna gitmiyor idiyse de başka bir seçenek de görmüyordu. Kendi başına uykuya dalmasının hiçbir yolu yoktu. Damarlarında bu kadar adrenalin dolaşırken bu mümkün değildi.

“Şimdi senin yapacağın işe geldik. Kafama vurmanı istiyorum. Uyumam gerekiyor, ama bu mümkün değil, o yüzden bana vurup beni bayıltman gerekiyor.”

Mikil etrafına rahatsız bir biçimde bakındı. “Efendim—”

“Beni yere ser! Bu bir emirdir. İlk seferinde işi bitirecek kadar da hızlı vur. Kendimden geçtikten on dakika sonra da beni uyandır. Anlıyor musun?”

“On dakika istediklerini almak için yeterli olacak mı?”

Thomas, Mikil'in sorduğu sorudan şaşkına dönmüş vaziyette, ona dik dik baktı.

Mikil, “Beni dinle,” dedi. “Beni serseme çevirdin. Güruh rahipleri büyü yapabilirler, peki biz ne zaman büyü yaptık? Asla! Senin bu dediğin, onların büyülerine benziyor.”

Doğruydı. Güruh rahiplerinin hem şifa verip hem de insanın aklını başından alan bir büyü yaptıkları söyleniyordu. Thomas da hiç görmemişti. Bazı insanlar ise Justin'in rahiplerin yolundan gittiğini söylüyordu.

“On dakika. Tekrar et.”

“Evet, tabii ki. On dakika.”

“Öyleyse bana vur.”

Mikil öne doğru adım attı. “Sen gerçekten de—”

“Vur bana!”

Mikil taşı savurdu.

Thomas vuruşu engelledi.

Mikil, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Kusura bakma. Refleksti. Bu defa gözlerimi kapatacağım.”

Thomas gözlerini kapattı.

Kafası ışıkla patladı.

Dünyası siyaha döndü.

4. BÖLÜM

Thomas Hunter tam bir sessizlik içinde uyandı, kalbi ilk güçlü vuruşunu yapmadan önce o üç şeyi biliyordu.

Bir, artık o dokuz saat önce uykuya dalmış olan adam değildi. On beş yıl başka bir realitede yaşamış, yeni bilgi ve beceriler edinerek dönüşüme uğramıştı.

İki, ne yazık ki bu becerilerden hiçbirisi bir zamanlar olduğu gibi, kafaya yenen bir kurşundan sağ kurtulmayı içermiyordu.

Üç, şu anda hafifçe kafasına bastırılmış silahın namlusunda bir kurşun vardı.

Gözlerini kapalı tuttu, vücudu dökülüyordu. Kafası Mikil'in vuruşundan zonkluyordu. Zihni hızla çalışıyordu. Panikledi.

Hayır, paniklemedi. On beş yılda kaç kez ölümle burun buruna gelmişti? Burada, bu rüya dünyasında bile geçen haf-

ta iki kez vurulmuş, her defasında Elyon'un suyuyla şifa bulmuştu.

Ama bu kez şifa veren su yoktu. O su renkli ormanla birlikte on beş yıl önce yok olmuştu.

Yumuşak, yavaş bir fısıltı kulağına doldu. "Güle güle, Bay Hunter."

—

Carlos Missirian tatmin edici bu son anı uzatıyordu. Bir zamanlar izlemiş olduğu bir filmde bir sahne zihninde dönüp duruyordu.

Yana kaçıp kurtul bundan.

Pekâlâ, Bay Hunter, bundan kurtulmaya çalış bakalım.

Parmağını tetiğe bastırdı.

Hunter birden fırladı.

Çok kısa bir an için Carlos silahını ateşlediğini, adamın beynine bir kurşun sıktığını düşündü ki bu da Hunter'in ani hareketini açıklıyordu.

Ama bir patlama olmamıştı.

Silahı odanın karşı ucuna doğru uçuyordu.

Bileği de acıyordu.

Dehşet dolu bir aydınlanma anı içinde Carlos, Thomas Hunter'in, elindeki silaha vurmuş ve sıradan bir adama göre çok fazla bir hızla kendisinden uzağa yuvarlanmakta olduğunu fark etti.

Daha önce Carlos'un başına hiç böyle bir şey gelme-

mişti. Kafası karışmıştı. Görünüşe göre istediği zaman rüyalarından bilgi ve beceri edinebilen bu adamda çok yanlış bir şeyler vardı. Carlos eğer annesi gibi bir gizemci olsaydı, Hunter'in bir şeytan olduğunu düşünebilirdi.

Adam ayağa kalktıktan sonra yatağın karşı tarafından Carlos'a baktı. Üstünde silah yoktu, yalnızca şort vardı. Ön kolunda Carlos'un açmadığı taze bir yaradan kan akıyordu. Çok garip bir şeydi. Belki çarşaflardaki kanın nedeni de buydu.

Carlos bıçağını çekti. Normalde bir sonraki hareketi belli olurdu. Ya silahsız adama yaklaşıp bıçağı karnı ya da boynundan hangisi öndeyse o tarafa doğru savurur ya da bulunduğ yerdan fırlatırdı. Filmlerde oyuncuların fırlatılan bıçağı kolayca bertaraf etmelerine rağmen, gerçek bir dövüşte iyi atılmış bir bıçağı savuşturmak kolay iş değildi.

Ne var ki Hunter sıradan bir adam değildi.

İkisi de temkini elden bırakmayarak bakiştılar.

Carlos, Thomas'ın değışmiş olduğunu fark etti. Fiziksel olarak yine aynı dağınık kahverengi saçlı, yeşil gözlü, güçlü çeneli, muntazam elli, kaslı göğüslü ve karınlı adamdı. Ancak şimdi kendisini farklı bir biçimde, basit, sarsılmaz bir güvenle taşıyordu. Dimdik duruyordu, elleri iki yanından sarkmıştı. Hunter, Carlos'u tehditkâr bir hasımdan ziyade, zorlu bir matematik denklemine bakar gibi tereddütsüz gözlerle izliyordu.

Carlos sol tarafında yerde yatan silahın üzerine atlaması ya da çekmiş olduğu bıçağı fırlatması gerektiğini biliyordu.

Fakat bu adamdan öylesine büyülenmişti ki tepki vermekte gecikiyordu. Eğer Svensson, Hunter'in yeteneklerinin tümünü bilseydi, sağ bırakılması hususunda ısrar edebilirdi. Belki de Carlos bu meseleyi Armand Fortier'e götürmeliydi.

Thomas, "Adın ne?" diye sordu. Gözleri iki yana, silaha ve arkaya gidip geliyordu.

Carlos rahat bir biçimde sola geçti. "Carlos."

"Pekâlâ, Carlos, görünüşe göre yine karşılaştık."

İkisi de aynı anda silahın üzerine atıldı. İlk ulaşan Hunter oldu. Silahı yatağın altına doğru tekmeledi, geriye zıpladı.

Thomas, "Tabancayı hiçbir zaman sevedim," dedi. "Adil bir dövüşle ilgilenme ihtimalin yok, değil mi? Kılıç mesela?"

Carlos, "Kılıç fena olmaz," dedi. Şu anda silaha ulaşmanın bir yolu yoktu. "Ne yazık ki bugün oyun oynamak için zamanımız yok."

Kadın yoldaydı. Her an kapıyı çalıp, Gains'e söz verdiği gibi kardeşini uyandırabilirdi. Eğer ikisinden biri ortalığı ayağa kaldırırsa...

Carlos, Thomas'ın üzerine hücum etti.

Thomas onun savurduğu bıçaktan kaçmak için yana sıçradı ama yeterince hızlı davranamadı. Bıçak omzunu kesti.

Thomas kesiğe aldırış etmeden kapıya doğru sıçradı.

Hızlısın, ama o kadar da hızlı değilsin. Carlos onun sağına doğru iki uzun adım atarak yolunu kesti.

"İki kez elimden kaçtın," dedi. "Bugün olmaz." Tho-

mas'ı geri geri köşeye doğru kısırdı. Kolundan aşağı kan akıyordu. Carlos'un, Thomas'ın geçmişte kafasına yediği çok hızlı bir kurşundan nasıl sağ kurtulduğu konusunda en ufak bir fikri bile yoktu ama şu anda kolundaki yarası iyileşmiyordu. Şöyle sert, iyi bir vuruştan sonra, Thomas Hunter'-in kanı bej halıyı kıpkırmızı boyardı.

Hunter aniden ağzını açıp, avazı çıktığı kadar bağırdı.
“Karaaa!”

—

Kardeşinin sesi duvarların içinden yankılandığı sırada, Kara daha yeni tuvaletin sifonunu çekmişti. “Karaaa!”

Kardeşinin başı dertteydi.

“Karaaa!”

Banyodan uçar gibi koşa koşa çıktı. Yatak odasının kapısı. Süitin koridorundan karşıya. Thomas'ın kapısına çarptı, kapı tokmağını sert bir çekilde çekerek açtı.

Thomas köşede, üzerinde şortla, sanki sadece kan ve kastan ibaretmiş gibi duruyordu. Akdenizli olduğu her hâlinde belli olan bir adam onu orada bıçağıyla tutuyordu. Bu adam Carlos muydu?

İkisi de aynı anda Kara'ya döndü. Kara işte o zaman adamın yanağındaki uzun yara izini fark etti. Evet, bu Carlos'tu. Bıçağını Thomas'a saplamak üzere olan adam birkaç gün önce Thomas'ı vurmuş olan adamdı.

Kara tekrar Thomas'a baktı. O artık dün gece ayrılma-

dan önce alnından öptüğü kişi değildi.

Kara ona uzun bir süre rüya görmesini söylemiş ve dünyayı kurtarabilecek bir adam hâline gelmesini istemişti. Kardeşinin rüyalarında nasıl bir şeye dönüştüğünü bilmiyordu, fakat gözleri değişmişti. Yatak çarşafı kanla lekelenmişti; bir kısmı yeniydi, bir kısmı da kuruyup kararmıştı. Thomas'ın omzu ve ön kolu kanıyordu.

Thomas, "Seni Carlos'la tanıştırayım," dedi. "Elimizdeki anti virüsten haberi yok, o yüzden beni öldürmenin sorun olmadığını düşünüyor. Senden duyarsa ikna olacağını düşündüm."

Thomas rüyalarında anti virüsle ilgili bir şeyler mi öğrenmişti? Carlos'un gözleri hızla ikisi arasında gidip geldi.

Thomas, "Ancak ikinizin de bilmediği bir şey var," diye devam etti, "oraya giderken yanımda bazı patlayıcılar götürmem gerekiyor. Biz burada konuşurken, Güruh da bir yandan benim ordumu lime lime ediyor. Yüz bin Serseri'ye karşılık elimde beş binden az adam var. Mutlaka başarmak zorundayım. Anlıyor musunuz? İkiniz de? Bu bilgiyi alıp, geri dönmeliyim!"

Saçmalıyordu.

"O su artık işe yaramıyor, Kara. Yatağın altında bir silah var. Fazla zamanın yok."

Carlos bir anda Thomas'ın üzerine saldırdı. Kardeşi ilk vuruşu sağ eliyle savuşturdu. Adam sol yumruğunu savurdu, Thomas ondan da kurtuldu. Ancak art arda gelen vuruşları engellemesi onu savunmasız bırakmıştı ve Kara da Mani-

la'dayken, bunun tam da saldırganın istediği şey olduğunu bilecek kadar çok sokak dövüşü görmüştü.

Carlos kafasını koçbaşı gibi kullanarak, dosdoğru Thomas'a ilerledi. Başı Thomas'ın çenesine sertçe çarptı. Kardeşi bir kaya gibi düştü.

Kara yatağa doğru atladı, halıya çarpıp ofladı. Yatağın altına yuvarlandı, silahı gördü ve elini uzattı.

5.

BÖLÜM

Korkunç bir gürültü havaya yayıldı.

Savaşın sesi. Ölümün sesi.

Thomas'ın gözleri birden açıldı. Doğruldu, başı zonkluyordu; yüzünü buruşturdu.

Mikil yanında tek dizinin üstüne çökerek, “Alabildin mi?” diye sordu.

“Neyi alabildim mi?”

“Biliyordum zaten!” Mikil ayağa kalktı, uzağa yürüdü.

Tabii ya, oraya patlayıcı için gitmişti! Kafası allak bulaktı. “Ne kadardır baygınım?”

Mikil omuz silkti. “Beş dakikadır.”

“Beş dakika! Ben sana on demiştim!”

“Seni ben uyandırmadım. Kendin uyandın. Belki de adamlarının başında olman için seni uyandıran Elyon'dur.”

“Hayır, geri dönmek zorundayım!”

Mikil ona baktı. “Nereye geri döneceksin?”

“Yeterli zamanım yoktu. Patlayıcı yapmayı öğrenmek için geri dönmek zorundayım.”

“Saçmalık bu. Benim ne yapmamı istiyorsun? Başına yine taşla mı vurayım?”

“Evet!” Ayağa kalktı. “İşe yarıyor. Yine rüya görmeye başladım. Oraya gittim, Mikil!”

“Peki, orada ne yaptın?”

“Beni silahla vurmaya çalışan bir adamla dövüştüm. Silah da başka bir patlayıcı türü. Adam iyi dövüşüyor—o çok iyi. Sanırım beni yere serdi.”

Sonra birden Thomas’ın aklına bir şey geldi, yüzünü çevirdi. “Kara da—” Omzunda hissettiği ağırı onu susturmuştu.

Sağ pazısının hemen yukarısında, yaklaşık sekiz santim uzunluğunda derin bir yara vardı. Bu yaranın aşağıdaki savaşa mı yoksa rüyalarında mı oluştuğunu hatırlamaya çalışarak, parmağını üzerinde gezdirdi.

Mikil’e, “Bu yara bende var mıydı?” diye sordu.

“Olması lazım. Ne zaman olduğunu hatırlamıyorum—”

“Yoktu işte! Ben buraya geldiğimde yoktu. Uyurken beni kimse yaralamadı, değil mi?”

“Elbette yaralamadı.”

“Öyleyse bu benim rüyalarımda oldu!” Mikil’in kolunu kavradı. “Beni bayılt! Hemen! Acele et! Ablamı kurtarmak için geri dönmek zorundayım!”

“Senin ablan yok ki.”

“Vur bana!” diye bağırdı. “Vur dedim!”

“Ben on dakika içinde kumandanıma ikinci kez vuracak biri değilim, hatta—”

“Emrediyorum!” Thomas’ın ellerine bir titreme girdi. “Farz et ki ben senin kumandanın değilim. Çürümüş et gibi kokan bir Serseri’yim ve eğer ki kendini savunmazsan başını gövdenden ayıracağım—”

Mikil bir anda havaya sıçradığında, Thomas onun vuruşunu savuşturmak için hiçbir şey yapmadı. Mikil’in çizmesinin deri tabanı sağ kulağının yukarısına vurur vurmaz, Thomas yere çöktü.

6. BÖLÜM

Kara'nın eli soğuk çeliğe değdiğinde, hayatında daha önce hiç hissetmediği kadar yoğun bir rahatlama hissetti. Parmaklarıyla silahı kavradı.

Ancak rahatlamak için henüz erkendi. Karın üstü, yüzü halıya yapışmış, işe yaramaz bir hâlde yatıyordu. Döndü, sırtüstü geldi. Silah, metal yatak çerçevesine çarpıp çınladı. Sıkışık alanda kulakları sağır eden bir gümleme dalgalandı.

Silahı ateşlemişti! Birini vurmuş muydu? Duvarda ya da pencerede bir delik açmış mıydı? Belki de Carlos'u vurmuştu. Ya da Thomas'ı.

Döndü, Thomas'ın hâlâ uzaktaki duvarın yanında sırtüstü yattığını gördü. Gördüğü kadarıyla üzerinde kurşun deliği yoktu.

Yatağın üzerine bir şey sıçradı. Carlos.

Kara, şilteye ateş ettiğinde patlama sesinden ürktü. Tekrar. *Bum, bum.*

Carlos'un ayaklarının yere değdiğini gördü. Carlos iki uzun adım attıktan sonra koridora çıktı.

Kara, tetiği hızla çekerek, onun tarafına doğru bir atış daha yaptı.

Carlos koridorun sonundaki süite doğru gözden kayboldu. Kapı çarpıldı.

Ya aslında gitmediyse? Ya duvarın arkasında saklanıyor ve içeri koşarak girip boğazını kesmek için, onun ayağa kalkıp silahı yere bırakmasını bekliyorsa?

Kara, günışığına doğru koşturdu, sinirsel enerjisinin el verdiği ölçüde titremeden silahı kapı eşiğine doğrulttu. Dikkatle durdu, kapıya yanaştı ve kapıdan koridoru görünceye kadar geniş bir yay çizerek soluna döndü.

Carlos yoktu.

Koridorun sonundaki kapı açıktı. Bu adam yalnız başına hareket etmemişti. Oteldeki birisi Carlos'un yanlarındaki odadan onların süitine geçmesine yardım etmişti.

“Thomas?”

Kara, yatağın etrafından seğirtti, Thomas'ın yanına gelerek diz çöktü. “Thomas!” Yanağına hafifçe tokat attı.

Birisi ön kapıya vuruyordu. Silah seslerini duymuşlardı. Carlos kaçmıştı, çünkü silah seslerinin duyulacağını biliyordu. Kara'nın tetiğe kazara basmış olması, pekâlâ ikisinin de hayatını kurtarmış olabilirdi.

“Thomas, uyan tatlım.”

Thomas inledi, yavaşça gözlerini açtı.

—

Thomas ile Kara, Merton Gains’in süitindeki kanepeye oturmuşlar, Dışişleri Bakan Yardımcısı’nın ardı ardına yaptığı telefon görüşmelerini bitirmesini bekliyorlardı. Gains onları çabucak selamlamış, Thomas’a yapılan saldırının ayrıntılarını aldıktan sonra kendi süiti için daha fazla güvenlik emri vermiş ve daha sonra da birkaç dakika izin istemişti. Gains, dünya şimdi kapalı kapılar ardında aydınlanıyor, demişti.

Bakan yardımcısının, arkalarındaki koridorun aşağısından gelen boğuk sesini duyabiliyorlardı. Kara neredeyse fısıldar gibi, usulca konuştu.

“On beş mi? On beş yıl mı? Emin misin?”

“Evet. Oldukça eminim.”

“Bu nasıl olabilir? Sen on beş yıl yaşlanmadın, değil mi?”

“Vücudum yaşlanmadı, amma velakin—”

“Amma velakin mi?”

“Pardon.”

“Amma velakin,” dedi Kara, “biraz... eski bir laf gibi.”

“Dediğim gibi, orada yaklaşık kırk yaşındayım. Dürüst olmak gerekirse, kendimi burada da kırk yaşında hissediyorum.”

Çok tuhaftı.

Kara, Thomas'ın kolunu göstererek, “Yani senin bu yaraların bu iki realite arasındaki kurallarda kesin bir değişiklik olduğunun bir göstergesi,” dedi. “Bilgi ve beceriler zaten iki yönde de aktarılabilirdi, ama renkli orman kararmadan önce o dünyadaki yaraların buraya geçmiyor; yalnızca bu dünyadaki yaraların oraya geçiyordu. Şimdi artık geçiş iki yönde de mi oluyor?”

“Belli ki öyle. Ancak bu durum sadece yaralarla sınırlı değil, kan da aktarılıyor. Kanın yaşamla bir ilgisi var. Aslına bakarsan, çocuk kanın gölleri bozduğunu söylemişti. Bu bizim en önemli kurallarımızdan birisi. Sonuçta artık kan iki yönde de aktarılıyor.”

“Ancak kafanı ilk vurduğunda—tüm bunlar ilk başladığı zaman—iki dünyada da kafan kanıyordu.”

“Belki de gerçekte aynı anda iki dünyada birden kafamı yaralamıştım. Belki de bu geçidin açılmasına sebep olan da budur.” Thomas içini çekti. “Bilmiyorum, bu çılgınca geliyor. Bilgi, beceri ve kanın aktarılabilir olduğunu farz edelim. Başka şeyler aktarılmıyor.”

“Ayrıca senin de tek geçit olduğunu farz edelim. *Senin* bilgi, beceri ve kanından söz ediyoruz.”

“Doğru.”

Kara, “Bu da senin neden burada yaşlanmadığını açıklıyor,” dedi. “Orada yaralanınca burada da yaralanıyorsun; ama aynı şekilde yaşlanmıyor, kilo almıyor ya da terlemiyorsun. Yalnızca kan dökülmesine bağlı belirli olaylar iki realitede de ortaya çıkıyor.” Duraksadı. “Orada bir de general

misin?”

Thomas gözünü bile kırpmadan, “Orman Muhafızları’nın Kumandanı, General Avcı’nın Thomas’ı,” dedi.

Kara, “Peki, bu nasıl oldu?” diye sordu. “Yanlış anlama, senin bizzat Büyük İskender olamayacağını düşündüğümünden değil, demek istediğimi anlıyorsun. Ama bunların hepsini birden sindirmek çok zor. Biraz daha detaylı anlatman çok faydalı olabilir.”

“Oldukça çılgınca geliyor, ha?” Thomas’ın dudaklarında bir sırıtma dalgalandı. İşte bu, Kara’nın tanıdığı Thomas’tı.

Thomas yanındaki deri yastığı sıktı. “Bunların hepsi çok... çok garip. Çok gerçek.”

“Çünkü *gerçek* de ondan. Lütfen, bir daha balkondan atlamaya kalkmayacaksın, tamam mı?”

Thomas yastığı bıraktı. “Tamam. Görünen o ki iki yer de gerçek. En azından biz hâlâ öyle olduğunu farz ediyoruz, değil mi? Ama şunu da anlamalısın ki başka bir dünyada on beş yıl geçirdikten sonra, burası daha çok bir rüya gibi geliyor. Arada bir tuhaf davranırsam kusuruma bakma artık.”

Kara gülümseyip kafasını salladı. Thomas yarı “tuhaf” yarı eski Thomas’tı işte.

Thomas, “Komik mi?” diye sordu.

“Hayır. Ama söylediklerine bir bak. ‘Arada bir tuhaf davranırsam kusuruma bakma artık.’ Alınma kardeşim ama biraz çelişkili davranıyorsun. Biraz daha anlat bakalım.”

“Shataiki’ler zehirlerini renkli ormana yaydıktan sonra, korkunç bir hastalık insanları esir aldı. İnsanın cildinin yü-

zeyde soyulup, altta çatlamasına yol açıyor. Çok acı veriyor. Gözler griye dönüyor ve vücut da kükürt veya bozulmuş yumurta gibi kokuyor. Ancak Elyon bizim bu hastalığın etkilerine maruz kalmadan yaşamamızın bir çaresini buldu. Yedi orman—bunlar sıradan ormanlar, renkli ormanlar gibi değil—hâlâ duruyor, hepsinde de birer göl var. Her gün gölde yıkandığımız takdirde hastalığa yakalanmıyoruz. Ormanda yaşamamızın tek şartı düzenli olarak yıkanmamız ve bir de göllerin kanla bozulmasını önlememiz.”

Kara ona bakakalmıştı.

“Maalesef şu anda Güruh’la savaş hâlindeyim ki bu durum her şeye son verebilir.”

“Ya kehanet?”

“Elyon’un Güruh’u tek bir vuruşta devireceği kehaneti mi? Belki de dinamit Elyon’un çözümüdür.” Thomas ayağa kalktı, bu planı uygulamaya hevesli görünüyordu. “Geri dönmenden önce dinamit yapımını öğrenmem lazım.”

Gains arkalarından, “Öyleyse bunu hâlâ rüya gördüğün şeklinde anlıyorum,” dedi.

Kara da kardeşiyle birlikte ayağa kalktı. Kara, Thomas konuşurken sesindeki ikna gücünü duyduğunda ve gözlerindeki ışığı gördüğünde, gerçek dramın başka bir realitede ortaya çıkmakta olduğunu, Raison Tüürü’nün yalnızca bir hikâye ve Thomas’ın çölündeki savaşın asıl mesele olduğunu ister istemez düşünmüştü.

Gains, Kara’yı dünyaya geri getirdi.

Gains kanepenin etrafından dolanırken, “Güzel,” dedi.

“İçimde senin bu rüyalarına ihtiyaç duyacağımıza dair bir his var. Böyle bir şey söyleyeceğim asla aklımın ucundan bile geçmezdi, ama yine böylesine bir canavarla karşılaşacağı-mız da asla aklımın ucundan bile geçmezdi. Size içki ikram edebilir miyim?”

İkisinden de ses çıkmadı.

“Yine söylüyorum, süitinizdeki güvenlik eksikliği benim gözümünden kaçmış. Bunu itiraf etmek hiç hoşuma gitmiyor ama seni baştan beri hafife aldık, Thomas. Bu durumun artık değiştiği konusunda seni temin ederim.”

Thomas bir şey söylemedi.

Gains ona dikkatle baktı. “İyi olduğundan emin misin?”

“İyiyim.”

“Tamam.” Gains, Kara’ya göz ucuyla baktı, sonra yine Thomas’a döndü. “Bu işte sana ihtiyacımız var, evlat.”

“Artık yardımcı olabileceğimden emin değilim. Koşullar değişti.”

Gains öne doğru geldi, Thomas’ın kolunu tutup onu pencereye doğru yönlendirdi. “Olup bitenleri tam anlamıyla anladığından emin değilim Thomas, ama durum pek iyi görünmüyor. Raison İlaçları, Bangkok Uluslararası Havalimanı’nda bir askıya bırakılmış bir ceketin incelemesini yeni bitirdi. Bir adamın birkaç uçuş görevlisini taciz ettikten sonra, ilk yardım bölümüne gittiği, ceketini askıya asarak oradan ayrıldığı bildirildi. Ceketin üzerinde ne bulunduğunu tahmin edebiliyor musunuz?”

Kara, “Virüs,” dedi.

“Doğru. Raison Törü. Valborg Svensson’un söylemiş olduğu gibi. Thomas Hunter dışında hiç kimsenin öngöremediği gibi ki bu da seni çok ama çok önemli bir adam yapar Thomas. Ve evet, virüs havayla taşınabiliyor. Bu da eğer virüs üçümüze bulaşmadıysa bile, Washington’a doğru yola çıkarken bulaşacağı anlamına geliyor. Hafta sonuna kadar Tayland’ın yarısı enfekte olacak.”

Thomas, “Washington’a mı gideceğiz?” diye sordu. “Neden?”

“Başkan birlikte çalıştığı bir komiteye bildiklerini anlatmanı istiyor.”

“Bildiklerinize başka bir şey ilave edebileceğimi sanmıyorum.”

Gains sinirli bir biçimde gülümsedi. “Bu haftanın senin açısından kolay geçmediğini biliyorum Thomas, ama buradaki resmi net bir biçimde gördüğünü sanmıyorum. Önümüzde çok ciddi bir durum var ve bizim bu durumla etkili bir şekilde nasıl uğraşacağımıza dair bir fikrimiz yok. Ancak sen bu durumu önceden bildirdin ve şu anda görünüşe göre herkesten daha çok şey biliyorsun. Bu da seni Birleşik Devletler Başkanı’nın misafiri yapar. Şimdi. Gerekirse zor kullanarak.”

Thomas şaşırmıştı. Kara’ya göz ucuyla baktı.

Kara, “Bence mantıklı,” dedi.

Thomas, “Monique’den bir haber var mı?” diye sordu. “Yok.”

Thomas, “Fakat artık neler olup bittiğini biliyorsunuz,” dedi. “Şu anda Svensson’un elinde anti virüs olmayabilir

ama Monique'nin yardımıyla elde edecektir. Bu olduğunda ise işimiz biter.”

İşte şimdi Thomas daha çok eski hâline benziyordu.

“Bizim ne olduğumuzu hiç bilmiyorum. Bu noktada benim elimden alınmış—”

“Gördünüz mü? Ben size bir şey söylüyorum, siz şüpheyile yaklaşıyorsunuz. Neden Washington'un farklı olacağını düşünüyim ki?”

“Ben senden şüphe etmiyorum! Ben sadece başkanın bu konuyu devraldığını söylüyorum. İkna edilmesi gereken o, ben değilim.”

“Tamam. Gideceğim. Fakat benim de sizin yardımınıza ihtiyacım var. Tekrar uyumadan önce, bir kayalığı yerinden uçurmaya yetecek büyüklükte bir patlamayı nasıl yapabileceğimi öğrenmem lazım.”

Gains içini çekti.

Thomas öne doğru geldi; Gains'in kolunu, Gains onun kolunu nasıl tuttuysa hemen hemen aynı tarzda tuttu ve aynı pencereye doğru yavaşça çekti.

“Olup bitenleri tam olarak anladığınızdan emin değilim Merton, ama durum pek iyi görünmüyor,” diye onun taklidini yaptı. “Size yardım edeyim. Bahsetmiş olduğum gibi, Korkunç bir muharebede, Orman Muhafızları'ndan oluşan ordunun başında, Güruh'a karşı savaşıyorum. Şu anda sayımız beş binden az. Onların sayısı ise yüz bin. Eğer kayalığı onların tepesine indirirsenin bir yolunu bulamazsam, bizi istila edip kadınlarımızı ve çocuklarımızı katledecekler. Bu size

tamamen saçmalık gibi gelebilir, bunu anlarım. Fakat başka bir sorun daha var. Orada ölürsem burada da ölürüm. Burada ölürsem de size pek yardımım dokunmaz.”

“Bu biraz zorlama olmadı mı?”

Thomas kolunu uzatıp yenini çekti. “Kolumdaki bu bantın altında, bugün savaşırken aldığım bir yara var. Yukarıda yattığım yataktaki çarşaf kanla kaplı. Ben uyurken Carlos beni bıçaklamadı. Kim yaptı öyleyse? Şakaklarım kafama yediğim bir taş yüzünden zonkluyor. İnanın bana, diğer realite de burası kadar gerçek. Orada ölürsem burada da öleceğimi size garanti edebilirim.”

Kara, *tam tersi de doğru*, diye düşündü. *Burada ölürse ormanda da ölür.*

Thomas yenini aşağı çekti. “Siz benim hayatta kalmama yardım ederseniz, ben de size yardım etmek için gücüm dahilinde, elimden gelen her şeyi yapacağım. Hatta bunun bir değiş tokuş olduğunu söyleyebilirim. Sizce de öyle değil mi?”

Bakan yardımcısının yüzünde tereddütlü bir gülümseme belirdi. “Anlaştık. Bu tür ayrıntıları medya ya da Washington’daki kurumların önünde konuşmaman şartıyla, neler yapabileceğime bir bakacağım. Onların anlayacaklarını sanmıyorum.”

Thomas başını salladı. “Demek istediğinizi anlıyorum. Kara belki de sen, bakan yardımcısı bana bilgi verirken, benim için biraz araştırma yapabilirsin.”

“Benim nasıl patlayıcı yapıldığını öğrenmemi mi isti-

yorsun?” Kara, kaşını kaldırdı.

“Eminim Bay Gains doğru insanları arayabilir. Kanyonlu bir arazideyiz. Bakır ve kalay cevherleriyle zengin bir sürü kaya var. Bronzdan silahlar yapıyoruz. Geri çekilsek bile, sizin söyleyeceğiniz maddeleri bulup, patlayıcı yapmak için yalnızca birkaç saatimiz var. Patlayıcı, kanyon duvarlarını doğal bir çatlaktan yararlanıp yere indirecek kadar güçlü olmalı.”

“Kara barut,” dedi Gains.

Thomas ona döndü. “Dinamit olmaz mı?”

“Şüpheliyim. Kara barut ilk olarak sıkça bulunan birkaç elementi birleştirerek yapılmıştır. Bu senin için en iyi seçenek.” Kafasını salladı. “Tanrı yardımcımız olsun. Bir yandan dünyanın en ölümcül virüsünü solurken, diğer yandan rahat rahat şu ‘Güruh’u en iyi neyin havaya uçuracağını tartışıyoruz.”

Kara, Gains’e, “Bana kim yardımcı olabilir?” diye sordu.

Gains katlanır cep telefonunu açtı, mutfığa girdi; birkaç numaraya basıp alçak sesle kısaca konuştuktan sonra geri geldi.

“Dün gece Phil Grant’le tanışmıştınız. CIA’in başkanı. Yan odada kalıyor, ne kadar insana ihtiyacınız varsa devreye sokacak.”

“Şimdi mi?”

“Evet, şimdi. Eğer kara barut bulunup birkaç saat içinde yapılabiliriyorsa, CIA bunun nasıl yapılabileceğini size anlatacak insanları bulacak.”

“Mükemmel,” dedi Thomas.

Kara, yeni Thomas’tan hoşlanmıştı. Thomas’a göz kır-pıp oradan ayrıldı.

Thomas, Gains’e döndü. “Pekâlâ, siz neredeydiniz?”

Thomas yavaş yavaş her şeyi hatırlamaya başlıyordu. Ayrıntıların hiçbirini unutmamıştı, fakat şimdiye kadar ka-fasını biraz dağılmış gibi hissetmişti. Çok fazla odaklanamı-yordu. Bu dünyada geçen her dakikayla birlikte, diğer dün-yada kendisine bağlı olan krize uygun biçimde kriz duygusu da artıyordu.

“Washington.”

Thomas elini saçlarının arasından geçirdi. “Benim kadar dobra birine kulak veren politikacıları hayal bile edemiyo-rum. Benim deli olduğumu düşüneceklerdir.”

“Dünya kontrolden çıkmak üzere, Thomas. Fransa, İn-giltere, Çin, Rusya... Svensson’un virüsü salıverdiği bütün ülkeler şaşkına dönmüş durumda. Bazı cevaplar istiyorlar ve sen de, bu komploya dâhil olanlar hariç, onlara cevaplar ve-rebilecek tek insan olabilirsin. Senin akıl sağlığını tartışacak kadar zamanımız yok.”

“İyi söylediniz.”

“Benim sana inanmamı sağladın. Senin için riske gir-dim. Şimdi bana verdiğin sözden geri dönme.”

“Svensson virüsü nerelerde salıvermiş?”

“Beni takip et.”

—

Toplantıya bir dejavu hissi hâkimdi. Aynı konferans odası, aynı yüzler. Ancak yine de bazı önemli farklılıklar vardı. Video konferans bağlantısıyla üç kişi daha katılmıştı. Sağlık Bakanı Barbara Kingsley, Dünya Sağlık Örgütü’nde görevli yüksek mevkide bir yetkili ve yalnızca on dakika sonra izin isteyip kalkan Savunma Bakanı. Thomas, *erkenden ayrılmasında bir tuhaflık var*, diye düşündü.

Gözler gergin bir hâlde odada dolanıyordu. Dün geceki kendinden emin bakışlar gitmişti. Çoğu Thomas’la göz göze gelmeye çekiniyordu.

Aldıkları raporları yarım saat boyunca sundular. Gains haklıydı. Rusya, İngiltere, Çin, Hindistan, Güney Afrika, Avustralya, Fransa—şu ana kadar doğrudan tehdit edilmiş ülkelerin hepsi Dışişleri Bakanlığı’ndan bazı açıklamalar bekliyorlardı. Fakat bir açıklama yoktu, en azından birazcık da olsa umut veren bir açıklama yoktu. Bir de gün sonuna kadar, virüsün bulaşacağı şehirlerin sayısının ikiye katlanacağı söylenmişti.

Raison İlaçları’nın Bangkok Havaalanı’nda bırakılan ce-
ketle ilgili raporu nedeniyle, on beş dakika boyunca yorumlar
ve tahminler yapıldı; çoğunda da HKM’den gelen Theresa
Sumner başı çekti. Eğer—büyük bir *eğer* diye de üstüne bas-

mişti—Svensson’un enfekte olduğunu iddia ettiği bütün şehirler gerçekten enfekte olmuşsa ve eğer—yine büyük bir *eğer* vardı—virüs sahiden bilgisayar modellerinin gösterdiği gibi hareket ediyorsa, o zaman zaten durdurulamayacak kadar yayılmış demektir.

İçlerinden hiçbiri bu kadar dehşet verici bir senaryoyu tam anlamıyla idrak edemiyordu.

Kingsley, “Tanrı aşkına, böyle bir şey nasıl olabilir?” diye sordu. Koyu renk saçlı, iri kemikli bir kadındı. Sorusu sessizlikle karşılandı.

Thomas bu basit sorunun sonraki hafta boyunca mümkün olabilecek birçok zekice biçimde, yüz bin defa daha sorulacağını düşündü.

“Bay Raison, belki de siz bana başkana gönül rahatlığıyla sunabileceğim bir açıklama yapabilirsiniz.”

“Bu bir virüs, hanımefendi. Ne açıklaması istiyordunuz?”

“Virüs olduğunu ben de biliyorum. Önemli olan bunun nasıl mümkün olduğu? Milyonlarca yıllık evrimle ya da her nasılsa buraya gelmişiz, sonra birdenbire nereden geldiği belli olmayan bir virüs ortaya çıkıp hepimizi öldürüyor mu yani? Tanrı aşkına, Orta Çağ’da yaşamıyoruz ki!”

“Hayır, Orta Çağ’da insanların böylesine berbat bir şeyi icat edecek teknolojileri yoktu.”

“Bunun gelişini görmediğinize inanamıyorum.”

Suçlamaya ramak kalmış bir ifadeydi, odadakiler sessizleşti.

Jacques de Raison, “Süper virüslerin gerçek doğasını anlayan herhangi birisi böyle bir şeyin gelişini görebilirdi,” dedi. “Doğanın dengesi hassas bir meseledir. Bu tarz mutasyonları önceden bildirmenin hiçbir yolu yoktur. Lütfen başkanınıza bunu bu şekilde açıklayın.”

Sanki her an içlerinden biri bu korkunç hatayı düzeltmek için bir şey söyleyecekmiş gibi birbirlerine baktılar.

Nisan bir!

Fakat nisan ayı değildi ve kimsenin de şaka falan yaptığı yoktu.

Oradakiler Sumner’in virüsün yalnızca Bangkok’ta tespit edildiğine dair bildirisini desteklediler. HKM’nin doğru bilgileri doğru ellere ulaştırmak için canla başla çalışmasına rağmen, neye bakılacağını bilen başka birileri yoktu.

Thomas en sonunda, “Uçağa yetişmemiz gerekmiyor mu?” diye sordu.

Thomas’ın bu sorusu sanki bir inceleme gerektiriyormuş gibi ona baktılar. Thomas Hunter’in şimdi söyleyeceği her şey incelemeye değirdi.

Gains’in asistanı, “Araba bizi yarım saat sonra alacak,” dedi.

“Güzel. Çünkü burada işe yarar bir şeyler yaptığımızı sanmıyorum.”

Çıt çıkmıyordu.

En sonunda birisi, “Nasıl yani?” diye sordu.

“Her şeyden önce ben bunların hepsini size daha önce söylemiştim. Ve ne kadar konuşursak konuşalım, bizim ko-

nuşmamız iki hafta içinde bütün dünyaya bulaşacak havayla taşınabilir bir virüsle karşı karşıya olduğumuz gerçeğini değiştirmeyecek. Virüsle başa çıkmanın tek bir yolu var, o da anti virüsünü bulmak. Bunun için de Monique de Raison'a ihtiyacımız olduğuna inanıyorum. Dünyanın kaderi onun bulunmasına bağlı.”

Thomas sandalyesini çekip ayağa kalktı.

“Ancak burada Monique de Raison'u bulmaktan bahsedemeyiz, çünkü böyle yaparsak muhtemelen elimizi Svensson'a açık etmiş oluruz. Onun içeride bir adamı olduğuna inanıyorum.”

Gains boğazını temizledi. “Bir köstebek olduğunu mu söylüyorsun? Burada?”

“Başka türlü Carlos beni tam olarak nerede bulabileceğini nasıl bilebilirdi? Nasıl bitişikteki odadan benim süitime geçebilirdi? Nasıl odaya girdiğinde benim uyuduğumu bilebilirdi?”

Phil Grant, “Hakkını teslim etmek zorundayım,” dedi. Thomas adamın şimdiye kadar kendi meslektaşlarına olan güveninin, onun hiçbir şeyden şüphelenmemesine yol açıp açmadığını merak etti. “Carlos'un giriş yapabilmesinin başka yolları da var, ama Thomas iyi bir noktaya işaret ediyor.”

Louis Dutetre, “Öyleyse Fransız hükümetinin Thomas Hunter'in gözaltına alınmasını talep ettiğini söylemeliyim,” dedi.

Bütün gözler Fransız istihbarat görevlisine döndü.

“Paris saldırı altında. Bay Hunter bu saldırı gerçekleş-

meden önce bunun olacağını biliyordu. Bu da onu şüphe altında bırakıyor.”

Gains, “Saçmalamayın,” dedi. “Thomas’ı bu sabah öldürmeye çalıştılar.”

“Kim yapmış peki? Bu esrarengiz saldırganı kim görmüş? Bildiğimiz kadarıyla, bir köstebek varsa o da Thomas’tır. Bu bir olasılık değil mi? Ülkem onun ifadesini almakta ısrar ediyor—”

“Bu kadar yeter!” Gains ayağa kalktı. “Bu toplantıyı erteliyorum. Bay Dutetre, yetkililerinize Thomas Hunter’in Amerika Birleşik Devletleri’nin koruyucu gözetiminde tutulduğunu söyleyebilirsiniz. Eğer başkanınızın bununla ilgili bir sorunu varsa, lütfen kendisine Beyaz Saray’ı aramasını söyleyin. Haydi, gidelim.”

“İtiraz ediyorum!” Dutetre ayağa fırladı. “Hepimiz etkilendik; hepimiz iştirak etmeliyiz.”

Gains, “O zaman Svensson’u bulun,” dedi.

“Bildiğiniz gibi, bu adam *Svensson* zaten!”

İşte şimdi enteresan bir fikir öne sürülmüştü.

Gains arkasına bakmadan odadan çıkıp gitti. Thomas da onun ardından gitti.

—

Beyaz Saray’a gönderilen ilk faks dünyaya Homo sapiens açısından her şeyin değiştiğini ilan ettikten altı saat sonra, küçük jet Tayland üzerinden batıya, Washington’a doğru

uçuyordu. HKM şimdi virüsü iki şehirde daha belirlemişti: New York ve Atlanta. Bangkok'taki belirtileri izleyerek havaalanlarından başlamışlar, daha ötesine geçmeleri de gerekmemişti.

Svensson havaalanlarını kullanıyordu.

Havaalanlarını *kullanmıştı*.

Şimdi ilk kritik kararı dünya liderlerinin vermesi gerekiyordu. Havaalanlarını kapatıp virüsün yayılmasını yavaşlatmaları mı gerekiyordu? Yoksa daha somut bir şeyler elde edene kadar, halkta paniğe yol açmamak için ellerindeki bilgiyi saklamaları daha mı iyi olurdu?

Raison İlaçları'na bakılırsa, hava alanlarını kapatmak virüsü bir fark yaratacak kadar yavaşlatmayacaktı—zaten çok fazla yayılmıştı. Panik de virüsten etkilenmiş olan ülkelerin hiçbirinin henüz uğraşmaya hevesli olmadığı bir şeydi. Şimdilik havaalanları açık kalacaktı.

Thomas yalnızca dört saattir uyanıktı ama şimdiden uyumaya can atıyordu. Elinde tuttuğu ince klasörün içindekileri beşinci kez okudu.

Kara, kaşlarını çattı. “Bu barut sana ihtiyaç duyduğun türde bir güç vermeyebilir—oldukça yavaş yanıyor—ama Gains haklıydı. Kara barut senin o kuş uçmaz kervan geçmez yerde yapabileceğin tek patlayıcı.”

“Bu maddeleri nasıl bulacağım?”

“Bana ihtiyacın olan ateş gücünün imkânsız olmadığını söylediler. Çinliler bunu yaklaşık iki bin yıl önce tesadüfen bulmuşlar. İçerikteki malzemelerin birleşiminde yaklaşık

yüzde ellilik bir sapma olsa bile, düzgün bir patlama elde edebilirsin. Ayrıca ihtiyacın olan üç maddeyi rahatlıkla orada bulabilirsin. Sadece ne aradığını bilmen gerekiyor ki şimdi bunları sana söyleyeceğim. Orada şeker var mı?”

“Evet, biraz var. Tıpkı buradaki gibi şeker kamışından elde ediyoruz.”

“Eğer kömüre çabucak ulaşamazsan şeker de bir yakıt olarak iş görür. İşte bileşenlerin yerine kullanılabilecek malzemeler listesi. Yüzdelerin hepsi yazılı. Zaman kazanmak için Güruh’u iyice oyala. İhtiyacın olan malzemeleri bulmak için bin askeri görevlendir.”

“Birazcık araştırma yaparak ordulara emir vermeye hazır hâle mi geldin?” Thomas sırttı. “Orada çok yararlı olurdun, Kara. Gerçekten yararlı olurdun.”

“Orayı buradan daha mı çok seviyorsun?”

Thomas böyle bir kıyaslamayı hiç düşünmemişti. “Bir ‘orası’ olduğundan emin değilim, ‘burası’ olduğundan emin olmadığım gibi. Açıklaması güç ve bu yalnızca bir önsezi ama aslında iki realite de birbirine çok benziyor.”

“Hımm. Pekâlâ, eğer yanında birilerini nasıl götürebileceğini keşfedersen önce beni götüreceğine söz ver.”

“Söz veriyorum.”

Kara, içini çekti. “Şu anda bunu söylememin tam olarak iyi bir zaman olmadığını biliyorum, ama sen dün gece on beş yıllığına ortadan kaybolmadan önce sana söylediğim son şeyi hatırlıyor musun?”

“Tam hatırlamıyorum.”

“Daha on iki saat oldu. Sana buradaki durumla başa çıkabilecek biri hâline gelmeni tavsiye etmiştim. Şimdi ise sen bir general olarak geri döndün. Ben de bunu çok merak ediyorum.”

“İlginç bir düşünce.”

“Sen gerçekten değişmişsin, Thomas. Sana bunu söylemek hoşuma gitmiyor ama ben gerçekte senin, o dünyanın değil de bu dünyanın yararına olacak biçimde değiştiğini düşünüyorum.”

“Belki öyledir.”

“Zamanımız tükeniyor. İşleri yoluna koymaya başlaman lazım. Tüm bu çekimsen ‘belki’ ve ‘ilginç düşünce’ laflarını bir yana bırak. Bırakmazsan hâlimiz duman olabilir.”

“Belki de.” Thomas gülümseyerek klasörü kapattı. “Ancak orada General Hunter olarak nasıl hayatta kalacağımı bulamadığım müddetçe, burada da olamam ve bir şeyleri çözümlileyemem. Dediğim gibi, orada ölürsem burada da ölürüm.”

Kara, “Ya burada ölürsen?” diye sordu. “Ya virüs hepimizi öldürürse?”

Thomas noktaları bu şekilde birleştirmemişti. Kara’nın ileri sürdüğü düşünce onu telaşlandırdı. Ancak diğer insanlarla birlikte burada ölürse, orada da ölecek olması çok mantıklı geliyordu.

“Senin şu kara barutun işe yarayacağını ummaktan başka çaremiz yok, ablacığım.”

“Ablacığım mı?”

“Ben sana her zaman böyle derim zaten.”

Kara omuz silkti. “Şimdi tuhaf geliyor.”

“*Ben* tuhafım, ablacığım. Ben çok ama çok tuhafım.”

Thomas içini çekti, kafasını geri yaslayıp gözlerini kapattı.

“Ringe geri dönme zamanı geldi. İçimden omuzlarımı ovmanı istemek geçiyor. On dördüncü raunt ve ben ayakta öldüm.”

“Hiç komik değil. İhtiyacın olan her şeyi öğrendin mi?”

Thomas hafifçe kafasına vurdu. “Dosyayı onlarca defa okudum. Umarım hatırlayabilirim. Umarım ihtiyacım olanı bulabilirim.”

Kara, “Elyon’un gücü,” dedi.

Thomas bir gözünü açıp ona baktı. “Elyon’un gücü.”

,

7.

BÖLÜM

“Uyan haydi.”

Yanağı acıyordu. Bir el, yüzüne birkaç kez vurdu.

Thomas güçlükle doğruldu. “Ben uyandım zaten! Bana bir dakika ver!”

Mikil geri adım attı.

Thomas’ın başı dönüyordu. Bu kadar uzun zamandan sonra, rüya geçişleri gerçeküstü bir his veriyordu.

İkinci kumandanına baktı. Mikil’e. New York’ta bir bara girip ortalığı rahatlıkla temizleyebilirdi. Ayak bileklerinin etrafı ve baldırının yarısı korumalı, ayak tabanları sertleştirilmiş deriden yapılma, bir tür bot olan savaş mokasenleri giymişti. Kaslı bacağına kemik saplı bir bıçak bağlamıştı. Uyluk korumaları takmış ve vuruşları engelleyebilecek, sertleştirilmiş deriden kısa bir etek giymişti. Bedeni geleneksel deri zırhıyla

kaplıydı, ancak kolları rahatça dönüp, vuruşları bloke edebilmesi için serbestti. Normalde saçları omuzlarına dökülürdü ama bugün savaş yüzünden arkada toplamıştı. Sol dirseğine, ona kur yapan Jamous'un hediyesi olan kırmızı bir tüy takmıştı. Uzun bir yara izi, sallanan tüyden omzuna kadar uzanıyordu; bu yarayı Kış Seferberliği sırasında bağırta bağırta cehenneme yolladığı bir Serseri açmıştı.

Mikil'in gözleri griye dönmeye başlamıştı. Natalga Geçidi'ndeki çarpışmanın haberleri gece boyunca gelmişti—Mikil gölde her zamanki gibi yüzemeden köyden ayrılmıştı. Orman Muhafızları Andı bütün askerlerin en az üç günde bir yıkanmasını gerektiriyordu. Daha uzun sürerse Çöl Sakinleri gibi olma riskleri vardı. Hastalık yalnızca gözleri ve cildi değil, aklı da etkiliyordu. Muhafızlar ya harekât sırasında yanlarında büyük miktarda su taşımak ya da muharebe hattını evlerine yakın bir yere çekmek zorundaydılar. Bu bir taktikçinin başa çıkması gereken en büyük sınırlayıcı faktördü.

Thomas bir keresinde çölde yanında atı olmadan dört gün kalmıştı. İki matarası vardı, birinin içindeki suyu ikinci gün vücuduna serpmişti. Ancak üçüncü günün sonunda hastalık o kadar kötü bastırmıştı ki ağrıdan güçlkle yürüyebiliyordu. Cildi kararıp döküldü, gözeneklerinden de iğrenç bir koku yayılıyordu. En yakın ormana ise daha bir günlük yürüyüş mesafesindeydi.

Bir panik anında üstündeki giysileri fırlatıp attı; kendini kumlara atarak, etini yakması için güneşe yalvardı. İlk kez o zaman bir Çöl Sakini olmanın ne demek olduğunu anlamıştı.

Bu hakikaten de dünya üstünde cehennemi yaşamaktı.

Dördüncü günün sabahında dünyayı farklı bir gözle görmeye başlamıştı. Taze suya duyduğu susuzluğu azalmıştı. Ayaklarının altındaki kumlar da artık o kadar rahatsız etmiyordu. Sonuçta kül rengi ciltle yaşamamanın imkânsız olmaya-bileceğini düşünmeye başlamış, düşüncelerini sanrılar alıp götürmüştü. Artık gün sonuna kadar susuzluktan ölmeyi bekliyordu.

Başıboş bir Güruh grubu onu bulmuş, onu kendilerinden biri sanmışlardı. Thomas onların bozuk sularından içmiş, başlıklı bir pelerin giyinmiş ve onlardan bir at istemişti. Ona kendi atını veren kadını sanki dün karşılaşmışlar gibi hatırlıyordu.

Kadın ona, “Evli misin?” diye sormuştu.

Thomas orada durmuş; kafa derisi başlığın altında yarken, Çöl Sakini’nin sorduğu sorudan şaşkına dönerek bakakalmıştı. Evet deseydi o da eşinin kim olduğunu sorabilirdi ki bu da başka sorunlara yol açabilirdi.

“Hayır.”

Kadın ona yaklaşmış, yüzünü incelemişti. Gözleri sönük griydi, neredeyse beyazdı. Yanakları kül rengiydi.

Başlığını geriye çekip, ağarmış saçlarını açığa çıkarmıştı. Thomas o anda bu kadının ona evlenme teklifi ettiğini anlamıştı. Üstelik güzeldi de. Thomas başına güneş mi geçtiğini yoksa hastalığın aklını başından mı aldığını bilmiyordu ama onu çekici bulmuştu. En azından büyüleyiciydi. Hayır, bundan daha fazlasıydı. Çekiciydi. Ve kokmuyordu. Aslında Tho-

mas mucizevi biçimde temiz ciltli ve yeşil gözlü hâline geri dönse, kadının onun cildinin kötü koktuğunu düşüneceğinden emindi.

Bu ani çekim onu tamamen gafil avlamıştı. Orman İnsanları, Elyon'un renkli ormandayken onlara verdiği sevgiyi unutmamaya yemin etmişler ve Büyük Macera yolunu izliyorlardı. Serseriler ise izlemiyordu. Thomas o ana kadar bir erkeğin bir kadın Serseri'ye duyduğu çekimin nasıl olacağını hiç düşünmemişti.

Kadın elini uzatıp onun yanağına dokunmuştu. "Benim adım Chelise."

Thomas kararsızlıktan hareket edememişti.

"Benimle birlikte gelmek ister misin, Roland?" Thomas kendi adının iyi bilindiğini bildiği için, ona uydurma bir isim söylemişti.

"Evet, isterim. Ama öncelikle görevimi tamamlamalıyım, bu yüzden bir ata ihtiyacım var."

"Öyle mi? Görevin nedir?" Baştan çıkarıcı bir tarzda gülümsemişti. "Katillere suikast düzenleyen amansız bir savaşçı mısın yoksa?"

"Aslına bakarsan evet, ben bir suikastçıyım." Thomas bunun kendisine saygı kazandırabileceğini düşünmüştü ama kadın sanki çölde suikastçılarla karşılaşmak sıradan bir şeymiş gibi davranmıştı. "Bu katil kim?"

Kadının gözleri kararınca, Thomas yanlış bir soru sorduğunu anlamıştı.

"Eğer sen bir suikastçıysan bunu bilmen lazım, değil

mi? Suikastçıların öldürmeye yemin ettiği yalnızca bir adam var.”

Thomas, “Evet, elbette, ama *sen* bir suikastçının işini gerçekten biliyor musun?” dedi. Bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. “Eğer sen benim çocuklarımı doğurmaya bu kadar hevesliysen, birlikte yuva kuracağın bu adamı tanısan iyi olur. O yüzden şimdi söyle bakalım, biz suikastçılar kimi öldürmeye yemin ettik?”

Thomas kadının onun bu cevabını beğendiğini hemen fark etmişti.

Kadın, “Avcı’nın Thomas’ı,” demişti. “O erkek, kadın ve çocukların katili. Babam büyük Qurong’un suikastçılarına öldürmelerini emrettiği adam.”

Demek kadın Qurong’un kızıydı! Thomas, Çöl’deki kraliyet ailesinden biriyle konuşuyordu. Saygısını sunmak için başını öne eğmişti.

Kadın güldü. “Saçmalama. Gördüğün gibi, elbisemin kolunda işaretim yok.”

Kadının onun adını anarken gözlerinin kararışı Thomas’ı telaşlandırmıştı. Çöl Sakinleri’nin gözünde aşağılık biri olduğunu biliyordu, aynen onların da onun gözünde olduğu gibi. Ancak böyle bir şeyi düşmanı bozguna uğrattıktan sonra kamp ateşi etrafında konuşmakla, böylesine göz alıcı bir düşmanın ağzından duymak aynı şey değildi.

Chelise, “Benimle gel, Roland,” demişti. “Ben sana etrafta koşuşturup umutsuz suikast teşebbüsleri yapmaktan başka şeyler yapabileceğin bir hayat sunarım. Herkes Hun-

ter'in, babamın bu anlamsız stratejisinin üstünde işe yaramayacağı kadar kılıcına çevik biri olduğunu biliyor. Yeni muhteşem generalimiz Martyn senin için bir yer ayarlayabilir.”

Thomas yeni generalin adını ilk kez o zaman duymuştu.

“Aynı fikirde değilim, o katili bulup öldürebilecek yetgâne suikastçı benim.”

“Öyle mi? O kadar zekisin yani? Peki, hiçbir adamın okuyamadığını okuyabilecek kadar da akıllı mısın?”

Okuyamadığını ima ederek onunla alay mı ediyordu acaba?

“Tabii ki okuyabilirim.”

Kadın tek kaşını kaldırmıştı. “Peki, Tarih Kitapları’nı?”

Thomas şaşırıp kalmıştı. Kadim kitaplardan bahsediyordu. Bu nasıl olabilirdi?

Thomas, “Onlar sende mi?” diye sormuştu.

Chelise kafasını çevirmişti. “Hayır. Ama zamanında birkaç kez görmüşlüğüm var. O anlaşılmaz sözleri ancak bilge bir adam okuyabilir.”

Thomas, “Bana bir at ver. Görevimi tamamladıktan sonra döneceğim,” demişti.

Chelise başlığını geri takarak, “Sana bir at vereceğim,” demişti. “Ama bana geri dönme zahmetine girme. Eğer senin için bir adamı öldürmek bir prensese hizmet etmekten daha önemliyse, o zaman seni yanlış değerlendirmişim demektir.” Yakınlardaki bir adamına ona bir at vermesini emretmiş, sonra da çekip gitmişti.

Thomas orman kıyısına vardığında, neredeyse kendi Mu-

hafızları onu öldürüyordu. Dördüncü güne varmadan gölde yıkanmıştı. Normalde hastalıktan arınmak rahatlatırdı, ama hastalığın bu ileri aşamasında acı dayanılmaz bir hâl almıştı. Suyu girmenin, derisini sıyırp atmaktan bir farkı yoktu. Ser-seriler'in göllerden korkmasına şaşırmamak lazımdı.

Ancak acı anlıktı, sudan çıktığında cildi de eski sağlığına kavuşmuştu. Rachelle en sonunda o korkunç kokudan kurtulan ağzını tutkuyla öpmüştü. Köy, kahramanının dönüşünü her geceki kutlamalarından daha coşkulu kutlamıştı.

Ne var ki Güruh'un her gün içinde bulunduğu o korkunç şartların anısı Thomas'ı hiç terk etmemişti. Çöldeki kadının hayali de öyle. Mikil'le kadını birbirinden ayıran tek şey bir kova Elyon suyuydu.

Thomas Çöl Sakinleri hakkında ne düşünmek isterse istesin, bir şeyi inkâr etmek mümkün değildi: Onlar Elyon'un yolunu reddetmişlerdi. Onlar düşmandı, Thomas onların hain, düzenbaz kalplerinden nefret ettiği kadar çürüyen derilerinden nefret etmiyordu. O ve Orman Muhafızları, Elyon'un aşkına, Güruh'u dünya yüzünden silmeye ya da bu yolda ölmeye ant içmişlerdi.

Mikil, "İşe yaradı mı?" diye sordu.

"Ne işe yaradı mı?" Thomas'ın kafası zonkluyordu. "Rüya görmek mi? Evet, evet işe yaradı."

"Ama kayalığı yere indirmenin bir yolu yok galiba, öyle anlıyorum."

Toynak sesleri köşeyi döndü. William ve Suzan terli atlarının üstünde geliyorlardı. Kayalık mı?

Kayalık! Kara barut.

William atının dizginlerini çekip durdu, yere indi. “Thomas! Saflarımız çöküyor! Arkadan iki bin asker getirdim, gece de iki bin asker daha gelecek, ama onların sayısı çok fazla! Orada bir katliam yapıyorlar!”

Thomas, “Artık elimde!” diye bağırdı.

“Ne elinde?”

“Kara barut. Kara barut yapmasını öğrendim. Aslında barutu yapmanın birçok yolunu öğrendim.”

Suzan atından indi. Şimdi üçü de şaşkın bir hâlde Thomas’a bakıyordu.

Mikil, “Thomas bana kafasına vurmamı emretti, böylece rüya görebilecekti,” dedi. “Anlaşılan onun rüyalarından bir şeyler öğrenebilme yeteneği var.”

William şaşırmıştı. “Sahiden mi? Sen bunu nasıl öğrenebilirsin—”

Thomas önlerinde adımlayarak, “Kara barut yapmayı öğrendim,” dedi. Kafasını çevirdi. “Eğer kara barut yapabilirsek bir şansımız olabilir, ama acele etmeliyiz.”

William, “Kancıkları üzerlerine toz serperek mi yenmeyi planlıyorsun?” diye sordu. “Sen aklını mı kaçırdın?” William’in Güruh’a taktığı kancık adı Orman Muhafızları arasında olağan bir laf hâline gelmişti.

Mikil, “Tozu kayalığı koparmak için kullanmayı planlıyor,” dedi. “Öyle değil mi, Thomas?”

“Esasen, evet. Kara barut bir patlayıcıdır, çok hızlı yanan ve genişleyen bir ateştir.” Elleriyle gösterdi. “Kara baru-

tu kayalığın tepesindeki çatlağın içine sıkıştırıp tutuşturabilirsek kayalığın tümü kopabilir.”

William afallamıştı.

Mikil, “Sen şimdi sahiden de bu kara barutu nasıl yapacağını biliyor musun?” diye sordu.

“Evet.”

“Nasıl?”

Thomas kafasındaki bilgileri ezberden anlattı. “Kara barut aşağı yukarı şu oranlarda üç temel bileşenden ibarettir: Yüzde on beş kömür, yüzde on kükürt ve yüzde yetmiş beş güherçile. Bu kadar. Tek yapmamız gereken bu üç maddeyi bulmak, torbalara koyup sıkıca paketlemek, onları—”

Suzan, “Kükürt nedir?” diye sordu.

Mikil de, “Güherçile nedir?” diye sordu.

William, “Bu benim şimdiye kadar, cildi pul pul dökülmeyen bir adamdan duyduğum en saçma söz!” dedi.

Thomas’ın sabrı taşmaya başlamıştı. “Ben size kolay olacağını söyledim mi? Aşağıda adamlarımızı katlediyorlar! Böyle yıkıcı bir aracı birazcık emek harcamadan yapamazsınız. Elimizde kömür var, değil mi? Kömürü yakarız. Birkaç tane hızlı atlı bize bol bol yetecek kadar kömür getirebilir, gece yarısına kadar elimizde olur. Kükürt, yer kabuğunda en yaygın bulunan on altıncı elementtir. Ben burada da aynı yer kabuğu olduğuna inanıyorum. Neyse bunu bir yana bırakalım; kükürdün piritin olduğu mağaralarda bulunduğunu bilin yeter. Hatta bunu da boş verin. Geçit’in kuzey ucundaki mağaralarda vardır. Kozalakları koparıp, onları büyük bir ateşte

ısıtmamız ve kükürdün gözeneklerden akması için dua etmemiz gerekiyor. Bu daha çok metal filizi gibi bir şey.”

Mikil’in gözlerinde bir heyecan parıltısı görülüyordu ama William surat asıyordu. “Destek kuvvetlerle bile sayımız çok az.”

Mikil, “Peki, ya güher?” diye sordu.

Thomas, William’ı duymazdan geldi. “Güherçile.” Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Potasyum nitrattan ibaret beyaz, yarı saydam bir mineral.”

Birbirlerine baktılar.

William, “Görüyor musunuz?” dedi. “Savaşçılarımıza potas bilmem ne aratmak istiyor, kendi bile ismini zor söylüyor, bir de bizim karanlıkta olduğumuzu düşünün? Çünkü neymiş, o rüyasında görmüşmüş—”

“Bu kadar yeter!” Thomas’ın sesi muharebe sesleri üzerinde çınladı. “Bu defa başarısızlığa uğrarsam William, Muhafızların komutasını sana devredeceğim!”

Mikil, “Bu güherçileyi nerede bulabiliriz peki?” diye tekrar sordu.

“Bilmiyorum.”

“Yani... Bilmiyorum derken, neyi kastediyorsun?”

“Yarı saydam, süt gibi, tuzlu bir kaya arayacağız.”

William onaylamadığını gösterir bir tavırla kollarını kavuşturdu.

Mikil, “Peki, bu maddeleri bulursak, sonra ne yapacağız?” diye sordu.

“Sonra bunları öğütüp, karıştırıp, bastıracağız ve sonra

tutuşup hasara yol açacak bir güç oluşturmalarını ümit edeceğiz.”

Üç çift göz Thomas’ın üzerinde kilitlenmişti. Eninde sonunda kabul edeceklerdi, çünkü hepsi de başka bir seçenekleri olmadığını biliyordu. Gel gör ki riskler hiç bu kadar fazla olmamıştı.

William, “Senin bu numaranı denerken onları uzakta tutmamız gerekiyorsa, o zaman ormanı tahliye etme fırsatını elimizden kaçıracağımızın da farkındasındır herhâlde,” dedi. “Şimdi gidersek Güruh’a karşı yarım günlük bir üstünlüğümüz olacak, çünkü onlar gece savaşmaya devam etmezler. Köyü toparlayıp planladığımız gibi kuzeye götürebiliriz.”

“Bunun farkındayım. Ama nereye kadar? Biz konuşurken Güruh bir yandan Güney Ormanı’nı ele geçiriyor. Jamous geri çekiliyor. Güruh—”

William, “Güney Ormanı’nı mı?” dedi. Onun haberi yoktu.

“Evet. Güruh orayı ele geçirdikten sonra diğerine doğru harekete geçecek.”

Mikil, savaş seslerinin devam ettiği batıya doğru baktı. “Belki de şu anda geri çekilmemiz daha akıllıca olur; senin şu kara barutunu yapar, sonra işe yarayacağından emin olduğumuzda da Güruh’u bir güzel patlatıp cehenneme göndeririz.”

“Eğer Orta Orman’ı ele geçirirlerse—” Thomas durakladı. Hepsi de bu ormanın kaybedilmesinin kabul edilemez olduğunu biliyordu. “Bir daha ne zaman onları böyle bir kan-

yonda ele geçirebiliriz ki? Eğer bu kara barut işe yararsa ordularının üçte birini tek bir darbeyle temizleyebiliriz. Yardımcı olmak için köyde bulunamasak bile, yine de tahliye emri verebiliriz.” Mikil’in batıya yönelmiş bakışlarını takip etti. Adamları ölüyor, o da tutmuş burada çılgın rüyalarla oynuyordu. “Ya bu kehanette sözü geçen şeyse?”

Suzan çocuğun sözlerini aktararak, “Tek bir inanılmaz vuruşla kötülüğün kalbini yeneceksiniz,” dedi. “Martyn Jamous’a saldırırken, Qurong da bu orduya önderlik ediyor.” Gözleri şevkle parıldadı. “Sence bu dediğin işe yarar mı?”

“Çok yakında göreceğiz.”

—

Milyonlarca yıldızla kuşatılmış ay, gökyüzünde yükseklerde parlıyordu. Thomas atının üzerinden kanyon zeminini inceliyordu. Güruh gece için yerleşmişti; binlerce Serseri savaşçının yarısı pelerinleri içinde uyuyor, diğer yarısı küçük gruplar hâlinde dolanıyordu. Ateş yoktu. Kazandıkları zaferi, kanyonda güçlü bir sel gibi gürleyen haykırışlarla kutlamışlardı.

Thomas, ordusuna göstermelik olarak geri çekilmesini emretmişti. Mancınıkları kayalıktan çekmişler ve ormana kaçıyormuş gibi davranmışlardı. Thomas’ın yedi bin adamı burada kanyondaki savaşa katılmıştı. Üç bini can vermişti.

Şimdiye kadar hiç bu kadar kötü bir hezimete uğramışlardı.

Şimdi de bütün ümitlerini var olmayan bir kara baruta bağlamışlardı.

Muhafızlar batıya doğru bir mil uzakta, her an ormana girmeye hazır vaziyette, işaret bekliyorlardı. Eğer bir saat içinde güherçile bulamazlarsa Thomas emri verecekti.

Hâlihazırda yeterli kömürleri vardı. Kükürt aramak için de William bir asker birliğini mağaralara götürmüştü. İki kanyonun birbirinden ayrıldığı yerde bulunan bir çukura yaklaşık bir tonluk bir pirit kayasını sürüklemişler; çukurun içinde bir ateş yakarak, taştan sıvı kükürt elde etmişlerdi. Pis koku göğsüne yükselmişti. Thomas hiç bu kadar kötü bir koku duyduğunu hatırlamıyordu.

Bu, Serseri etinin kokusuydu.

Ne var ki güherçileyi hâlâ bulamamışlardı. Bin savaşçı, gerektiğinde kayaları yalayarak, ay ışığında beyaz kaya aramıştı.

Thomas'ın yanında duran Mikil, "Okçuları geri getirelim, en azından Güruh'a bir ayrılık hediyesi verebiliriz," dedi.

Thomas, "Eğer okumuz kaldıysa birkaç tane de ben kendim atardım," dedi. Kafasını kaldırıp tekrar aya baktı. "Bir saat içinde güherçile bulamazsak buradan gidiyoruz."

"Yüzdük yüzdük, kuyruğuna geldik. Bulsak bile onu çıkarmak zorundayız. Sonra toz hâline gelene kadar öğütür, karıştırır, test ederiz. Sonra da—"

"Ne yapmamız gerektiğini biliyorum, Mikil. Bunları ben söylemiştim zaten, hatırladın mı?"

“Evet. Senin rüyan.”

Thomas sesini çıkarmadı. Mikil her zaman güçlü bir kadın olmuştu; eğer kendisi öldürülecek olursa ordusunun başına, yerine geçebileceğine güveniyordu.

Mikil, “Peki, kaçmak zorunda kalırsak Toplantı’ya ne olacak?” diye sordu.

“Ciphus Toplantı için ayak diretecektir. Eğer yapması gerekiyorsa diğer göllerden birinde yapar, bu işi savsakla-maz.”

Mikil bir of çekti. “Bir de şu Justin’in doruğa ulaşan saçmalıklarıyla birlikte, eminim hatırlamaya değer bir Toplantı olacaktır. Ortalıkta sorgulamayla ilgili bazı laflar dolaşıyor.” Thomas, Ciphus’un Justin’i görüşmeye ve gerekirse Konsey’in yürürlükteki ilkelerine baş kaldırmaktan fiziksel bir müsabakaya zorlayabileceğine dair söylentiler duymuştu. Thomas, Ciphus önyak olduğu için üç sorgulamaya tanık olmuştu; bunlar ona tarihin gladyatör karşılaşmalarını hatırlatmıştı. Üç gaspçı da kaybetmiş, çöle sürülmüşlerdi.

Mikil, “Sorgulama olmayacaksa ona bizzat ben meydan okuyabilirim,” diye devam etti.

“Justin’in hıyaneti şu anki sorunlarımızın en küçüğü. El-yon’un tüm düşmanları gibi o da savaşta kaybedecektir.”

Mikil tartışmaktan vazgeçti ve batıya Orta Orman’a doğru baktı. “Güruh göllerimizi ele geçirirse ne olur?”

“Ordumuzu kaybedebiliriz, hatta ağaçlarımızı kaybedebiliriz ama göllerimizi asla kaybetmeyeceğiz. Kehanet gerçekleşmeden olmaz. Eğer gölleri kaybedersek o zaman iste-

ğimiz dışında Çöl Sakinleri hâline geliriz. Elyon buna asla izin vermez.”

Mikil, “O zaman Elyon bunu bir an evvel yapsa çok iyi olur,” dedi.

“Sen hatırlamayabilirsin ama ben hatırlıyorum. O ellerini çırparak bu geceye son verebilirdi.”

“Öyleyse neden yapmıyor?”

“Her an yapabilir.”

“Efendim!”

Bir ulak.

“William sizi çağırıyor. Galiba aradığımız şeyi bulmuş.”

—

“İşte! Burada yapacağız.” Thomas büyük tokmağı iki eliyle birden kavrayıp, parıldayan kayaya vurdu. İri bir parça kopup düştü.

Kaya yarı saydam ve tuzluydu. Bu kadar insanın içinde de onu bula bula William bulmuştu. Bu güherçile değilse yakında öğreneceklerdi.

Thomas dökülen parçaları avuçladı. “İndirin. Hepsini.” William’a döndü. “Kömürle kükürdü getirin. Kayayı ezip toz hâline getirmek için burada bir ekip kuracağız. O çıkıntının altında da karıştıracağız. Gerekirse bin adamı bu işe verin. Tozu bir saat içinde istiyorum!”

Thomas atının yanına seğırtti, eyere atladı.

“Efendim, nereye gidiyorsunuz?”

“Şu bizim karışımı denemeye. İndirin aşağı!”

Adamlar bronz tokmakları, kılıçları ve granit kayaları sallayarak var güçleriyle kayalıklara üşüştüler. Başka bir grup ise güherçile olduğunu düşündükleri kayayı ince bir toz hâline gelene kadar ezmeye başladı. Kömürü içeri taşıyıp bir hat boyunca öğüttüler. Bronz kâselere boşaltmış oldukları kükürt kâseleri kapladı. Kükürt toprakları kolayca öğütülüyordu.

İçlerinden çok azı ne yaptıklarını biliyordu. Şimdiye kadar kim bir savaşın böyle idare edildiğini duymuştu ki? Ancak bunun pek bir önemi yoktu zaten—Thomas onlara kayayı ezmelerini emretmişti ve bu kayadan yapılacak toz da düşmanı ezecekti. Hem Thomas daha önce onlara kayaları ısıtarak nasıl metal elde edeceklerini öğretmişti, değil mi? Thomas bir Serseri hâline geldikten sonra birkaç gün hayatta kalmış, sonra da dönüp göllerde yıkanmıştı. Onlara yüzlerce kez savaşta önderlik etmiş, sonunda zaferle çıkmışlardı.

Avcı'nın Thomas'ı onlara kayaları ezmelerini söylediye se, onlar da kayaları ezeceklerdi. Bugün üç bin yoldaşlarının öldürülmüş olması ise işlerini yalnızca daha da acil kılıyordu.

Thomas iri taş tablanın üstüne diz çöküp, ocağın yukarısından aldığı öğütülmüş küçük toz yığınınına baktı.

Mikil, “Nasıl ölçeceğiz?” diye sordu.

William bu faaliyete aktif bir biçimde katılmasına rağmen, hâlâ surat asıyordu.

“Böyle.” Thomas beyaz tozu kolunun uzunluğunda bir çizgi hâlinde serpti, çizginin eni aşağı yukarı boyuyla eşitle-

nene dek çekidüzen verdi. “Yüzde yetmiş beş,” dedi. “Kömür de...” Beyaz tozun yanına bir sıra kömür serpti.

“Yüzde on beş kömür. Güherçilenin uzunluğunun beşte biri.” Çizgiyi beş eşit parçaya böldü, dört tanesini yana doğru süpürdü.

“Şimdi de yüzde on kükürt.” Sarı tozu, kara tozun uzunluğunun üçte ikisi kadar bir uzunlukta döktü.

“Sence doğru mu?”

“Aşağı yukarı. Toleransı ne kadar?”

“Hep beraber göreceğiz.”

Thomas üç yığını da gri bir karışım hâline gelene kadar karıştırdı.

“Tamamen siyah değil, değil mi? Haydi, yakalım.”

Mikil ayağa kalkıp geriledi. “Yakacak mısın? Bu tehlikeli değil mi?”

“İzle.” Thomas tozu bir çizgi hâline getirdikten sonra ayağa kalktı. “Belki de çok fazladır.” Çizgiyi, uzunluğu bir adam boyunun iki katı olana kadar inceltti.

William birkaç adım geriledi ama açıkçası Mikil’den daha az endişeliydi.

“Hazır mısınız?”

Thomas çakmaktaşı tekerleğini çıkardı. Bu kaba bir bronz tekerleğe çakmaktaşını sürterek kıvılcımlar sıçratan bir aletti. Tekerleği avucunda döndürmeye başladı ama sonra uyluk korumasında yapmayı tercih etti, çünkü avuç içi terden ıslanmıştı. Top hâlindeki, doğranmış bir kabuğu yaktı.

Kabuk ateş aldı.

Mikil birkaç adım daha gerilemişti.

Thomas gri yılanın ucunda diz çöktü, ateşi indirerek toza değdirdi.

Hiçbir şey olmadı.

William oflayıp pufladı. “Hah!”

Sonra toz birden alev alıp kıvılcımlar saçmaya başladı. İnce kara barut çizgisi üstünde ateş hızla ilerlerken, kalın bir duman tabakası da geceye karıştı.

“Ha!”

Mikil koşarak geldi. “İşe yarıyor mu?”

William kollarını indirmişti. Kayaların üzerindeki siyah ize gözlerini dikti, sonra diz çöküp dokundu. “Sıcak.” Ayağa kalktı. “Bunun bir kayalığı nasıl devirebileceğini cidden anlayamıyorum.”

“İnan bana, toz deri torbalara sıkıştırıldığında devirecek. Barut, torbaların ateşi zapt edemeyeceği kadar hızlı yanar ve sonra da *bum!*”

Mikil, “Bum,” dedi.

“Bu gece epeyce surat astın, William. Bu burun kıvrılacak bir şey değil. Yüzün gülsün biraz.”

“Pislikten ateş yakmak. Çok etkileyici olduğunu kabul ediyorum. Bunu rüyalarından mı öğrendin?”

“Evet, rüyalarımndan.”

Üç saat sonra her biri adam başı büyüklüğünde, kırk deri torbaya kara barut doldurmuşlar; sonra bunları rulolar hâlinde branda beziyle sıkıca sarmışlardı. Rulolar kaya gibi sertti, ağızlarındaki küçük bir açıklıktan baruta bulanmış bir

kumaş parçası çıkıyordu.

Thomas onlara ‘bomba’ diyordu.

Thomas, “Her kayalığa yirmişer tane,” diye talimat verdi. “İki uçta beşer, ortadaki bölümde de on tane. Onları hiç olmazsa içeri sıkıştırmalıyız. Acele edin. Güneş iki saat sonra tepeye çıkacak.”

Uykuya dalmış Güruh’un iki yanında bir mil boyunca, her kayalıktaki çatlak hatlara bombaları ağzına kadar doldurdular. Baruta bulanmış branda bezi parçaları üç metre uzunluğundaydı. Onları ateşe verip kaçmayı planlıyorlardı.

Gerisi Elyon’a kalmıştı.

Bombaları yerleştirmek tam bir saat sürdü. Günışığı şimdiden gökyüzünü doğudan aydınlatmaya başlamıştı. Güruh hareketleniyordu. Yüz kadar Orman Muhafızı ok atmaları için gönderilmişti. Aşağıdaki ordunun yalnızca yarısı kayalarla ezildiği takdirde, Thomas geri kalanının üzerine ok boca ettirmeye kararlıydı. *Fıçının içinde balık avlamak gibi olacak*, demişti.

Thomas bir yandan ortalığı gözetlerken, bir yandan da son bombayı sağ elinde tartıyordu.

“Hazır mıyız?”

William, “Bir tanesini dışarıda mı bırakacaksın?” diye sordu.

Thomas sıkıca sarmalanmış barut topunu inceledi. “Dostum, bu bizim yedek planımız.”

Kanyon aydınlanmıştı. Güruh kendi pisliği içinde yatı-

yordu. Thomas'ın adamlarından kırk tanesi ellerinde çakmaktaşı tekerlekleri ile hazır vaziyette, fûnyelerin üzerine doğru diz çökmüştü.

Thomas derin bir nefes aldı. Gözlerini kapattı, açtı.

“Kuzey kayalığını ateşleyin.”

Thomas'ın arkasından yumuşak bir vın sesi geldi. Okçu işaret okunu atmıştı. Ok incecik bir duman tûttürerek gitti. Ateş gökyüzünde patladı.

Yirmi asker Thomas'la birlikte çıkıntının üstünde dikiliyordu. Hepsi de kayalığa gözlerini dikmiş hâlde bekliyordu. Beklediler.

Thomas'ın midesine bulantı girdi.

Bir tanesi, “Bu ne kadar sürüyor?” diye sordu.

Sanki bu soruya cevap verirmiş gibi, kayalığın çok aşağısında gökyüzünde görkemli bir ateş gösterisi belirdi.

Ancak patlama olmadı. Ya bomba sargılarını koparacak kadar güçlü değildi ya da taşlar bombayı çok sıkıştırmıştı.

Başka bir ışık gösterisi biraz daha yakınlarında parladı. Sonra bir diğeri, derken başka bir tane daha. Bombalar birer birer tutuşup gökyüzüne ateş püskürttüler.

Ne var ki kayalığı koparmadılar.

Serseriler kanyonda çılgılık atmaya başlamıştı. Daha önce hiçbirisi böyle bir güç gösterisi görmemişti. Ancak bu Thomas'ın ihtiyaç duyduğu türde bir güç değildi.

Thomas son bombayı eyer çantasına koyup atına atladı. “Mikil, güney kayalığını ateşe vermeyin! İşaretimi bekleyin! Boruyla işaret vereceğim!”

“Nereye gidiyorsun?”

“Aşağıya!”

“Güruh’un üzerine mi? Tek başına mı?”

“Tek başıma!”

Thomas, aygırını döndürüp dörtmala sürdü.

Aşağıda Güruh’un çığlıkları artmıştı. Ancak Thomas kumlu dere yatağına ulaştığı sırada, onların korkuları da azalmıştı. Serseriler’in tepelerindeki kayalardan ateş yükselmışti ama bir tanesi bile yaralanmamıştı.

Thomas kanyona girdi, dosdoğru ön cepheye atını tam hızla sürdü. Gökyüzü şimdi hafif ağarmıştı. Önünde yüz bin Serseri vardı. Aslında seksen bin—adamları bir gün önce yirmi binini öldürmüştü. Ama şimdi bunların hiçbiri önemli değildi. Şu anda önemli olan tek şey, tam önünde kanyonu bir yandan diğer yana hıncahınç doldurmuş, onun gelişini izleyen on bin adamdı.

Thomas, bir gün önce Orman Muhafızları’nın bir savaş üssü olarak kullandıkları iri kayaların üzerinden atladı. Eğer Çöl Sakinleri’nin ağaçları varsa ve ok ile yay yapabiliyorlarsa o elli metre uzaktayken onu yere yıkabilirlerdi.

Thomas bir kargı atımlık mesafede kayarak durdu.
Elyon, bana güç ver.

“Çöl Sakinleri, benim adım Avcı’nın Thomas’ı! Eğer bir saat daha yaşamak istiyorsanız bana liderinizi getirin. Onunla konuşacağım, bir zarar görmeyecek. Eğer lideriniz bir korkaksa o zaman sizin üzerinize göklerden ateş yağdırıp sizi kor gibi yaktığımızda, hepiniz öleceksiniz!”

Thomas ayaklarını hızla yere vuran aygırını sakinleştirdikten sonra eyer çantasındaki bombaya uzandı. Bu ezgiyi notasız çalıyordu ve bu tehlikeli bir ezgiydi.

Aniden büyük bir gümbürtü, sabah havasını çatlatarak kanyon üzerinden yuvarlandı. Kayalığın küçük bir bölümü ordunun arkasına çökmüştü. Thomas güç bela görebiliyordu. Ortalığı toz duman kaplamıştı.

Bir bomba gerçekten patlamıştı! Yirmi bombadan biri. Belki de bir kıvılcım zayıf bir noktada için için yanıp tüttükten sonra patlamıştı.

Kaç tanesi kayaların altında kalmıştı peki? Çok azı. Buna rağmen Gürüh kayalıklardan bir dehşet dalgası hâlinde kaçıyordu.

Bundan cesaret alan Thomas bu defa bir gözdağı daha verdi. “Bana liderinizi getirin, yoksa hepinizi sinekler gibi ezeriz!”

Ön saflar ayrıldı ve generallerin taktığı siyah kuşaktan kuşanmış bir Serseri savaşçı on adım atarak durdu. Ancak bu adam Qurong değildi.

General, “Bizi bu numaralarla kandıramazsınız!” diye gürledi. “Kayaları ateşle ısıtıp suyla parçalıyorsunuz. Bunu biz de yapabiliriz. Bizim ateşten korktuğumuzu mu sanıyorsunuz?”

“Öyleyse siz Elyon’un bize verdiği ateşin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz! Eğer silahlarınızı bırakıp geri çekilirseniz canınızı bağışlarız. Eğer kalırsanız size bizzat cehennemin ateşlerini gösteririz.”

“Yalan söylüyorsun!”

“O zaman bana yüz tane adamını gönder, ben de sana Elyon’un gücünü göstereyim!”

General, Thomas’ın söylediklerini biraz düşündü. Sonra parmaklarını şaklattı.

Kimse yerinden kımıldamadı.

General döndü, emrini haykırdı.

Büyük bir grup on adım atarak durdu. Bu gerçekten de tehlikeli bir durumdu. Kucağındaki bomba patlamazsa, blöfı ortaya çıkacaktı.

Thomas, “Yana doğru uzaklaşmanızı tavsiye ederim,” dedi.

General bir an tereddüt etti, sonra yavaşça atını adamlarından ayırdı.

Thomas çakmaktaşı tekerleğini çıkardı, tekerleğin yarım metrelik fitilini yaktı ve fitilin yarısı yandıktan sonra atını hızla öne doğru sürdü. Atını doğrudan savaşçıların üzerine sürmüştü. Tüten bombasını aralarına fırlattıktan sonra keskin bir biçimde sağa saptı.

İçin için yanan torba Serseriler’in ortasına düştüğünde, hepsi de saklanmak için hızla koşuşturdu.

Oysa ki saklanacak bir yer yoktu.

Bomba büyük bir gümbürtüyle patlayıp insanları havaya savurdu. Sarsıntı kuvvetle Thomas’ın yüzüne çarptı, sıcak bir rüzgâr bir an için nefesini kesti.

General, atından savrulup yere düşmüştü. Sakin bir biçimde ayağa kalktı, önündeki kıyıma dik dik baktı. En az elli

adamı yerde ölü yatıyordu. Birçoğu da yaralanmıştı. Yalnızca birkaçı kaçıp kurtulmuştu.

Thomas, “İşte şimdi beni dinleyeceksiniz!” diye bağırdı. “Bu kayalıkları böyle bir silahla üzerinize devirebileceğimizden şüpheniz mi var?”

General sesini çıkarmadı. Güruh’un korktuğu pek görülmezdi zaten ama bu adamın çelik gibi sinirleri oldukça etkileyiciydi. Adam cevap vermemekte diretiyordu.

Thomas keçi boynuzunu çıkardı, bir kez üfledi.

“Öyleyse başka bir gösteriye tanık olacaksınız. Fakat bu sonuncu gösteri. Geri çekilmezseniz eğer bugün bir tekiniz bile sağ çıkamayacak.”

Bu defa uzak uçtaki, güney kayalığındaki fişekler patladı. Thomas en azından bir tane daha patlama olmasını çok istiyordu. Kayalık boyunca zayıf bir ışıltı, sonra kara barutla dolu bir torba tonlarca kayayı—

Güm!

Kayalığın bir bölümü düşmeye başladı.

Güm! Güm!

İki patlama daha! Aniden kayalığın tam üçte biri ön taraftan kopup, çılgınlıkla atan Güruh’un üzerine gümbürtüyle düşmeye başladı. Bin adamı kaplayacak büyüklükte koca bir kaya parçası yere çarptı, sonra yavaş yavaş yuvarlanıp orduya vurdu. Yer sarsıldı, daha fazla kaya düştü. Toz duman-dan göz gözü görmüyordu. Atlar panikleyip şaha kalktılar.

Güruh korkmazdı ama intihar meraklısı da değildiler.

Çılgınca koşuşturma başladıktan çok kısa bir süre sonra general geri çekilme emrini verdi.

Ordu geri çekilen bir gelgit gibi kaçışırken, Thomas onları sesini çıkarmadan şaşkınlık içinde seyrediyordu. Kaya binlerce askeri öldürmüştü. On bin bile olabilirdi. Ancak burada elde ettiği en büyük zafer onların yüreklerine ekmiş olduğu korkuydu.

Thomas'ın ordusu ihtiyatla kuzey kayalığının ağzına yaklaştı; daha doğrusu kayalıktan geri kalana. Thomas gibi onlar da afallamış bir hâlde, hayranlıkla izliyorlardı. Aslında az evvel ellerine geçen oklarla daha fazla Serseri'yi öldürebilirlerdi, ama Orman Muhafızları bu okları unutmuşa benziyordu.

Güruh'un son askerinin de çölde gözden kaybolması yalnızca birkaç dakika sürdü. Âdetleri olduğu üzere, geri çekilirken yaralılarını öldürüyorlardı. Artık bu kanyonda çakallarla akbabaları bir yıl besleyecek kadar et vardı.

Thomas atının üzerinde, düşmanda yol açtıkları yıkımdan allak bullak olmuş bir vaziyette, aşağıdaki terk edilmiş kanyona bakakalmıştı: Elyon'un düşmanında yol açtıkları yıkım.

Gece gelen yedi bin asker de dâhil olmak üzere bütün ordusu yukarıda toplanmıştı. Kaçan düşmanın ardından bir zafer tezahüratı tutturdular.

“Elyon! Elyon! Elyon!”

Birkaç dakika sonra tezahürat değişti. Batıdan doğuya doğru, tek bir isim uzun savaşçı saflarında dalgalandı. Teza-

hürat gök gürlemesini andıran bir uğultu hâlinde vadiyi kaplayana kadar büyüdü.

“Hunter! Hunter! Hunter!”

Thomas atını yavaşça çevirip vadiden yukarı çıktı. Şimdi artık eve dönme zamanıydı.

8. BÖLÜM

Kriz garip bir canavardı. Bazen birleştiriyor, bazen bölüyordu.

Şu an için bu kriz, Washington'un birkaç seçkin sınıfının politik farklılıkları bir yana bırakarak, başkanın acil toplantı talebini kabul etmelerini sağlamıştı.

Açıkça görüldüğü gibi, bir virüs ne Demokrat ne de Cumhuriyetçiydi.

Bütün bunlara rağmen, Thomas liderlerle birlikte oturmuş olduğu bu konferans salonunun arkasında kendini bu raya ait değilmiş gibi hissediyordu—liderlik etmeye alışkındı ama onun liderlikteki deneyimi onlarınkinden büyük ölçüde farklıydı. Onun liderliği burada ortaya çıkacağını bildiği, çıkarlara yönelik politikadan çok, kuvvet ve fiziksel güçle ilişkiliydi.

Thomas, başkanın Batı Kanadı'ndaki konferans salo-

nunda topladığı yirmi üç kadın ve erkeğe gözünü dikerek baktı. Thomas, Atlantik üzerinden batıya doğru uçmuş, zaman değişikliğiyle birlikte öğle vakti Washington'a varmıştı. Merton Gains kısa süre sonra soruları yanıtlamak üzere çağrılacağını söyleyerek, Thomas'ın yanından ayrılmıştı. Bu arada asistanı Bob Stanton soruları cevaplandıracaktı. Bir tarafta Bob, diğer tarafta da Kara oturuyordu.

Kara'yla ilgili bir şey Thomas'a tuhaf geliyordu. Thomas şimdi ondan daha mı büyüktü, yoksa hâlâ onun küçüğü müydü? Vücudunun hâlâ yirmi beşinde olduğuna şüphe yoktu. Peki ya aklı? Kara sanki şimdi ona ağabeyiymiş gibi bakıyordu. Thomas kara barutu kullanarak elde ettiği zaferi anlatırken, Kara çoğunlukla gözlerinde bir huşu ifadesiyle onu dinlemişti.

Bob, "Geç kaldılar," dedi. "Şimdiye dek başlamış olmalıydık."

Thomas'ın aklı Natalga Geçidi'nde elde ettikleri zafere gitti. Orada Güruh'un korktuğu, halkının sevdiği, tüm dünyanın tanıdığı bir lider, savaşların sertleştirdiği bir generaldi. Bir eş ve iki çocuk babasıydı. Yanlış kararlarına rağmen—ki William ona bunları hatırlatacak kadar nazik olmuştu hep—orada geçirdiği on beş yıllık kumandanlık hayatı onun için çok yararlı olmuştu.

Tezahürat hâlâ kafasında yankılanıyordu. *Hunter! Hunter! Hunter!*

Peki, burada neydi? Birazdan gördüğü psişik rüyalarından bahsedecek olan yirmi beş yaşında bir çocuk. *Filipin-*

ler’de büyümiş. Anne babası boşanmış. Anne manik depresyondan muzdarip. Üniversiteyi bitirememiş. Çetelerle haşır neşir olmuş. Tevekkeli şu çılgın rüyaları görüyor. Gelgelelim Başkan Robert Blair devam etmesini söylüyorsa o da devam edecekti. Makam sahibi olmanın ayrıcalıklarıydı bunlar.

Uzun boylu, beyaz saçlı, uzun burunlu bir adam odaya girdi, üzerinde mikrofonlar olan uzun bir masaya oturdu. Onu üç kişi daha takip etti, onlar da yerlerini aldılar. Sonra da Başkan Robert Blair girip, ortadaki koltuğa doğru yürüdü. Toplantıda bir basın toplantısı havası vardı.

Bob, “Şu soldaki Genelkurmay Başkanı Ron Kreet,” dedi. “Yanındaki Savunma Bakanı Graham Meyers. Sanırım CIA’den Phil Grant’i tanıyorsun. Diğer de Sağlık Bakanı Barbara Kingsley.”

Thomas başını salladı. Kodamanlar. Ön sıra belli belirsiz tanıdık yüzlerle doluydu. Diğer kabine üyeleri. Senatörler. Kongre üyeleri. FBI’ın başkanı.

Bob, “Her zaman bu kadar geniş bir güç tayfını bir arada bulamazsın,” dedi.

Ron Kreet boğazını temizledi. “Geldiğiniz için teşekkür ederim. Hepinizin bildiği gibi, Dışişleri Bakanlığı aşağı yukarı on dört saat önce, şu anda Raison Türü olarak bilinen bir virüsle ilgili bir tehdit faksı aldı. Elinizdeki klasörlerde bu faksın bir kopyasını ve diğer ilgili belgeleri görebilirsiniz.”

Hepsinin faksı okumadığı belliydi. Birkaç tanesi klasörlerini açıp kâğıtları karıştırmaya başladı.

“Başkan bu konuyla ilgili sizinle bizzat görüşmek istedi.” Kreet, Robert Blair’e döndü. “Efendim.”

Robert Blair, Thomas’a hep Robert Redford’u hatırlatmıştı. Onun kadar çilli değildi ama onun dışında sanki hık demiş aktörün burnundan düşmüş gibiydi. Başkan öne eğilip mikrofonunu ayarladı. Yüzü rahattı, sert duruyordu ama gergin değildi.

“Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim.” Sesi genizden geliyordu. Blair kafasını çevirip boğazını temizledi.

“Nasıl bir yol izleyeceğimize dair çok düşündüm ve sonunda size karşı tamamen açık olmaya karar verdim. Sorularınızı cevaplamaları için bir heyet davet ettim, ama önce durumu size ben özetleyeyim.”

Derin bir nefes aldı. “İsviçreli Valborg Svensson’la bağlantılı olduğuna inandığımız sıra dışı bir terörist grubu, dünyada çok sayıda şehirde bir virüs salıverdi. Bu şehirlerin altı tanesi bize ait ve her geçen saat bu sayının artacağını düşünüyoruz. Raison Törü’nü Chicago, New York, Atlanta, Los Angeles, Miami ve Washington’da tespit ettik.”

Oda ağır nefes alıp verenleri belli edecek kadar sessizdi.

“Raison Törü, eşi benzeri görülmemiş bir hızla, havayla yayılan bir virüs. Ölümcül ve tedavisi de yok. Tahminlerimize göre virüs iki hafta içinde üç yüz milyon Amerikalı’ya bulaşacak.”

Odanın soluğu kesilmiş gibiydi.

“Yani... Siz ne diyorsunuz?”

“Demem o ki, Peggy, eğer bu odadaki insanlar on dakika önce enfekte olmadıysa bile şimdi muhtemelen olmuştur. Ayrıca bu virüsü alt etmenin bir yolunu bulamazsak, New York ve Los Angeles arasında yaşayan herkes dört hafta içinde ölecek.”

Çıt çıkmıyordu.

İçlerinden biri, “Siz şimdi bizi *bile bile* bu virüse maruz mu bıraktınız?” diye sordu.

“Hayır, büyük olasılıkla siz bu binaya adınızı atmadan önce zaten virüse maruz kalmıştınız, Bob.”

Sonra bir gürültü koptu. Hem de çok büyük bir gürültü. Bir şaşkınlık ve öfke kakofonisi. Thomas’ın solundaki yaşlıca bir beyefendi ayağa kalktı.

“Herhâlde bundan emin olamazsınız. Böyle bir iddia paniğe yol açacaktır.”

Birkaç kişi daha biraz daha kontrollü bir biçimde onayladığını gösterdi.

Başkan elini kaldırdı. “Lütfen. Sus ve yerine otur, Charles! Hepiniz!”

Adam bir an tereddüt etti, sonra oturdu. Oda sessizleşti.

“Bu durumla başa çıkmamızın tek yolu sorun üzerinde odaklanmak. Kendi kanımı test ettirdim. Testimin sonucu pozitif çıktı. Üç haftam kalmış.”

Thomas, *akıllı adam*, diye düşündü. Geçici de olsa oda-yı etkili bir biçimde avucunun içine almıştı.

Başkan yan tarafa uzandı, yerden bir tomar kâğıt aldı, iki elini kullanarak dikine koydu. “Maalesef haberler iyiye

gitmiyor. Dışişleri Bakanlığı yaklaşık iki saat önce bir faks daha aldı. Bu faksta çok detaylı ve kapsamlı bir talep iletilmiş. Kendilerine Yeni Biat diyen bu grup Raison Türu için bir anti virüs verecekmiş. Karşılığında ise birçok şeyin yanı sıra, en önemli silah sistemlerimizi istiyorlar. Listeleri çok ayrıntılı, o kadar ayrıntılı ki ben hayretler içinde kaldım. Bu silahların on dört gün içinde kendi seçtikleri bir yere gönderilmesini talep ediyorlar.”

Başkan elindeki kâğıdı hafifçe yere bıraktı. “Aynı ültimatom bütün nükleer güçlere verilmiş. Karşı karşıya olduğumuz bu adamlar, bayanlar baylar, bir grup öğrenci ya da bir takım budala teröristler değil. Bu adamlar, önümüzdeki yirmi bir gün içinde dünyanın güç dengesini kökten değiştirebilmek uğruna, her şeyi göze almış son derece organize bir grup.”

Durdu, odayı inceledi. Odadakiler’ sanki dondurulmuş bir görüntü içinde gibiydi.

Önde oturan bir adam hepsinin aklından geçen düşüncüyü dile getirdi. “Bu... Bu imkânsız.”

Başkan bir tepki vermedi.

Adam, “Bu mümkün mü?” diye sordu.

Bob, Thomas’a doğru eğildi. “Jack Spake, en yüksek rütbeli Demokrat,” diye fısıldadı.

“Ne mümkün mü?”

“Silahlarımızı iki haftada sevk etmemiz.”

“Şimdi bunu analiz ediyoruz. Ancak onlar... bazı silahları seçmişler. Her şeyi enine boyuna düşünmüşler gibi.”

“Şimdi siz de bize, dünyanın en akıllı bilimcileri ve en

iyi sağlık hizmetleri profesyonelleri bizde olduğu hâlde, bu virüsle başa çıkmamızın *hiçbir* yolu olmadığını mı söylüyorsunuz?”

Başkan sözü sağlık bakanına verdi. “Barbara?”

“Hâliyle bunun üzerinde çalışıyoruz.” Mikrofon tiz bir ses çıkarınca Barbara biraz geriledi, sonra tekrar öne eğildi. “Ülkemizde bu büyüklükte bir işte çalışabilecek yetkinlikte yaklaşık üç bin virolog var ve biz onların hizmetlerini güvence altına alıyoruz. Ancak sizin, bizim burada genetiği değiştirilmiş bir aşı mutasyonu ile uğraştığımızı anlamanız gerekiyor—kelimenin tam anlamıyla milyarlarca DNA ve RNA çifti söz konusu. Böyle bir anti virüsü bulmak bizim şu an sahip olduğumuz zamandan daha fazlasını gerektirebilir. Virüsün uyarıldığı aşının yapımcısı olan Raison İlaçları bize ellerindeki her şeyi veriyor. Bizim kendi genetikçilerimizin yardımıyla bile onların bilgilerini ayıklamamız bir hafta sürer. Maalesef projenin başındaki en önemli genetikçi kayıp. Onun aynı teröristlerce kaçırıldığını düşünüyoruz.”

Problemin büyüklüğü yavaş yavaş ortaya çıkıyordu.

Bir anda bir sürü soru ortaya atıldı. Başkan ise düzen konusunda ısrarlıydı. Virüsle ilgili sorular yayılım ateşi gibi geliyor, uygun bir şekilde cevaplanıyordu.

Ya diğer tedavi şekilleri? Virüs nasıl ilerliyordu? Yayılma hızı neydi? İnsanlar ne zaman ölmeye başlayacaktı?

Barbara tüm bunları Thomas’ın hayran kaldığı bir profesyonellikle idare etti. Onlara Thomas’ın Bangkok’ta görmüş olduğu simülasyonu gösterdi. Sonunda ekran karardı-

ğında sorular da son buldu.

“Yani esasen, bu... bu şey yok olmuyor, bununla başa çıkmamızın da bir yolu yok. Üç hafta sonra hepimiz ölmüş olacağız. Yapabileceğimiz... yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Doğru mu anlamışım?”

Başkan, “Hayır, Pete, öyle değil,” dedi. “Onunla nasıl başa çıkacağımızı bilmiyoruz. Henüz.”

Sağ tarafta siyah saçlı ve iyice yuvarlak yüzlü bir adam dikeliyordu. “Peki, biz onların taleplerine boyun eğersek ne olur?”

Bob öne eğildi. “Dwight Olsen. Senato’da çoğunluk lideri. Başkandan nefret eder.”

Başkan, Savunma Bakanı Graham Meyers’e döndü.

Meyers, “Gördüğümüz kadarıyla, taleplerine boyun eğmemiz söz konusu değil,” dedi. “Biz teröristlerle alışveriş yapmayız. Talep ettikleri silah sistemlerini onlara verecek olursak Birleşik Devletler savunmasız kalır. Bu adamların en azından bir tane bağımsız ülkeyle birlikte çalıştıklarını tahmin ediyoruz. Bu üç haftalık zaman diliminde bu ülke, tehdit gücüyle kimi isterse kullanacak kadar büyük bir güce sahip olacaktır. Öncelikle dünyayı köleleştireceklerdir.”

Olsen, “Bir ülkenin bir orduya sahip olması ona dünyanın kontrolünü vermez,” dedi. “SSCB’nin de ordusu vardı ama kullanmadı.”

“SSCB’nin kendisinininki kadar çok nükleer silahı olan bir hasmı vardı. Bu adamların niyeti, onları vazgeçirmek isteyenlerin silahlarını ellerinden almak. Tanrı aşkına, bunlar

nükleer silah iletim sistemlerimizi, nükleer silahlarımızı, hat-
ta uçak gemilerimizi bile istiyorlar! Şu anda bir savaş filo-
sunu oluşturacak adamları olmayabilir, ancak bizim nükleer
silah iletim sistemlerimizi ele geçirirlerse buna ihtiyaçları
kalmaz. Ayrıca kanıt da istiyorlar, çok ayrıntılı olduğunu söy-
leyebilirim, öyle ki erken uyarı sistemlerimizin hepsini ve
uzun menzilli radarlarımızı etkisiz hâle getirdik. Başkanın
dediği gibi, bizim burada karşı karşıya olduğumuz bu kişiler
erkek izciler değil. Neden söz ettiklerini çok iyi biliyor gibi-
ler.”

İçlerinden biri, “Ya diğer ülkelerden biri onlara silahla-
rını teslim ederse?” diye sordu.

“Bunun olmamasını sağlamak için elimizden geleni ya-
pıyoruz.”

Dwight Olsen tekrar, “Ancak silahlarımızı teslim etme
seçeneğimizin alternatifi de ölümdür, öyle değil mi?” diye
sordu.

Başkan, “İki seçenek de ölüm demek. Benim fikrimce
bir faydası olabilecek tek seçenek virüs bir zarar vermeden
önce onları haklamak,” dedi.

“Virüs şu anda zaten zarar veriyor.”

“Üç hafta içinde onları ve anti virüsü bulabilirsek zarar
veremez. Mantıklı olan tek hareket şekli bu.”

CIA Başkanı Phil Grant, “Sizi temin ederim ki konuştu-
ğumuz bu süre zarfında bunun üzerinde çalışmaya devam
ediyoruz,” dedi. “Geçici olarak, sayısı dokuz binin üzerinde
olan tüm diğer vakaları askıya aldık, tüm kaynaklarımızı da

bu insanların yerini belirlemek için seferber ettik.”

Olsen, “Peki, bunu başarma şansınız ne kadar?” diye sordu.

“Onları bulacağız. Asıl amacımız da onlarla birlikte anti virüsü bulmak.”

Başkan mikrofonuna doğru eğildi. “Bu esnada bu meseleyi büyük bir gizlilik içinde ele almamızın çok önemli olduğunu düşünüyorum. Çeşitli görüşlere ihtiyacımız var. Aklınıza ne gelirse—can kulağıyla dinliyorum. Ne kadar çılgınca görünürse görünsün, önemli değil.”

Sonraki bir saat boyunca çılgın bir karmaşa odayı ele geçirdi. Thomas, *hepsinin de bu karmaşada bir işlevi var gibi, ama karmaşayı kontrol ettiklerini söylemek yanlış olur,* diye düşündü. *Karmaşa onları kontrol ediyordu.*

Thomas laf dalaşını izliyordu, kendini iyice kaptırmıştı. Burası kendi Konsey’inden pek de farklı değildi. Buradaki topluluk kılıçlarla değil de kılıç kadar keskin dilleriyle sorgulayarak, canla başla fikirlerini savunarak, tam olarak kendi insanların yaptığı şeyi yapan ileri medeniyete sahip bir topluluktü.

Thomas kimlerin soru sorup kimlerin yanıt verdiğini takip etmekten vazgeçti, ancak her birini dikkatle inceliyordu. Amerikalılar baskı altındayken cidden alışılmadık bir beceri sergiliyorlardı.

Lacivert bir takım giymiş şık bir kadın, “Görünüşe göre virüsün yayılımını yavaşlatmak bize en azından zaman kazandırabilir,” diye gözlemini dile getirdi. “Zaman bizim hem

en büyük düşmanımız hem de en büyük müttefikimiz. Bence seyahatleri durdurmalıyız.”

“Paniğin yayılmasına mı yol açalım peki? Bu büyüklükte bir tehdit insanların içindeki en kötünün ortaya çıkmasına neden olur.”

Kadın, “Öyleyse onlara başka bir neden sunun,” diye yanıtladı. “İfşa edemeyeceğimiz bilgilere dayanan bir yüksek terör alarmı çıkarın. Halk bizim bomba ya da ona benzer bir şeyle uğraştığımızı düşünecektir. Hava ulaşımını iptal edin, havaalanlarını kapatın. Eyaletler arası bütün yolculukları durdurun. Virüsün yayılmasını yavaşlatmak için ne gerekiyorsa yapalım. Bir iki gün bile fark yaratabilir, öyle değil mi?”

Savunma Bakanı Barbara yanıtladı. “Teknik olarak evet.”

Kimse karşı çıkmadı.

“Açıkkçası anti virüs ile anti virüsü acilen dağıtma araçları üzerinde yoğunlaştık daha iyi olur. Altı milyar insana aşı ulaştırmak kolay iş değil.”

İçlerinden biri, “Fakat tahminen buradaki herkesin enfekte olduğunu mu söylüyorsunuz?” diye sordu. “Komuta kontrolde yer alan enfekte olmamış insanları yalıtmamız gerekmiyor mu? Gerekli olduğu sürece onları izole edelim.”

Başka birisi, “İnsanları bu şeyden izole edebilir misiniz?” diye sordu.

“Bir çaresi olmalı. Temiz odalar. Bana kalırsa onları uzay gemisine koyup uzay istasyonuna gönderelim.”

“Ne zamana kadar? Dünyada insanlar ölüyorken birkaç yüz generalin bir uzay istasyonunda olmasının ne yararı var

ki?”

“Öyleyse anti virüs üzerinde çalışan bilimcileri izole edelim. Ya da eğer iş oraya kadar varacak olursa, bu şeye kimler sebep olduysa, onların üzerine nükleer bombaları salıyacak şifreleri uzay istasyonuna verelim.”

Thomas içinden, *nereye kadar?* dedi. Ölümün karşısında misilleme sığ kaçıyordu. Tartışma hız kesmişti.

En sonunda başkan, “Biz bu ülkeyi yönetiyoruz, eğer gerekirse bu ülkeyle birlikte ölürüz,” dedi. “Ancak ben komuta kontrol zincirinden insanları ve mümkün olduğunca çok bilimciyi izole etmekte bir sakınca görmüyorum.”

Karmaşa, yerini yavaş yavaş dengeli bir gerilime bırakıyordu. Krizler bazen böler bazen de birleştirirdi. Şimdi birleştiriyordu.

En azından şu an için.

—

Nihayet Thomas’ı göz önüne çıkaran soru sorulduğunda, toplantı başladığından bu yana iki saat geçmişti.

Mavi takımlı şık olan kadın, “Ellerinde gerçekten bir virüs olduğunu nereden biliyoruz?” diye sordu.

Yanıt veren olmadı.

“Blöf yapıyor olamazlar mı? Bizim bir aşı ya da anti virüs yapmamız aylar sürüyorsa, onların nasıl olur da ellerinde anti virüs olabilir? Raison Tüürü’nün yepyeni bir virüs olduğunu siz söylediniz, bir haftadan az bir geçmiş var, Raison

Aşısı'nın bir mutasyonu. Peki, onlar nasıl oldu da bir haftadan daha az zamanda bir anti virüs elde ettiler?"

Başkan arkadaki Thomas'a doğru bir bakış attı, sonra da Dışişleri Bakan Yardımcısı Gains'e kafasını salladı. Gains ayağa kalkarak açık bir mikrofona doğru yürüdü. Gains tüm toplantı boyunca yalnızca birkaç kez konuşmuş; Thomas'ın tahminine göre, politik nezaket icabı konuşmayı üstü olan Dışişleri Bakanı Paul Stanley'e bırakmıştı.

"Bundan fazlası var. Sizin öğrendiklerinizi değiştirecek bir şey değil, ama bize daha... alışılmadık bir yoldan yardımı dokunabilecek bir şey. Biraz tereddüt ediyorum, çünkü Pandora'nın kutusunu açmak üzereyim, ancak durumu göz önüne alacak olursak, sanırım devam etmek en iyisi olur."

Thomas'ın bu gruba birazcık konuşma yapma hevesi varsa bile o anda aniden yok oldu. Thomas'tan ne kadar sıçan olursa o kadar da politikacı olurdu.

"Yaklaşık iki hafta önce bir adam bizim ofislerimizden birini arayıp, bazı tuhaf rüyalar gördüğünü iddia etti."

Thomas gözlerini kapadı. İşte geliyordu.

"Rüyalarının gerçek olduğu sonucuna varmış, çünkü rüyalarında Dünya tarihini kaydeden tarih kitapları varmış. Örneğin bu tarih kitaplarına bakıp bu yıl Kentucky Derbisi'ni kimin kazandığını öğrenebiliyormuş. O da bunu yapmış, diktatini çekirim, Derbi koşulmadan önce bunu öğrenmiş. Bu bilgiler doğru çıkmış. Aslına bakarsanız kazanması uzak ihtimal olan o ata oynayarak, üç yüz binden fazla kazandı. Onun rüya dünyasındaki tarih kitaplarından öğrendiği bilgiler ger-

çekti. Katiydi.”

Thomas en azından birkaç kıkırdama olmamasına biraz şaşırılmıştı.

“Bizim ofisimizi arama nedeni ise son derece rahatsız edici bir şey öğrenmiş olmasıydı; şöyle ki, Raison Tüürü adında korkunç bir virüs bu hafta tüm dünyaya salıverilecekti. Yine bu yaklaşık iki hafta önce oldu, Raison Tüürü daha ortada bile yokken.”

En azından insanlar dinliyorlardı.

“Elbette, onu hiç kimse dinlemedi. Hem kim dinlerdi ki? O da Bangkok’a gitti, inisiyatifi ele aldı. Son bir haftadır bize düzenli olarak birtakım olaylar bildirdi, hepsini de gerçekleştirmeden önce söyledi.”

Duraksadı. Kimse kımıldamıyordu.

Gains, “Ben dün başkanın talebi üzerine Bangkok’a gittim,” dedi. “Kendi gözlerimle görmüş olduğum şeyler sizi şoka sokabilir. Benim gibi siz de ulusumuzun çok ama çok kötü bir durumda olduğu sonucuna varmış olabilirsiniz. Durum ümitsiz görünüyor. Eğer bu ülkeyi kurtarabilecek bir kişi varsa, bayanlar baylar, bu pekâlâ Thomas Hunter olabilir. Thomas?”

Thomas ayağa kalktı, koridora adım attı. Havaalanından buraya gelirken yolda bir alışveriş merkezinden almış olduğu siyah pantolon ve beyaz gömlek içinde kendini rahatsız hissediyordu. Öne doğru yürüdü. Çok ama çok tuhaf görünüyor olmalıydı. *İşte dünyanın sonunu görmüş olan adam.* Thomas onların realitelerinden Hulk ya da Örümcek Adam kadar ko-

puktu.

Mikrofonun üstünü kapattı. Yavaşça, “Bunun herhangi bir yararı olacağını sanmıyorum,” dedi. Başkan gözlerini onun üzerinden ayırmıyordu.

Gains, “Onların inanmasını sağla, Thomas,” dedi. “Bırak sorularını sorsunlar.” Cansız bir biçimde gülümsedi, sonra yana çekildi.

Thomas kalabalığa döndü. Onun kadar tereddütlü ve sıkıntılı olan yirmi üç çift göz ona bakıyordu.

Alnında terin boncuklandığını hissetti. Eğer onun ne kadar kararsız hissettiğini bilselerdi, vereceği bilgiler kulak ardı edilirdi herhâlde. Rolünü elinden geldiğince inançlı oynamak zorundaydı. Onu kabullenip kabullenmemelerinin ya da ondan hoşlanıp hoşlanmamalarının bir önemi yoktu. Sadece ona kulak vermeleri önemliydi.

“Tüm bunların bazılarınıza, hatta belki de hepinize oldukça çılgınca geldiğini biliyorum. Bunu anlıyorum.” Sesi sessiz odada gür çıkıyordu. “Benim adım Thomas Hunter ve şu bir gerçek ki, bildiklerimi nasıl öğrenmiş olursam olayım—size ne kadar inanılmaz gelirse gelsin—birkaç şey biliyorum. Size söyleyeceklerimi dinlerseniz bir şansınız olabilir. Dinlemezseniz büyük ihtimalle yirmi bir gün dolmadan ölürsünüz.”

Kendinden fazlasıyla emin görünüyordu. Hatta ukala. Ancak bu onun bu realitede bildiği tek yoldu.

“Devam edeyim mi?”

Başkan arkasından, “Devam et, Thomas,” dedi.

Thomas'ın kuşkuları, serbest kalmış zincirler gibi düştü. Onun bu ülkeye bu odadaki herhangi birinden muhtemelen daha fazla hizmet edebileceği yalın bir hakikatti. Bunun nedeni ise onun böyle bir sorumluluk taşımak istemesi değildi. Kaybedecek bir şeyi yoktu. Aslında hiçbirinin yoktu.

“Teşekkür ederim.”

Thomas sağa doğru gitti, sonra mikrofonu hatırlayınca bir yandan insanları inceleyerek geriye döndü. Tek fırsatı bu olabilirdi, bu yüzden bu durumu en azından heyecan yaratacak bir tarzda onlara sunacaktı.

“Son iki haftadır sanki bir ömür yaşamış gibiyim. Ayrıca bu ömürde birkaç şey de öğrendim. Özellikle birçok erkek ve kadının, onları mahvolmalarına yol açacak denizlere çeken güçlü akıntılara baş eğdiğini öğrendim. Yalnızca akıl ve ruhça güçlü olanlar bu akıntılara karşı yüzebilirler. Belki birazcık felsefi ama bazı insanlar benim böyle olduğumu söylüyor, ben de aynı fikirdeyim.”

Duraksadı, sorusu Gains'in onu öne sürmesine yol açan lacivert takımlı kadınla göz teması kurdu.

“Eğer çok çok dikkatli olmazsanız hepiniz denizin içine çekileceksiniz. Sizin gözünüze ruhani bir akıl hocası gibi göründüğümü tahmin edebiliyorum. Aslında öyle değil. Ben sadece bildiklerimi söylüyorum ve bunlar da benim bildiklerimdir.”

Kadın kibarca gülümsüyordu. Onun desteklediğinden mi yoksa kuşkulandığından mı gülümsediğini ise Thomas bilemiyordu. Umurunda da değildi.

“İsviçreli’nin şu anda elinde anti virüs yoksa bile, elde edeceğinden eminim. Bunu biliyorum, çünkü tarih kitapları böyle yazıyor. Bazı insanlar hayatta kalacak. Ancak bir anti virüs bulamazsak hiç kimsenin hayatta kalması mümkün olmayacaktır.”

Thomas bir nefes aldı ve onları okumaya çalıştı, ancak insanların bir konuşmacının bilgisinden şok olmasıyla ataklığından şok olması arasındaki farkı belirlemek çok güçtü.

“Ayrıca Birleşik Devletler’in er ya da geç onun taleplerine boyun eğeceğini ve silahlarını teslim edeceğini de biliyorum. Bütün dünyanın bu adama teslim olacağını biliyorum; buna rağmen, dünya nüfusunun yarısı ölecek ki hangi yarısı olduğunu ancak tahmin edebilirim. Bu da korkunç bir felaketler zamanına yol açacak.”

Thomas bir kâhin ya da öğrencilerine ders veren bir öğretmen gibi bir izlenim veriyordu. Kendini insanların alışkın olmadığı bir kâhin gibi görmesine karşın, bu onun istediği en son şeydi. Acaba bugün burada olmak onun kaderinde mi yazılıydı?

“Eğer İsviçreli’ye teslim olursanız tarihin yolunu yazılmış olduğu şekilde takip edersiniz. Denizin içine çekilirsiniz. Tek kurtuluş umudunuz boyun eğmenizi talep edenlere karşı koymaktır. Ya tarihi değiştirmenin bir yolunu bulacak ya da yazıldığı şekilde tarihin yolunu izleyip öleceksiniz.”

“Affedersiniz.”

Konuşan, Bob’un başkanın düşmanı olduğunu iddia ettiği siyah saçlı Olsen’di. Hınzırca sırıtıyordu.

“Buyurun, Bay Olsen?”

Adamın gözleri seğirdi. Belli ki kendisine adıyla hitap edilmesini beklemiyordu.

“Siz medyum olduğunuzu mu söylüyorsunuz? Başkan şimdi de medyumlara mı danışıyor?”

Thomas, “Ben medyumluğa inanmam bile,” dedi. “Ben sadece birkaç şey hakkında sizin bildiklerinizden daha fazla şey bilen basit bir adamım. Örneğin, yirmi bir gün dolmadan kalbinizde, akciğer ve karaciğerlerinizde oluşacak büyük bir kanama yüzünden öleceğinizi biliyorum. Semptomlar ortaya çıktıktan sonra yirmi dört saatten az vaktiniz olacak. Tüm bunların biraz acımasız görüldüğünü biliyorum ama yine de bunları söylüyorum, çünkü hiçbirinizin oyun oynamak için vakti olmadığını farz ediyorum.”

Olsen’in kendinden memnun sırıtmaması yok oldu.

“Ayrıca bir hafta içinde Svensson’un taleplerine boyun eğmeye yönelik bir harekete ön ayak olacağınızdan da şüpheleniyorum. Bu söylediğim şey Tarih Kitapları’ndan alınma değil, anlamış olduğunuz gibi. Bu bugün benim sizi gözlemleyerek vardığım bir yargı. Haklıysam eğer, siz bu odadaki diğerlerinin karşı koyması gereken bir adamsınız.”

Gains sinirli bir şekilde güldü. “Eminim ki Thomas bütünü ciddi değil. Onun eşsiz bir... nüktedanlığı var, bunu gördüğünüzden de eminim. Başka sorusu olan var mı?”

Olsen, Gains’e bakarak, “Ciddi misiniz?” dedi. “Siz hakikaten böyle bir zamanda önümüzde bir sirk gösterisi yapacak kadar cüretkâr mısınız?”

Gains, “Hem de nasıl!” dedi. “Biz bugün buradayız, çünkü iki hafta önce bu adama kulak vermedik. Onun ağzından çıkan her sözü sanki bizzat Tanrı’dan geliyormuş gibi görmenizi öneririm.”

Thomas büzüldü. Bu grubu şüpheleri yüzünden suçlamıyordu bile. Onların Thomas’ı yargılayabilecek bir referans noktaları yoktu ki.

Lacivert takımlı kadın, “Yani siz tüm bunları öğrendiniz, çünkü bunların hepsi başka bir realitedeki bazı tarih kitaplarında kaydedilmiş, öyle mi?” diye sordu.

Thomas, “İsminiz?” diye sordu.

Kadın başkana göz ucuyla bakarak, “Clarice Morton,” dedi. “Kongre üyesiyim.”

“Cevap evet, Bayan Morton. Gerçekten de o kitaplardan öğrendim. Birçok olay bunu doğrulayabilir. Ben yaklaşık bir hafta önce Raison Türü’nü biliyordum. Bunu önce Dışişleri Bakanlığı’na, sonra da Hastalık Kontrol Merkezi’ne bildirdim. İkisi de yardımcı olmayınca o zaman ben iş başa düştü deyip Bangkok’a uçtum. Umutsuzluğa kapıldığım bir anda, Monique de Raison’u kaçırdım—belki bunu duymuşsunuzdur. Gerçekte aşısının ne kadar tehlikeli olduğunu anlamasını sağlamaya çalışıyordum. Tabii ki şimdi artık o bunu biliyor.”

“Yani tüm bunlar olmadan önce mi onu ikna ettiniz?”

“Benden belli bir bilgiyi öğrenmemi istedi. Tarihe gidip bu bilgiyi öğrendim. Ondan sonra artık ikna oldu. Bu olay Carlos beni vurup onu kaçırmadan önce oldu. Hiç şüphe yok ki şu anda anti virüsü elde etmek için Monique’yi kullanı-

yorlardır.”

“Vuruldunuz mu?”

“Çok uzun bir hikâye, Bayan Morton. Bu noktada biraz tartışmalı.”

Gains gülümsemesini tutmakta zorlanıyordu.

“Şayet bunların hepsi doğruysa, yani bir tarih konusu olarak gelecek hakkında bilgi edinebiliyorsanız—ve şu an için bunu yapabildiğinize inanacağım—öyleyse daha sonra neler olduğunu öğrenebilir misiniz?”

“Eğer Tarih Kitapları’nı bulabilirsem, teknik olarak evet. Öğrenebilirim.”

Morton, başkana göz ucuyla baktı. “Siz neler olacağını öğrenebilirseniz, o zaman biz de bu olayları nasıl durduracağımızı bulabiliriz, öyle değil mi?”

“Evet, yapabiliriz. Tarihin değiştirilebileceğini farz edersek.”

“Fakat öyle olabileceğini farz etmek zorundayız, yoksa bunların hepsi sizin de dediğiniz gibi tartışmalı olur.”

“Haklısınız.”

“Öyleyse daha sonra neler olacağını öğrenebilir misiniz?”

Thomas kadının nereye varacağını anlamıştı ama işte şimdiye kadar kadının basit mantığı kafasındaki bam telini titretememişti. Problem artık Tarih Kitapları’nın ortada olmamasıydı. Thomas bu gerçeğe on beş yıldır yaşıyordu. Ancak söylentilere göre kitaplar hâlâ vardı. Thomas’ın kitapları aramasını gerektiren bir şey olmamıştı. Onun ormandaki asıl

tutkusu, ormanları Güruh'tan korumak ve Büyük Macera'yı kutlamaktı. Şimdi artık kitapları aramak için çok iyi bir nedeni vardı. Tam da Clarice'nin önerdiği gibi, bu karmaşadan çıkmanın bir yolunu gösterebilirlerdi.

“Aslına bakarsanız, Tarih Kitapları... şu anda ortada yok.”

Odada bir mırıldanma dalgalandı. Sanki bu ufak bilgi onların sahiden ilgisini çekmiş gibiydi. Kızmışlardı. *Ne güzel. Tarih Kitapları kayıpmış! Evet, tabii ya, ne bekliyordunuz ki? Hep de öyle olur zaten.*

Ya da belki hayal kırıklığına uğramışlardı. En azından içlerinden bazıları onun söylediği her şeye inanmak istiyordu.

İnanmalılardı da. Dürüst erkek ve kadınlar, samimiyet dimdik yüzlerine baktığında onu görebilirlerdi.

Olsen, “Bu abes!” dedi.

Başkan, “Öyleyse korkarım ben abese sıcak bakıyorum, Dwight,” dedi. “Thomas söz hakkı kazandı. Ve bence Clarice de güzel bir noktaya temas etti. Bizim için başka bir şeyler daha öğrenebilir misin, Thomas?”

Bunu yapabilir miydi? Thomas'ın cevabı samimi olduğu kadar bencilceydi de aslında. “Belki.”

Olsen bir şeyler mırıldandı, fakat Thomas onun ne söylediğini anlayamadı.

Başkan dosyasını kapattı. “Güzel. Bayanlar baylar, lütfen başka düşünceleriniz ve yorumlarınız olursa personelim vasıtasıyla bana bildirin. İyi akşamlar. Tanrı ulusumuzu ko-

rusun.” Ayağa kalktı, odadan çıkıp gitti.

İşte şimdi kriz bölecekti.

—

Phil Grant klasörü sehpanın üzerine çarparak, “Altı şehir daha,” dedi. Bordo rengi ipek kravatı boynunun etrafında serbestçe salınıyordu. Parmağını yakasının altına sokarak kravatını biraz daha gevşetti. “St. Petersburg da dâhil. Ruslar çıldırmış durumda. Bunu gizli tutabilirlerse bu bir mucize olur.”

Asistanı, “Bu... bu bir kâbus,” dedi. Thomas, Dempsey’in pencereye gidip dalgın dalgın dışarı bakmasını izledi. “Ruslar yıllardır işleri gizli tutma konusunda tecrübeliler. Ben daha çok Birleşik Devletler’den endişeliyim. Ben bahisçi olsam bunları Olsen’in sızdırdığını söylerdim. Kaç tane demiştin?”

“Yirmi. Tüm havaalanları. Tıkır tıkır.”

“Havaalanlarını *kapatmıyoruz* yani?”

“HKM en son elde edilen verilerden yararlanarak bir simülasyon daha yaptı. Bu noktada havaalanlarını kapatmamızın bir yararı olmayacağını söylüyor. Virüsün New York’u vurmasından bu yana, Amerika kıtasında on binin üzerinde uçuş gerçekleşti. En iyi ihtimalle ülkenin dörtte biri çoktan virüse maruz kaldı zaten.”

Grant dirseklerini dizlerinin üstüne koydu, parmaklarıyla bir çadır oluşturdu. Elleri hafifçe titriyordu. Dempsey pencereden uzaklaşıp adımlamaya başladı, suratı asıktı. Soluk mavi gömleğinin koltuk altları terden kararmıştı. Ame-

rika Birleşik Devletleri'nin başına gelen bu şey en sonunda, CIA'in üstüne olanca ağırlığıyla çöküyordu.

Grant, Thomas'ı CIA'in Langley'deki merkezine kırk beş dakika önce getirmişti.

Thomas, "Bu psikoloğun zaman ayırmamıza değeceğine inanıyor musunuz?" diye sordu. "Bana vakit kaybı gibi geliyor."

Grant, "Bilakis söz konusu sen olduğunda, zihni açmaya çalışmak mantıklı olan tek şey," dedi.

Thomas, "Anılar, olabilir. Ama olanlar her neyse benim kafamın içinde olup bittiğini sanmıyorum," diye yanıtladı.

"Anılarını kabulleneceğim. Eğer düşündüğün gibi, Carlos'a anti virüsün özelliklerini verdiysen bu bilgi senin hafızandadır. Şansımız yaver giderse, Bay Myles Bancroft hafızanı canlandırabilir. Svensson'un nerede olduğuna dair bir bilgin ya da herhangi bir fikrin yok, değil mi?"

"Hiç yok."

"Ya da Monique'yi nerede tuttuğuna dair?"

"Benim tahminimce Svensson neredeyse Monique de oradadır. İletişim sadece Bangkok'taki bir daireden gönderilen fakslarla sağlanıyordu. En son altı saat önce bir faks aldık. Daire bir dizüstü bilgisayar haricinde boştu. Svensson telsiz kullanıyor. Faks kullanarak internetten uzak durması akıllıca. Son faks İstanbul'daki bir adresten geldi. Bildiğimiz kadarıyla, yüzlerce telsizi var. Bin Laden'in izini sürmemiz ne kadar uzun sürmüştü, hatırlıyor musunuz? Bu adam daha da kötü olabilir. Ancak birkaç gün sonra bunun bir önemi ola-

cağından da şüpheliyim. Daha önce belirttiğiniz gibi, Svensson şüphesiz başka insanlarla birlikte çalışıyor. Bu bir ülke olabilir. O takdirde nereye bakacağınızı bilebilirsiniz.”

“Ancak yalnızca o bilmemizi istediğinde bilebiliriz. Arjantin’i ya da her nereyi kullanıyorsa durup dururken orayı bombalayamayız. Anti virüsü elinde tuttuğu müddetçe yapamayız.” Başkan ayağa kalktı, oflayıp pufladı. Grant, “Dünya altüst oluyor, biz de burada yarasalar kadar kör bir hâlde oturuyoruz,” diye yanıtladı.

Thomas, “Ne olursa olsun, hiç kimsenin başkanı uzlaşmaya ikna etmesine izin vermeyin,” dedi.

Grant, “Sanırım yarın bunu bizzat söyleme fırsatına nail olacaksın,” dedi. “Yarın seninle şahsen görüşmek istiyor.”

Telefon çaldı. Grant telefonu açtı, bir süre dinledi. “Yolumuzun üzerinde.” Telefonu yerine koydu. “Hazırmış. Haydi, gidelim.”

—

Dr. Myles Bancroft yüzünden kıllar fışkıran, gösterişsiz, kısa boylu, buruşuk pantolon giymiş bir adamdı; genel görünümü itibariyle çoğu insanın Pulitzer Ödülü kazanmış biriyle bağdaştıramayacağı biriydi. İnsanın hemen gardını indiren çokbilmiş bir sırıtma takınmıştı—ne ile oynadığı göz önüne alındığındaysa bu iyi bir şeydi.

İnsanların aklıyla oynadığı yani.

Laboratuvarı Johns Hopkins kampusunun güney tara-

finda, küçük bir bodrum katındaydı. Thomas sanki tanık koruma programındaymış da bitişikteki çatılarda keskin nişancı uyarısı almışlar gibi, Thomas'ı helikopterle getirip merdivenlerden aceleyle indirmişlerdi.

Thomas psikologla beyaz beton odada görüştü. Grant'in adamlarından ikisi lobide bacak bacak üstüne atmış, bekliyorlardı. Grant kafası binlerce endişeyle dolu hâlde Langley'de kalmıştı.

“Yani siz öncelikle beni hipnotize etmeye çalışacak, sonra şu makinelerinizden birine bağlayacak ve elektriksel uyarıcılar kullanarak benim zihnimle oynarken beni uyutacaksınız.”

Bancroft sırtıttı. “Esas olarak, evet. Ben bunu daha büyüleyici, eğlenceli kelimelerle tarif ederdim, ama özünde işi kavramışsın, delikanlı. Hipnoz oldukça güvenilir olabiliyor. Şaka yapmıyorum. Hipnoz özellikle işbirliği yapan bir denek gerektiriyor, ben de senin öyle bir denek olmanı istiyorum. Ancak öyle değilsen bile seni Frankeştayn'a çevirerek ilginç sonuçlar alabilirim.” Tekrar sırtıttı.

Thomas bu adamdan çok hoşlanmıştı. “Bu Frankeştayn'a çevirme işini biraz açıklayabilir misiniz? Benim anlayabileceğim bir şekilde?”

“Bir deneyeyim. Beyin her şeyi kaydeder; eminim bunu biliyorsundur. Haricen bilgilere nasıl ulaşacağımızı ya da anılarını nasıl kaydettiğimizi tam olarak bilmiyoruz, falan filan. Ancak yaklaşıyoruz. Seni buradaki tellere bağlar, beynin saldırdığı dalga imzalarını kaydedebiliriz. Maalesef beyin dilini

tam bilmiyoruz, yani bir zikzak gördüğümüzde bunun bir anlamı olduğunu biliyoruz, ama henüz zikzağın ne anlama geldiğini bilmiyoruz. Anlıyor musun?”

“Yani esasen bu konuda bilgisizsiniz.”

“Bu sözlerin aşağı yukarı durumu özetliyor. Başlayalım mı?”

“Ciddi ciddi.”

“Şey, aslında oldukça... kuramsal olduğunu kabul etmem lazım, ancak şöyle de bir şey var: Anıları canlandırmak için bir yöntem geliştiriyorum. Farklı beyin aktivitelerinin farklı dalga imzaları vardır. Örneğin, en basitinden, kuramsal aktivite ya da düşünceleri uyandırma algısından, rüya düşüncesinden farklı görünür. Bir süredir bu imzaları saptayıp tanımlıyorum. Sayısız birçok keşfin yanı sıra, rüyalar ve anılar arasında bir bağlantı olduğunu öğrendik—benzer imzalar, anlıyorsun, değil mi? Yani benzer beyin dili. Yapacağım şey esasen rüyalarındaki imzaları kaydetmek, sonra da onları normalde hafızayı tutan beyin bölümüne zorla yedirmek. Bu işlem hafızayı uyarıyor gibi görünüyor. Etkisi kalıcı değil ama çoğu deneğin anılarını canlandırıyor.”

“Hımın. Ancak özel bir anıyı izole edemezsiniz. Sadece ben uyuyup uyandıktan sonra, daha fazla şey hatırlayacağımı ümit edebilirsiniz.”

“Bazı durumlarda, evet. Diğerlerinde ise denekler, gerçek anılar olduğu ortaya çıkan rüyalar görüyorlar. Bu, ağzına kadar suyla dolmuş bir bardağa su ilave etmeye benziyor, bu durumda ise biz anılar ilave ediyoruz. Suyu ilave ettiğinizde

bardağın ağzındaki su yer değiştiriyor. Aslında oldukça eğlenceli. Hatta hafıza canlandırması görünüşe göre bazı deneklerin rüyalarını kendiliklerinden hatırlamalarına yardımcı oluyor. Bildiğiniz gibi, sıradan bir insan gecede beş rüya görür ve en fazla bir tanesini hatırlar. Seni bağladığımda böyle olmayacak. Başlayalım mı?”

“Neden olmasın?”

“İlk olarak, bazı temel bilgiler vereyim. Hayati olanlar ve belirsiz şeyler. Biraz kan alıp, zihni etkileyen belli başlı birkaç hastalıktan var mı diye laboratuvara analiz ettirmem gerekiyor. Garanti altına almak için.”

Uygulanan basit testlerin ardından, Bancroft yarım saat boyunca Thomas’ı hipnotik bir duruma sokmak için beş başarısız teşebbüste bulunduktan sonra, yöntem değiştirerek onu EEG cihazına bağladı. Beyin aktivitesine müdahale etmeden onu sakinleştirecek bir hap vermeden önce, on iki küçük elektrodu kafasının çeşitli bölgelerine bağladı.

Sonra ışıkları söndürüp odadan çıktı. Birkaç dakika sonra tavandaki hoparlörlerden hoş bir müzik çalmaya başladı. Thomas’ın uzanmış olduğu sandalye, dışı sandalyesine benziyordu. Thomas rüyalarına engel olabilecek bir hap olup olmadığına merak etti. Bu onun derin uykuya dalmadan önceki son düşüncesi idi.

—

Mike Orear CNN’deki ofisinden saat altıda ayrıldı. Şu

anda Theresa Sumner'in güney tarafındaki yeni evine gitmek için bu saatlerde yoğun olan trafikle boğuşuyordu. Normalde bu gece onunla buluşmayacaktı, aslında bu durumdan şikâyetçi de değildi.

Theresa, Bangkok'ta HKM adına bir göreve çağırılmış, bugün erken saatlerde de Washington'daki başka bir özel toplantıya katılmak için geri dönmüştü. Biraz alışılmadık bir durumdu, yalnızca biraz. İkisinin de hayatları bıçak sırtındaydı ve ani değişikliklerle doluydu.

Theresa onu Reagan Uluslararası'nda uçak pistinden aramış, bu gece saat sekizde evine gelmesini istemişti. O sırada karşı konulması mümkün olmayan patron havalarından birindeydi. Mike drama yol açan ve çoğu saçmalık olan bir sürü şey atıp tuttuktan sonra, o daha sormadan bile ikisinin de gayet iyi bildiği gibi, teklifini kabul etmişti. Çıkmaya başladıkları on aydan bu yana, Mike onun yeni evine üç ya da dört kez gitmiş, bu ziyaretlerde de hiçbir zaman hayal kırıklığı yaşamamıştı.

Kutu görünümlü, beyaz bir araba—bir Volvo—sağından, siyah bir Lincoln de solundan gidiyordu. Sürücülere gözünü dikip baktığı hâlde ikisi de ona bakmadı. Bu Atlanta'da trafiğin en yoğun olduğu saatlerdi. Herkes başkalarından bihaber vaziyette, kendi dünyasında kaybolup gitmişti. Bu zombiler sonuçta hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi, yaşamın içinden kayıp gidiyordu.

Üç yıl önce Kuzey Dakota'dan Atlanta ofisine akşama doğru sunuculuk yapmak için atanması güzel bir şeydi. Şim-

di bundan o kadar emin değildi. Şehirde birçok eğlence vardı ama o artık bunlardan yorulmaya başlamıştı. Bir gün sert adamı oynamaktan vazgeçip, Theresa'dan çok Betty gibi biriyle yuva kurması gerekecekti.

Diğer yandan ise oynadığı bu oyundan çoğunlukla hoşlanıyordu. Gizli bir düğmeyle çetin bir meseleyi açıp kapayabilirdi ki bu, bu işte gerçek bir avantajdı. Seyircilere ve bazı meslektaşlarına göre, o genel merkezle sıkı fıkı olması ve siyah dalgalı saçlarıyla her zaman güven veren sahici bir Güney Dakota yüzüydü. Theresa gibi diğer insanlara göre ise, uyuşturucuda olmasa bile başka şeylerde işe yarayan gizemli bir üniversite oyun kurucusuydu.

Mike şimdi artık top yerine laf atıyordu ve oyunun gerektirdiği hızda laf atabilirdi.

Nihayet BMW'sini, Langshershim ile Bentley'nin köşesindeki beyaz evin önünde durdurdu.

Bir of çekti, kapıyı açıp ön koltuktan çıktı. Theresa'nın arabası garajdaydı. Spor arabanın port bagajını camdan görebiliyordu.

Salına salına kapıya gidip zili çaldı.

Theresa kapıyı açtı; tek bir söz bile söylemeden geriye dönüp, mutfığa doğru yürüdü. Bak işte, üniversitede iki yıl boyunca çıkmış olduğu Betty asla böyle bir şey yapmazdı—hatta onu görebilmek için bir saat boyunca araba kullandığını bilmese bile yapmazdı. Pekâlâ, belki arada sırada böyle cilleri olurdu, ama asla böyle uzak, neredeyse kızgın kızgın bakmazdı en azından.

Theresa'nın kısa sarı saçları darmadağındı ve yüzü asıktı—Mike'nin beklediği ayartıcı, seksi görünüşten eser yoktu. Raftan bir şarap bardağı aldı, içine Sauvignon Blanc boşalttı.

Mike, “Ben mi yanılıyorum, yoksa sen beni gerçekten buraya davet ettin mi?” diye sordu.

“Ettim. Ve teşekkür ederim. Özür dilerim, ben sadece... çok uzun bir gündü.” Zoraki gülümsedi.

Oyun oynamıyordu. Belli ki yolculuğu sırasında olan bir şey canını sıkırmıştı. Theresa ellerini tezgâhın üstüne koyup gözlerini kapattı. Mike işte o anda ilk defa telaşlandı.

“Tamam, ne oldu?”

“Yok bir şey. Sana söyleyebileceğim bir şey değil. Sadece kötü bir gündü.” Derin bir yudum çekip bardağı bıraktı. “Çok kötü bir gündü.”

“Bana söyleyemezsin de ne demek oluyor? İşinde bir sorun yok, değil mi?”

“Şu an için.” Bir içki daha aldı. Mike onun ellerinin titrediğini fark etti.

Mike öne doğru yürüdü. Bardağı elinden aldı. “Anlat bana.”

“Anlatamam—”

“Tanrı aşkına, Theresa, anlat bana!”

Theresa tezgâhtan uzaklaştı; ellerini saçlarının arasından geçirerek, uzun bir nefes verdi. Mike onu hiç bu durumda gördüğünü hatırlamıyordu. Birisi ölmüş veya ölmek üzereydi ya da San Diego'daki annesine veya erkek kardeşine korkunç bir şey olmuştu.

“Eğer beni korkutmak istiyorsan bunu başardın. O yüzden sakıncası yoksa oyunlara burada son verelim bence. Anlat bana artık.”

“Sana anlatırsam beni öldürürler. Özellikle de *sana* anlatırsam.”

“Habercilik işimi mi kastediyorsun?” Theresa şimdiden çok şey söylemişti, yan tarafa hızlıca bir bakış atması da bunu doğruluyordu. Theresa’ya ecel terleri döktürecek ve kendisi gibi bir haberciyi çıldırtacak bir şey olmuştu. Theresa da gizlilik yemini etmişti herhâlde.

Mike raftan bir bardak alarak, “Kendini kandırıyorsun,” dedi. “Beni buraya bir şeyler anlatabilmek için çağırdın. Ben de sana, sen anlatıncaya kadar buradan gitmeyeceğimi garanti edebilirim. Şimdi oturur, ya sen her şeyi anlatmaya başlayıncaya kadar sarhoş oluruz ya da sen aklımız tam olarak başımızdayken neler olduğunu dosdoğru anlatırsın. Hangisini istersen.”

“Bunu halka açıklamayacağına dair ne tür bir garanti verirsin?”

“Duruma göre değişir.”

“O zaman unutalım gitsin.” Theresa’nın gözleri parladı. “Bu senin düşündüğün ya da düşünmediğin herhangi bir şeye göre ‘değişebilecek’ bir şey değil.” Theresa kendini tam olarak kontrol edemiyor gibiydi. Ne olmuşsa bu ölümden ya da kazadan daha büyüktü.

“Bu HKM ile ilgili bir şey, değil mi? Ne oldu, Batı Nil virüsü Beyaz Saray’a mı bulaştı?”

“Yemin ederim, nefes bile alırsan—”

“Tamam.” Mike sağ elindeki bardağı dengeleyerek iki elini de kaldırdı. “Bir kelime bile etmeyeceğim.”

“Bu öyle—”

“Yemin ederim, Theresa! Bu evin dışındaki hiç kimseye tek bir kelime bile söylemeyeceğim. Anlat bana artık!”

Theresa derin bir nefes aldı. “Bir virüs var.”

“Bir virüs. Haklıydım yani?”

“Batı Nil virüsü bu virüsün yanında hıçkırık gibi kalır.”

“Ne öyleyse? Ebola mı?” Mike tam olarak ciddi değildi, ancak Theresa ona öyle ters baktı ki korkunç bir an boyunca Mike doğru tahmin etmiş olabileceğini düşündü.

“Şaka yapıyorsun, değil mi?”

Tabii ki şaka yapmıyordu. Şaka yapıyor olsa üst dudağı terlemezd.

“Ebola mı?”

“Daha kötüsü.”

Mike kanın yüzünden çekildiğini hissetti.

“Nerede?”

“Her yerde. Biz ona Raison Türu diyoruz.” Titreme Theresa’nın ellerinden sesine sıçramıştı. “Bugün teröristler tarafından yirmi dört şehirde salıverildi. Hafta sonuna kadar, Birleşik Devletler’deki herkes enfekte olacak ve bir tedavisi de yok. Bir aşı ya da başka bir şey bulamadığımız müddetçe, çok büyük zarar göreceğiz. Atlanta da bu şehirlerden biriydi.”

Mike tüm bunları dünyasını anlamak için kullandığı ku-

tulara yerleştiremiyordu. Nasıl bir virüs Ebola'dan daha kötü olabilirdi ki?

“Teröristler mi?”

Theresa kafasını salladı. “Nükleer silahlarımızı istiyorlar. Bütün *dünyadaki* nükleer silahları istiyorlar.”

Mike uzun bir süre ona bakakaldı.

“Kimler enfekte oldu? Demek istediğim, sen Atlanta dediğinde, ille de—”

“Sen beni dinlemiyorsun, Mike. Bu şeyi durdurmanın bir yolu yok. Bildiğimiz kadarıyla, CNN'deki herkes enfekte olmuş durumda.”

O da etkilenmiş miydi yani? Mike şaşırdı. “Bu... nasıl olabilir? Bende bir şey varmış gibi hissetmiyorum.”

“Çünkü virüsün üç haftalık bir kuluçka süresi var. İnan bana, eğer bunu çözemezsek birkaç hafta içinde bir şeyler hissetmeye başlayacaksın.”

“Peki, insanların bunu öğrenmeye hakları yok mu sen-ce?”

“Neden? Panik olup dağlara kaçsınlar diye mi? Yemin ederim Mike, iş yerindeki birine komiklik bile yaparsan seni bizzat ben öldürürüm! Beni duydun mu?” Yüzü kıpkırmızıydı.

Mike bardağını tezgâhın üstüne koydu, sonra dengesini bulmak için vitrinli dolaba yaslandı. “Tamam, tamam, sakın ol.” Theresa'nın anlattıklarında hâlâ rahatsızlık veren bir şeyler vardı. Tam olarak açıklayamıyordu, fakat uymayan bir şeyler vardı.

“Bir hata olmalı. Böyle... böyle bir şey öylece oluvermez. Bundan kimsenin haberi yok mu?”

“Başkan, kabinesi, birkaç Kongre üyesi biliyor. Bir de dünyadaki hükümetlerin yarısı. Bir hata da yok. Testlerin bazılarını ben kendim yaptım. On iki saattir model üzerinde çalışıyorum. Böyle, Mike. Bu hepimizin asla gelmemesini umut ettiğimiz şey.”

Theresa kendini bir koltuğa attı, başını yasladı; gözlerini kapattı ve yutkundu.

Mike bir masa sandalyesini çevirip bacaklarını açarak oturdu, uzun bir süre ikisi de konuşmadı. Klima açılarak tavadaki bir yarıktan saçlarına doğru soğuk hava üfledi. Mike'nin arkasındaki buzdolabı harıl harıl çalışıyordu. Theresa gözlerini açmış, kendinden geçmiş bir hâlde tavana bakıyordu.

Mike, “Ta en başından başla,” dedi. “Bana her şeyi anlat.”

—

EEG'de bir sorun vardı.

Bancroft bunun doğru olmadığını biliyordu. Sandalyede uyuyan bu adamın zihninde tuhaf bir şeyler olduğunu biliyordu, ama içindeki bilimci mümkün olan her seçeneği bertaraf etmesini istiyordu.

EEG'yi açtı, on iki elektrodu tekrar yerine taktı ve yeniden başlattı. Kavramsal beyin aktivitesiyle uyumlu dalga ka-

lıpları ekranda belirdi. Aynı şey oluyordu. Biliyordu. Diğer birimde olan aynı şey oluyordu. Algısal dalgalar yoktu.

Diğer monitörleri de kontrol etti. Yüz rengi, göz hareketleri, cilt sıcaklığı. Hiçbir şey. Can sıkıcı tek bir şey bile yoktu. Thomas Hunter iki saattir uyuyordu. Derin derin nefes alıp veriyordu ve vücudu koltuğa gömülmüştü. Hiç şüphe yoktu, bu adam bu dünyada değildi. Uyuyordu.

Ancak fiziksel göstergeler burada son buluyordu. Cilt sıcaklığı değişmemişti. Gözleri REM'e girmemişti. EEG'deki imzalar kavramsal bir imzadan en ufak bir emare bile göstermiyordu.

Bancroft alternatif açıklamaları içeren zihinsel kontrol listesinin üzerinden geçerek, hastanın etrafından iki kez dolandı.

Hiçbir şey yoktu.

Ofisine girdi, Phil Grant'ın ona vermiş olduğu direkt hattı aradı.

"Grant."

"Merhaba, Bay Grant. Ben Myles Bancroft, sizin çocukla beraberim."

"Ne oldu peki?"

"Sanırım bir sorunumuz var."

"Nasıl bir sorun?"

"Sizin delikanlı rüya görmüyor."

"Bu nasıl olabilir? Böyle olur mu hiç?"

"Pek sık görülmez. Bu kadar uzun süreli olmaz. Uyuduğuna hiç şüphe yok. Bol bol beyin aktivitesi var. Ancak ka-

fasında olup biten her neyse, benim görmüş olduğum hiçbir şeye benzemiyor. Monitörlere bakacak olursak, uyanık dedim.”

“Uyuduğunu söylememiş miydin?”

“Uyuyor. Sorun da bu zaten.”

“Oraya geliyorum. Onu rüya görür hâlde tut.”

Bancroft onu düzeltemeden adam telefonu kapadı.

Thomas Hunter rüya görmüyordu ki.

9.

BÖLÜM

Rachelle, Samuel'in şarkı söylemesiyle, Marie'nin onun ton sağırlığını düzeltmek için gösterdiği umutsuz çabalar arasında, bilincinin kıyısında haykırışları duydu. Ancak bilinç-altı uzaklardan gelen bu çığlıkları gece gündüz duymak için eğitilmişti.

Rachelle sesleri duymaya çalışarak, soluk soluğa yerinden fırladı. "Samuel, sus!"

Marie, "Ne oldu?" diye sordu. Sonra o da kuş şakıması gibi gelen çığlıkları duydu. "Baba!"

Samuel, "Baba, baba!" diye haykırdı.

İki katlı, iki katın kapısı da dışarı açılan, geniş ve değirmi, tahtadan bir kulübede yaşıyorlardı. Kapılar Thomas'ın gurur kaynağıydı. Şu anda gölün etrafında yaklaşık on bin ev vardı; çoğu suların etrafındaki temizlenmiş geniş alandan uzakta ağaçların arasına yapılmıştı, ancak hiçbirinin de Tho-

mas'ın evinin kapısına benzeyen bir kapısı yoktu. Thomas'a göre, oralardaki ilk ve en iyi menteşeli, çift kanatlı kapı kendisinin, çünkü hızlı giriş çıkışa elverişli kapı iki yönde de dönüyordu.

Yatak odalarının olduğu üst katta, bir patikaya açılan normal bir kilitli kapı vardı. Patika birçok evi birbirine bağlayan asma patika labirentinin bir parçasıydı. Rachelle'nin şu anda saç kâselere kepçeyle güveç koyduğu alt katta ise Thomas'ın iftihar ettiği menteşeli çift kanatlı kapı vardı. Menteşeler aynı zamanda kapıları kapalı tutmak için bir tür yay görevi gören deriden yapılmıştı.

Çocukların en büyüğü ve en hızlısı olan on dördündeki Marie kapıya ilk önce ulaştı, kapıyı çarparak dışarı çıktı.

Arkasında Samuel vardı. Epeyce arkasında. Sonra birden yaklaştı. Marie çıkar çıkmaz o da kapıya ulaştı. Kapı kanatları Samuel'in alnına vurarak onu bir patates çuvalı gibi yere serdi.

“Samuel!” Rachelle çömeldi. “Şu lanet olası kapılar! İyi misin, canım?”

Samuel doğrulabilmek için epeyce uğraştı, sonra evet anlamında başını salladı.

Marie, “Haydi!” diye bağırdı. “Acele et!”

Rachelle, “Gel buraya da kardeşine yardım et!” diye haykırdı. “Senin yüzünden yere düşüp serseme döndü!”

Marie geri döndüğünde, Samuel ayağa kalkmış, kapıdan koşturarak çıkıyordu. Bu defa kapı kanatları Rachelle'nin sağ koluna vurdu, neredeyse onu da yere seriyordu. Rachelle of-

layıp puflayarak, çocuklarının ardından taş patikadan aşağı koşturdu.

Rachelle kapının kolunu berelediğini fark etti. Çok küçük bir çizik olmuştu ki şu anda pek de umurunda değildi. İnce kan sızıntısını görmezden gelerek koşmaya devam etti.

Kadınlar ve çocuklar, tiz çılgınlıkların artarak devam ettiği giriş kapısına doğru, akın akın patikada koşuyorlardı. Şüphesiz askerler dönmüşlerdi. Kaç tanesinin döndüğü ise belli değildi.

Her tarafta hoş kokularını etrafa salan, Thomas'ın begonvil olarak tarif ettiği çiçeğe benzer lavanta rengi çiçekleri olan puroon sarmaşıkları ve beyaz ipeksi yapraklarıyla büyük tawii çalılıkları vardı. Thomas *gardenyaya benziyorlar*, demişti. Evlerin hepsi, bütün köyü şahane bir bahçeye çeviren temel bir plana uygun olarak, birbirine benzeyen çiçekli sarmaşıklarla donatılmıştı. Orman İnsanları renkli ormanın çok iyi bir taklidini yapmışlardı.

Rachelle boğazında bir yumruyla koşuyordu. Thomas aralarındaki en iyi savaşçı olabilirdi, ancak o aynı zamanda liderleriydi ve en feci savaşlarda ilk ileri atılan da o olurdu. Birçok kez yanında düşmüş askerin cesedini taşıyarak geri dönmüştü. Talihi sonsuza dek süremezdi.

Ayrıca William'ın bütün köyün tahliyeye hazırlanması emri de herkesi endişelendirmişti.

İnsanlar ana kapıdan göle giden düz hattı kesen yirmi metre genişliğindeki taş yolda birleşiyorlardı. Akşam olmak üzereydi, halk Orman Muhafızları'nın dönüşünü kutlamak

için hazır bekliyordu. Ön kapının etrafına toplanmışlar, zıplayıp dans ediyorlardı. Meşaleler ve dallar yükseğe kaldırılmıştı. Askerler atlarına binmiş geliyordu, ancak annelerinin omuzlarındaki çocuklar manzarayı kapatıyordu.

Şamatanın arasından kuvvetli bir çığlık sesi duyuldu. Bu Ciphus'un yardımcısıydı—Rachelle onun sesini yüz metre öteden tanırdı. Âdet olduğu üzere, insanları yana çekmeye çalışıyordu.

Kalabalık aniden yatışarak deniz gibi ikiye ayrıldı. Bir yanında Marie diğer yanında Samuel olan Rachelle olduğu yerde durdu. Sonra her zamanki gibi siyah aygırının üstündeki Thomas'ı, ormanın içine kadar uzanan adamlarının başında gelirken gördü. Birden büyük bir rahatlama hissetti.

“Baba!”

“Dur, Samuel! Önce ölenleri onurlandıralım.”

İnsanlar savaşçıların yolunu genişletmek için daha da açıldılar. Atların nal sesleri şimdi açık seçik duyuluyordu.

Ciphus ön sıraya yaklaştığında, Thomas atını durdurdu. Kısa bir süre alçak sesle konuştular. Rachelle'nin sağ tarafında, yol boyunca binlerce asker sıralanmıştı. Yol, yükselen ay ışığı altında şu anda pırıl pırıl parlayan uzaktaki göle gidiyordu. Burada yaklaşık otuz bin kişi yaşıyordu ve önümüzdeki günlerde yıllık Toplantı için diğerleri de geldiğinde sayıları yüz bini bulacaktı.

Ciphus konuşmayı normalden fazla uzatıyor gibiydi. Bir sorun vardı. Dün William tahliyeye hazırlanmalarını söylemek için geldiğinde durumun ciddiyetini vurgulamıştı, ama

sonuçta onlar kazanmışlardı, öyle değil mi? Herhâlde Gürüh'un bir günlük yürüyüş mesafesinde olduğunu bildirmek için gelmemişlerdi buraya.

Ciphus yavaşça kalabalığa doğru döndü. Uzunca bir süre bekledi, durduğu her saniye sessizlik öylesine derinleşti ki Rachelle en sonunda onun nefes alıp vermesini duyduğunu düşünmeye başladı. Ciphus iki elini birden kaldırdı, yüzünü gökyüzüne çevirerek inlemeye başladı. Bu onların geleneksel matemiydi.

Evet, evet, Ciphus, ancak kaç kişi? Bize kaç kişi olduğunu söyle!

Pes feryatlar ona katıldı. Sonra Ciphus gür bir sesle bağırdı. “Üç bin oğlumuzu ve kızımıza kıymışlar!”

Üç bin! Çok fazlaydı! Daha önce hiç bin kişi bile kaybetmemişlerdi.

Feryatlar büyük ızdırap çığlıklarına dönüşüp, etraflarını kuşatan çöle ulaştı. İlk önce Thomas, ardından adamları atlarından inip dizlerinin üstüne çöktüler, başlarını öne eğerek ağladılar. Ne zaman ki bütün köy Gürüh'a böylesine korkunç bir kayıp vermiş eşler, anneler, babalar, evlatlar için ağlayarak yolun yan tarafına diz çöktü, Rachelle de onlara katıldı. Yalnızca Ciphus ayakta duruyor; kollarını kaldırmış, Elyon'a feryat ediyordu.

“Çocuklarımızı teselli et, ey Yaratıcı! Kız evlatlarını bağrına al, gözyaşlarını sil. Kutsal olanı yakıp yıkan kötülükten oğullarımızı koru. Gel de bizi kurtar, Elyon. Gel de bizi kurtar, canlarımızın cananı!”

Dul kalmış kadınları bekâr erkeklerle hemen evlendirme geleneği çok kısa tutulacaktı. Yeterli erkek yoktu. Gitgide azalıyorlardı. Rachelle'nin yüreği, kısa süre sonra kocalarının bu üç bin kişi arasında olduğunu öğrenecek kadınlar için yanıyordu.

Yas, Ciphus uzun duasını bitirinceye dek, yaklaşık on beş dakika devam etti. Sonra Ciphus kollarını indirdiğinde, şu anda ayakta olan kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü.

“Kaybımız büyük. Ancak onların kaybı daha da büyük. O gün Güruh'tan elli bin adam bizim elimizden layığını buldu!”

Sıra boyunca bir gürlleme yükseldi. Kendi kayıplarının yol açtığı dehşetin yanı sıra, Güruh'a duydukları nefret ve zafere duydukları açlığın motive ettiği, gırtlaktan gelen haykırışlarla yer yerinden oynadı.

Thomas atına atlayarak, atını yoldan yukarı sürdü. Böyle zamanlarda bazen kalabalığı başını sallayarak ve elini kaldırarak selamlardı, ancak bu gece atını ağırbaşlılıkla sürüyordu.

Thomas'ın gözleri Rachelle'yi buldu. Rachelle, Samuel ve Marie'yle birlikte onun yanına koşturdu. Thomas eğildi, Rachelle'yi dudaklarından öptü.

Thomas, “Sen benim güneşimsin,” dedi.

Rachelle de onu oracıkta atından çekip alma arzusu duyarak, “Sen de benim gökkuşağımsın,” dedi. Thomas onun muzipliğini hissedip gülümsedi. Romantik atışmaları hoş ve umut vericiydi, çünkü çok sahiciydi. Rachelle onu bu yüzden

seviyordu.

“Yanımda yürü.”

Thomas, Marie’yi öptü, gülümsedi. “Annen kadar güzelsin.” Samuel’in saçlarını kabarttı.

Sevinçle bağırان sıranın yanından, Thomas atının üzerinde, Rachelle, Samuel ve Marie de sağ tarafında gururla yürürlerken geçtiler. Ne var ki Thomas’ın yüzünde bir gerginlik vardı. Zihnini meşgul eden sadece muharebede ödemiş oldukları bedel değildi.

Gölün yanındaki geniş sahillere vardıklarında, Thomas atından indi; atı seysisine uzattı ve yüzünü teğmenlerine döndü.

“Mikil, William, yıkanır yıkanmaz buluşalım. Suzan, Ciphus’u, bir de bulabildiğin bütün Konsey üyelerini getir. Çabuk olun.” Rachelle’yi alnından öptü. “Senin bilgeliğine ihtiyacımız var, aşkım. Sen de bize katıl.”

Thomas, Samuel ile Marie’yi kucakladı, kulaklarına bir şeyler fısıldadı. Onlar da hiç şüphesiz haylazlık yapmak için koşa koşa gittiler.

Thomas, Rachelle’nin elini tuttu, orman zemininden yükselen büyük bir amfiteatra bakan bir çardağa götürdü. Buna benzer yirmi çardak daha vardı. Göl iki yüz metre uzaktaydı, temiz beyaz bir kum şeridini geçtikten hemen sonra karşınıza çıkıyordu. Yıllar geçtikçe ormanı açmışlardı, köy büyüdükçe bir zamanlar göl kenarında olan evlerin—ki kendi evleri de buna dâhildi—yerini değiştirerek kumsalı genişletmişlerdi. Kumsala doğru dikkatle eş merkezli yaylar hâlinde yerleşti-

rerek, sık, gür çimler ve iki binden fazla çiçekli ağaç dikmişlerdi. Yüzlerce gül ağacı ve hanımeli, oturma bankalarıyla birlikte, çimlerin üzerine düzenli bir biçimde yerleştirilmişti. Gölün bu ucu krallara layık bir bahçe hâlinde düzenlenmişti.

Göl suyu içmeye ya da bir şeyler yıkamaya uygun değildi—bu tarz sular kaynaklardan geliyordu—yalnızca yıkanmaya uygundu ve yine sabunsuz yıkanmak gerekiyordu. Göl kıyısı gece kutlamaları için hazırlanmıştı. Kutlama büyük bir ateş çukuru etrafında başlamak üzereydi.

Normalde Thomas ile Rachelle kutlamaya ilk katılanlardan olurdu; dans eder, şarkı söyler ve gece boyunca Elyon aşkını anlatan hikâyeleri tekrar tekrar anlatırlardı. Gece her zaman günlerinin en önemli bölümü olmuştu. Ancak şu anda Thomas'ın aklı yüzlerce mil uzaktaydı.

“Thomas. Ne var?”

“Güney Ormanı,” dedi. “Güney Ormanı’nı kaybedebiliriz.”

—

Thomas çok düşünceli bir hâlde, çardağın duvarı boyunca adımladı. Her direkte meşaleler alev alev yanıyordu. Sahilin aşağısındaki kutlamalardan neşeli kahkahalar yükseliyordu. Koyu yeşil yapraklardan ve beyaz çiçeklerden yapılmış bezler kuşanmış, uzun bir sıra hâlindeki dansçılar kol kola girmişler; şenlik ateşinin etrafında zarif daireler çiziyorlardı. Hiç şüphesiz şarapla çakırkeyif olmuşlar, mideleri de tıka

basa etle dolmuştu. Gölün üzerinde ay ışığı uzun beyaz bir sua hâlinde parlıyordu.

Thomas'ın halkı çok uzun zamandır Elyon'un onları kurtarmasını bekliyordu. Elyon'un onları nihayetinde Gürüh'tan kurtarma şekilleri hakkında binlerce hikâye uydurmuşlardı. Elyon gölden yükselip Gürüh'u boğmak için çöle sel mi salacaktı? Yoksa güçlü, beyaz bir atın üzerinde geleerek, dünyayı felaketten ebediyen kurtaracak nihai bir savaşta onlara önderlik mi edecekti?

Thomas orada toplanmış olan büyüklere ve teğmenlere döndü. “Eğer iki ordu varsa üç de olabilir. Aksi takdirde, evet, Ciphus, bu gece Jamous'un yardımına koşmak için beş bin adamımı hiç tereddütsüz gönderirdim. Ancak bu yolculuk bütün gün sürüyor—orada geçen süre ve dönüşle birlikte neredeyse üç gün. Gürüh şimdiye kadar bize asla iki cephede saldırmadı. Eğer Muhafızlarımız, bu kadar çok insan yıllık Toplantı için gelirken, bu ormanı boşaltırsa—”

“Pekâlâ, Toplantı'yı değiştirmeyeceğiz. Söz veriyorum.”

“Kuvvetlerimizin yarısı dışarıda boylara eşlik ediyor. Şu ana kadar çok fazla zorladık zaten. Güney Ormanı'na daha çok adam göndermemiz bizi büyük risk altına sokar.”

Mikil ayağa kalktı. “Öyleyse izin ver de ben sadece birkaç Orman Muhafızı'yla oraya gideyim. Jamous hâlâ savaşıyor, Thomas. Ulağı sen de duydun!”

Ulak onları güneyden getirdiği taze haberlerle kapılarda karşılamıştı. Jamous, Gürüh'a karşı iyi dayanıyordu. İlk geri çekilmesi, okçularının gizlenme avantajına sahip olduğu or-

man yakınına Güruh'u çekmek için bir stratejiydi. Üç gündür savaşıyorlardı.

“Kaç adam?”

Mikil, “Bana beş yüz ver,” dedi.

William, “O zaman burada zayıf düşeriz,” diye karşı çıktı. “Bir hafta dolmadan tüm dünya burada toplanacak. Ya Güruh buraya, ormana, önümüzdeki hafta yapacağı bir saldırı yüzünden bizi zayıflatıyorsa ki böylece hepimizi tek bir vuruşta yere serebilirler?”

Thomas, “William haklı, Mikil,” dedi. “Senin beş yüz asker almana izin veremem.”

Mikil, “Bombaları unutuyorsun,” dedi.

Şaşırtıcı zaferlerinin haberi ateş gibi yayılıyordu. Thomas, Rachelle'ye baktı. Henüz yalnız kalmamışlardı. Thomas tekrar rüya görmeye başladığını söylediğinde vereceği tepkiyi o zaman görecekti. Böyle bir zafer elde etmişlerken, Rachelle ne diyebilirdi ki?

Hiçbirinin bilmediği şey ise Thomas'ın bir değil iki kez rüya görmüş olduğuydu, ikinci rüyasını savaştan dönerlerken uyumak için durduklarında görmüştü. Rüyasında Birleşik Devletler başkanının düzenlediği özel bir toplantıya gittiğini, sonra da bir psikolog tarafından uyutulduğunu görmüştü. Tam şu anda rüya dünyasında, Doktor Bancroft'un laboratuvarında bir koltukta yatıyordu.

Ve bu gece tekrar rüya görmeye niyeti vardı. Rüya görmek zorundaydı. Ah, Rachelle'ye bunu bir anlatabilseydi.

Mikil, “Kara barutu kullanarak Güruh'u yok edebiliriz!”

dedi.

William, “Açık çölde yapamayız,” dedi. “Her patlamada bir avuç insan öldürürsün; hepsi bu. Ve şu anda hiç bombamız olmadığını da unutuyorsun.”

“Öyleyse üç yüz olsun.”

Thomas, “Üç yüz,” dedi. “Ama sen gitmeyeceksin. Başka bir bölük gönder, onlara ulağın yolunu takip etmelerini söyle.” Thomas’ın geliştirmiş olduğu bir tür posta sistemiyle, ormanlar arasında sürekli olarak hızlı atlarla yol alan habercileri karşılıklı gönderiyorlardı. “Onlar oraya varmadan Jamous’un kazandığını duyarlarsa geri dönsünler.”

Mikil bir an ona dik dik baktı, sonra gitmek için döndü.

“Üzgünüm, Mikil. Jamous’un senin için çok değerli olduğunu biliyorum, ama sana burada ihtiyacım var.”

Mikil duraksadı, sonra tek kelime etmeden oradan ayrıldı.

Thomas onun ardından kafasıyla işaret etti. “Onunla birlikte git, William. Suzan, orman çevresini tarayın. Başka bir Güruh ordusunun pusuda beklemediğinden emin olalım.”

İkisi de gitti.

Rachelle, “Sen gerçekten Güruh’un böyle bir şeye kalkışacağını düşünüyor musun?” diye sordu.

“Bir ay önce olsa düşünmezdim, ama saldırı yöntemleri hususunda gitgide kurnazlaşıyorlar. Martyn onları değiştiriyor.”

Ciphus, “Öyleyse hemfikiriz,” dedi. Büyükleri olan Ciphus uzun beyaz sakalını sıvazlıyordu. Yaşlıca Konsey üyele-

rinden biriydi, yetmiş yaşındaydı. Elyon'un sularında yıkanmaları yaşlanma sürecini durdurmuyordu. "Toplantı planlandığı gibi beş gün içinde başlayacak."

"Evet."

"Güney Ormanı'nın kaderi ne olursa olsun."

Thomas, "Düşeceklerini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Hiç şimdiye kadar düşen ormanımız oldu mu? Ancak biri düşerse o zaman Toplantı yapmak için daha fazla nedenimiz olur."

"Sanırım."

Thomas karısına baktı. Rachelle ondan birkaç yaş küçüktü, ama o kendisinin savaşlarda yıpranmış yaşının yarı-sıymış gibi görünüyordu. Onun inanılmaz bir komutan olduğundan Thomas'ın en ufak bir şüphesi dahi yoktu. Ne var ki o aynı zamanda anneydi. Ve onun eşiydi. Önu savaş alanında ölüme maruz bırakma fikri Thomas'ı endişelendiriyordu.

Thomas, Rachelle'ye doğru yürüdü, eliyle yanağına dokundu. "Sana son zamanlarda ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?" diye sordu. Eğildi, diğerleri sessizce seyrederken dudaklarından sıkıca öptü. Romantizm onların dini hâline gelmişti ve uygulamasını her gün yapıyorlardı. Bir insan çölde yolunu şaşırır ve Elyon'un suyunda yüzmeyi de ihmal ederse, renkli ormanla Elyon'un onlara eski gölde göstermiş olduğu aşka dair anıları da kaybolmaya yüz tutuyordu. Ancak ağır ağır kaybolan bu anılar, Ciphus ile Konsey'i bu anıları ormanda sevgiyle anacak ayinler geliştirmeye teşvik

etmişti. Büyük Macera, insanları doğru yoldan sapmaktan alıkoyacak kurallar, kutlamalar ve gelenekler içeriyordu. Bir erkeğin ya da kadının eşine duyduğu aşkı açığa vurma şekli de bu romansın bir parçasıydı.

Rachelle göz kırptı. “Senin aşkın benim yüzümü aydınlatıyor,” dedi.

Thomas onu tekrar öptü.

Thomas kafasını çevirerek, “Ciphus, bana Tarih Kitapları ile ilgili ne diyebilirsin?” diye sordu. “Kitapların hâlâ var olduğu söyleniyor. Sen onlar hakkında bir şey duydun mu?”

“Bizim Tarih Kitapları’na ihtiyacımız yok. Bizim göl-
lerimiz var.”

“Tabii ki. Fakat sen onların var olduğuna inanıyor musun?”

Ciphus çalı gibi kaşlarının arasından dik dik ona baktı. “Onlar kimsenin istemediği kitaplar,” dedi. “Onlar iyi bir nedenden ötürü uzun zaman önce bizden gizlendiler.”

Thomas, “O Kitaplar’a bu kadar karşı olduğunu bilmiyordum,” dedi. “Ben sadece onlar hakkında bir şey bilip bilmediğini soruyorum.”

Rachelle, “Yine tarihe ilgi duymaya başladın. Daha önce de bunlara kafanı takmıştın,” dedi. “Rüyaların, değil mi?”

“Düşündüğün gibi değil Rachelle, fakat doğru. Orada hiçbir şey değişmemiş. Bangkok’ta uyandığımda aradan yalnızca bir gece geçmişti!” Thomas korkuluğa yürüdü, şimdi iyice hızını almış kutlamalara gözünü dikip baktı. “Aptalca görüldüğünü biliyorum, ama bizim çok ciddi bir sorunuz

olabilir.” Rachele’ye döndü. “Bana ihtiyaçları var.”

Ciphus, “Bangkok nedir?” diye sordu.

Rachele, “Rüyalarındaki dünya,” dedi. “Rüya gördüğünde başka bir yere gittiğine, Büyük Aldatmaca’dan önce kadim tarihte yaşadığına inanıyor. Felaket zamanlarına yol açan virüsü durdurabileceğini düşünüyor. Rambutan meyvesinin neden bu kadar önemli olduğunu görüyorsun, değil mi Thomas? Bir kez—yalnızca *bir kez*—meyveyi yemeden uydun ve aklın uçup gitti. Bu çok aptalca!”

Ciphus, “Bu yüzden mi Tarih Kitapları’yla ilgileniyorsun?” diye sordu. “Bir rüya dünyasını kurtarmak için mi?”

Thomas omzundaki yarayı sıkıca tuttu. Suzan yarayı şifalı bitkiler ve geniş bir yaprakla bandajlamıştı. Gölde yüzmek yararlı olurdu ama derin kesiğin iyileşmesi biraz zaman alacaktı.

“Bu yarayı görüyor musunuz? Bunu Güruh yapmadı. Bu benim rüyalarımındaki dünyada oldu.”

Ciphus, “Ama herhâlde o dünya gerçek değil,” dedi. “Öyle değil mi?”

“Ben size biraz önce kara baruttan bahsettiğimde beni dinlemiyor muydunuz? Nasıl gerçek olduğunu bilmiyorum, ama bu yara gerçek işte.”

Ciphus, “Öyleyse Elyon bize yardım etmek için senin aklını kullanıyor,” dedi. “Ancak sen onun kullandığı rüyaların gerçek olduğunu öne sürüyorsan bu tamamen farklı bir konu.”

“Nasıl istersen öyle diyebilirsin, Ciphus. Omzum yine

aynı şekilde acıyor.”

“Lütfen, Thomas.” Rachelle elini onun saçlarında gezdirdi. “Güruh seni yaralamış, sen de bunu hatırlamıyorsun. Öyle değil mi? Bir kere Tanis’in tarihten büyülenmesi onun kara ormana sürüklemişti, bunu unutmayalım.”

“Hayır. Ben aynı şeyi yapmayacağım. Onun o takıntısı ben rüya görmeye başlamadan önce de vardı zaten. Tanis kendi seçimini yaptı.”

Rachelle elini çekti. “Şimdi de sen kendi seçimini yapacaksın,” dedi. “Ben senin tekrar rüya görmene izin vermeyeceğim.”

“Peki ya rüya görmemem benim hayatımı tehdit ederse? Biz orada ölmek üzereyiz! Virüs beni öldürecek. İnsanlar bana güveniyorlar ve daha da önemlisi, benim buradaki mevcudiyetim oradaki virüsü durdurma becerime bağlı olabilir!”

“Hayır, ben bunları dinleyemem. Elbette, sana güveniyorlardır. Bir kere sen olmadan onlar var olamazlar ki!”

“Benim hayatımı riske mi atmak istiyorsun?”

“Sen en son rüya gördüğünde, hepimiz ölmüştük.”

Birbirlerine baktılar, romantizm çabuk unutulmuştu. Thomas onun hoşnutsuzluğunu anlıyordu. Daha önce ne demişti? *Ben senin çocuğunu emzirirken rüyalarında başka bir kadını sevmene izin veremem.* Buna benzer bir şeydi. Hâlâ Monique’yi kıskanıyordu.

Ciphus, “Senin şu rüyaların bana çok saçma geliyor,” dedi. “Rachelle ile aynı fikirdeyim. Eğer rüyalarında aklın başından gidiyorsa rüya görmenin bir yararı yok. Ancak Ta-

rih Kitapları hakkında bilgi edinmek istiyorsan o zaman şu bizim ihtiyar, Güney'in Jeremiah'ıyla bir konuş. Galiba o burada.”

Güney'in Jeremiah'ı mı? Bir zamanlar Serseri olan ihtiyar mı? İhtiyar gelip de kendi rızasıyla gölde yıkanan çok az insandan biriydi. Thomas, Çöl Sakinleri hakkında bildiği çoğu şeyi ihtiyardan öğrenmişti. Ancak ihtiyar şimdiye kadar hiç Tarih Kitapları'ndan bahsetmemişti.

“O şimdi burada mı?”

Ciphus başını salladı. “Toplantı için gelmiş.”

“Thomas.”

Thomas, Rachelle'ye döndü. Rachelle, Thomas'ın ona tapmasına neden olan, ateş gibi tehditkâr bakışlarından birini atıyordu ki bunu aşkına dair en ufak bir şüphe uyandırmadan yapıyordu.

“Lütfen bana beni sevdiğin için on tane rambutan meyvesini hemen şimdi yiyeceğini ve bu saçmalığı sonsuza dek unutacağını söyle,” dedi.

“On tane mi?” Thomas kıkırdadı. “Beni hasta mı etmek istiyorsun? Gece boyunca inlerim artık. Büyük savaşına böyle mi hoş geldin diyorsun sen?”

Rachelle'nin dudaklarında yavaş yavaş bir gülümseme belirdi.

“Öyleyse bir tane. Hemen arkasından başını döndürecek bir öpücük vereceğime söz veriyorum.”

Thomas, “İşte şimdi oldu,” dedi. Rachelle'nin eline doğru uzandı. “Dans etmek ister misin?”

Rachelle, Thomas'ın elini tutarak ona döndü.

Ciphus, "Âşıkların arasına girmek istemem ama başka bir mesele daha var," dedi.

Thomas, "Her zaman başka bir mesele vardır," dedi. "Nedir?"

"Sorgulama."

Thomas, Ciphus'un nereye varacağını biliyordu. "Justin mi?"

"Evet. Onun aykırı düşüncelerinin yayılmasına göz yumamayız. Üç büyüğümüz yasalara uygun olarak onun insanların önünde sorgulanmasını istedi. Razi mısınız?"

"O bir defasında benim otoriteme hakaret etmişti. Kabul etmem doğru olur."

"Fakat yapacak mısınız?"

Thomas, Rachelle'yle göz göze geldi. Rachelle ona bir keresinde Justin'in zararsız olduğunu ve üzerine gitmenin yalnızca onun popülerliğini artıracığını söylemişti. Thomas da o zaman ona hak vermişti. Thomas, Mikil ve diğerlerinin önünde söyleyememesine rağmen, Justin'e hâlâ saygı duyuyordu. O hiç kuşkusuz şimdiye kadar Thomas'ın komuta ettiği en iyi askerdi ki bu da Mikil'in ondan bu derece hoşlanmamasının nedenlerinden biri olabilirdi.

Öte yandan, adamın şu nahoş aykırı düşüncelerini inkâr etmek de mümkün değildi. Güruh'la barış. Daha neler!

Thomas'ın aklından kendi iyiliğinden çok Rachelle'nin iyiliği geçiyordu. "O kadar tehlikeli mi?" diye sordu. "O çok popüler. Bir sorgulamanın ciddi sonuçları olabilir."

“Ancak Justin’in kabahati de artıyor. Onun en iyi şimdi hakkından gelip, böyle haince konuşmasını ibreti âlem için cezalandırabileceğimizi düşünüyoruz.”

“Ya senin sorgulamanı kazanırsa?”

“O zaman kalmasına izin verilir, elbette. Eğer fikirlerini değiştirmeyi reddeder ve kaybederse yasalara uygun olarak sürgüne gönderilecek.”

“Güzel.” Thomas gitmek üzere döndü. Bu konu onun pek endişe ettiği bir şey değildi zaten.

Ciphus, “Eğer insanlar karar veremezse o zaman iş are-nada dövüş yapmaya kalıyor, biliyorsun,” dedi.

Thomas, Ciphus’a döndü. “Yani?”

“Eğer Justin’le dövüşülmesi gerekirse senin Konsey’i savunmanı istiyoruz.”

“Benim mi?”

“Senin de dediğin gibi, uygun olur. Justin, Büyük Macera’ya sırtını döndü, aynı zamanda kumandanı olan sana da sırtını döndü. Senden başka biri dövüşürse insanlar senin yürekli olmadığını düşünebilirler. O itibarla bizim sorgulamamız zayıf kalacaktır. İnsanlar kararsız kalırlarsa biz senin dövüşmeyi kabul etmeni istiyoruz.”

Rachelle, “Bu dövüş işi çok anlamsız,” dedi. “Justin’le nasıl dövüşebilirsin? Sana beş yıl hizmet etti. Hayatını birçok kez kurtardı. Senin için bir tehlike teşkil ediyor mu peki?”

“Göğüs göğse dövüşte mi? Lütfen aşkım, bildiklerini benden öğrendi.”

“Ve duyduğum kadarıyla da gayet iyi öğrenmiş.”

“Birkaç yıldır bir savaşta dövüşmedi. Benim hayatımı kurtarmış olabilir, ancak Ciphus’un da söylediği gibi, Büyük Macera’nın yanı sıra bana da sırtını döndü. Bizzat Elyon’a döndü sırtını. İmanın şartlarından birini bile yerine getirmezsem insanlar ne düşünürler? Ayrıca dövüş falan da olmayacak.”

Yüzünü Ciphus’a çevirdi. “Kabul ediyorum.”

10.

BÖLÜM

Üç günlük meydan muharebesinden sonra, Güruh geceleyin Güney Ormanı'nı ateşe verdi. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamışlardı. Bunun nedenlerinden biri de, Orman Muhafızları'nın onların böyle bir fırsatı yakalayabilecek şekilde yakına gelmelerine nadiren izin vermiş olmalarıydı. Ne var ki bu Martyn'den önceydi. Adamlar çölden, iki yüz metre uzaktan attıkları yanan oklarla ağaçları tutuşturmuşlardı.

Jamous ve adamlarının alevleri zapt etmeleri dört saat sürmüştü. Güruh belki de Elyon'un yardımıyla başka bir yangın daha başlatmamış, Orman Muhafızları da bir saat daha uyuyabilmişti.

Jamous alazlanmış ormana bakan bir tepenin üstünde duruyordu. Uzaklarda beyaz, düz bir çöl uzanıyordu. Jamous, tam şimdi gitgide artan ışık altında, toplanmış Güruh ordusunu görebiliyordu. On bin kişi kalmışlardı, bu savaşımaya

başladıkları sayıdan çok daha azdı. Ancak Jamous da dört yüz tanesi dün akşam karanlık çökmeden önceki büyük taarruzda olmak üzere, altı yüz adamını kaybetmişti. İki yüz adamı yaralıydı. Eli ayağı tutan topu topu iki yüz savaşçıyla kalmıştı.

Jamous, Çöl Sakinleri'nin daha önce savaşlarda hiç böylesine etkili bir biçimde çarpıştıklarını görmemişti. Kılıçlarını daha maharetli sallıyor gibiydiler. İlerlemeleri de sanki daha şevkli gibiydi. Yandan manevralar düzenliyorlar, boyun eğdirince de geri çekiliyorlardı. Jamous aslında Martyn denen şu generali görmemişti ama bu ordunun başında onun olduğunu tahmin edebiliyordu.

Natalga Geçidi'ndeki büyük zaferin haberi onlara ulaştığında adamları sevinmişlerdi. Ancak buradaki durumun gerçekliği, Jamous'un kafasını oyan bir tik tak sesi gibi devam ediyordu. Güruh bir daha büyük bir saldırıda bulunursa adamları düşerdi.

Arkalarında en fazla üç mil uzakta bir köy vardı. Orası, içinde toplamda yirmi bin kişinin yaşadığı, yedi köyün içindeki en büyük ikinci köydü. Bir devriye Güruh ordusuna rastladığı sırada, Jamous, Elyon'un sadık takipçilerine yıllık Toplantı yolunda eşlik ediyordu.

Köylüler, savunmasız bir hâlde çölü geçmektense, kalıp çok yakında gerçekleşmesi muhakkak olan Çöl Sakinleri'nin mağlubiyetini bekleme yönünde oy kullandılar.

Bu düne kadar iyi bir plan gibi görünüyordu. Şu anda ise feci bir durumdaydılar. Şimdi kaçsalar Güruh büyük ihtimalle bütün ormanı yakardı ya da daha kötüsü arkalarından

yetişip onları kırıp geçirirdi. Kalıp dövüşürlerse Thomas'ın göndermiş olduğu üç yüz savaşçı gelene kadar belki orduyu uzak tutabilirlerdi, ancak Jamous'un adamları yorulmuş ve tükenmişti.

Jamous bir kütüğün üstüne çömelerek seçeneklerini gözden geçirdi. İnce bir sis ağaçların arasından kıvrılıyordu. Arkasında, özel muhafızlarından yedi tanesi, üzerinde bitki çayı için su ısıtılan, için için yanan bir ateşin etrafında usulca konuşuyordu. İki tanesi yaralanmıştı; ateş bir tanesinin baldırını yakmış, diğerinin de sol eli orağın kör ucundan ezilmışti. Acılarını umursamıyorlardı, çünkü Avcı'nın Thomas'ının da aynı şeyi yapacağını biliyorlardı.

Dirseğine bağlanmış kırmızı tüye baktı, Mikil'i düşündü. Bir papağandan iki tüy koparmış, bir tanesini takması için ona vermişti. Bu defa eve döndüğünde ona evlenme teklifi edecekti. Mikil'den daha çok sevdiği ya da saygı duyduğu başka bir insan daha yoktu. Peki, Mikil ne yapacaktı acaba?

Jamous kaşlarını çattı. Dövüşmelerine karar verdi. Dövüşeceklerdi, çünkü onlar Orman Muhafızları'ydı.

Arkasındaki adamlar sessizleşmişti. Kafasını çevirmekten çölü işaret ederek konuştu.

“Markus, yirmi okuyla onları kuzey kanadından vuracağız. Geri kalanı beni, Güruh'un en az beklediği yer olan güneyde, ayırdan takip edecek.”

Markus cevap vermedi.

“Markus.” Jamous dönüp baktı.

Adamları at üstünde kampa gelmiş üç adama dik dik ba-

kıyorlardı. Başlarındaki adam, burnundan soluyarak yumuşak toprağı eşeleleyen beyaz bir ata binmişti. Pirinç bir kemerle süslenmiş bej bir tunik giymiş, başlığı da Serseriler'inkinden pek farklı olmayan bir tarzda kafasına geçirmişti. Bunlar savaş kıyafetleri değildi. Adamın eyerinden bir kın sallanıyordu.

Jamous ayağa kalktı, yüzünü kampa döndü. Adamları bu görüntüden garip bir biçimde büyülenmiş gibiydi. Neden peki? Üçü de kaybolmuş odunculara benziyordu; güçlü, sağlıklı, yeterli eğitimle iyi savaşçı olabilecek türden adamlar ama kesinlikle onları öne çıkaracak bir özellikleri yoktu.

Sonra liderleri zümrüt gözlerini Jamous'a çevirdi.

Güney'in Justin'i.

En büyük onur nişanı olan generalliği reddederek Thomas'a baş kaldırmış olan büyük savaşçı şimdi günlerini çıraklarıyla birlikte ormanları dolaşarak geçiriyordu; Büyük Macera'yı hiçe sayan mantıksız fikirler yayan kerameti kendinden menkul bir peygamberdi. Bir zamanlar çok popülerdi, ama çetin yöntemleri birçokları için, hatta onu sebatla takip eden bazı uysal ahmaklar için bile çok fazlaydı.

Yine de tam önündeki bu adamın aykırı düşünceleriyle Büyük Macera'nın esasını tehdit ettiği, etkili ve güzel konuşmasının gitgide güçlendiği söyleniyordu. Mikil bir kere sinde Jamous'a eğer Justin'i tekrar görürse, hiç tereddüt etmeden kılıcını çekip olduğu yerde onu öldüreceğini söylemişti. Mikil çölün içlerindeki rahiplerin onu kendi çıkarları için kullandığından şüpheleniyordu. Güruh bir dış düşmansa

Büyük Macera'yı kötüleyip, ormanı Çöl Sakinleri'ne teslim etmekten bahseden Justin gibi adamlar da iç düşmanlardı.

İki yıl önce Thomas'ın ona en çok ihtiyacı olduğu sırada, Justin'in generalliğe terfisini reddedip, Orman Muhafızları'ndan ayrılması işleri zorlaştırmıştı.

Jamous yan tarafa tükürdü. Bu Mikil'den kapmış olduğu bir alışkanlıktı. "Markus, eğer yaşamak istiyorsa bu adama karargâhımızı terk etmesini söyle." Sırt yatağına doğru yürüdü. "Burada savaşın ortasındayız."

"Sen Jamous'sun herhâlde."

Bu adamın sesi pes ve yavaştı. Kendinden emindi. Bu bir liderin sesiydi. Bu kadar çok insanı büyülemesine şaşmamak lazımdı. Güruh rahiplerinin kendi halkını hilebaz bir dil ve kara büyüyle büyüledikleri iyi bilinirdi.

Jamous, "Sen de Justin'sin herhâlde," dedi. "Ne oldu? Burada ayak altında duruyorsun."

"Kendi ormanımda nasıl ayak altında olabilirim ki?"

Jamous adama bakmamakta diretliyordu. "Ben buraya senin ormanını kurtarmaya geldim. Markus, atına bin de adamları topla. Herkes yıkansın. Önümüzde uzun bir gün olabilir. Stephen, yirmi okçumuzu al, aşağı kampta buluşalım."

Adamları tereddüt ediyordu.

Jamous döndü. "Markus!"

Justin atından inmiş, Jamous'a karşı gelme cüretini göstererek ateşe yaklaşmıştı. Başlığını çekmiş, omuz hizasındaki kahverengi saçları açığa çıkmıştı. Onda artık yumuşamış bir savaşçının yüzü vardı. O Muhafız birliğinden ayrılmadan

önce herkes onun bir asker olarak becerilerini biliyordu. Ancak deneyimleri parlak yeşil gözleriyle yumuşamıştı.

Justin elini ateşe uzatarak, “Çöl Sakinleri sizi bugün mahvedecek,” dedi. Uzaklara baktı. “Onlara saldırırsanız ordunuzdan geriye ne kaldıysa ezecek, ormanı yakacak ve benim insanlarımdan hepsini katledecekler.”

“*Senin* insanların mı? Bu ormanın insanları benim ordum *sayesinde* hayatta,” dedi Jamous.

“Evet. Bu yüzden yıllardır sana minnettarlar. Ancak bugün artık Gürüh çok güçlü ve bu adamın elini dün nasıl ezdilerse *senin* ordunu da öyle ezecekler.”

Dün orağı yemiş olan Stephen’ı işaret etti.

Jamous, “Sen ordunu terk ettin. Savaş hakkında ne bilirsin ki?” diye sordu.

“Ben yeni bir savaş açıyorum.”

“Kimin adına? Serseriler’in mi?”

Justin yüzünü çöle döndü. “Ne kadar kan dökeceksiniz?”

“Elyon’un istediği kadar.”

Justin şaşırmış görünüyordu. “Elyon mu? Peki, Serseriler’i yaratan kim? Ben Elyon’un yarattığına inanıyorum.”

“Elyon’un Gürüh’la savaşmamız için bize öncülük etmediğini mi söylüyorsun?”

“Hayır. Öncülük etti. Ama göl olmasa gerçekte siz Gürüh’la aynı değil misiniz? Yani sizden suyu alıp sizi çöle iteklesem, onlar yerine şimdi sizi parçalıyor olurduk. Doğru değil mi?”

“Sen benim de onlardan biri olduğumu mu öne sürüyorsun? Ya da belki de *kendinin* öyle olduğunu söylüyorsundur.”

Justin gülümsedi. “Aslında benim söylediğim şey Gürüh’un hepimizin içinde pusu kurduğu. Şu insanın belini bükken hastalık. İstersen çürüten de diyebilirsin. Neden hastalığın peşine düşmüyorsun ki?”

“Onlar iyileşmek istemiyorlar.” Jamous eyerindeki boruyu kavradı, üzengiye basmadan atının üzerine atladı. “Gürüh için uygun olan tek çare Elyon’un bize vermiş olduğudur. Kılıçlarımız yani.”

“Eğer saldırmakta ısrarlıysan belki de adamlarının başına benim geçmeme izin vermelisin. Zafer şansımız daha fazla olur.” Göz kırptı. “Sen kötü olduğundan değil tabii, hiç de değil. Sen geldiğinden beri seni izliyorum, sen gerçekten çok ama çok iyisin. En iyilerden birisin. Her zaman Thomas var, elbette, ama bence sen bir süredir gördüğüm en iyi savaşçısın.”

“Yine de bana hakaret ediyorsun?”

“Öyle değil aslında. Ben kendim çok iyiyim de ondan. Ben bu savaşı kazanabileceğimi ve bunu tek bir adam bile kaybetmeden yapabileceğimi düşünüyorum.”

Justin’in tuhaf bir özelliği vardı. Justin normalde Jamous’un dövüşme isteğini su yüzüne çıkaracak şeyler söylemişti, ancak bunları öylesine bir samimiyet ve hırçınlıktan uzak bir tavırla yapmıştı ki Jamous’un içinden bir an, sanki iyi bir arkadaşın sırtına vuruyormuş gibi onun sırtına vurup, “Devam et, dostum,” demek geldi.

“Bunlar benim şimdiye kadar duyduğum en küstahça sözler.”

Justin, “Öyleyse bensiz savaşacaktıysın gibi anlıyorum,” dedi.

Jamous atını döndürdü. “Markus, hemen!”

Justin, “En azından şunu kabul et,” dedi. “Eğer tek başıma seni Güruh ordusundan kurtarabilirsem, benimle birlikte Elyon Vadisi’nden köyün doğusuna doğru zafer yürüyüşü yapacaksın.”

Jamous’un adamları atlarına binmeye başlamışlardı, ama bunu duyunca durdular. Justin’in refakatçileri atlarından inmişti. Bu çılgınca teklif onları hiç şaşırtmamışa benziyordu.

Justin’in gözlerinde herhangi bir oyun belirtisi görülüyordu. Emir verir ve zorlar gibi tekrar Jamous’a dik dik baktı.

Jamous onun ciddi ciddi meydan okumasına maruz kalmaktan çok onu başından savmakla ilgilendiği için, “Kabul ediyorum,” dedi.

Justin uzun bir süre gözlerini ayırmadı. Sonra sanki zaman azalmış gibi, atına doğru yürüdü; kendini eyere attı, dizginleri çevirip son bir bakış bile atmadan oradan ayrıldı.

Jamous başını çevirdi. “Stephen, okçular. Güneş iyice doğmadan harekete geçelim, acele edin.”

—

Justin en önde, Ronin ile Arvyl arkasında, ağaçların arasından dörtnala geçtiler. Justin’e güçlkle yetişebiliyorlardı,

aslında genelde yalnızken yaptığı gibi atını zorlamıyordu. Ronin ile Arvyl'in yanı sıra başka insanlar da vardı—doğru koşullar altında ismini haykıracak binlerce insan ama son zamanlarda popülerliği zayıflamıştı. Onlar günün koşullarına göre davranan, hercai insanlardı.

Yeterince insanın hâlâ onu takip ettiğini umuyordu. Mart-yn ile olan anlaşması, planladıkları gibi en azından kısmen bir grubu teslim edebilmesine dayanıyordu.

Toplum dışına itilmiş biri olarak yaşamamanın bir bedeli vardı. Zaman zaman bu acıya güçlkle dayanabiliyordu. Topluma bir öksüz gibi girmek neyse ne, ama şu anda olduğu gibi sık sık açıkça reddedilmek çok farklı bir şeydi.

Zaman zaman neden Elyon'un onun kılıcını almadığını merak ediyordu. Onların Büyük Macera'sı artık Elyon'un macerası değildi.

Şimdi onların kaderi onun elindeydi. Eğer hakikati bil-selerdi, gerekeni yapma fırsatını bulamadan onu oracıkta öldürebilirlerdi.

Ronin arkasından, “Justin! Dur!” diye bağırdı.

Bir meyve ağacı korusuna gelmişlerdi. Justin durdu. “Kahvaltı mı, dostlarım?”

“Efendim, aklınızdan ne geçiyor? Bütün Güruh ordusuyla yalnız başınıza başa çıkamazsınız!”

Justin tırıs giderken, kınından sedef saplı bir kılıç çekti; iyice öne eğildi, kılıcı kafasının üzerinde yaklaşık bir sekiz çizerek döndürdü, sonra da atının dizginlerini çekip durdurdu.

Bir, iki, üç tane büyük kırmızı meyve ağaçtan düştü. Sı-

rayla hepsini yakaladı, birer tane Ronin ve Arvyl'e attı. "Ha!"

Tatlı meyveden kocaman bir ısırık aldı. Meyve suyu çenesinden aşağı akıyordu. Kılıcını kınına geri itti. Bu özleyeceği bir meyveydi.

Ronin sırtarak meyvesinden derin bir ısırık aldı. "Ciddi ciddi."

Justin'in atı ayağını sertçe yere vuruyordu. Justin'in yüzündeki gülümseme yavaş yavaş kayboldu. Uzaklara ormana baktı. "Ben ciddiyim, Ronin. Ben tek bir kelimeyle çölü hiza-ya getirmenin kılıç değil de yürek işi olduğunu söylediğimde, sen beni dinlemiyor muydun?"

"Elbette dinliyordum. Ancak bu bir kahraman arayışındaki bir avuç umutsuz canın toplandığı bir kamp ateşi toplantısı değil. Burada Güruh ordusundan bahsediyoruz."

"Benden şüphe mi ediyorsun?"

"Lütfen, Justin. Efendim. Bu kadar çok şey gördükten sonra mı?"

"Peki, sen ne gördün?"

"Sizin önümüzde ve arkamızda yirmişer bin Güruh savaşçısı olduğu hâlde, Samyrian çölünde bin savaşçıya komuta ettiğinizi gördüm. Sizin tek başınıza yüz düşmanla vuruştüğünüzü ve burnunuz bile kanamadan yürüyüp gittiğinizi gördüm. Sizin çölle, ağaçlarla konuştuğunuzu ve onların da dinlediklerini gördüm. Neden size olan güvenimi sorguluyorsunuz ki?"

Justin onun gözlerinin içine baktı.

Ronin, "Siz tüm diyardaki en büyük savaşçısınız," diye

devam etti. “Hatta Avcı’nın Thomas’ından bile büyük olduğunuza inanıyorum. Ne var ki hiç kimse tek başına on bin savaşçıya karşı duramaz. Ben şüphe etmiyorum; gerçekte bu sözlerinizle ne demek istediğinizi soruyorum sadece.”

Justin bakışlarını ondan ayırmadı, sonra yavaşça gülümsedi. “Eğer bir erkek kardeşim olsa, Ronin, aynen senin gibi olması için dua ederdim.”

Bu bir adamın başka birine verebileceği en büyük onurdu. Aslında Ronin sorarak bile Justin’dan şüphelendiğini göstermişti, ama şimdi ise söyleyecek söz bulamıyordu.

Ronin başını öne eğdi. “Sizin hizmetkârınızım.”

“Hayır, Ronin. Sen benim çırağımsın.”

—

Billy ile Lucy neredeyse nefes almaktan korkarak, böğürtlen çalıların arkasından üç savaşçıyı seyrediyorlardı. Elleri daha dün tahtadan oydukları kılıçlar vardı. Lucy’nin kılıcı Billy’ninki kadar keskin değildi ve kılıca benzemiyordu, çünkü sakat eliyle tahtayı güçlülükle oyabilmişti. Eliyle tahtayı bacağına bastırabiliyordu, fakat bunun dışında buruşmuş et yumrusu sadece işaret etmeye ya da Billy çok kızdığında kafasına vurmaya yarıyordu.

Gün ağarmadan köyden gizlice çıkarak savaşa katılmak –ya da en azından gözetlemek– Billy’nin fikriydi.

Arkadaşı Billy’yi, bunun çok tehlikeli olduğuna, kötücül Güruh’la dövüşebileceklerini düşünmek şöyle dursun, onlara

bakmanın bile dokuz yaşındaki çocukların işi olmadığına ikna etmeye uğraşmıştı. Lucy sahiden buraya geleceklerini düşünmemişti, ancak sonra Billy onu uyandırmış; o da peşine takılmış, yol boyunca da itirazlarını fısıldamıştı.

Lucy şimdi de atlarının üzerindeki üç savaşıya gözlerini dikmiş bakıyor, kalbi kuşları korkutacak kadar sesli atıyordu.

Billy, “Bu... bu o!” diye fısıldadı.

Lucy çalılıkların içine gizlendi. Onları duyabilirlerdi!

Billy gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde, Lucy’ye baktı. “Bu Güney’in Justin’i!”

Lucy ona çenesini kapatmasını söyleyemeyecek kadar dehşete kapılmıştı. Elbette o Güney’in Justin’i değildi. Bir savaşçı gibi giyinmemişti bir kere. Lucy, Justin’in var olduğundan bile şüpheliydi. Hikâyeleri duymuşlardı ama bu hikâyeler tüm bunları gerçekten de yapabilen birinin var olduğu anlamına gelmiyordu.

Billy, “Yemin ederim ki bu o,” diye fısıldadı. “Tek eliyle yüz bin Serseri’yi öldürmüş.”

Lucy öne eğildi, biraz daha dikizledi. Onlar sanki babasının bir gün Güruh’u yere sereceğini söylediği Elyon’un Ros-huim’u gibiydiler.

—

Justin, “Peki, ya sen, Arvyl?” diye sordu. “Sen ne diyorsun—”

Cümlesinin ortasında durdu. Ronin onun bakışlarını ta-

kip ettiğinde, bir kız ile bir erkek çocuğun açıklığın kıyısında çömelmiş, bir böğürtlen çalısının yanından dikkatle üç savaşıya baktıklarını gördü.

Tabii ki Justin'e bakıyorlardı. Zaten her zaman Justin'e bakarlardı. Çocuklar ondan büyülenirdi. Bu ikisi sarı saçları ve iri gözleriyle ikize benziyorlardı; on yaşlarındaydılar, çok küçüktüler, böyle bir zamanda evden bu kadar uzakta dolanmamalıydılar.

Kaldı ki meraklarından dolayı Ronin onları pek suçlamıyordu. Böyle bir savaş bu kadar yakınlarına gelmişken...

Ronin, Justin'e baktığında, onun çoktan başka bir dünyaya geçtiğini düşündü. Çocukları görünce o böyle oluyordu. O artık bir savaşçı değildi. Hangi çocuk söz konusu olursa olsun, o onların babasıydı. Justin'in gözlerinden kıvılcımlar çaktı, yüzü aydınlandı. Ronin zaman zaman Justin'in yeniden bir çocuk olup, ağaçlarda sallanıp, çayırlarda yuvarlanabilmek için hayatını değiş tokuş edip etmeyeceğini merak ediyordu.

Justin'in çocuklara olan bu sevgisi, Ronin'in kafasını Justin'in diğer hasletlerinden çok daha fazla karıştırıyordu. Bazı insanlar Justin'in bir rahip olduğunu söylüyordu. Ve genellikle rahiplerin birkaç güzel sözle masum insanları kandırabildiği bilinirdi. Ronin, Justin'in çocuklar üzerindeki etkisini, onun görüldüğü gibi biri olmadığı söylentisinden ayırmakta zorlanıyordu.

Justin, "Oradakiler, merhaba," dedi.

İki çocuk da çalıların arkasında eğildi.

Justin atından kayarak indi, çalılığa doğru seğırtti. “Hayır, hayır, lütfen dışarı çıkın. Dışarı çıkın, sizin tavsiyenize ihtiyacım var.” Durdu, tek dizinin üstüne çöktü.

Oğlan kafasını çıkararak, “Benim tavsiyeme mi?” diye sordu.

Bir el onun gömleğini yakalayıp geri çekti. Kız o kadar cesur değildi.

“Senin tavsiyene. Bugünkü savaş hakkında.”

Acele acele fiskos ettiler, en sonunda oğlan cesurca, kız ihtiyatlı bir tavırla dışarı çıktılar. Ronin ikisinin de elinde birer tahta kılıç olduğunu gördü. Kız daha kısaydı ve sol eli tuhaf bir açıda geriye doğru kıvrılmıştı. Deforme olmuştu.

Justin’in gözleri önce kızın elinde, sonra yüzünde dolaşmıştı. Bir an bu görüntüden etkilenmiş gibiydi. Tepelerindeki ağaçta bir kuş şakıyordu.

“Benim adım Justin, ben...” Oturdu, tek bir hareketle bacaklarını uzattı. “Sizin isimleriniz nedir?”

Oğlan, “Billy, Lucy,” dedi.

“Pekâlâ, Billy ve Lucy, siz benim şimdiye kadar tanıdığım en cesur çocuklarsınız.”

Oğlanın gözleri parladı.

“Ve en güzeli,” dedi.

Kız ayaklarının üstünde döndü.

“Buradaki arkadaşlarım Ronin ve Arvyl benim tek başıma Güruh’a diz çöktürebileceğime inanmıyorlar. Bir karar vermek zorundayım, bence siz bana yol gösterebilirsiniz. Gözlerimin içine bakın da söyleyin bakalım. Ne düşünüyor-

sunuz? Güruh'la uğraşayım mı?"

Billy ne yapacağını bilemez hâlde Ronin'e baktı. İlk önce kız cevap verdi.

"Evet," dedi.

"Evet," dedi oğlan da. "Elbette."

"Evet! Duydun mu, Ronin? Bana, bu ikisi gibi inanan on savaşçı verin, bütün Güruh'a diz çöktüreyim. Buraya gel, Billy. Bana yetişkin adamların söyleyemediğini söyleyen adamın elini sıkmak istiyorum."

Justin elini uzattı, Billy de yüzü ışıldayarak onun elini tuttu. Justin oğlanın saçlarını kabarttıktan sonra Ronin'in duymadığı bir şey fısıldadı. İki çocuk da güldü.

"Lucy, gel de bu diyardaki en güzel kızın elini öpeyim."

Lucy öne adım atarak sağlam elini uzattı.

"Bu değil. Diğeri."

Lucy'nin gülümsemesi zayıfladı. Yavaşça kılıcını indirdi. Şimdi iki eli de iki yanında sallanıyordu. Justin onunla göz göze geldi.

Usulca, "Korkma," dedi.

Lucy sakat elini uzattı, Justin onun elini iki eliyle birden tuttu. Eğilip hafifçe öptü. Sonra öne eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı.

—

Dürüst olmak gerekirse, Lucy, Justin'den çok ürkmüştü. Fakat bu korku dolu bir ürkme değil de daha çok tedirgin bir

ürkmeydi. Lucy ona güvenip güvenemeyeceğini bilemiyordu. Justin'in gözleri evet diyordu, gülümsemesi evet diyordu, ama onda dizlerinin bağına çözen bir şeyler vardı.

Justin elini tutup öptüğünde, Lucy onun titremesini hissettiğini biliyordu. Sonra öne doğru eğilip, kulağına fısıldamıştı.

“Çok cesursun, Lucy.” Sesi yumuşaktı ve vücudundan bir bardak ılık süt gibi akıp gitmişti. “Bir kral olsam senin benim kızım olmanı, bir prenses olmanı isterdim.”

Lucy'yi alnından öptü.

Lucy nedenini bilmiyordu ama gözlerine yaşlar dolmuştu. Bunun nedeni onun söyledikleri ya da yanağını öpmesi değildi. Sesindeki güçtü. Büyü gibiydi. Kendini tıpkı masallardaki gibi, tüm diyardaki en büyük prensin ayaklarını yerden kestiği bir prenses gibi hissediyordu.

Tek farkı prensin güzel prensesi seçmemiş olmasıydı. Onu, bir el yerine yumrusu olan onu seçmişti.

Ağlamamak için çok çaba sarf etti ama bu çok zordu ve birden Billy'nin önünde böyle dikildiği için utandı.

Justin ona göz kırpıp ayağa kalktı, eli hâlâ elindeydi. Diğer elini Billy'nin omzuna koydu. “İkinizin gidebildiğiniz kadar hızlı eve gitmenizi istiyorum. İnsanlara bugün Güruh'un yenileceğini söyleyin. Muzaffer arkadaşlarım, öğleyin Elyon Vadisi'nden geçeceğiz. Size güvenebilir miyim?”

İkisi de başlarını salladı.

Justin onları bıraktı, atının durduğu yere doğru döndü. “Keşke hepimiz yeniden çocuk olabilsek,” dedi.

Sonra eyerine atladı, küçük açıklık boyunca atını dörtnala sürdü. Justin ağaçların orada durdu, atını geriye çevirdi.

Lucy yanılmadıysa onun yüzünde gözyaşları görmüştü. “Keşke hepiniz yeniden çocuk olabilseniz.”

Sonra Justin atını ağaçların içine doğru sürdü.

—

Jamous, “Kanatlarımıza dikkat edin!” diye gürledi. “Onları önde tutun!”

Markus atını doğrudan bir Güruh grubuna sürdü ve bir tanesi orağını hızla savururken durdu. Markus kendini geriye attı, neredeyse atın sağrısına yapışmıştı. Orak havada ıslık çaldı. Markus bedeniyle birlikte kılıcını da kaldırdı, Serseri’nin kolunu omzundan kesti.

Jamous yayını kullanarak, Markus’a arkadan yaklaşan savaşçının sırtına okunu gönderdi. Saldırgan acıyla gürleyip kılıcını elinden düşürdü.

Jamous, “Geri! Geri çekilin!” diye bağırdı.

Bu, bu sabahki dördüncü saldırılarıydı ve stratejileri de tamı tamına Jamous’un planladığı gibi işe yarıyordu. Eğer kanatlara vurmaya devam ederlerse onların üstün hızı, yavaş olan Güruh ordusunun geri pozisyonlardaki hareket üstünlüğünü ellerinden alacaktı. Bir ayının ayaklarına saldıran kurtlar gibiydiler; her daim amansız pençelerinin uzağında, istedikleri anda küçük ısırıklar alacak kadar da yakındılar.

Orman yüz metre arkalarındaydı. Jamous dönüp göz

ucuyla baktı.

Hayır, iki yüz. O kadar uzakta mıydı?

Daha da uzaktaydı.

Döndü, üzengilerinin üzerinde dikelip savaş alanına göz gezdirdi. Güneşe rağmen sırtından aşağı bir ürperti indi. İyice açıktaydılar!

“Ormana geri dönelim!” diye bağırdı.

Tam bağıırken de bir Güruh bölüğünün doğudan gelip yollarını kestiğini fark etti.

Batıya göz attı. Düşman oradaki saflarını yaramayacak kadar uzaktaydı. Batıya döndü. Sonsuz bir Güruh denizi.

Panik duygusu kabardı, sonra indi. Bir çıkış yolu vardı. Her zaman bir çıkış yolu vardı.

“Orta saf!” diye bağırdı. “Orta saf!”

Adamları geri çekilmek için arkasına dizildiler. Güruh yollarını kesmek için hareket ettiğinde, onları dağıtmak için birçok yönde aniden duracaklardı. Fakat daima Jamous’un onları ilk götürdüğü yönde hareket edeceklerdi.

Jamous’un atı şaha kalktı. Jamous umarsızca bu yönü arıyordu.

Markus, “Yolumuzu kesiyorlar!” diye bağırdı. “Jamous—”

İşte o zaman Jamous düşmanın ne yaptığını anladı. Ayı her zaman olduğu gibi, hırlayarak ve pençelerini savurarak kurtların saldırılarına sabırla katlanmıştı. Ne var ki bugün kurtları yavaşça ve sistemli bir şekilde iyice uzağa, çölün içine çekmişti; öylesine uzaktalardı ki yan manevraları göremeye-

ceklerdi. Kaçamayacakları kadar uzaktalardı.

Güruh ordusu arkalarında yüz metrelik alanı kuşatmıştı. Ortadaki bir savaşçı hilebaz Shataiki yararasını temsil eden armalarını yükseğe kaldırdı. Tuzağa düşmüşlerdi.

Jamous'un yakınındaki Serseriler aniden yüz metre geri çekilerek ana orduya katıldılar. Adamları sağ tarafına toplanmışlardı. Atları savaştan bitkin düşmüş; burunlarından soluyor, ayaklarını hızla yere vuruyorlardı. Hiç kimse Jamous'un bir şey yapmasını beklemiyordu. Yapabilecekleri çok az şey vardı.

Saldırmak dışında.

Onlarla orman arasındaki Güruh saffı onların tek seçeneği idi. Ancak bu saf elli metre genişliğindeydi, içinde iki yüzden az adamla geçilemeyecek kadar çok Serseri vardı.

Yine de bu onların tek seçeneği idi. Zihninde bir an Mikil'in hayali belirdi. Onun şimdiye kadar hiçbir erkeğin dövüşmediği gibi dövüştüğünü söyleyecekler, Mikil de onun cesedini odun yığınınına taşıyacaktı.

Serseri ordusu şimdi durmuştu. Çöl sessizleşmişti. İlk hamleyi Jamous'a bırakmaktan hoşnut görünüyorlardı. O onları hangi yöne götürürse ilmiği ona göre ayarlayacaklardı. Güruh ordusu artık öğreniyordu.

Martyn.

Jamous ormana doğru saf tutmuş olan adamlarına döndü. "Tek çaremiz var," dedi.

Markus, "Doğruca üstlerine yürüyeceğiz," dedi.

"Elyon'un gücü."

“Elyon’un gücü.”

Belki birkaç tanesi duvarı yarıp köyü uyarmaya gidebilirdi.

“Haberini ulaştırın. İşaretimle birlikte dosdoğru öne. Başarabilirsiniz köyü tahliye edin. Köyü ateşe verecekler.”

Sahiden iş buna mı gelip dayanmıştı? Son bir intihar saldırısına mı?

Markus, “Sen iyi bir adamsın, Jamous,” dedi.

“Sen de öyle, Markus. Sen de öyle.” Birbirlerine baktılar. Jamous kılıcını kaldırdı.

“Atlı! Arkada!” Ses sıranın aşağısından gelmişti.

Jamous eyerinin üstünde döndü. Doğuda yarım mil uzakta, tek başına bir atlı tozu dumana katarak çölden hızla geliyordu.

Jamous atını çevirdi. “Kımıldamayın.”

Atlı ne onların ne de Çöl Sakinleri’nin yanına geliyordu. Onlarla Güruh ordusu arasındaki alanın ortasına doğru yaklaştı. Beyaz bir attı.

Jamous güm güm vuran toynakların sesini duyuyordu. Sanki kaybolmuş da ne pahasına olursa olsun mesajını en yüksek rütbeli kumandana ulaştırmaya kararlı, kör edilmiş bir ulak gibi çölden gümbür gümbür gelen bu atlıdan gözlerini ayırmıyordu.

Gelen Güney’in Justin’iydi.

Adam’ın üzerinde yine uygun savaş giysileri yoktu. Başlığı bukleleriyle birlikte arkasında uçuşuyordu. Sanki eyerin üstünde doğmuş gibi, atı rahatlıkla ve beceriyle sürüyordu.

Sağ elinde de her an kumlara degecekmiş gibi alçakta duran bir kılıç sallanıyordu.

Jamous yutkundu. Bu savaşçı, Thomas hariç, yaşayan herhangi bir adamdan daha fazla savaşa katılıp kazanmıştı. Jamous hiç onunla birlikte savaşmamış olmasına rağmen, hepsi de Justin Muhafızları terk etmeden önceki kahramanlıklarını duymuştu.

Justin aniden Güruh ordusuna doğru yön değiştirdi, atına iyice eğilerek kılıcını kumun içine doğru indirdi. Son hızla koşarken çölün üzerinde yüz metre boyunca bir çizgi oydu, sonra doğruldu, atını çekerek durdurdu.

Beyaz aygır şaha kalktı, sonra indi.

Justin iki orduya da bir kez bile bakmadan, atını dörtnala geriye sürdü. Güruh'un ön safları çevrildi ama yerlerinden kımıldamadılar. Justin safın ortasına geldiğinde, dizginleri sıkıca çekip yüzünü Güruh'a döndü.

Ordulardan hiç ses çıkmıyordu.

Justin, sırtı Jamous'a dönük vaziyette, uzun bir süre ileri baktı.

“O ne—”

Jamous, Markus'u susturmak için elini kaldırdı.

Justin bacaklarını eyerden savurarak yere indi. Saffa yaklaşıp durdu. Sonra kılıcını yan tarafında kumun içinde sürüklerken, saffa doğru yürüdü. Ayaklarının altındaki kumun çıtırdadığını duyabiliyorlardı. Saffın aşağısındaki bir at burundan soludu.

Justin tekrar durduğunda, ana Güruh ordusundan yal-

nızca yüz metre uzaktaydı. Bu defa kılıcını kuma sapladı, geriye üç adım attı.

Sesi çölde çınılıyordu. “General Martyn’le konuşmayı talep ediyorum!”

“Ne yaptığını sanıyor? Teslim mi oluyor?”

“Bilmiyorum, Markus. Ama hâlâ hayattayız.”

“Teslim olamayız! Güruh esir almaz.”

“Sanırım amacı barış yapmak.”

“Onlarla barış yapmak Elyon’a hıyanet etmek olur!”

Markus tükürdü.

Jamous arkalarındaki orduya göz attı. “Onların doğu kanadına açıktan bir ulak gönder.”

“Şimdi mi?”

“Evet. Bakalım geçmesine izin verecekler mi?”

Markus emri yerine getirdi.

Justin hâlen yüzü orduya dönük vaziyette bekliyordu. Jamous’un sırasından bir atlı kopup, aşağı yukarı Justin’in yaptığı tarzda doğuya doğru hızla atını sürdü. Serseriler onu durdurmak için bir girişimde bulunmadılar.

“Gitmesine göz yumuyorlar.”

“Güzel. Görelim bakalım—”

Serseriler doğu kanadını kapatıyorlardı. Atlı durdu, geriye yöneldi.

Jamous küfür etti. “Pekâlâ, öyleyse, görelim bakalım bu hıyanet nereye varacak.”

Sanki bir işaret verilmiş gibi, Güruh ordusu hemen önlerinde açıldı. Rütbesini gösteren siyah bir kuşak takmış bir

general yavaşça atını Justin'e doğru sürdü. Martyn. Jamous onun başlığının altındaki şahsiyetsiz Serseri yüzünü görebiliyordu, ama yüz hatlarını seçemiyordu. Justin'in kılıcından üç metre uzakta durdu.

Alçak sesle yaptıkları konuşma çöl boyunca sürüklendi, ama Jamous konuşulanları anlamıyordu. Hâlâ konuşuyorlardı. Beş dakika. On dakika.

General Martyn birden atından kayarak indi, Justin'in yanına geldi ve ormandaki geleneksel selamlamaya uygun şekilde Justin'in iki elini birden sıktı.

“Ne oldu?”

“Dilini tut, Markus. Eğer bir gün daha yaşarsak hıyaneti yüzünden onu yerlerde sürükleyeceğiz.”

General atına bindi, adamlarının yanına dönüp gözden kayboldu. Ön saflardan bir boru uzun uzun çaldı.

“Şimdi ne oldu?”

Justin eyerine atladı, atını döndürüp dosdoğru onlara doğru sürdü. Jamous daha onun gitmediğini anlamadan, Justin hiç yavaşlamadan altı metre kadar içeri gelmişti.

Lanet okuyup atını sola doğru hızla çevirdi.

Justin safların arasından geçip, bekleyen Güruh'a doğru dörtlü giderken, Jamous onun zümrüt gözlerindeki muzip pırıltıyı görebiliyordu. Justin onların yanına varmadan çok önce, Serseri ordusu ayrılarak, iki yandan geri çekilen bir gelgit gibi önce doğuya ve batıya, sonra da güneye çekildi.

Justin ağaçların orada durdu.

Jamous geriye bir kez dönüp baktı, sonra atını mahmuz-

ladı. “Haydi!”

Jamous yolu yarılایana kadar Justin’le yaptığı anlaşmayı hatırlamadı. Adam hakikaten onları Güruh’tan kurtarmıştı, değil mi? Evet. Jamous’un hiç tasavvur edemediğı bir biçimde—hatta hiç anlayamadığı bir biçimde—ama onları kurtarmıştı. En azından bu sebepten Justin galipti.

İnsanlar bugün onu onurlandıracaklardı.

11.

BÖLÜM

Phil Grant, “Hâlâ uyuyor mu?” diye sordu.

Demode giyimli doktor, laboratuvar kapısını iterek açtı. “Bebek gibi. Onu biraz daha incelememe izin vermenizi rica ediyorum. Bu son derece olağan dışı bir şey, anlıyor musunuz? Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.”

“Biraz daha uğraşırsanız rüyalarını çözebilir misiniz?”

“Çözmek için ne yapabilirim bilmiyorum, ama memnuniyetle denerim. Zihninde neler olup bitiyorsa etraflıca incelenmesi lazım. Bunu yapmak zorundayız.”

Grant, “Sizin zorunluluklarınız için yeterli zamanımız olduğundan emin değilim,” dedi. “Bir bakalım.”

Kara, iki adamın önünde yürüyordu. Yalnızca iki hafta önce Denver’de hemşirelik yaparak sakın bir yaşam sürmesi ona tuhaf geliyordu. Şimdi ise burada, Birleşik Devletler’in belki de şimdiye kadar karşılaştığı en büyük krize çözüm bul-

mak konusunda kardeşine bel bağlamış olan CIA'in başkanı ve dünyaca tanınmış bir bilişsel psikologla beraber yürüyordu. Bu kriz belki de şimdiye kadar dünyanın karşılaştığı en büyük krizdi.

Thomas bordo rengi, arkaya eğilebilen bir koltukta uzanmıştı; ışıklar azaltılmış, tavandaki hoparlörlerden "Killing me Softly" şarkısının orkestra versiyonu çalıyordu. Kara öğleden sonra işlerini yoluna koymakla uğraşmıştı: Denver'deki dairelerinin kirasını, sigorta faturalarını halletmiş; Thomas'ın Monique'yi kaçırmasına ilişkin haberler yüzünden içi içine sığmayan annesiyle uzun bir telefon görüşmesi yapmıştı. Kara ertesi gün neler olacağına bakarak, New York'a ziyaret amaçlı uçabileceğini düşündü. Annesini bir daha asla görememe ihtimali onu rahatsız ediyordu. Bilim insanlarının tümü de virüs sanki on sekiz güne kadar zarar vermeyecekmiş gibi konuşuyorlardı ama aslında bu süre daha kısa olabilirdi. On yedi, on altı gün olabilirdi. Modeller öylesine hassastı ki. Herkesin üç haftadan daha kısa ömrü kalmış olabilirdi.

"Yani üç saattir rüya görmeden mi uyuyor?"

Dr. Myles Bancroft monitörün yanına gitti, hafifçe monitöre vurdu. "Şu şekilde açıklayabilirim. Eğer rüya görüyorsa bile bu benim şimdiye kadar gördüğüm hiçbir rüyaya benzemiyor. Hızlı göz hareketi yok. Algısal beyin aktivitesi, yüz sıcaklığında dalgalanma yok. Derin uykuda ama rüyaları sessiz."

"Yani onun rüya kalıplarını kaydederek geri besleme fikri..."

Psikolog, “Başarısız oldu,” diye tamamladı.

Grant kafasını salladı. “O çok... normal görünüyor.”

Kara, “Normalden çok uzak,” dedi.

“Şüphesiz. Sadece dünyanın kaderinin bu zihne bağlı olduğunu tasavvur etmek çok zor. Onun Raison Tüü’nü keşfettiğini biliyoruz—hayatında bir gün bile tıp eğitimi almadığını göz önüne alırsak, kafasının bir köşesinde anti virüsün saklı olduğu fikri biraz insanın moralini bozuyor.”

Bancroft, “İşte bu yüzden onunla daha çok zaman geçirmeme izin vermelisiniz,” diye tekrarladı.

Seslerini çıkarmadan ona baktılar.

Kara, “Onu uyandırın,” dedi.

Bancroft, Thomas’ı nazikçe sarstı. “Uyan, delikanlı.”

Thomas’ın gözleri birden açıldı. Kara’nın onu artık nâdiren Tom diye düşünmesi tuhaftı. Şimdi artık o Thomas’tı. Bu isim ona daha çok yakışıyordu.

Doktor, “Yaşayanların dünyasına hoş geldin,” dedi. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

Thomas doğruldu. Gözlerini ovuşturdu. “Ne zamandır uyuyorum?”

“Üç saattir.”

—

Thomas laboratuvara bakındı. Üç saat. Ona sanki daha fazla olmuş gibi geliyordu.

Kara, “Ne oldu?” diye sordu.

Gözlerini ona dikmişler, onun bir şeyler söylemesini bekliyorlardı. Thomas, “İşe yaradı mı?” diye sordu.

Bancroft, “Biz de bunu merak ediyorduk,” dedi.

“Bilmiyorum. Rüyalarımı kaydettiniz mi?”

“Rüya gördün mü?”

“Gördüm mü bilmiyorum. Yoksa şimdi mi rüya görüyorum?”

Kara bir of çekti. “Lütfen, Thomas.”

“Tamam, öyleyse evet, tabii ki rüya gördüm. Güruh’u yakıp yıktıktan sonra, ordumla ormana geri döndüm—kara barut harikalar yarattı—Konsey’le görüştüm, Rachelle’yle birlikte kutlamalara katıldıktan sonra uyuya kaldım.”

Ayaklarını yere kaydırды, ayağa kalktı. “Şimdi de rüya görüyorum, bu da ben meyveyi yemedim demek oluyor. O beni pataklayacak.”

Grant, “Kim seni pataklayacak?” diye sordu.

Kara, “Karısı. Rachelle,” dedi.

Başkan tek kaşını kaldırarak Kara’ya baktı.

Thomas, “Tarih Kitapları’nı da sordum,” dedi. “Onları nerede bulabileceğimi bana söyleyebilecek olan adamı tanıyorum.”

Grant, “Ama anti virüsle ilgili daha fazla bir şey hatırlamıyorsun,” dedi.

“Hayır. Sizin küçük deneyiniz başarısız oldu, hatırladınız mı? Benim hafıza öbeklerimi canlandıramıyorsunuz, çünkü rüyalarım ile ilişkili beyin imzalarımı kaydedemiyorsunuz, çünkü ben rüya görmüyorum. Bu sözlerim durumu aşağı

yukarı özetliyor, değil mi doktor?”

“Belki evet. Büyüleyici. Biz burada yepyeni bir anlayışın eşiğinde olabiliriz.”

Phil Grant kafasını salladı. “Tamam, Gains haklı. Şu andan itibaren bu rüya muhabbetini asgaride tutmalıyız. Hikâyeyi net ve basit turalım. Senin bir yeteneğin var. Sen henüz olmamış şeyleri görüyorsun. Buna inanmak çok güç ama en azından bir örnek var elimizde. Durumumuz göz önünde tutulursa, epeyce insan en azından bir kâhine bir şans tanıyacaktır. Ama diğerleri—karın Rochel ya da ismi her neyse işte, savaş konseyin, Güruh, yemediğin şu meyve—bunların hepsi de, ben ve Gains hariç, herkes için kesinlikle yasak bölge.”

Thomas, “Siz beni bir tür mistik kâhin gibi mi sunmak istiyorsunuz?” dedi. “Ben sizin kadar iyimser değilim. Uluslararası camiada bana koz sağlayabilecek bir şey değil ki bu. Bu odanın dışında ben, yalnızca Monique’yle olan bağlantım dolayısıyla, önümüzdeki bu durum hakkında bu hükümetteki herhangi birinden daha fazla bir şeyler bilme olasılığı olan biriyim. Kaçırılmadan önce Monique’yle en son konuşan bendim. Teröristlere bir tek ben saldırdım ve bir sonraki hareketlerini tam olarak bir tek ben tahmin ettim. Bunların hepsini göz önüne aldığımızda, ben çok ciddiye alınması gereken bir adamım. Bugün toplantıda diğerlerinin bana karşı oldukça kayıtsız davrandıklarını düşünürsek, sanırım bu daha anlamlı olabilir.”

Grant, “Sana katılıyorum,” dedi. “Uluslararası camiada koza ihtiyaç olduğunu mu söylüyorsun?”

Thomas onun yanından yürüyüp geçti. Aciliyet hissi artmıştı. “Kim bilir? Öyle ya da böyle bu şeyi yenmek zorundayız. Tarih Kitapları’nın hâlâ var olduğuna inanamıyorum! Eğer onlara ulaşabilirsem...”

Durdu. “Bir şeyi öğrenmek zorundayım.” Thomas yüzünü onlara döndü, gözlerini iyice açmıştı. “Omzumdaki bu yarayı Carlos’un mu yoksa Güruh’un mu açtığını öğrenmek zorundayım. Rüyalarımda yani.”

Odadakiler onu desteklemediklerini gösterir bir tarzda, dik dik baktılar.

Kara en sonunda, “Carlos yaptı,” dedi.

“Ama sen onun beni yaraladığını görmedin, değil mi? Sen odaya girdiğinde, benim kanamam vardı zaten. Hayır, gerçekten bilmem gerekiyor. Onlar beni Güruh’un yaraladığında ısrar ediyorlar.”

“Peki... bunu nasıl kanıtlayabilirsin ki?”

“Pekâlâ. Yarala beni.” Kolunu çıkardı. “Küçük bir kesik at, orada uyandığımda kesiğin kolumda olup olmadığına bakarım.”

Üçü de şaşkın şaşkın ona baktı.

“Tamam, siz bana bıçağı verin yeter.”

Bancroft bir çekmeceye doğru gitti, içinden bir makas çıkardı. “Pekâlâ, ben bunları—”

Grant, “Sen ciddi değilsin, değil mi?” diye sordu.

Thomas makası aldı, keskin ucunu önkolu boyunca çekti. Uğraştığı bu şeyin kurallarını anlamak zorundaydı. “Sadece küçük bir çizik. Benim için. Bilmek zorundayım.” Acıy-

la yüzünü buruşturup makası geri verdi.

Doktor, “Senin zihnindekilerden başka bir şeylerin daha realiteler arasında aktarıldığını mı iddia ediyorsun?” diye sordu.

Thomas, “Elbette,” dedi. “Ben bir orada bir buradayım. Fiziksel olarak. Burada bilgi ve becerilerden daha fazla bir şeyler var. Yaralarım iki realitede de ortaya çıkıyor. Kanım. Hayat. Başka bir şey değil. Zihnim ve hayatım. Öte yandan, benim yaşlanmam burada görünmüyor. Burada daha gencim.”

Doktor, “Bu... bu kesinlikle inanılmaz,” dedi.

Thomas, Grant’e döndü. “Pekâlâ, durumumuz nedir?”

CIA başkanının cevaplaması biraz zaman aldı. “Şey... Başkan FEMA’ya Hastalık Kontrol Merkezi ile birlikte çalışmak üzere bütün kaynaklarını seferber etmesini emretti ve Dünya Sağlık Örgütü’nü de görevlendirdi. Virüs şu an itibarıyla otuz iki havaalanında doğrulandı.”

“Ya Monique’nin aranması? Onu bulamadığımız müddetçe diğer şeyler anlamsız olabilir.”

“Üzerinde çalışıyoruz. İngiltere, Almanya, Fransa, Tayland, Endonezya, Brezilya hükümetleri... diğer birçok ülke de ellerinden geleni yapıyor.”

“İsviçre?”

“Tabii ki. Bir virüsü önceden bildirmek, Güruh’la savaşmak elimden gelmeyebilir ama gerçek dünyada kaçakları nasıl arayacağımı bilirim.”

“Svensson kayıplara karıştı, bir yerlerde uzun zaman önce hazırlamış olduğu bir deliğe girdi. Kimsenin bakmayı akıl

edemeyeceği bir yere. Bangkok'un dışındaki yer gibi."

"Sen orayı nasıl bulmuştun?"

Thomas göz ucuyla Kara'ya baktı.

Kara, "Bunu tekrar yapabilir misin?" diye sordu. "Dünya değişti ama bu Rachelle'nin bir şekilde Monique'yle bağlantılı olmadığı anlamına gelmez, değil mi?"

Thomas yanıt vermedi. Ya yanılıyorsa? O hâlen başarısızlığa uğramış Denver'li yazar Thomas Hunter'di. Onun CIA'e akıl vermeye ne hakkı vardı ki? Tehlikeler inanılmaz boyutlardaydı.

Gelgelelim Thomas bir defadan fazla haklı çıkmıştı. Gürh'la da on beş yıl boyunca başarıyla savaşmıştı. Başkanın demiş olduğu gibi, bu ona bazı haklar veriyordu.

Grant, "Birisi lütfen durumu açıklayabilir mi?" diye sordu.

Kara ona döndü. "Rachelle, yani onun rüyadaki eşi ilk defasında bilmeden onu Monique'ye yönlendirdi. Görünüşe göre Monique'nin nerede tutulduğunu biliyordu. Ancak sonra Monique'yi kıskandı, çünkü Thomas'ın burada ona âşık olmakta olduğunu fark etti. O yüzden tekrar ona yardım etmeyi reddetti. İşte bu yüzden Thomas on beş yıl boyunca rüya görmemeye razı oldu."

Bancroft, "Bana biraz daha zaman verin," diye mırıldandı. "Her realitede birer tane olmak üzere iki kadına mı âşıksın?"

Thomas, "Bu biraz zorlama oldu," dedi.

Bu Thomas'ın on beş yıllık rüyadan uyandığından bu yana bastırmaya çalıştığı bir şeydi, fakat kafasının gerisinde

bir yerlerde duruyordu. Monique'ye karşı bir şeyler hissetmesi aslında çok abes görünüyordu. Evet, birlikteyken ölümle burun buruna gelmişler, Monique de kurtulabilmek için onu öpmüştü. Thomas, Monique'nin ateşli ruhunu çekici buluyordu ve yüzü de gözlerinin önünden gitmiyordu. Ama belki de Monique'ye karşı duyduğu romantik hisleri ilk başta Rachelle'nin kıskançlığı tetiklemişti. Belki de Rachelle, Thomas'ın ona abayı yaktığını iddia etmeseydi o da ona abayı yakmayacaktı.

Şu anda, Rachelle ile on beş yıl geçirdikten sonra, bir zamanlar Monique'ye karşı hissetmiş olabileceği herhangi bir romantik his yok olmuştu.

Grant, "Tüm bunlara yalnızca zorlama diyemeyiz," dedi, "senin Raison Tüürü'nü öngörmenden başlayacak olursak. Ama şimdi bunlar gerçek, öyle değil mi? Yani şu senin Tarih Kitapları'nı bul, Rachelle'ye git ve onu burada bize yardım etmesi için ikna et. Yani uyu ve rüya gör."

Kafasını salladı, kapıya yöneldi. "Şansın yaver giderse yarın başkanla görüştüğünde, elinde ona anlatabileceğin daha mantıklı bir şeyler olur."

—

Onu yine başka bir yere götürdüler. Nereye olduğu hakkında ise hiçbir fikri yoktu.

Monique de Raison gözlerini monitöre dikip baktı; kafası yorgundu, gözleri yanıyordu.

Kafasına ikinci kez bir çuval geçirip, onu önce arabaya, sonra uçağa bindirdiklerinden bu yana yirmi dört saatten az bir zaman geçmişti. Uçuş birkaç saat sürmüştü—herhangi bir yerde olabilirdi. Havai, Çin, Arjantin, Almanya. Kulağına çalınan konuşmalardan hangi bölgede olduğunu çıkarabilirdi ama kulaklarına parafın tıkıp bantlamışlardı. Hatta sıcaklığı ya da nemi bile fark edemiyordu, çünkü kapüşonunu ıslatan bir yağmur fırtınası sırasında inmişler, sonra da onu başka bir arabanın içine itip buraya getirmişlerdi.

Daha önce karşılaşmadığı, Almanya veya İsviçre kökenli bir adam kafasındaki çuvalı çıkarıp, kulaklarını açmıştı. Bir şey söylemeden onu bu odada bırakıp gitmişti.

Başka bir laboratuvar daha. Göz kamaştırıcı bir beyazlık. Küçük bir laboratuvar, yaklaşık altıya altı ölçüsünde ama en son cihazlarla donatılmış. Bir Siemens alan emisyon elektron mikroskobu duvarın yanında duruyordu. Bu mikroskop sıvı azotla işlem görmüş örneklerin yanı sıra, ıslak numuneleri de etkili bir biçimde inceleyebilirdi. En gelişmiş modeller. Yan tarafında, test tüpleri ve bir Beckman Coulter Sayacı'yla donatılmış uzun bir masa.

Köşede bir şilte, ara kapısı olmayan bitişik odada da bir tuvalet ve lavabo.

Bu oda da diğerleri gibi cüruf briketlerinden yapılmıştı. Monique ikinci kez baktığında, daha önceki iki laboratuvarı kim yaptıysa bunu da onun yaptığından emin olmuştu. Kaç tane laboratuvarları vardı? Her biri de bir genetikçi ya da bir viroloğun ihtiyaç duyacağı her şeyle özenle donatılmıştı.

Şiltenin üzerine kıvrılıp ağladı. Üzerinde yolculuktan önce ona vermiş oldukları açık mavi pantolon ile ona uygun bluz vardı. Güçlü olması gerektiğini biliyordu. Svensson elbette tehdit ettiği gibi virüsü salıvermeyecekti. Eğer yaparsa bunu durdurabilecek tek kişi büyük ihtimalle kendisiydi. Ancak tasarlamış olduğu arka kapının mutasyondan etkilenmeme olasılığı da çok ama çok düşüktü. Blöf yapıyorlardı herhâlde.

Yine de ağlıyordu.

Yirmi dakika sonra beyaz önlük giymiş, çift odaklı bir gözlüğü olan kızıl kafalı bir adam, elinde yılan derisi, kah-verengi bir evrak çantasıyla odaya girmişti. “İyi misiniz?” Durumuna sahiden şaşırılmış görünüyordu. “Tanrım, size ne yaptılar? Siz Monique de Raison’sunuz değil mi? Şu Monique de Raison.”

Monique ayağa kalktı, kâküllerini gözünün önünden itti. Bir bilimci. Birden umutlandı. Dost muydu acaba?

Monique, “Evet,” dedi.

Birkaç gün önce olsa Monique, bön bön baktığı için bu adamı tokatlayabilirdi. Şimdi ise kendini küçük hissediyordu. Çok küçük.

Adamın gözlerinde bir ışık yanıp söndü. “Bahse girdik. Bahse girdik.” Kapıyı işaret etti. “İlk önce kim bulacak, sen mi biz mi diye.” Söylemek üzere olduğu şeylerin gizli tutulması gerekiyormuş gibi, öne eğildi. “Senin üzerine bir tek ben bahis oynadım.”

Monique onun hafif kafadan çatlak olduğunu düşündü.

Monique, “Hiçbirimiz bulamayacağız,” dedi. “Neler

olup bittiğinin farkında mısın?”

“Tabii ki farkındayım. Anti virüsü bulacak ilk bilimciye elli *milyon* dolar verilecek, ekipteki herkes de onar milyon dolar alacak. Ancak on bir ekip var, yani Petrov—”

Monique işte o zaman ona bir tokat yapıştırdı. Adamın gözlüğü odanın diğer ucuna savruldu. “O virüsü salıverecek, sersem!”

Adam dik dik ona baktı. “Zaten saldı bile.”

Sonra çantasını yere bıraktı; gözlüğüne doğru gitti, gözlüğü yerden alıp yüzüne doğru çevirdi. “İhtiyacın olan her şey çantanın içinde,” dedi. “Gerçek zamanlı hesaplamalarla birlikte tüm çalışmalarımızı görebilirsin, biz de seninkilere bakacağız.”

Adam kapıya yöneldi.

“Lütfen, özür dilerim!” Arkasından koşturdu. “Bana yardım etmelisin!”

Ancak adam kapıyı çekip gitti.

Bu olay olalı bir saatten fazla olmuştu. Monique şimdi bir sürü baş döndürücü rakama gözlerini dikmiş bakıyor, umarsızca odaklanmaya çalışıyordu.

O virüsü salıvermedi, Monique. Zamanında bir anti virüs bulma olasılığı çok düşük. Bu intihar olur!

Oysaki onu kaçırmıştı, değil mi? Eninde sonunda yakalanıp, hayatının geri kalanını hapiste geçireceğini biliyordu. Kaybedecek neyi vardı ki?

Thomas da...

Zihni birden Amerikalı’yla olan iki karşılaşmasıyla dol-

du. Thomas'ın onu kaçırarak kadar aptalca davranması. Paradise Otelinde kendisi uyurken Monique'yi klimaya bağlamıştı, bilmesi mümkün olmayan birtakım bilgileri rüyalarından öğrenecekti. Carlos'un saldırması. Monique, Thomas'ın vurulduğunu görmüştü; yine de ölmemiş, onun için geri gelmişti. Monique onu öpmüştü. Bunu, seyreden kimse artık onun dikkatini dağıtmak amacıyla yapmıştı, ancak aynı zamanda Thomas hayatını onun uğruna riske attığı için yapmıştı ve Thomas'ın onu kurtarmasını çok arzu etmişti. Thomas onun kurtarıcısıydı.

Monique dizginlenemez duygularının Thomas'ın karakterinden mi yoksa kendi çaresizliğinden mi güdülendiğini bilmiyordu. Böyle bir zamanda duyguları pek de güvenilir değildi.

Thomas hâlâ hayatta mıydı acaba?

Odaklanmalısın, Monique. Senin için tekrar gelecekler. Baban seni aramaları için bütün dünyayı ayağa kaldırmıştır.

Derin bir nefes aldı, tekrar konsantre oldu. Raison Aşısı'nın bir modeli ekranın bir köşesinde duruyordu. Onun altında da, tamı tamına Thomas'ın öngördüğü gibi, aşı iki saat boyunca yoğun ısıya maruz bırakıldıktan sonra varlığını sürdüren bir mutasyon olan Raison Türü vardı. Son bir saattir yüzlerce kez asıl mutasyonun bir simülasyonunu analiz etmiş, nasıl işlev gördüğüne bakmıştı. Bu bir genetikçinin tek başına üstesinden gelemeyeceği kadar karmaşık bir hilkat garibesiydi.

İronik bir biçimde, herhangi bir konak veya nemle temas etmeden, aşırı uzun süre canlı tutmak üzere tasarlanmış olduğu kendi genetik mühendisliği, atıl aşının böyle ters koşullarda mutasyona uğramasına neden olmuştu.

Görebildiği kadarıyla, bir anti virüsün hızla—yani aylar, yıllar yerine haftalar içinde—geliştirilebilmesinin yalnızca iki yolu vardı.

İlki aşısını kapatmak üzere tasarladığı imzayı tanımlamaktı. Aşının etrafına havayla taşınabilir bir aktif madde vermek için basit bir yol geliştirmişti—esasen kendi DNA'sını karışıma vererek ve aşırı etkisizleştirerek, aşırı nötralize eden bir virüstü bu. Bu, hainlik ya da hırsızlığa karşı bir caydırıcı olduğu kadar, Monique'nin kişisel imzasıydı da.

Eğer tasarlamış olduğu özel geni bulabilirse, eğer bu gen de mutasyona dayanmışsa aşırı nötralize etmek için hâlihazırda geliştirmiş olduğu virüsü vermek de Raison Türü'nü etkisizleştirebilirdi. Eğer ve olabilir anahtar kelimelerdi.

Monique en iyi arkadaşını nasıl tanıyorsa bu imzayı da öyle tanıyordu. Sorun şimdi onu şu Raison Türü denen karmaşa içinde bulmaktı.

Bir anti virüsü kısa sürede ortaya çıkarmanın diğer yolu ise doğru gen kullanımını şans eseri bulmaktı. Ancak on bin laboratuvar teknisyeni çabalarını altmış gün boyunca koordine edebilir, yine de doğru kombinasyonu keşfedemeyebilirdi.

Svensson bir şeyler biliyordu, yoksa bu kadar az bir ihtimal için bu kadar çok şeyi riske atmazdı. O muhakkak Mo-

nique'nin imzasının dayanamayabileceğinin ya da mutasyona uğramış aşıda işe yaramayabileceğinin farkındaydı.

Monique, imleci Raison Türü diyagramının altındaki anahtarın üzerine hareket ettirdi, DNA'sıyla ilgili bir pencere açtı. İlk önce anahtarını araştıracaktı.

Siyah Formica masasının üstüne yumruğunu vurdu. Bir tepsinin içindeki cam tüpler şakırdadı. Monique gıcırdattığı dişlerinin arasından küfür etti. "Bu olamaz!"

"Korkarım oluyor."

Svensson! Monique sandalyesinde geriye döndü. Yaşlı pislik kapı aralığında beyaz bir bastona dayanmış, sabırla gülümsüyordu.

Gözleri kendinden hoşnutlukla parlarken, bacağına sürüyerek içeri girdi.

"Seni bu kadar uzun süre yalnız bıraktığım için kusura bakma, ama biraz meşguldüm. Son günler oldukça olaylı geçti."

Monique ayağa kalktı, elindeki titremeyi gizlemek için masaya tutundu. Adam siyah bir ceketle beyaz bir gömlek giymiş, kravat takmamıştı. Siyah saçları ortadan ayrılmış, kremle arkaya yapıştırılmıştı. Eklemlerinde mavi damarlar göze çarpıyordu.

Monique mümkün olduğunca sakın bir biçimde, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Ne olmuyor ki?" Svensson kapıyı kapattı. "Ama bu adil değil. Son kırk sekiz saatte dünyanın ne kadar heyecanlı bir yer hâline geldiğini tahmin edemezsin, çünkü sen dünyayı

kurtarmak için habire çalışıyordun.”

“Beni on iki saatte bir oradan oraya taşırsanız nasıl çalışabilirim ki?”

“Şimdi bir Endonezya adasında, Cyclops dağındayız. Burada oldukça güvendeyiz. Merak etme, en az üç gün daha buradayız. Hiç ilerleme kaydettin mi?”

“Ne mümkün? Sen bize imkânsız bir iş verdin.”

Yaşlı adamın gülümsemesi zayıflamadı, ama bakışları donuklaştı. Gereğinden uzun bir süre onu inceledi.

“Umut ettiğim kadar motive olmamışsın.” Ona doğru yürüdü. Göğüs cebinden bir CD-ROM çekerek, “Lütfen, bu diski tak,” dedi. “Ve lütfen bana saldırmayı da aklından geçirme. Bileğimin tek bir hareketiyle karnını yaramayacağımı sanıyorsan ahmaksın demektir.”

Monique diski aldı, bilgisayarın DVD tablasına koydu. Tabla içeri çekildi.

“Dünya’nın şimdi senin üç gün boyunca göreceğin bu şeyden nasibini aldı. Senin her şeyi anladığından emin olmak istiyorum.”

Tek bir virüs kabuğu ekranda belirir belirmez, Monique onu hemen tanıdı: Raison Türü. Resmin altındaki bir saat gerçek zamanı gösteriyordu.

“Evet, çok etkin bir paralı asker. Ancak onun bilfiil neler yapabileceğini görmedin.”

Monique, “Bu bir simülasyon,” dedi. “Herkes bir çizgi film yapabilir.”

“Seni temin ederim, senin deyiminle bu ‘çizgi film’ için

tek bir kuramsal veri bile kullanılmadı. Sana bunu bırakacağım, daha sonra analiz edersin.”

Monique, virüs bir insan akciğerine girip de kesecik hücreleri üzerinde hemen çalışmaya koyulurken onu izledi. Monique onun nasıl çalışacağını biliyordu; kendi DNA'sıyla hücrelere nüfuz edecek, en sonunda hücreleri parçalayacaktı. Kısa süre sonra virüs bulaşmış binlerce hücre vücudun toplar ve atardamar ağından akmaya başlamış, yeni organlar arıyordu. Bu durumda, bu çok az hasarla bile semptomlar daha ortaya çıkmazdı.

Alttaki saat hızlandı, önce saatleri sonra günleri gösterdi. On altıda yavaşladı. Enfekte olmuş hücreler kritik kitleye ulaşmış, semptomları üretmeye başlamıştı. Vücut organlarına yaptıkları saldırılar iç kanamayla sonuçlandı ve organlar da iki gün içinde hızlı bir şekilde iflas etti.

Virüs bir asit gibi konağı içten dışa yemişti.

Svensson, “Küçük iğrenç hayvan,” dedi. “Fazlası var.”

Monique binlerce süper virüs simülasyonu görmüştü. Ebola kurbanlarının otopsilerine katılmıştı. Yaşayan insanların yanı sıra, birçok virüs de görmüş ve incelemişti. Ancak hiçbir zaman, bu kadar bulaşıcı, sistematik ve olgunluğa erişip de bir piranha sürüsü gibi konağını tüketmeden önce bu kadar zararsız olan, böylesine tahripkâr bir hayvana daha rastlamamıştı.

Monique boğazını temizledi.

Bir sonraki çerçeve bir dünya haritası gösteriyordu. On iki kırmızı nokta belirdi. New York, Washington, Bangkok

vs. küçücük noktalar ortaya çıkıyordu.

“Melodramın kusuruna bakma ama gerçekten de çıplak gözün göremeyeceği şeyi göstermenin başka bir yolu da yok.”

Birinci günün sonunda şehir sayısı yirmi dörde ulaşmıştı.

“İlk depozitomuz. Diğer her şey virüsün kendi marifeti.”

Hava trafiği rotalarını gösteren çizgiler haritanın üzerinde dağıldı. Işıklar yayıldı. Üçüncü günün başında haritanın yarısı kıpkırmızı olmuştu.

Simülasyon şimdi de virüsün bir konaktan diğerine geçmesini gösteriyordu. Monique olguları çok iyi biliyordu: Bir aksırık saatte yüz millik hıza erişebilen on milyon kadar virüs barındırıyordu. Bu virüste ise bir insanın virüsü kapmasıyla bulaşıcı hâle gelmesi arasında yalnızca dört saat vardı. Her bulaşıcı maddenin günde yalnızca yüz kişiyi enfekte ettiği farz edilse bile, rakamlar katlanarak artıyordu. Dokuzuncu günde sayı altı milyarı bulmuştu.

Svensson öne eğilip ara tuşuna bastı. Simülasyon dondu.

“Bu da bizi güncel duruma getirir.”

İlk başta Monique anlamadı. Güncel, ne demekti?

Svensson, “Birkaç saat oynayabilir,” dedi.

“Sen şimdi bunu hakikaten yaptığını mı söylüyorsun?”

“Söz verdiğim gibi. Bütün enfekte olmuş şehirlerin doygunluğu göstermediğini de kabul ediyorum. Kırmızı ışık virüsün şu anda havayla taşındığı, o şehri istila ettiği anlamına geliyor. Global doygunluğun iki hafta alacağını hesapladık.”

İçinde amber rengi bir sıvı olan küçük bir ampul çıkardı.

Ağızındaki tıpayı çekti. Ampulün ağzını kokladı. “Kokusuz.”

Monique işte o zaman bütün gerçeği kavradı. Bunu Svensson’un simülasyonlarıyla bile kavraması güçtü. Bilgisayar modelleri, teoriler ve resimler neyse, şu anda gördüklerinin gerçekten olduğunu tasavvur etmek ise bambaşka bir şeydi...

Svensson tüm bunlar hakkında yalan söylüyor olabilirdi. Amacı dünyaya şantaj yapabileceği bir anti virüs üzerinde onu köle gibi çalışmaya zorlamak olabilirdi.

“Gördüğüm kadarıyla, daha fazla ikna edilmeye ihtiyacın var.” Telefondaki dâhili düğmesine bastı. “Onu aşağı getirin.” Eline temiz bir diyapozitif aldı.

Belki de bunu gerçekten yapmıştı.

“Bu çılgınlık. Birleşik Devletler bu durumda krize girerdi—”

Svensson, “Birleşik Devletler krizde *zaten!*” diye bağırdı. “Elinde orduya benzer bir şey olan her ülke kriz geçiriyor. Halk henüz bilmiyor ama hükümetler iki gündür tırmalıyor. HKM elli taneden fazla Amerikan şehrinde virüsü hâlihazırda doğruladı.”

Kapı açıldı ve içeri yeşil gömlekli, kafasına siyah bir çuval geçirilmiş, elleri bağlı bir adam sendeleyerek girdi. Carlos girdi, kapıyı kapattı.

Svensson cebinden bir bisturi çıkardı, adama doğru yaklaştı. “Bu adamı Paris’te bir gece kulübünden alıp geldik. Akdenizli gibi görünmesine rağmen, kim olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok. Belki de Yunanlıdır. Ağzı bantlı, o yüzden ona soru sorma zahmetine girme. Zamanını nerede geçirdiğine

bakacak olursak, virüsün ona bulaşmış olma ihtimali oldukça fazla, sen ne dersin?”

Svensson cevabı beklemeden adamın göğsünü kuvvetle kesti. Adam aniden kendini geriye doğru attı, ağız bandının altından inleme sesi geldi. Svensson yeşil gömleği karartan kan hattı boyunca bisturiyi hızla çekti.

Elektron mikroskobuna doğru gitti, hızla mikroskobu açtı ve bisturiyi altına kaydırды.

Geri adım atarak, “Kendin bak,” dedi.

Adam dizlerinin üstüne düşmüş, gömleği şimdi kıpkırmızı olmuştu.

Monique’nin başı dönüyordu.

Svensson adama doğru yürüdü, bir tabanca çıkardı, adamı kafasından vurdu. Kurbanı yere düştü.

İsviçreli silahı mikroskoba doğru salladı. “Bak dedim!”

Monique bir yandan kulakları çınlayıp, bir yandan kalbi güm güm atarken monitöre doğru yaklaştı. Ne yaptığını pek düşünmeden iyi bildiği aletle çalışmaya başladı. Odaklanması çok uzun sürdü, çünkü ellerini kontrol edemiyordu. Elleri titriyordu ve sanki ne yapacaklarını unutmuş gibiydiler.

Nihayet sürgünün üzerinde yoğun büyütmeyle birlikte ortaya çıkan bir benek gördüğünde, adamın kanında yüzen yabancı cisimleri gözden kaçırmaması mümkün değildi.

Monique şaşırdı, büyütmeyi artırdı. Oda sessizdi. Sadece kendi nefes alıp verişini duyuyordu. İşte bu. Bu Raison Tüü’ydü.

Doğruldu.

“Artık oyun oynamak yok, Monique. Virüsün yayılmasını durdurmanın bir yolu yok. Anti virüsü bulunmazsa hepimiz öleceğiz. İşte bu kadar basit. Senin aşılara bir arka kapı tasarladığını biliyoruz. Senin bu arka kapıyı belirlemeni, aşıyla birlikte mutasyona uğramadığını doğrulamayı ve Raison Tü-rü’nü yok edecek virüsü oluşturmanı istiyoruz. Sana yalan söylemeyeceğim; sana her şeyi anlatmıyorum—sen zaten bunu anlayacak kadar zekisin. Ancak insanlığın kurtuluşuna yardımcı olmak adına, kendi rolünü oynaman için bilmen gerekenleri sana söylüyorum.”

Monique birden buz gibi olarak, ona döndü. “Ne yaptığınızı bildiğinizi sanmıyorum.”

“Oh, biliyoruz. Ben de senin gibi, yalnızca kendi rolümü oynuyorum. Herkes kendi rolünü oynamalı, yoksa oyun ciddiye kötü bitecek. Ancak bunların hiçbiriniñ, hesaplama-larımızı yaparken gözümüzden kaçtığını düşünme. Her şeyi önceden tahmin edip ona göre önlem aldık.”

Carlos’a göz ucuyla baktı. “Bir de şu sinir bozucu Amerikalı meselesi var, elbette. Ancak onun hakkından geleceğiz. Kolay kolay ölmeyebilir, ancak bizim başka araçlarımız da var. Bir insanın bizim gücümüzün boyutunu anlayabileceğinden şüpheliyim.”

Thomas hâlâ hayattaydı.

Monique yerde büzülmüş yatan cesede baktı. O ölmüş-tü, ama Thomas hayattaydı. Bir umut kırıntısı.

Svensson, “Anahtara ihtiyacımız var,” dedi.

“Elimden geleni yapacağım.”

“Ne kadar sürer?”

“Mutasyona dayandıysa üç gün. Belki de iki.”

Svensson gülümsedi. “Mükemmel. Şimdi bir uçağa yetişmem lazım. Sana burada iyi bakacaklar. Sen bizim için çok önemlisin, Monique. Tüm bunlar sona erdiğinde parlak zihinlere ihtiyacımız olacak. Lütfen olumlu düşünmeye çalış.”

—

“Bu bir rezalet!”

Odadaki dört adamdan üçü gözlerinde bir şok ifadesiyle Armand Fortier’e bakıyordu.

“Öyle mi, Jean?” Fortier ayağa kalkarak, Fransa’nın ön-de gelen adamlarına döndü: Az önce itiraz etmiş olan başbakan Boisverte; eninde sonunda teslim olacak bir çakal olan Başkan Gaetan; Fortier için en değerli kişi, Savunma Bakanı Du Braeck ve şu anda gözlerini fal taşı gibi açmamış tek kişi, gizli polis teşkilatının başkanı Chombarde. Her biri özellikle seçilmişti; her biri de bu gece ölmek ya da yarına sağ çıkmak arasında bir karar verecekti ki bunu bu sözlerle idrak etmemişlerdi. Henüz değil.

Fortier, “Ne söylediğine dikkat et,” dedi.

“Bunu yapamazsın!”

“Yaptım bile.”

Dışişleri Bakanı olan Fortier, Henri Gaetan’ı Valborg Svensson’un son ulti-matomunu irdelemek üzere bu acil durum toplantısını yapmaya ikna etmişti. Fortier, Gaetan’a vi-

rüsle ilişkili olarak elinde kritik bilgiler olduğunu söylemiş ve liderlerin Right Bank'daki Chateau Triomphe'de buluşmalarını önermişti.

Eskiden kalma iki katlı sığınağın altındaki bu özel konferans odası yeni başlangıçlar için mükemmel bir ortamdı. Taş duvarlara monte edilmiş lambalar lüks mobilyaların üzerine amber rengi bir ışık saçıyordu. Burası bir konferans odasından çok, özel bir oturma odası havasındaydı: Pirinç düğmeli, deri kaplamalı yüksek berjer koltuklar; açgözlü alevlerin yaladığı büyük bir şömine; pirinç kahve sehпасının tepesinde sallanan kristal bir avize; tıka basa dolu bir büfe.

En önemlisi de kalın duvarlar. Hem de öyle böyle değil, epeyce kalın duvarlar.

Armand Fortier her şeyiyle kalın bir adamdı. Kalın kaşlar, kalın bilekler, kalın dudaklar. Zekâsı ise kendi dediğine göre, bir kadına birkaç saniyede haddini bildirebilecek kadar keskindi. İnsanlar bu kadar iddialı bir ifade karşısında ne yapacaklarını hiç bilemezlerdi, ancak genellikle bu onları savunmacı bir tutum içine sokardı ki Fortier onlara tahakküm ettiğinde, boyun eğmezlerdi.

Bu onun tek kusuruydu.

Bu, bir de güç.

Uzun zaman önce başkanlığa giden yolu zorlayabileceğini biliyordu ama o Fransa'yla ilgilenmiyordu—böyle bir makama yönelik olarak yapılan detaylı inceleme onun aleyhine olabilirdi. Bununla birlikte Dışişleri Bakanlığı'ndaki makamı, onu asıl niyetini gerçekleştirmesi için mükemmel

bir pozisyona koymuştu.

Henri Gaeten derine çökmüş gözleri ve Fortier'in zekâsı kadar keskin çene hatları olan, uzun boylu, zayıf bir adamdı. "Ne diyorsun, Armand? Valborg Svensson için mi çalışıyorsun?"

"Hayır."

Fortier, Svensson'u ilk kez on beş yıl önce çok daha basit bir operasyonu yönetmesi için görevlendirmişti: Biyolojik silah araştırmalarına karışan birkaç ilgili ülkeyle, kârlı anlaşmalar karşılığında, izi sürülemeyen silah anlaşmaları yapmak. Bu anlaşmalar ona milyarlar kazandırmıştı. Gelen paralar Svensson'un ilaç imparatorluğunu, doğal olarak bazı şartlar karşılığında beslemişti.

Fortier bu ülkelerden birinin, Svensson'un aktif maddelerinden birini Amerikalılara karşı ihtiyaten kullandığını görene kadar doğru biyolojik silahın gerçek potansiyelini anlamamıştı. Bu olay Fortier'in hayatının yönünü ebediyen değiştirmişti.

Başkan, "Öyleyse bu nasıl oluyor?" diye sordu. "Onun taleplerine boyun eğmemizi mi öneriyorsun—"

"Hayır. Benim taleplerime boyun eğmenizi öneriyorum."

Chomrade, "Yani o senin için çalışıyor," dedi.

"Beyler, belki de neler olup bittiğini tam olarak anlamamış olabilirsiniz. Meseleye açıklık getireyim. Bugün bu şahane cumhuriyetimizde vatandaşlarımızın yarısı, iki hafta içinde bu gezegendeki herkesi etkileyecek bir virüsün ken-

dilerine bulaştığına dair en ufak bir fikirleri bile olmaksızın işe gidiyor, çocuklarına bakıyor, okula gidiyor ve başka şeyler yapıyorlar. Bu virüsün adı Raison Tüürü ve öldürmeye başlamadan önce önümüzdeki on sekiz gün boyunca sessizce oturacak. Sonra da çok hızlı öldürecek. Bir tedavisi yok. Bir tedavisini *bulmak* mümkün değil. Virüse engel olmak mümkün değil. Sadece tek bir anti virüs var, onu da ben kontrol ediyorum. Bu açıklamanın anlamadığınız herhangi bir yönü var mı?”

Başbakan, “Ancak senin önerdiğin şey ahlaken menfurdur!” dedi.

Konuşmayan tek kişi Savunma Bakanı Georges Du Braeck’di. Kararsız görünüyordu. Bu iyiydi işte. Fortier’in diğerlerinden daha fazla Du Braeck’in işbirliğine ihtiyacı olacaktı.

“Hayır, efendim. Asıl ölümü kucaklamak ahlaken menfurdur. Ben size bu kesin ölümden tek kaçış yolunuzu sunuyorum. Bu dünyada çok az insan benim bu gece size verdiğim gibi bir fırsata nail olacaktır.”

Birkaç dakika kimse konuşmadı.

Başkan güçlükle ayağa kalktı, üç metre uzağındaki Fortier’e döndü. “Dünyanın nükleer güçlerini hafife alıyorsun. Sırf biz istiyoruz diye onların bütün nükleer cephanelerini uçak gemilerine, ticaret filolarına öylece yükleyip Fransa’ya göndereceklerini mi sanıyorsun? Onları önce *fırlatırlar* bir kere!”

Fortier bu planı on yıl önce ilk önerdiğinde, çok daha

küçük devletlerin başında bulunanlar da aynı itirazda bulunmuşlardı. Fortier adamın tumturaklı laflarına gülümsedi.

“Sen beni ahmak mı sanıyorsun, Henri? Benim şu son on yılda hesaplama yapmak için, senin birkaç dakikadır harcadığından daha az zaman harcadığımı mı sanıyorsun? Lütfen otur yerine.”

Henri Gaetan’ın elleri titriyordu. Elini arkaya uzatıp sandalyeyi kavradı, yavaşça oturdu.

“Güzel. İnsanlar doğal olarak itiraz edeceklerdir, ama insanların kendini koruma güdüsünü hafife alıyorsunuz. Sonunda ya yirmi milyon masum çocuğun ya da askerlerinin kanlı ölümü arasında bir seçim yapmaları gerektiğinde, çocuklarını seçeceklerdir. Seçimin bu şekilde anlaşılmasını sağlayacağız. İngilizler, Ruslar, Almanlar... Hepsi de yaşamayı ve bir gün daha mücadele etmeyi tercih edeceklerdir. Sizin de bu şekilde seçim yapacağınızı umuyorum.”

Fortier her birine yaptığı bu tehdidin kafalarına dank etmeye başladığını düşündü.

“İsterseniz şu şekilde ifade edeyim: Daha on sekiz gün dolmadan, bu gezegendeki güç dengesi önemli ölçüde değişecek. Yol belirlendi; sonuç kaçınılmaz. Dünyanın yeni süper gücüne ev sahipliği yapması için Fransa’yı seçtik. Fransa’nın liderleri olarak iki seçeneğiniz var. Global güçteki bu değişikliği kolaylaştırır ve hepinizin yıllardır gizlice arzuladığı liderliğin bir parçası olarak yaşayabilirsiniz ya da beni yadsır ve diğerleriyle birlikte ölürsünüz.”

İşte şimdi muhakkak anlamışlardı.

Savunma bakanı bacak bacak üstüne atmış, böyle bir ultimatomla karşı karşıya kalan iyi bir Stalinci'nin olacağı gibi kıpkırmızı olmuştu. En sonunda konuştu. "Birkaç soru sorabilir miyim?"

"Lütfen."

"Dünyadaki diğer devletleri bir yana bırakalım, Birleşik Devletler'in nükleer silahlarının hepsini on dört günde yüklemesi fiziksel olarak mümkün değil. Fırlatma noktalarından ve gizli cephane yerlerinden silahların alınıp Doğu Sahili'ne gönderilmesi, oradan da gemilere yüklenip Atlantik'i geçmesi gerekiyor."

"Şüphesiz. Bizim onlara verdiğimiz liste onların bütün ICBM'lerini, bütün uzun menzilli güdümlü mermi ve roketlerini, denizaltıları da dâhil olmak üzere donanmalarının çoğunu ve birçoğu uçurulabilen hava kuvvetlerinin çoğunu kapsıyor. Birleşik Devletler olağanüstü önlemler almak zorunda kalacaktır, ama biz onlardan ya da başkalarından yapamayacakları bir şey istemiyoruz. İngiltere, Hindistan, Pakistan ve İsrail'e gelince, onların bütün nükleer cephanelerini talep ediyoruz."

"Ya Çin ile Rusya?"

"Çin'in bir sorun çıkarmayacağını söyleyebilirim. Birleşik Devletler'i hiç sevmiyorlar zaten. Çin çoktan kabul etti ve bazı iyilikler karşılığında yüklemelere yarın başlayacak. Çin diğerlerinin takip edeceği bir örnek olacak. Rusya ayrı bir hikâye, ama aynı doğrultuda birkaç kritik ilkemiz var. Her ne kadar itirazlarını dile getirseler de itaat edeceklerdir."

“Öyleyse müttefiklerimiz var.”

“Bir bakıma.”

Bu ifşaat uzun bir sessizliğe yol açtı. Gaetan, “Yine de en büyük tehdit Amerikalılar,” dedi. “Amerikalıların kabul edeceklerini varsaysak bile, Fransa bunların hepsini nasıl alabilir ki”—başkan elini havada salladı—“Bu muazzam miktardaki silahı? Yeterli miktarda insan ya da yer yok.”

Savunma bakanı, “İmha edilir,” dedi.

“Çok güzel, Du Braeck. Üstünlük yüzdelerle ölçülür, toplamlarla değil, öyle değil mi? Bire karşı on, beş yüze karşı binden iyidir. Aldığımız askerî donanımın yarısından fazlasını batıracağız. Bunu zoraki silahsızlanma gibi düşünün. Tarih ileride bizi onaylayabilir bile.”

“O yüzden mi Brest bahriye üssü yakınındaki derin suları seçtiniz?”

“Diğer nedenlerle birlikte.”

Savunma bakanı, “Peki, bu güç aktarımı sırasında kendimizi bir saldırıya karşı nasıl koruyabiliriz?” diye sordu.

Fortier bu soruların sorulacağını biliyordu ve cevapları öyle detaylı hazırlamıştı ki her şeyi bu toplantıda açıklamaya başlaması mümkün değildi. Donanım envanterleri, olası askerî birlik hareketleri, önleyici saldırılar, politik irade—her olasılık ayrıntılı olarak hesaba katılmıştı. Bu gece onun tek işi bu dört adamın güvenini kazanmaktı.

“On dört gün askerî birlikleri konuşlandırmak için olmasa da silahları yüklemek için yeterli bir zaman. Uzun menzilli doğrudan saldırılar havadan gelebilir. Rusların sayesinde

elimizde böyle bir saldırıdan caydıracak misilleme tehdidi olacak. Diğer doğrudan tehditler komşularımızdan gelecektir, öncelikle İngiltere'den. Karadan saldırıyı geri püskürtebilecek kuvvetlerimizi tekrar yerleştirene ve Çinlilerden takviye kuvvet alana kadar, önümüzdeki üç gün boyunca en zayıf durumumuzda olacağız. Ancak dünya da politik bir kargaşa içinde olacak—karmaşa bize ihtiyacımız olan zamanı verecektir.”

“Şimdi kimin sorumlu olduğunu öğrenmedikleri müddetçe.”

“Fransız hükümetine baskı yapıldığını varsayacaklardır. Bunun yanı sıra, saldırıda bulunmanın anti virüsü sağlama alacağına dair bir garantileri de yok. Anti virüs tüm dünya görsün diye parlamentomuzda bir ampul içinde tutulmıyacak. Nerede olduğunu bir tek ben bileceğim.”

“Neden Fransa?”

“Lütfen, Georges. Fransa'yı kontrol edenin Avrupa'yı kontrol ettiğini ve Avrupa'yı kontrol edenin de dünyayı kontrol ettiğini söyleyen Hitler değil miydi? Haklıydı da. Eğer Fransa'dan daha stratejik bir ülke olsaydı şimdi buradan çıkar, hemen oraya giderdim. Fransa dünyanın merkezi ve her zaman da öyle olacak.”

Başkan bacak bacak üstüne atmıştı; güvenlik kuvvetlerinin başkanı göz kırpmayı bırakmıştı; savunma bakanı adeta kızarıyordu. Yumuşuyorlardı.

Sadece Başbakan Boisverte hâlâ sert sert bakıyordu.

“Bunun nasıl biteceğine dair size bir örnek vereyim,

beyler. Jean, buraya gelir misin?”

Muhalif başbakan ona yalnızca dik dik baktı.

Fortier işaret etti. “Lütfen buraya gel. Israr ediyorum.”

Adam hâlâ tereddüt ediyordu. Dediğim dedik bir adamdı.

“Öyleyse bulunduğun yerde de olur.” Fortier elini ceke-
tinin içine daldırdı ve susturucu takılmış 9 mm’lik bir taban-
ca çıkardı. Silahı başbakana doğrultarak tetiği çekti. Mermi
başbakanın hemen omzunun üstünden sandalyeyi delip geçti.

Başbakanın gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Görüyorsunuz, bizim yapmış olduğumuz bu işte. Bir
uyarı atışı yaptık. Tam şu anda bizim bu işin üstesinden ge-
lebilecek kadar azimli olup olmadığımızdan emin değiller.
Ancak çok yakında”—tabancasını kaldırarak adamı alnından
vurdu—“emin olacaklar.”

Başbakan birdenbire şiddetle sandalyesine düştü.

“Bunu bir tehdit gibi düşünme, Henri. Jean zaten on se-
kiz gün içinde ölecekti. Söylediklerimi harfiyen yapmazsak
hepimiz öleceğiz. Bundan şüphe edeniniz var mı?”

Kalan üç adam sükûnet içinde ona baktılar ki bu durum
Fortier’i şaşırtmanın yanı sıra memnun da etti.

Fortier silahı cebine soktu, ceketini düzeltti. “Eğer ben
ölürsem, anti virüs kaybolur. Dünya da benimle birlikte ölür.
Ama benim ölmeye niyetim yok. Aynı niyetle bana katılma-
nızı isterim.”

Georges, “Şüphesiz,” dedi.

Fortier, başkana göz attı. “Henri?”

“Evet.”

“Chombarde?”

Güvenlik kuvvetlerinin başı, kafasını öne eğdi. “Elbette.”

Başkan, “Peki, bundan sonra ne yapacağız?” diye sordu. Fortier sandalyesinin etrafından dolanıp oturdu.

“Ordunun, Ulusal Meclis’in ve Senato’nun üyeleri olarak, bilmesi gerekenler için açıklamamız basit: Svensson yeni bir talebini bildirdi. Talep ettiklerini yerleştirmek için de Brest’teki deniz üssümüzü seçti. Fransa da Svensson’u kendi ağına düşürmek amacıyla rıza gösterecek. Blöf yapacağız. Muhalefet sesleri bir hafta içinde kaybolmaya başlayacaktır. Bir haftanın sonunda isyan ya da kargaşaya karşı korunma sağlamak için sıkıyönetim ilan etmemiz gerekebileceğini tahmin ediyorum. O zamana kadar dünyanın çoğunu mengeneye alacağız ve Fransızlar da hayatta kalmalarının tek umudunun bizim elimizde olduğunu anlayacaklar.”

Başkan, “Tanrım, Tanrım,” diye mırıldandı. “Bunu gerçekten yapıyoruz.”

“Evet. Yapıyoruz.”

Fortier masanın üzerinde, dirseğinin yanındaki bir klasör yığına uzandı. “Bireysel zorluklarımızı baştan sona inceleyecek vaktimiz yok, o yüzden bunu sizin namınıza ben yapma cüretinde bulundum. İlerledikçe ayarlamalar yapmamız gerekecek, elbette.” Hepsine birer klasör uzattı. “Bunu ortaya büyük bir para konmuş bir poker oyunu gibi düşünün. Hepinizin kartlarınızı göğsünüze yakın tutmanızı bekliyo-

rum.”

Klasörleri alıp sayfalarını çevirmeye başladılar. Bir amaç hissi odaya çökmüştü. Henri Gaetan, başbakanın cesedine baktı.

“O güneye acil bir yolculuğa çıktı, Henri.”

Başkan kafasını salladı.

Chombarde klasöründe üstteki sayfayı kaldırarak, “Thomas Hunter,” dedi. “Monique de Raison’u kaçıran adam.”

“Evet. Bizim yolumuza tesadüfen çıkan, kendine mahsus bir adam. Bilmesi gerekenden daha fazla şey biliyor olabilir. Onu getirmek için nasıl bir kuvvet gerekiyorsa kullanın, mümkünse sağ olarak. Çabalarınızı Carlos Missirian’la koordine edeceksiniz. Hunter’i en yüksek önceliğiniz olarak görün.”

“Birleşik Devletler’de bir adamı ele geçirmek böyle bir zamanda çok zor olabilir.”

“Uğraşmak zorunda kalmayacaksınız. Onun bize, Fransa’ya olmasa bile, kadını tuttuğumuz yere geleceğinden eminim.”

Başkan, “Meclis’te 577 üye var,” dedi. “Sen sorun çıkarabilecek 97 kişi çıkarmışsın. Bence daha fazla olabilir.”

Gece geç vakitlere kadar planı gözden geçirerek, arada düzeltmeler yaptılar. İtirazlar halledildi, yeni savlar ortaya atılır atılmaz bertaraf edildi, stratejiler güçlendirildi. Bir amaç ve belki de birazcık kader hissi gitgide büyüyen bir kesinlikle hepsini ele geçirdi.

Sonuçta çok az seçenekleri vardı.

Zarlar atılmıştı.

Fransa'nın kaderinde dünyayı kurtarmak her daim olmuştu ve sonunda tam anlamıyla yaptıkları da buydu. Dünyayı kendi ölümünden kurtarıyorlardı.

Altı saat sonra odadan çıktılar.

Başbakan Jean Boisverte ise bir ceset torbası içinde çıktı.

12.

BÖLÜM

Thomas sıçrayarak uyandı. Yataktan fırlayıp odayı inceledi. Dışarısı hâlâ karanlıktı. Rachelle yataklarında uyuyordu. Bu odanın, bu yatağın, bu çarşafların, çıplak ayakları altındaki bu zeminin basit gerçekliğini bastıran iki düşünce kafasında davul çalıyordu.

Bir, deneyimlediği realiteler şüpheyne mahal vermeyecek biçimde, belki de tahmin edebileceğinden çok daha fazla şeykillerde birbirleriyle bağlantılıydı ve bu realitelerin ikisi de risk altındaydı.

İki, derhâl ve ne pahasına olursa olsun, artık ne yapması gerektiğini biliyordu. Monique'yi bulmasına yardım etmesi için Rachelle'yi ikna etmeli, sonra da Tarih Kitapları'nı bulmalıydı.

Ancak uyuyan karısının görüntüsü onun yardımını is-

teme hevesini birden kırdı. Öylesine tatlıydı ki, mışıl mışıl uyuyordu. Saçları yüzüne dökülmüştü. Thomas'ın içinden saçlarını yüzünden çekmek geldi.

Rachelle'nin koluna kan bulaşmıştı. Kolunun altındaki çarşaf kırmızıydı.

Thomas'ın kalbi küt küt atmaya başladı. Rachelle'nin kanaması mı vardı? Evet, üst kolunda küçük bir kesik vardı—dün akşam dönüşünün hengâmesi arasında fark etmemişti. Rachelle de bahsetmemişti. Ancak bu kadar kan küçük bir kesikten mi geliyordu?

Thomas kendi önkoluna göz atınca hatırladı: Dr. Myles Bancroft'un laboratuvarında kendini yaralamıştı. Evet, tabii ya, bu olay olduğunda o burada uyuyordu ve aynen korktuğu gibi burada da kolu kanamıştı.

Kolu Rachelle'nin koluna sürtmüştü. Kanın yarısı ona, yarısı da Rachelle'ye aitti.

Bunun farkına vardığında ise iyice telaşlandı. Eğer virüsü durduramazsa hiç şüphesiz ölecekti. Hepsi de ölebilirdi!

Öyleyse? Pencerenin yanına koşturdu, dikkatle dışarı baktı. Ortalık sessizdi—gündoğumuna bir saat vardı. Rachelle'yi uyandırıp onu rüyaları hakkında söylediği her şeyi unutmaya razı etmek birden gözüne beyhude bir iş gibi göründü. Tekrar rüya gördüğü için Rachelle ona çok kızacaktı. Ve kolundaki keşiğin de kazara olmadığını neden düşünsündü ki?

Diğer yandan bilge adam bunu anlayabilirdi: Jeremiah.

Thomas sessizce tuniğini üzerine geçirip, botlarını ayaklarına sardıktan sonra dışarıya, serin sabah havasına adım at-

tı.

Ciphus göle en yakın büyük evde oturuyordu, bu onun inancın koruyucusu olarak sahip olmakta belirttiği bir ayrıcalıktı. Bu kadar erken uyandırıldığı için canı sıkılmıştı ama gelenin Thomas olduğunu görür görmez, keyfi yerine geldi.

Thomas, “Senin gibi dindar bir adam çok fazla bira içmemeli,” dedi.

Adam homurdandı. “Senin gibi bir savaşçı da bu kadar az uyumamalı.”

“İşte şimdi saçmaladın. Savaşçıların işi ömürlerini yolda geçirmek değildir. Güney’in Jeremiah’ını nerede bulabilirim?”

“İhtiyarı mı? Konukevinde. Ortalık daha aydınlanmadı ama.”

“Hangi konukevi?”

“Anastasia’nın baktığı konukevi, sanırım.”

Thomas, “Teşekkür ederim, ahbap. Yatağına geri dönebilirsin.”

“Thomas—”

Ancak Ciphus itirazını dile getiremeden Thomas oradan ayrıldı.

Thomas’ın, Jeremiah’ın yatak odasını bulup onu uyandırması on dakikasını aldı. İhtiyar bacaklarını yere salladı, gitgide solan ay ışığı altında doğruldu.

“Ne var? Sen de kimsin?”

“Hişt, benim, ihtiyar. Thomas.”

“Thomas mı? Avcı’nın Thomas’ı mı?”

“Evet. Alçak sesle konuş; insanları uyandırmak istemiyorum. Bu evlerin duvarları ince.”

Gel gör ki ihtiyar heyecanını gizleyemiyordu. Ayağa kalkıp Thomas’ın kollarına yapıştı. “Gel, yatağıma otur. İçecek bir şeyler getireyim.”

“Hayır, hayır. Otur, lütfen. Acil bir sorum var.”

Thomas yavaşça adamı oturtup kendi de yanına oturdu.

“Böyle bir onur konuğunu bir içki sunmadan nasıl ağır-layabilirim?”

“Sunmuş kadar oldun. Buraya beni ağırlaman için gel-medim. Seni onurlandırması gereken benim üstelik.”

“Saçma—”

Thomas, “Tarih Kitapları için geldim,” dedi.

Jeremiah’ın üstüne bir sessizlik çöktü.

“Tarih Kitapları hakkında bir şeyler bildiğini duydum. Nerede olabileceklerini, okunup okunamayacaklarını biliyor-muşsun. Öyle mi?”

İhtiyar bir an tereddüt etti. “Tarih Kitapları mı?” Sesi cansız ve gergindi.

“Bana bildiklerini anlatsana.”

“Neden Kitaplar hakkında bilgi edinmek istiyorsun?”

Thomas, “İstemem mi gerekiyor?” diye sordu.

“İstememen gerektiğini söylemedim. Sadece neden diye sordum.”

“Çünkü tarihte neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum.”

“Bu arzun aniden mi ortaya çıktı? Neden on yıl önce de-ğil?”

“Yararlı olabilecekleri daha önce hiç aklıma gelmemişti.”

“Peki, şu anda kayıp olmalarının bir nedeni olabileceği hiç aklına gelmedi mi?”

“Lütfen, Jeremiah.”

İhtiyar yine tereddüt ediyordu. “Evet. Şey, ben onları hiç görmedim. Ve korkarım hiç kimsede olması arzulanmayan bir güçleri var.”

Thomas, Jeremiah’ın kolunu kavradı. “Neredeler?”

“Güruh’un elinde olabilirler.”

Thomas ayağa kalktı. Tabii ya! Jeremiah göllerde yıkanmadan önce Güruh’a mensuptu.

“Bunu kesin olarak biliyor musun?”

“Hayır. Dediğim gibi, ben onları hiç görmedim. Ama Qurong’un savaşa bile bu kitapları götürdüğünü duydum.”

“Kitaplar Qurong’un elinde mi yani? O... o onları okuyabiliyor mu?”

“Sanmıyorum, hayır. *Senin* okuyabileceğinden de şüpheliyim.”

“Ama herhâlde birileri okuyabiliyordur. Sen mesela.”

“Ben mi?” Jeremiah kıkırdadı. “Bilmiyorum. Bildiğimiz kadarıyla, onların var oldukları bile şüpheli. Hepsi de söylentiden ibaret, biliyorsun.”

Thomas, “Ama sen var olduklarına inanıyorsun,” dedi. Şafağın ilk ışıkları birden Jeremiah’ın gözlerinde parladı. “Evet.”

Yani ihtiyar en başından beri kitapların Güruh’un elinde

olduğunu biliyordu ama yine de bundan hiç bahsetmemiştir. Thomas durumu anlamıştı: Tarih Kitapları uzun zaman önce Elyon'un insanlarının elinden alınmış ve bir nedenden ötürü artık sözlü aktarıma geçilmişti. Eğer uzun zaman önce bunun iyi bir nedeni varsa şimdi de iyi bir nedeni vardı. Rachelle'nin de dediği gibi, Tanis'in de aklı bu bilgilerden çelindiği için yanlış yola sapmamış mıydı? Belki de Jeremiah haklıydı. Tarih Kitapları insanlara göre değildi.

Yine de Thomas'ın onlara ihtiyacı vardı.

“Ben onları arayacağım, Jeremiah. Kurtuluşumuzun Kitaplar'a bağlı olduğunu söylediğimde bana inan.”

Jeremiah titreyerek ayağa kalktı. “Bu da sen Qurong'a gideceksin demektir!”

“Evet. Qurong, Natalga Geçidi'nde yendiğimiz orduyla birlikte. Buranın batısında, bir çölün içinde yaralarını yalıyorlar.” Thomas hızla pencerenin yanına gitti. Günişığı ayı gitgide sönükleştiriyordu.

Thomas dönerek, “Kumandanın çadırının nerede olduğunu bana söylemiştin—her zaman ortada. Öyle değil mi?” dedi.

“Evet, etrafında ordusu vardır. Eğer oraya gidersen sen de onlardan biri—”

İhtiyarın gözleri iyice açıldı. Öne doğru yürüdü, yüzü çarpılmıştı. “Bunu yapma! Neden? Varlığı bile şüpheli birkaç eski kitap uğruna neden hayatını riske atacaksın? Sen en büyük savaşçımızsın.”

“Çünkü onları bulmazsam ölebilirim.” Uzaklara baktı.

“Hepimiz ölebiliriz.”

—

Rachelle sanki bir rüyadaymış gibi masada oturuyordu. Bunun aslında bir rüya olduğunu biliyordu.

Yine bunun Thomas’a duyduğu aşktan daha fazla bir rüya olmadığını da biliyordu. Ya da Thomas için duymadığı. Kafası karışmıştı.

Bu rüya bütün rüyalar gibi canlıydı. Masada canla başla çalışıyor, korkunç bir soruna bir çare arıyordu. Çözümün her an ortaya çıkacağını umut ediyordu; çözümü bulamazsa bildiği anlamıyla hayat kesinlikle sona erecekti. Sadece bu küçük odada değil, bütün dünyada.

Genellemeler burada sona eriyor, ayrıntılar başlıyordu.

Beyaz masa, örneğin. Pürüzsüz. Beyaz. *Formica*.

Masanın üzerindeki kutu. *Bir bilgisayar*. Saniyenin binde biri kadar zamanda milyonlarca bilgiyi halledebilecek güçteydi.

Parmak uçlarındaki fare, siyah köpükten bir altlığın üzerinde kayıyordu. Monitörün üzerindeki denklem Raison Tü-rü’ydü, kendi yaratımı olan bir mutasyon. Elektron mikroskopu ve sağındaki diğer cihazların yer aldığı laboratuvar. Bunların hepsi de kendi ismi kadar ona aşınaydı.

Monique de Raison.

Hayır. Onun gerçek adı Rachelle’ydi ve bu odadaki hiçbir şeyi, Monique de Raison adındaki kadına ait en ufak bir

şeyi bile gerçekte bilmiyordu.

Yoksa biliyor muydu?

Monitör bir an karardı. Monitörün içinde Monique'nin yansımasını gördü. *Onun* yansımasını. Siyah saçlar, kara gözler, çıkık elmacık kemikleri, küçük dudaklar.

O sanki neredeyse *Monique* 'ydi.

Dünyaca tanınan genetikçi Monique de Raison bir Endonezya adasındaki Cyclops Dağı'nda tutuluyordu. Onu, bütün dünyada yirmi dört şehirde Raison Türü'nü salıvermiş olan Valborg Svensson kaçırıp buraya getirmişti.

Onu arayanlar büyük olasılıkla asla bulamayacaklardı. Hatta hayatını onun için iki kez riske atmış olan Thomas Hunter bile.

Monique, Thomas'a karşı bir şeyler hissediyordu, ama bu Rachelle'nin hissettiği gibi değildi.

Ekrana gözlerini dikti, imleci modelin alt köşesine doğru sürükledi. Yüzlerce hesaplamayla karalı kâğıdı son bir kez kaldırdı. Evet, tamamdı. Öyle olmak zorundaydı. Sayfayı aşağı koydu, elini çekti.

Bir şey eline batmıştı, elini hızla geri çekti. *Kâğıt kesiği*. Görmezden gelip ekrana baktı.

"Lütfen, lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen burada ol."

Farenin düğmesine tıkladı. Monitörün üstünde küçük bir formül kutusu belirdi.

Muazzam bir rahatlamayla birlikte bir hıçkırık koyuverdi, sandalyesine yaslandı.

Şifresi sağlamdı. Anahtar buradaydı ve görünüşe göre

mutasyondan etkilenmemişti. Öyleyse bu genleri etkisizleştirmek amacıyla tasarlanmış olduğu virüs de işe yarayabilirdi!

Aklına gelen başka bir düşünce ise mutluluğuna gölge düşürdü. Svensson istediğini elde ettiğinde, onu öldürecekti. Kısa bir an için Svensson'a ne kadar yaklaştığını söylememeyi düşündü. Ancak bu bilgiyi kim kullanırsa kullansın, sayısız hayatı kurtaracak bir bilgiyi saklayamazdı.

Kaldı ki o kadar yaklaşmamış da olabilirdi. Svensson ona her şeyi anlatmamıştı. Bir şey vardı—

“Anne. Anne, uyan.”

Rachelle birden yatağında doğruldu.

“Thomas?”

Oğlu kapı eşiğinde dikiliyordu. “Babam burada değil. Devriyelerle mi gitti?”

Rachelle üzerindeki örtüyü atarak ayağa kalktı. “Hayır. Hayır, burada olmalı.”

“Şey, zırhı yerinde yok. Kılıcı da öyle.”

Rachelle normalde Thomas'ın deri takımlarının ve kınının asılı olduğu askıya baktı. Askı köşede bomboş, iskelet gibi duruyordu. Toplantı için birçok insan geldiğinden, Thomas belki de devriyeleri kontrol etmek için dışarı çıkmış olabildi.

Samuel, “Köydekilere sordum,” dedi. “Kimse nerede olduğunu bilmiyor.”

Rachelle, kapı görevi gören branda bezinden perdeyi çekti, sonra kapattı. Yatak giysilerini çabucak çıkardı; arkadan çapraz bağlarla süslü, yumuşak, üstüne oturan, deri bir

bluz giydi. Dolabında özellikle kutlamalar için bir sürü renkli elbise ve etek asılı duruyordu. Taba rengi deri bir etek aldı, yuvarlatılmış sicim bağcıklarla sıkıca bağladı. Bazıları süslü, bazıları çok kullanışlı altı çift mokasen ayakkabı elbiselerinin altında, yerde yan yana duruyordu. İlk çifti eline aldı.

Bunların hepsini düşünmeden yapmıştı. Akli hâlâ rüyasında idi. Rüyası geçen her dakikayla birlikte sönükleşen uzak bir anı gibi gibiydi. Öyle bile olsa, bu anıya ait parçalar ürkütölmüş bir papağan sürüsü gibi zihninde çığlıklar atıyordu.

O Thomas'ın rüya dünyasına girmişti.

Cyclops isimli bir dağda gizli bir laboratuvar daydı, Monique ile birlikte—yoksa Monique olarak mı?—hiç bilmediği şeyleri yapmıştı ve bunlardan anlıyordu. Ve eğer Monique anahtarını bulursa, Thomas onu bulmadan Monique öldürülebilirdi.

Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Bunları Thomas'a anlatmak zorundaydı!

Rachelle masanın yanına gitti; Thomas'ın yapmış olduğu örgü bronz bileziği aldı, dirseğinin yukarısına kaydırды, şeyin olduğu yere—

Kolunda kurumuş, koyu kırmızı bir leke hâlindeki kanı gördü. Kolunda yara mı vardı? Yara gece kötüleşip açılmış olmalıydı.

Çarşaf lar da lekelenmişti.

Thomas'ı bulma arzusuyla yanıp tutuştuğundan, şu an için yarayı görmezden gelmeyi düşündü. Hayır, kolunda kan-

la ortalarda dolanamazdı. Mutfak lavabosuna doğru koştu, kolunu kamışın altına tuttu ve suyun akışını kesen küçük bir kolu kaldırarak, yerçekimiyle hareket eden suyu salıverdi.

“Marie? Samuel?”

Cevap gelmedi. Evde değillerdi.

Su, sağ elinin işaret parmağına battı. Parmağını inceledi.

Bir ince kesik daha.

Kâğıt kesîği. Bu rüyasında olmuştu! Ağzı birden kup-kuru oldu.

Aklına aniden bir şey geldi. Monique’yle aralarında tam olarak nasıl bir bağ olduğunu bilmiyordu, ama bir şekilde bir bağ vardı; bu kesik de onun kanıtıydı. Thomas bunu özellikle vurgulamıştı: O dünyada ölecek olursa bu dünyada da ölecekti. Belki bu yüzden Monique’nin başına gelen onun da başına gelebilirdi! Örneğin şu Svensson, Monique’yi öldürürse ikisi de ölebilirdi.

Thomas’ın Monique’yi kurtarabilmesi için, tekrar rüya görmeden önce Thomas’ı bulması gerekiyordu!

Rachelle yola koştu; geniş dolgu yolda dolaşan birkaç yüz yayanın arasından iki yöne de baktı, sonra göle doğru koştu. Ciphus bilirdi. O bilmiyorsa bile Mikil ya da William bilirdi.

“Günaydın, Rachelle!”

Selam veren, büyüklerden birinin eşi olan Cassandra’yıydı. Örölmüş saçlarına beyaz çiçeklerden yapılma bir taç takmış, gözlerinin üzerine de karaduttan çıkardığı boyayı sürmüştü. Beklenmedik Güruh tehditlerine rağmen, yıllık Top-

lantı havası her tarafa yayılıyordu.

“Cassandra, Mikil’i gördün mü?”

“Galiba devriye geziyor. Bilmiyor musun? Thomas’ın da onlarla birlikte gittiğini sanıyordum.”

Rachelle hoşça kal demeden koşarak oradan ayrıldı. Thomas’ın ona bir şey demeden gitmiş olması âdeti değildi. Bir sorun mu vardı acaba?

Hızla koşarak Ciphus’un evinin köşesinden döndü, soluk soluğa durdu. Ciphus, Alexander, diğer iki büyükleri ve Rachelle’nin hemen tanıdığı, çölden gelmiş yaşlı bir adamla beraberdi. Yani Güney’in Jeremiah’ıyla. Tarih Kitapları hakkında bilgisi olan adamla.

Konuşmayı kestiler.

Rachelle, “O gitti mi?” diye sordu.

Kimse yanıt vermedi.

Rachelle verandaya atladı. “Nerede? Devriye mi geziyor?”

Ciphus lafı çevirerek, “Devriye,” dedi. “Doğru, devriye. Evet, o gitti—”

Rachelle, “Bırakın böyle gizli kapaklı konuşmayı,” diye parladı. “Devriyeye çıkmış olsa bana söylerdi.” Jeremiah’a baktı. “Onların peşine düştü. Değil mi? Sen ona Kitaplar’ı nerede bulabileceğini söyledin, o da onların peşine düştü. Bana öyle olmadığını söyle!”

Jeremiah başını öne eğdi. “Evet. Beni bağışlayın. Ona engel olmaya çalıştım, ama o ısrar etti.”

“Tabii ki ısrar etmiştir. Thomas her zaman ısrar eder. Bu

senin ona söylemeni mi icap ettirir peki?” Rachelle’nin şu anda içinden bu ihtiyarların kafalarını birbirlerine tokuşturmak geliyordu.

“Nereye gitti? Ona bir şey söylemem gerekiyor.”

Ciphus bastonunu geriye itip doğruldu. “Lütfen, Rachelle. Onun nerede olduğunu bilsek bile peşinden gidemezsin. Onlar hızlı atlarla erkenden yola çıktılar. Şimdiye kadar çölü yarılamışlardır.”

“Hangi çölü?”

“Şey... ormanın dışındaki büyük çölü. Onların peşinden gidemezsin. Bunu yasaklıyorum.”

“Sen benim kocamı bulmama yasak koyabilecek bir durumda değilsin.”

“Sen bir annesin—”

“Muhafız birliklerimiz içindeki savaşçıların yarısını cebimden çıkarırım, bunu sen de biliyorsun. Onların yarısını Marduk’ta ben eğittim! Şimdi onun nereye gittiğini ya bana söylersin ya da ben kendim ararım.”

Jeremiah nazikçe, “Ne var, çocuğum?” diye sordu. “Ona ne söyleyeceksin?”

Rachelle, Thomas’ın ihtiyara ne kadarını anlattığından emin olamadığı için bir an tereddüt etti.

“İkimizin de hayatını kurtarabilecek bir bilgi var elimde,” dedi.

Jeremiah hiç renk vermeyen Ciphus’a göz attı. “İki teğmen ve yedi savaşçıyla birlikte Natalga Geçidi’ne gitti.”

“Orada ne bulmayı umuyor peki?”

“Geçit’in ilerisindeki çölde Güruh liderini bulmayı planlıyor. Ancak sen gitmemelisin, Rachelle. Onun bu kitapların peşinden gitme kararı bir trajediye yol açabilir.”

Alexander, “Ayrıca,” dedi, “bir başka çılgın göreve daha kuvvetlerimizi gönderemeyiz.”

Ciphus, “Bu onun rüyalarıyla mı alakalı?” diye sordu.

Rachelle, “Sonuçta onlar rüya olmayabilir,” dedi. Ağzından çıkan sözlere kendi de şaşırmıştı.

“Sen de mi?”

Soruyu duymazdan geldi. “Elimde kocamın hayatını kurtarabileceğine inandığım bir bilgi var. İçinizden biri bana engel olmaya kalkarsa o zaman onun ölümünden siz sorumlu olursunuz.”

Abartılı lafları onları susturmuştu.

“Eğer elinizde bana yardımcı olabilecek bir bilgi varsa, lütfen söyleyin, şimdi çekinme zamanı değil.”

Ciphus, “Sen bize böyle davranmaya nasıl cüret edersin!” diye bağırdı. “Bu saçma sapan işte hayatta kalabilecek biri varsa o da Thomas’tır. Ancak Thomas’ın karısının Toplantı’dan dört gün önce onun peşinden çöle gitmesine göz yummamamız!”

Rachelle sırtını onlara döndü, verandadan indi. Şimdi Thomas’ın izini sürmekteki kararlılığı, kocasının rüyaları konusunda haklı olduğunu idrak etmesinden olduğu kadar bu adamların hakaretlerinden de güç almıştı.

“Rachelle.”

Rachelle dönüp baktığında Jeremiah’in verandanın ucu-

na kadar geldiğini gördü.

Jeremiah, “Geçit’in batısına doğru gidecekler,” dedi. “Sana yalvarıyorum çocuğum, gitme.” Duraksadı, sonra durumu kabullenerek devam etti. “Yanına fazladan su al. Atının taşıyabileceği kadar. Bunun seni yavaşlatacağını biliyorum, ama hastalık daha fazla yavaşlatacaktır.”

İhtiyarın sesindeki titreme Rachelle’yi tedirgin etmişti.

Jeremiah, “Niyeti onlardan biri olmak,” dedi. “Kamplarına girmek istiyor.”

Rachelle kulaklarına inanamıyordu.

Sonra birden bunun doğru olduğunu anladı. Bu, Thomas iki realitenin de gerçek olduğunu biliyorsa kesin olarak *biliyorsa* tam olarak yapacağı şeydi.

Rachelle ahırlara doğru hızla koştu.

Sevgili Elyon, bana güç ver.

—

William ve Mikil de dâhil olmak üzere, en iyi adamlarından dokuzu onunla beraberdi. Kendisiyle birlikte on kişilerdi.

Kişi başına taşıdıkları fazladan üç matara Thomas’ın umduğundan daha fazla ağırlık yapıyordu. Thomas tehlikeli bir oyun oynuyordu ve yanında temizlenme suyu olmadan yakalanmayı göze alamazdı.

Bütün gün durmadan ilerlemişlerdi. Şimdi de otuz altı saat önce kara barutun patladığı kanyona girmişlerdi. Enka-

zın altında kalmış binlerce ölüden yükselen pis koku çöl zeminine yayılıyordu.

Orman Muhafızları'nın en açık renkli atlarına binmişlerdi. Thomas'ın atı burnundan soluyarak kumu eşeledi. Thomas atı mahmuzladığında at öne doğru isteksizce hareket etti.

William, "Bunların hepsini bizim yaptığımıza inanmak çok zor," dedi.

Mikil, "Bunun onların sonu olduğunu düşünme," dedi. "Onların sonu yoktur."

Thomas burnunun üstüne bir atkı çekip savaşçıları kalyalara doğru götürdü. Atlar kanyon boyunca ilerledi, mağlup olmuş düşmanlarının çuval beziyle örtülmüş cesetlerinin yanından geçtiler. Thomas ölümden yana payına düşeni görmüştü, ancak bu kıyımın büyüklüğü karşısında midesi bulandı.

Güruh'un, adamlarının hayatlarını atlarının hayatlarından daha az önemseydiği söyleniyordu. Liderine başkaldıran bir Serseri mahkemesiz cezalandırılıyordu. Kırbaçlayarak askerin kemiklerini kırmayı ya da başka cezalandırma şekillerini uyguluyorlardı. Bir Serseri askerini bir damla bile kanı dökülmemiş ama sayısız kemiği kırık, kızgın çölde ölüme terk edilmiş vaziyette bulmak alışılmadık bir şey değildi. Halka açık infazlarda suçluyu külrengi su havuzlarında boğuyorlardı. Bu ise Serseriler'in içine diğer ölüm tehditlerinden daha fazla korku salan bir olasılıktı.

Thomas, *Güruh'un sudan böylesine dehşete kapılması*nın, göllerde yıkanırken duydukları acıdan başka bir nedeni daha olabileceğini düşündü ki bunun ne olduğundan emin

değildi.

Thomas diğerleri ölülerin yanından geçerken bekledi. Sonra yüzükoyun yatan birkaç ceset yüzünden durmak zorunda kaldılar. Thomas atından indi; sineklerle kaynayan bir Serseri'nin başlıklı pelerinini çıkardı, silkeledi. Öksürdü, pelerini atının sağırsına attı.

“Haydi, gidelim, hepiniz,” dedi. “Giyinin.”

William homurdanarak atından indi. “Bir kancığın giysilerini giyecek kadar alçalacağım hiç aklıma gelmezdi.” Cesetlerden birini gönülsüzce soymaya başladı. Diğerleri ise itiraz ettiklerinden değil de içerledikleri için lanetler okuyarak, buldukları pelerinleri giydiler. Pis koku çuval bezinden yıkamakla çıkmazdı.

Thomas bir savaşçının kılıcıyla bıçağını aldı. Çivili botlar. İncik koruması. Thomas bunların yeni ilaveler olduğunu fark etti. Sertleştirilmiş, tabaklanmış deri Çöl Sakinleri'ne özgü bir şey değildi. Ağrı veren feci cilt hastalıkları zırh kullanmalarını zorlaştırıyordu ama bu incik korumaları sürtünmeyi en aza indirmek için yumuşak bir kumaşla kaplanmıştı.

“Öğreniyorlar,” dedi. “Onların teknolojisi bizimkinin çok da gerisinde değil.”

Mikil, “Onlarda kara barut yok,” dedi. “Bana sorarsan onların işi bitti. Bana üç ay ver, bütün ormanların etrafında yeni savunmalar yaptırayım. Kesinlikle dayanamazlar.”

Thomas kafasının üstüne öylece attığı pelerini çekti ve yabancı hançeri bağladı.

İri bir kayanın arkasında kendi koşumunu takarken Tho-

mas, “Kara barutları oluncaya kadar,” dedi. “Eğer patlayıcıları olsaydı ormana neler yapabileceklerini hiç düşündün mü? Ayrıca ben üç ayımız olduğundan da emin değilim. Gitgide cesaret kazanıyor ve daha zekice dövüşüyorlar. Bizim savaşçılarımız ise tükeniyor.”

Mikil, “Öyleyse senin önerin ne?” dedi. “Hıyanet mi?”

Mikil, Güney Ormanı’ndaki olayı kastediyordu. Onlar yola çıkmadan hemen önce bir ulak gelip Güney Ormanı’nın Güruh’a karşı kazandığı zaferi bildirmişti.

Ancak Serseriler’i defeden Jamous değildi. Düşman yanlarından geçip arkalarına dolanmış, etraflarını sarmıştı—bu kolay kolay rastlanmayan, ölümcül bir pozisyondu. Bu umutsuz muharebede Jamous adamlarının yarısından fazlasını kaybetmişti.

Ulak gözlerinde bir ışıltıyla, *hayır, Justin’di*, demişti. Kılıcını bile kaldırmadan tek başına Güruh’a dehşet salmıştı. Bizzat büyük General Martyn’le geri çekilmeyi görüşmüştü.

Bütün Güney Ormanı üç saat boyunca Justin’i Elyon Vadisi’nde öve öve bitirememişti. Ulak, Justin’in onlara yeni bir yoldan bahsettiğini ve onların da Justin’i bir peygambermiş gibi dinlediğini de söylemişti. Sonra Justin yanındaki küçük grubuyla birlikte ormanda kaybolmuştu.

Thomas, “Ben bir kez bile Güruh’a teslim olmaktan söz ettim mi?” diye sordu. “Eğer beklemem gerekiyorsa kehanetin gerçekleşmesi için ölene dek beklerim. Benim sadakatimi sorgulama. Başiboş bir savaşçı şu anki sorunlarımızın en küçüğü. Toplantı’da bunun için yeterince zamanımız ola-

cak.”

Thomas ona sorgulamadan ve eğer iş gelip dövüşmeye dayanacak olursa Konsey’in onun savunmasını istediğinden bahsetmişti.

Mikil, “Haklısın,” dedi. “Niyetim saygısızlık etmek değildi.”

Thomas atına bindi, atını döndürdü. “Sessizce ilerleyelim. Başlıklarınızı kafanıza geçirin.”

Kanyon çıkışına yöneldiler; hepsi de Çöl Sakinleri gibi giyinmiş hâlde, Güruh’un derin izlerini takip ediyorlardı.

Güneş kayalıkların ardında yavaş yavaş batıyor, grubu derin gölgeler içinde bırakıyordu. Kısa süre sonra kaya oluşumlarının oradan çıkarak, kararan bir ufka doğru batıya yöneldiler.

Thomas’ın vazifeleriyle ilgili açıklaması çok basit olmuştu. Thomas Güruh’un feci bir zayıflığı olduğunu öğrenmişti: Dinî kutsal emanetlerinin onlara zafer kazandıracığı gibi bir batıl inançla savaşa giriyorlardı. Eğer küçük bir Orman Muhafızı grubu Güruh karargâhına sızıp, kutsal emanetleri çalabilirse onlara korkunç bir darbe indirebilirlerdi. Ayrıca şu anda, kısa süre önce mağlup ettikleri orduya şüphesiz kumanda eden Qurong’un bu kutsal emanetleri yanında taşıdığını da öğrenmişti. Kutsal emanetler Tarih Kitapları’ydı. Güruh’un başına böyle bir bela salmak için kim onunla birlikte gelirdi?

Dokuzu da hemen kabul etmişti.

Şu anda Washington, D.C.’deki kongre binasından en

fazla on blok ötedeki bir otel odasında uyuyordu. Yüzlerce devlet kurumu dünyanın ödünü patlatan tehdidi halletmek için sabahlara kadar çalışıyordu. Uyku hiç şüphesiz akıllarına gelen en son şeydi. Kimlerin bilip kimlerin bilmemesi gerektiğini, ülkede panik yaratabilecek bu haberi sızdırmadan hangi aile üyelerini uyarabileceklerini belirlemeye çalışıyorlardı. İzolasyon, karantina ve hayatta kalma yollarını saptamak için kafa patlatıyorlardı.

Bu kişilerin arasında Thomas Hunter yoktu. O çok az insanın anlayabildiği bir şeyi anlıyordu. Eğer Svensson'un tehdidine bir çözüm yolu varsa, bu pekâlâ onun rüyasında olabilirdi.

Rüyalarında.

Ateş denizini ilk defa dört saat sonra gördüler. Zirvesine çıkmış oldukları kumulun birkaç mil ilerisindeki yağ meşalelerinden nokta nokta ateşler tütüyordu. Odun nadir bulunuyordu, fakat uzaklardaki rezervlerdeki kumlardan sızan kara sıvı ihtiyaçlarını odun kadar hatta odundan bile daha iyi karşılıyordu. Thomas yağ rezervlerini hiç görmemişti ama Orman Muhafızları sık sık, yenik düşmüş ordulardaki fiçılar dolusu yağa el koyup, ganimet olarak yanlarında götürüyorlardı.

Yan yana dizilip batıya baktılar. Birkaç saniye kumulun tepesinde tam bir sessizlik içinde oturdular. Ordudan geriye kalanlar bile ürkütücüydü.

William, “Bunu yapmak istediğinden emin misin, Thomas?” diye sordu.

“Hayır. Ancak seçeneklerimizin azaldığından eminim.” Sesi hissettiğinden çok daha fazla kendinden eminmiş gibi çıkıyordu.

Mikil, “Ben de seninle geleyim,” dedi.

“Plana sadık kalacağız,” dedi. “William’la ben yalnız gideceğiz.”

Bunun nedenlerini biliyorlardı. Her şeyden önce şu cilt meselesi vardı. Yola çıkmadan önce Thomas ve William hariç hepsi de gölde yıkanmıştı. Sonra Mikil vardı: Güruh kadınları normalde orduyla birlikte seyahat etmezdi. Mikil’in cildi dönüşse bile ve her ne kadar kendisi çuval bezinin içinde bir erkek gibi görüldüğünü iddia etse de, oraya girmek onun için tehlikeli olabilirdi.

“Cildin nasıl, William?”

Teğmeni yenini çekti. “Kaşınıyor.”

Thomas atından indi, bir kül torbası çıkararak ona attı. “Yüzüne, kollarına, bacaklarına bol bol sür.”

Mikil, “Bunun onları kandıracağından emin misin?” diye sordu.

“Küle biraz kara barut için kullandığımız kükürtten ilave ettim. Bu koku onların—”

William burnunu torbadan çevirdi, güçlkle soluyordu. Öksürdü. “Bir mil uzaktan kokumuzu alacaklar!”

“Onlar gibi kokarsak almazlar. Beni en çok endişelendiren köpekleri ve bir de gözlerimiz.”

Mikil onun gözlerinin içine baktı. “Gözlerin solmaya başlamış bile. Bu ışıkta sorun yok. Doğrusu bu ışık altında,

tenimde bozulmuş külle birlikte, ben de sizin kadar kolayca oradan geçebilirim.”

Thomas onun ısrarlı sözlerine kulak tıkadı.

On dakika sonra Thomas ve William açıkta kalan yerlerine gri kül sürmüşlerdi. Koşumlarının Muhafızlar ile ilişkilendirilmemeleri için de iyice kontrol ederek atlarına bindiler. Diğerleri ayaktaydı.

“Tamam.” Thomas derin bir nefes aldı, yavaşça koyuverdi. “Haydi, gidelim. Kararlaştırdığımız gibi ateşi ara, Mikil. Çadırlardan birinin aniden alev aldığını görürsen diğerlerini bizi bulmaları için hızla ve sessizce, atlarla içeri gönder. Atlarımızı getirin. Ne yaparsanız yapın, başlıklarınızı kafanızdan çıkarmayın. Önlem olarak sen de yüzüne biraz kül sürsen iyi olur.”

“Diğerlerini mi göndereyim? Başlarında gel, demek istedin herhâlde.”

“Hayır, onları gönder. Her şeyin kötü sonuçlanması ihtimaline karşı Muhafızlar’ın başına geçecek birisi lazım.”

Mikil ona ters ters bakarak çenesini büzdü. “Bence oraya gitmeyi tekrar düşünsen iyi olur.”

“Plana uyacağız. Her zamanki gibi.”

“Ve sen de her zamanki gibi ihtiyatlı olma önerilerini göz ardı ediyorsun. Şu karargâha bakıyorum, bir de kendini bu kurt sürüsünün içine atmak üzere olan generalime bakıyorum ve tüm bunların nedenini merak etmeden duramıyorum.”

Thomas, “Aynı nedenden dolayı bütün günümüz geçti,”

dedi. “Dün Jamous neredeyse hayatını kaybediyordu ve önceki gün de biz aynı durumdaydık. Güruh güç kazanıyor. Onların belini bükmek için bir şey yapmadığımız sürece, sadece Jamous değil hepimiz çocuklarımızla birlikte öleceğiz.”

Mikil kollarını kavuşturup yere çömeldi.

William, “Haydi, gidelim,” dedi. “Gün ağarmadan oradan çıkmak istiyorum.”

Thomas, Mikil’e tatlılıkla, “İnsanların sana ihtiyacı var,” dedi.

“Hayır, insanların sana ihtiyacı var, Thomas.”

Mikil somurtuyordu. Ümitsiz bir durumdu.

Thomas, “Elyon’un gücü,” dedi.

Diğerleri de, “Elyon’un gücü,” diye mırıldandılar. Mikil bir şey demedi. Yakında bu kasvetli ruh hâlinden çıkardı, şu anda Thomas onun bu tavırlarına sesini çıkarmıyordu.

Thomas dilini şaklattı, atını bayır aşağı sürdü.

—

Suzan kara çöle gözlerini dikerek, “Belki burada gecelesek iyi olur,” dedi.

“Burada nasıl geceleseyebiliriz ki? Bu kadar yolu onu beklemek için gelmedim ben. Onu köyde de bekleyebilirdim.”

Rachelle atını tırısı kaldırdı. Günün çoğunda atlarını hızla sürmüşler, son bir saattir de cesetlerin saçıldığı kanyon-da yol alıyorlardı. Rachelle savaş alanlarından payına düşeni almıştı ama burası dehşet vericiydi.

Suzan yanına geldi. “Çöle çıktıklarından bile emin olamayız—çok fazla iz var, emin olamıyorum.”

“Kocamı tanıyorum; çöle çıkmıştır. Bana söylemeye bile gerek duymadan köyden ayrılmışsa, inan bana, özel bir amacı vardır. Hava karardı diye durmayacaktır. Sen de Muhafızlar’ın içindeki en iyi iz sürücüsün, değil mi? Haydi öyleyse iz sür bakalım.”

“Onlara yetişsek bile, bu gece ya da yarın, ne farkı var ki?”

“Sana onun hayatını kurtarabilecek bir şey bildiğimi söylemiştim. Tarih Kitapları’nın peşinden rüyaları yüzünden gidiyor, Suzan. Thomas bunun Muhafızlar’a bir avantaj sağlayacağını söyleyebilir, ben de tersini söylemiyorum ama bundan fazlası var. Thomas rüya görmeden önce ona yetişmeliyim, o da bu sayede beni bulabilir.”

“Seni mi bulacak?”

Bu kadar çok şey anlatmamalıydı.

“O rüya görmeden önce.”

“Bir rüya yüzünden mi hayatımızı riske atıyoruz?”

“Onun kara barut rüyası hepimizin hayatını kurtardı. Sen de oradaydın.”

Daha fazla açıklama yapmanın bir yararı olmayacaktı. Thomas kendisi bile ne on beş yıl önce ne de dün gece onu ikna edememişti. Rachelle rüyasında kesilen işaret parmağı üzerine başparmağını bastırdı. İki dünya vardı, ikisi de birbirini etkiliyordu. Kat ettikleri her mille birlikte Rachelle’nin inancı da artmıştı. Thomas’ın on beş yıl önceki rüyalarını her

hatırlayışında, rüyaların nedeni bir yana, nasıl olup bittiklerine dair bile en ufak bir fikri olmamasına rağmen, anlayışı da genişlemişti.

Ne var ki parmağındaki acıyı görmezden gelemezdi.

Bağışla beni, Thomas. Bağışla, aşkım.

Suzan iz bulmak amacıyla toprağı incelerken, “Hâlâ bütün bunlar bana bir şey ifade etmiyor,” dedi.

“Hiçbir zaman da etmeyebilir. Ancak ben bunun uğruna gerekirse canımı veririm. Kocamın ölmesini istemiyorum, fakat ona yetişemezsek ölebilir.”

“Thomas kolay kolay ölmez.”

“Virüs kimin kolay kolay öldüğünü umursamıyor.”

—

Yüzlerine hafif bir meltem vururken, düz geniş bir vadiye inen küçük bir tepeyi aşarak kuzeydoğudan Güruh karargâhına yaklaştılar.

Thomas, William’ın yanında yüzüstü yatmış, karargâhı inceliyordu. Kazıkların üstündeki on binlerce meşale çöl gecelerini gerçeküstü bir turuncu parıltıyla aydınlatıyordu. Damlalar hâlindeki devasa, dairesel bir ışık kütlesi çöle yayılıyordu. Çadırları yaklaşık üçe üç ölçülerinde kare biçimindeydi, çöl buğdayı saplarından yapılmış kaba bir iplikten dokunmuşlardı. Saplar düzleşinceye kadar dövülüyor, sonra da iplere dönüştürmek için yuvarlanılıyordu. Bunları Güruh’un elbiselerinden bağlarına kadar her şeyde kullanıyorlardı.

“İşte orada!” William sağ tarafı işaret etti. Kocaman bir çadır ortanın güneyinde, diğerlerinin üzerinde yükseliyordu. “İşte bu.”

Thomas usulca, “Sınırdan en az yarım mil ileride,” dedi.

Atlarını kumulun arkasında görülmeyecekleri şekilde kazıklara bağlayıp gelmişlerdi. Daha önce Muhafızlar hiçbir karargâha sızmaya kalkmamıştı. Sonuç olarak Thomas az sayıda sınır muhafızı olmasına bel bağlamıştı. William’la birlikte yayan gidip, fark edilmeden sessizce girmeyi umuyorlardı.

William, “Çok fazla insan var,” dedi.

“Hem de pek çok.”

William kılıcını kınından birkaç santim çıkardı. “Daha önce hiçbir Serseri kılıcını salladın mı?”

“Bir ya da iki kez. Kılıçları bizimkiler’kadar keskin değil.”

“Birkaç tanesini kendi silahlarıyla öldürme fikri çok cazip geliyor.”

“Koy onu yerine. İstedğim en son şey dövmek. Bu gece biz hırsızlık yapacağız.”

Teğmeni, kılıcını yerine itti.

“Unutma, doğrudan soru sorulmadığı müddetçe konuşmayacaksın. Kimseyle göz teması kurma. Başlığını mümkün olduğunca yüzünü gizleyecek şekilde ört. Acı çeker gibi yürü.”

William, “*Zaten* acı çekiyorum,” dedi. “Bu lanetli hastalık beni şimdiden öldürüyor. Bir süre daha aklı etkilemeyece-

ğini söylemiştin. Ne kadar sonra etkileyecek?”

“Sabah olmadan buradan çıkarsak bir sorun yaşamayız.”

“Yanımızda su getirmeliydik. Onların köpeklerinin arasındaki farkı bilmeleri mümkün değil.”

“Bunu bilemeyiz. Yakalanacak olursak su bizi töhmet altında bırakır. Suyu koklayabilirler, güven bana.”

William, “Kitaplar’ın neye benzediği hususunda bir fikrin var mı?” diye sordu.

“Kitaplar. Kitaplar kitaplardır. Belki bizim kullandığımız parşömen tomarına ya da uzun zaman önce kullandığımız düz çeşide benziyorlardır. Onları bulursak anlarız. Hazır mısın?”

“Daima.”

Ayağa kalktılar.

Derin bir nefes aldılar.

“Gidelim.”

Thomas ve William ellerinden geldiğince doğal yürüyor, hastalığın Çöl Sakinleri’ni zorladığı şekilde yavaş adımlar atmaya gayret ediyorlardı. Elli adımda bir dikilmiş meşale çemberleri karargâhın etrafını sarmıştı.

Etrafta hiç sınır muhafızı yoktu.

Thomas, “Ortaya giden ana yola girinceye kadar gölgelerin içinden çıkma,” diye fısıldadı.

“Dosdoğru ortaya mı?”

“Bizler Serseri’yiz. Dosdoğru ortaya yürürüz.”

Pis koku dayanılacak gibi değildi, süründükleri tozdan bile daha ağırdı. Henüz havlayan köpek yoktu. Şimdiye ka-

dar her şey yolunda gitmişti.

Thomas avuçlarındaki teri sildi, belinden sarkan kılıcın kabzasına bir an dokundu; sonra da ilk meşalenin yanından geçip, iki çadır arasındaki boşluktan ana karargâha doğru yürüdü.

Yavaş adım atmak çok zordu. Thomas'ın tüm benliği onu koşmaya zorluyordu. O bu hastalıklı haydutlardan iki misli hızlıydı. Büyük olasılıkla var gücüyle dosdoğru ortaya koşup Kitaplar'ı kapabilir, onlar ne olup bittiğini anlamadan da çöle uçabilirdi.

Nabzını bastırdı. *Yavaşla. Yavaşla, Thomas.*

Sağındaki bir çadırdan birisi huysuzca, “Torvil, kaba et parçası,” dedi. Thomas yan gözle baktı. Bir Serseri çadır eteğinin önüne çıkarak ona ters ters baktı. “Senin kardeşin burada ölürken, sen kadın mı arıyorsun?”

Thomas bir an için ne yapacağına karar veremeyip donakaldı. Daha önce Serseriler'le konuşmuştu; hatta en büyük liderlerinin kızı Chelise'yle bile uzun uzun konuşmuştu.

“Cevap ver bana!” Serseri burnundan soluyordu.

Kararını verdi. Dosdoğru yürüdü, bütün yüzünü göstermeyecek şekilde kısmen döndü.

“Sen de seni lanetleyen yarasalar kadar körsün. Ben Torvil miyim? Bu kokmuş yerde bir kadın bulabilirsem de çok şanslıyım demektir.”

Thomas dönüp yoluna devam etti. Adam lanet okuyarak çadırın içine girdi.

William, “Rahatla biraz,” dedi. “Bu çok fazla oldu.”

“Onlar böyle konuşurlar.”

Serseriler gece olduğu için yatmaya gitmişlerdi ama hâlen yüzlercesi ortalıkta dolanıyordu. Çadırların çoğu eteklerini açmışlar, meraklı gözlere içindekileri gösteriyorlardı. Thomas’ın Chelise’yle karşılaşmış olduğu karargâh, mor ve kırmızı tonlarında boyanmış dokuma kilimlerle donatılmıştı. Burası öyle değildi. Görebildiği kadarıyla ortalıkta ne kadın ne de çocuk vardı.

Yağa bulanmış kumla dolu bir teknenin içinde yanan küçük, dumanlı bir ateşin etrafında bağdaş kurarak oturmuş dört adamın yanından geçtiler. Alevler hintirmiği dedikleri beyaz, macun gibi bir nişastayla dolu teneke bir çaydanlığı ısıtıyordu. Hintirmiği çöl buğdayının köklerinden elde ediliyordu. Thomas bir kez yavan nişastanın tadına bakmış ve adamlarına bunun kokusu ve tadı olmayan pislik yemeye benzediğini söylemişti.

Dört savaşçı da başlıklarını çıkarmışlardı. Ateş ve ay ışığı altında bu adamlar, orman kadınlarına ve çocuklarına kıymaya ant içmiş korkusuz intihar savaşçılarına benzemiyorlardı. Aslına bakılırsa Thomas’ın kendi insanlarına çok benziyorlardı.

İçlerinden biri başını kaldırıp gri gözlerini Thomas’a diktiğinde, Thomas bakışlarını başka yöne çevirdi.

Karargâhın merkezine gelmeleri on beş dakika sürdü. İki kez fark edilmişler, ikisinde de olaysız geçip gitmişlerdi. Ancak Thomas asıl zorluğun gecenin köründe karargâha girmek değil de, Kitaplar’ı bulup dışarı çıkarmak olduğunun far-

kındaydı.

Ortadaki büyük çadır aslında her birinde muhafız olan yaklaşık beş çadırdan ibaret bir birimdi. Thomas yanılmıyorsa, buraya arkadan gelmişlerdi.

Çadır bezi, içinde ısııl ısııl yanan meşalelerden dolayı, sönük turuncu bir ışıkla ışıldıyordu. Çadırların ölçüsü, onları koruyan askerler ve renk kullanımının hepsi birden Qurong'un önemine işaret ediyordu. Güruh boyaları parlak renkli çöl kayalarının öğütülmesinden elde ediliyordu. Boyalarla çadır bezine büyük desenler yapılmıştı.

“Bu taraftan.”

Thomas çadırların arkasındaki açık bir geçide saptı. William'ı gölgelerin içine çekti, fısıldayarak sordu. “Sen ne düşünüyorsun?”

William, “Kılıçlar,” dedi.

“Dövüş yok dedim sana!”

“O zaman görünmez ol. Etrafta çok fazla muhafız var. İçeri girsek bile orada başkalarıyla karşılaşırız.”

“Kılıç kullanmakta hızlısın. İçeri muhafız gibi gireceğiz. Onlar göğüslerine açık renkli kuşak takıyorlar, gördün mü?”

“Görülmeden iki muhafızı öldürebileceğimizi mi düşünüyorsun? İmkânsız.”

“Onları içeriden alırsak imkânsız değil.”

William çadırın zeminle birleştiği yere göz attı. “İçeride neyin ya da kimin olduğuna dair en ufak bir fikrimiz dahi yok.”

“O zaman, yalnızca o zaman kılıçlarımızı kullanırız.”

Thomas hançerini çekti. “Ön tarafı kontrol et.”

William çadırın kenarına ilerledi, etrafa dikkatle bakındı. Geri döndü, kılıcını çekmişti. “Temiz.”

“Acele edelim.”

Eğer içeride birileri varsa tek müttefiklerinin şaşırtmaca ve hız olacağını biliyorlardı. Diz çöktüler. Thomas duyulmaması için içinden dua ederek, kılıcını hızla çadırın zemini boyunca savurdu.

Thomas çadır bezini kuvvetle yukarı çekti, William içeri yuvarlandı. Thomas da onun arkasından daldı.

Titreşen bir meşale aleviyle aydınlatılan bir odaya girmişlerdi. Sol taraflarında üç kişi yatıyordu. William kalkmakta olan bir tanesine doğru atıldı. Burası besbelli hizmetkârların yeri. Ancak bir hizmetkârın çılgılığı onları bir kılıç kadar kolayca öldürebilirdi.

Hizmetkâr ne olup bittiğini görmek için dönemeden William ona yetişti. Elini Serseri’nin yüzüne bastırarak kılıcı boynuna yaklaştırdı.

Thomas, “Hayır!” diye fısıldadı. “Yapma!”

William ürkmüş hizmetkârı tutarak diğerlerine doğru ilerledi, uyuyan adamın kafasının arkasına kılıcının gerisiyle vurdu, sonra aynı vuruşu üçüncü adamda tekrarladı.

William’ın kollarındaki Serseri mücadele etmeye başladı.

William, “Kadın bütün çadırı ayağa kaldıracak,” diye karşı çıktı. “Onu öldürmeliyim!”

Kadın mı? Thomas kadının saçlarını kavrayarak kendi

hançerini onun boğazına yaklaştırdı. “Sesini çıkaracak olursan ölürsün,” diye fısıldadı. “Biz buraya öldürmek için geldik, tamam mı? Fakat mecbur kalırsak öldürürüz.”

Kadının gri gözleri ay gibiydi, dehşetten iyice açılmıştı.

“Anlıyor musun?”

Kadın kuvvetle başını salladı.

“O zaman benim sorularımı cevaplaman lazım. Senin bizi gördüğünü kimse bilmiyor. Seni bayıltacağım, böylece kimse seni ihanetle suçlayamaz.”

Kadının yüzü korkuyla buruştu.

“Seni öldürmemi mi tercih edersin peki? Makul olursan bir sorun çıkmaz. Hepsi hepsi kafana bir vuruş.”

Kadın ikna olmuşa benzemiyordu, ama sesini de çıkarmadı.

Thomas, “Tarih Kitapları,” dedi. “Onlardan haberin var mı?”

Thomas bir an kadına acıdı. Kadın konuşmak bir yana, düşünemeyecek kadar dehşete kapılmıştı. Thomas onun saçını bıraktı.

“Bırak gitsin.”

“Efendim. Bence onu bırakmamız uygun değil.”

Thomas kadına, “Gördün mü bak? Ona göre uygun değilmiş,” dedi. “Çünkü o senin çılgılık atacağını düşünüyor. Ama ben aynı fikirde değilim. Bence sen sadece yaşamak isteyen korkmuş bir kızsın. Çılgılık atarsan eğer bizzat Qurong da dâhil olmak üzere, bu çadırdaki insanların yarısını öldürmek zorunda kalırız. İşbirliği yaparsan hiç kimseyi öldürmeyebi-

liriz.” Kılıcı kadının tenine dayadı.

“İşbirliği yapacak mısınız?”

Kadın kafasını salladı.

“Bırak onu.”

“Efendim—”

“*Bırak dedim.*”

William yavaşça elini kadının ağzından çekti. Kadının dudakları titriyordu ama sesini çıkarmadı.

“Güzel. Benim sözünün eri bir adam olduğumu göreceksin. Qurong’un kızı Chelise’ye beni sorabilirsin. O beni Roland diye bilir. Şimdi söyle bakalım. Kitaplardan haberin var mı?”

Kadın kafasını salladı.

“Onlar bu çadırda mı peki?”

Cevap vermedi.

“Yemin ederim kadın, eğer sen—”

Kadın, “Evet,” diye fısıldadı.

Evet mi? Thomas kuşkusuz bunun için gelmişti, ancak kadının böylesine mistik bir gücü olan bu kadim eserlerin şu anda burada olduğunu söylemesi... Bu inanmaya cesaret edebileceğinden daha fazlaydı.

“Neredeler?”

“Onlar kutsal! Ben söyleyemem... Size söylersem beni öldürürler. Ulu Kişi onları kimsenin görmesine müsaade etmiyor! Lütfen, lütfen size yalvarıyorum—”

Thomas, “Alçak sesle konuş!” diye tısladı. Zamanları tükeniyordu. Her an içeri biri dalabilirdi.

Thomas kılıcını indirdi. “İyi öyleyse. Öldür onu, William.”

“Hayır, lütfen!” Kadın dizlerinin üstüne çökerek Thomas’ın elbisesini kavradı. “Size söyleyeceğim. Kitaplar ikinci çadırdadır, Ulu Kişi’nin yatak odasının arkasındaki odada.”

Thomas elini William’a doğru kaldırdı. Tek dizinin üstüne çömeldi ve o birimin resmini kuma çizdi. “Göster bana.”

Kadın tir tir titreyen parmağıyla gösterdi.

“Bu odaya o yatak odası dışında bir giriş var mı?”

“Hayır. Duvarlar bir metalle... dizilmiş.”

“Metal bir kafesle mi?”

“Evet, evet, metal bir kafesle.”

“Buradaki bu odalarda muhafızlar var mı?” Thomas bi-tişigindeki odaları işaret etti.

“Bilmiyorum. Yemin ederim, ben—”

“Tamam. Öyleyse yere yat. Senin hayatını bağışlayacağım.”

Kadın kımıldamadı.

“Kafana bir darbe yiyeceksin, diğerleriyle birlikte senin de bir mazeretin olacak. Makul ol biraz!”

Kadın yatağına uzandı, William da ona vurdu.

William, kendinden geçen kadının başından kalkarak, “Şimdi ne olacak?” diye sordu.

“Kitaplar burada.”

“Duydum. Ayrıca zahiri bir mezarın içindeler.”

“Duydum.”

Thomas oda tarafındaki çadır eteğine baktı. Görünüşe

göre alarm verilmemişti.

William, “Senin de dediğin gibi, bütün gece burada duramayız,” dedi.

“Biraz izin ver.”

Thomas biraz daha bilgi toplamak zorundaydı. Şimdi Kitaplar’ın sadece var olduklarını değil, bulundukları yerden en fazla otuz metre uzakta olduklarını da biliyorlardı. Öğrendikleri bu şeyler Thomas’ı hiç ummadığı biçimde etkilemişti. Bu Kitaplar çok değerliydi. Diğer dünyada zaten kesinlikle değerliydiler ama burada da farklı değillerdi! Roushlar kuşkusuz kitapları gizli tutmak için aradan çekilmişlerdi. Qurong ilk başta onları ele geçirmeyi nasıl başarmıştı acaba?

“Efendim—”

Thomas birkaç giysinin asılı olduğu duvara doğru gitti. Kendi kıyafetlerini çıkardı.

“Ne yapıyorsunuz?”

“Hizmetkâr oluyorum. Onların giysilerinin rengi savaşçılarınkı kadar açık değil.”

William da giysilerini değiştirdi. Yeni kıyafetlerini giyip eskileri hizmetkârın battaniyesinin altına tıktırdılar. Onlara tekrar ihtiyaçları olacaktı.

“Burada bekle. Ben biraz daha bilgi toplayacağım.”

“Ne? Ben—”

“Burada bekle dedim! Hiçbir şey yapma. Hayatta kal sadece. Yarım saat içinde geri dönmezsem o zaman beni ararsın. Beni bulamazsan kampımıza geri dön.”

“Efendim—”

“Bu kadar, William.”

Thomas giysisini düzeltti, başlığı kafasına geçirerek odadan çıkıp gitti.

—

Aslında çadırlar gerçekte büyük bir çadırdan ibaretti. Taşınabilir bir şatodan farkları yoktu. Birçok duvarda mor ve kırmızı perdeler asılıydı ve yerlerde boydan boya, boyalı halılar vardı. Yakut gözlü, kanatlı iblislerin bronz heykelleri her köşeyi işgal etmiş gibiydi. Bunun dışında koridorlarda kimse yoktu.

Thomas hizmetkârın ona göstermiş olduğu yönde bir Serseri gibi yürüyordu. Yegâne yaşam belirtisi, Thomas, Qu-rong’un yerine yaklaşırken yükselen, mırıltı hâlindeki bir konuşma sesiydi.

Thomas kraliyet odasına giden koridora girdi, durakladı. Taptıkları düzenbaz Shataiki yarasasının kara bir sureti dokunmuş tek bir halı, duvarı baştanbaşa kaplamıştı. Sol tarafında türkuaz renginde ağır bir perde, seslerin geldiği bölümlle Thomas’ın arasında duruyordu. Sağ tarafında ise başka bir perde sessizliği örtüyordu.

Thomas kalbinin küt küt atmasına aldırmayarak sağ tarafa hareket etti. Örtüyü hafifçe yana çekti, boş olduğunu görünce de sessizce içeri süzüldü.

Burası ortasına, üzeri bronz kadehler ve uzun bir kupayla donatılmış uzun bir hasır yerleştirilmiş, ancak ve ancak

Qurong'un yemek odası olabilecek bir odaydı. Thomas'ın mobilya olarak adlandırdığı şeyler Çöl Sakinleri'nde nadir bulunurdu—tahtaları yoktu—ama maharetleri gün gibi açıktı. Düzenbazın armasıyla süslenmiş büyük dolgu yastıklar hasırın etrafına dizilmişti. Odanın dört köşesindeki alevler sessiz havayı yalayarak, karşı duvarda asılı duran, en az yirmi adet kılıç, orak, sopa ve akla gelebilecek her tür Güruh silahını aydınlatıyordu.

Sağındaki köşede sazdan yapılma büyük bir fiçı duruyordu. Hemen oraya gitti, fiçının içine dikkatle baktı. İçinde durgun çöl suyu vardı. Su, Çöl Sakinleri'nin buğdaylarını yetiştirdikleri ve sığ kuyularını açtıkları çukurların yüzeyine yakın yerlerde akıyordu. Çöl Sakinleri'nin suyu buğdayla karıştırarak ya da şarap veya bira olarak mayalanmış hâlde içmeyi tercih etmelerine şaşmamak lazımdı.

Onun buraya geliş amacı iğrenç kokulu sularını içmek değildi.

Thomas koridoru kontrol etti: Temizdi. Tam girişteyken karşı odanın perdesi hareket etti.

Geri çekildi, çadır eteğini yavaşça yere bıraktı.

“Bir içki alır mısınız, general?”

“Neden olmasın?”

Thomas odada gizlenilebilecek tek yere koşturdu: Fıçı. Sessizce fiçının arkasına kaydı; diz çöktü, nefesini tuttu.

Çadır eteği açılıp kapandı.

“Güzel bir gün, efendim. Sahiden de güzel bir gün.”

“Ve bu henüz bir başlangıç.”

Bira kupadan bardağa döküldü. Sonra bir tane daha. Thomas çadır duvarına dokunmadan, cesaret edebildiği kadar uzağa, gölgeye çekildi.

Birisi sakın bir sesle, “En çok onur duyduğum generalime,” dedi. Qurong hariç hiç kimse bir generale *generalim* diye hitap edemezdi.

“Martyn, generallerin generali.”

Qurong ile Martyn! Bronz bronz vurdu. İçkilerini içtiler.

General, “Yakında bütün ormanlara hükmedecek olan en büyük hükümdarımıza,” dedi.

Kadehler tekrar tokuştu.

Thomas dikkatle ciğerlerinden nefesini boşaltıp nefes aldı. Elini pelerinin içine kaydırarak hançere dokundu. Şimdi! İkisini de hemen öldürmeliydi; imkânsız bir iş değildi. Üç adımda onların yanına varabilir ve ikisini de Hades’e gönderebilirdi.

Qurong, “Sana dediğim gibi planın güzelliği gözü karanlığında yatıyor,” dedi. “Şüphe edebilirler ama kapılarına dayanmış güçlerimizi gördüklerinde, inanmak zorunda kalacaklardır. Barıştan söz ettiğimizde kulak verecekler, çünkü bunu yapmak zorundalar. Onun vasıtasıyla ihanetimizi sahneye koyduğumuzda ise çok geç olacak.”

Bu da neydi böyle? Thomas’ın boynundan aşağı ter boşaldı. Adamları görebilmek için kafasını oynattı. Qurong başlıksız beyaz bir elbise giymişti. Boynunda büyük, bronz bir Shataiki kolyesi vardı. Ancak Thomas’ın dikkatini çeken, ada-

mın kafası oldu. Güruh insanların çoğunun aksine, saçlarını uzatmış, rastalar hâlinde yuvarlamıştı. Yüzü de tuhaf biçimde tanıdık geliyordu.

Thomas bu hissini bir yana attı.

General siyah kuşaklı, başlıklı bir kıyafet giymişti. Sırtı dönüktü.

Martyn, “Öyleyse barışa içelim,” dedi.

Qorong kıkır kıkır güldü. “Evet, tabii ya. Barışa içelim.”

Tekrar içtiler.

Qorong kadehini bıraktı, hoşnut bir şekilde içini çekti. “Geç oldu. Karımın sunacağı zevkler beni çağırıyor. Gün ağarırken konseyi topla. Diğerlerine tek kelime bile etme dostum. Tek kelime bile.”

General başını öne eğdi. “İyi akşamlar.”

Qorong gitmek üzere döndü.

Thomas elinin harekete geçmemesi için kendini zorluyordu. Bir ihanet mi? İkisini de şu anda öldürebilirdi ama bunu yaparsa alarına geçebilirlerdi. Kitaplar’a da asla ulaşmazdı. Qorong da planlarının öğrenildiğini düşünebilirdi. Daha sonra William’la birlikte Qorong uyurken boğazını kolayca kesebilirdi.

Qorong perdeyi yana çekerek çıkıp gitti.

Ancak general kaldı. Bir düşün, Martyn’i haklamak! Bunu keşfetme riskine değerci herhâlde.

General öksürdü, kadehini dikkatle yere bıraktı ve gitmek üzere döndü. Dönüşü sırasında bir şey görmüş olmalıydı, çünkü aniden durdu ve Thomas’ın durduğu köşeye doğru

baktı.

Odaya sessizlik çöktü. Thomas hançeri iyice kavradı. Eğer Martyn'i öldürmek planlarını bozarsa bunu yapmak Kiptaplar'a göre öncelik kazanmış demekti. Onlar her zaman—

“Orada biri var mı?”

Thomas yerinden kımıldamadı.

General, fıçıya doğru iki adım atarak durdu.

Şimdi, Thomas! Şimdi!

Hayır, şimdi değil. Generalin hâlâ dönüp gitme olasılığı vardı. Adamı yandan ya da arkadan haklamak bağırma olasılığını azaltırdı.

Uzunca bir süre ikisi de kımıldamadı. General homurdanarak arkaya döndü.

Thomas ayağa kalktı, hançeri tek bir hareketle rahatça fırlattı. Büyük general bıçağın vınlama sesini duyduysa bile hiçbir belirti göstermedi. Hançer birkaç kez hızla döndü, sonra adamın ense köküne gömüldü; adam bir tepki vermeden hançer omuriliğini kesmişti.

Adam çatı kirişlerinden dökülen bir çuval taş gibi yere çöktü.

Thomas üç uzun adım atıp adama yetişerek eliyle ağzını kapadı. Oysaki adam alarm verecek durumda değildi.

Thomas bıçağı hızla çekerek üzerindeki kanı giysisine sürdü. Adamın boynundan aşağı bir damla kan süzüldü ve yere birkaç damla aktı.

Thomas adamı fıçının yanına çekti, yukarı kaldırıp yavaşça suyun içine bıraktı. Büyük generalleri, adi bir cinayete

kurban gitmiş gibi, bir su fıçısının içinde bulunacaktı.

Thomas, William'ı bıraktığı köşede buldu. William gi-rişten güçlkle görülebiliyordu.

“Pekâlâ...”

Thomas, “Beklemek zorundayız. Gözü pek liderleri ka-rısıyla birlikte,” dedi.

“Yatak odasını buldun mu?”

“Galiba. Ancak dediğim gibi adam meşgul. Ona biraz zaman tanıyalım.”

“Zamanımız yok ki! Birazdan güneş doğacak.”

“Zamanımız var. Gelgelelim büyük generalleri Martyn'-in artık zamanı yok. Yanılmıyorsam az evvel onu öldürdüm.”

—

Yarın saatten az beklediler. Ya Qurong karısıyla ilgili dokundurmasını generaline hava atmak amacıyla uydur-muştu ya da uyumak için zevkten feragat etmişti; Thomas, William'la birlikte, Qurong'un yatak odası olduğunu düşün-dükleri yeri dinlerken, sürekli bir horlama sesinden başka bir şey duyamadı.

Thomas perdeyi çekip odaya dikkatle göz gezdirdi. Ka-bul odasına benzeyen odayı tek bir meşale aydınlatıyordu. Köşede bir muhafız oturuyordu, başı bacaklarının arasına düşmüştü.

Thomas parmağını dudaklarına doğru kaldırıp muhafızı işaret etti. William başını salladı.

Thomas, gözü muhafızın üstünde olduğu hâlde, odanın karşı ucundaki bir perdeye doğru parmaklarının ucuna basa basa gitti. William muhafızın yanına doğru yürüdü. Hafif bir küt sesiyle birlikte Serseri bilincini kaybederek çöktü. Şansları yaver giderse, muhafız saldırganlarca etkisiz hâle getirildiğini hiçbir zaman itiraf edemeyecekti. Sonuçta o bir hizmetkâr değil muhafızdı ve hırsızların Ulu Kişi'lerine gizlice yaklaşımlarına göz yuman bir muhafız hiç şüphesiz fiçinin içinde boğularak layığını buluyordu.

Thomas perdeyi çekti. Yatak odası. Gözü kara lider kalın yastıkların üstünde sere serpe yüzüstü yatmış, horluyordu. Karısı yanında kıvrılmıştı.

Yatak odasına girip çadır eteğini kapattılar. Gözlerinin alışması için biraz durdular. Bitişikteki koridordan ve arkalarındaki kabul odasından sızan sönük bir parıltı, ince duvarları aşarak onlara ulaşıyordu.

Eğer hizmetkâr kız onları yanlış yönlendirmediyse, Qurong Tarih Kitapları'nı yatağının arkasındaki bölmede saklıyordu. Thomas perdeyi fark etti. Thomas bu loş ışıktaki yatak odasındaki duvarlara boydan boya geçirilmiş metal telleri görebiliyordu. Qurong buraya girilmesini önlemek için, açıkça görüldüğü gibi elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Thomas hançerini çekerek yavaşça odanın karşısına geçti. Karısının yanında yatan Qurong'un boğazını kesme dürtüsüne zar zor karşı koyuyordu. İlk önce Kitaplar. Kitaplar yoksa eğer onları bulmak için Qurong'a ihtiyacı olabilirdi. Kitaplar'ı bulurlarsa çıkarken Qurong'u öldürecekti.

Titreyen elini uzatıp perdeyi yana çekti.

Perde açıldı.

Thomas sessizce içeri girdi, ardından William takip etti.

Oda küçük ve loştu. Küflüydü. Uzun bronz şamdanlar yerde yarım daire şeklinde duruyorlardı, yakılmamışlardı. Onların yukarısında duvarın üstünde büyük, düzenbaz yarasanın dövmesi vardı. Yarasanın altında da etrafı şamdanlarla çevrili iki sandık duruyordu.

Thomas'ın kalbi artık hemen hemen hiç atmıyordu, ancak her nasılsa kalbi bu işin üstesinden geliyordu. Sandıklar Güruh'un genel olarak değerli eşyaları taşımakta kullandığı cinstendi—sazdan sıkıca örülmüş, harçla sertleştirilmişti. Ancak bu sandıklar bronz çemberlerle bağlanmıştı. Kapakları da Shataiki armasıyla damgalanmıştı.

Eğer Kitaplar bu iki sandıktaysa Çöl Sakinleri onları kendi geliştirmekte olan dinlerinin bir parçası olarak sahiplenmişler demektir. Kitaplar Shataikiler özgür kalıp da ortalığı yakıp yıkmadan çok önce Elyon'dan gelmişlerdi. Hâl böyleyken, Qurong da birbirlerine tam bir tezat içinde duran bu iki ikonu harmanlıyordu. Bu sanki Teeleh'i Elyon'un verdiği bir hediyenin yanına koyarak aynı olduklarını söylemek gibiydi.

Thomas *bu bizzat Teeleh'in aldatmacası* diye aklından geçirdi. Teeleh hep Elyon olmak istemişti ve şimdi de Ser-seriler'in kafasında öyle olmasını sağlayacaktı. Tarihte hak iddia edecekti. Tarihin kendisine ait olduğunu savunacaktı. O Yaratıcı'ydı.

Bu küfürdü.

Thomas tek dizinin üstüne çöktü, parmaklarını kapağın ağzının altına koyarak kapağı yukarı çekti. Kapak yerinden oynamadı.

William başparmağını kapağın ağzı boyunca gezdirdi. “İşte burası,” diye fısıldadı. Deri bağlar hem kapak hem de sandık üzerindeki halkaları tutuyordu.

William çabucak deriyi doğradı. Deri hafif bir kopma sesiyle ayrıldı. Birbirlerine bakarak bir an öylece durdular. Qurong’un odasından hâlâ hafif bir horlama sesinden başka bir ses gelmiyordu.

Kapağı birlikte yukarı çektiler. Kapak sandıktan zayıf bir gıcırtı sesiyle ayrıldı.

Bu odada yakalanacak olurlarsa tek bir çıkış vardı. Duvarda bir kesik açarak hızla kaçmak mümkün olmazdı. İşin aslı onlar şu anda özel küçük hapishanelerindeydiler.

Kapağı birlikte arkaya doğru eğdiler; sandığın içindekiler görünür görünmez, Thomas altın bulduklarını anladı.

Kitaplar.

Kapağı hızla kaldırdı. Çok hızlı. Kapak Thomas’ın elinden kayarak yere çarptı. Şamdanlardan birine çarpınca şamdan sallanmaya başladı.

Thomas şamdan düşmeden atılarak yakaladı. Donup kalmışlardı. Horultular devam ediyordu. Epeyce terleyerek kapağı yerine koydular.

Tarih Kitapları deri ciltliydi. Çok ama çok eskiydiler. Thomas’ın tahmin ettiğinden daha küçüktüler; aşağı yukarı iki

buçuk santim kalınlığında, yirmi beş santim uzunluğunda. Thomas yalnızca bu sandıkta elli tane olduğunu tahmin etti.

Thomas elini indirerek Kitaplar'dan birinin üzerindeki ince toz tabakasını sildi. Şüphesiz bunlar uzun zamandır okunmamışlardı. Bunda şaşıracak bir şey yoktu; Thomas, Güruh'tan herhangi birinin bunları okuyabileceğinden şüpheliydi. Orman İnsanları arasında bile bunları okuyabilen yalnızca birkaç kişi kalmıştı. Sözlü gelenekler çoğunlukla yeterli geliyordu.

Kitap ebadına göre ağırdı. Başlığı bir tür aşındırma varakla kabartmayla yazılmıştı: *Tarih Hikâyeleri*. Kapağı açtı. Sayfada baştan aşağı karmaşık bir el yazması vardı. Diğerinde de öyle. Rüyalarındaki yazıyla aynı. İngilizce.

Yalın İngilizce. Yine de Qurong'un kızı Kitaplar'ı okumanın mümkün olmadığını söylemişti. Öyleyse Güruh bunları okuyamıyordu. Tabii bu Kitaplar'la ilgili başka bir şey yoksa.

Kitabı yerine koyup başka bir kitap daha aldı. Aynı başlık. Bazılarında alt başlıklar olmasına rağmen, sandığın içinde görebildiği diğer tüm Kitaplar aynı ibareyi taşıyorlardı. Elindeki kitabı yere bıraktı.

“Bulduk onları.” William'ın sesi neredeyse fısıltıdan bile az çıkıyordu.

Thomas başını salladı. Bunlar kesinlikle o Kitaplar'dı ve bunlardan çok vardı. İkisinin alıp götüremeyeceği kadar çok.

Thomas diğer sandığı işaret etti. Deri kayışı kesip san-

dıĒın içine göz attılar. Sandık kitaplarla doluydu. KapaĒı ya-
vaşça arkaya ittiler.

Thomas, “Geri geleceĒiz,” diye fısıldadı.

“Bizim buraya geldiĒimizi anlayacaklardır! Sen Mar-
tyn’i ldrdn.”

İlle de öyle grlmeyebilirdi. Thomas bu işin canı sıkkın
bir askerin marifeti olarak grlebileceĒini düşündü. Gelge-
lelim sandıkların üzerindeki deri baĒları kesmişlerdi. Onları
tekrar baĒlamaları gerekecekti.

Birkaç tanesini yanlarında gtrebilirlerdi, belki de şeye
ilişkin olan–

Bitişikteki odada Qurong ksrd.

Thomas donakaldı. şimdi artık sandıkları didik didik
arayacak zaman kalmamıştı. Daha çok insanla gelip hepsini
alıp götürmeleri gerekecekti.

Yatak odasından gelen kıpırdanma sesleri Thomas’ı ha-
reketlendirdi. Elleriyle işaret verdiĒinde, William hemen
onun ne demek istediĒini anladı. Sessizce alışmak Thomas’-
ın umduĒundan daha uzun sürmüştü ama sonuçta iki kapak
da saĒlam görünüyordu. Sandıktan çıkarmış olduĒu tek ki-
tabı eline aldı ve sandıkları incelemek için durdu. Fena deĒil-
di.

Uzunca bir süre seslerini çıkarmadan beklediler, sonra
da Qurong’un işini bitirme dürtüsünü göz ardı ederek yanın-
dan sessizce geçip gittiler. Kitaplar’ın hepsini aldıktan sonra
bu durumun icabına bakacaklardı. Thomas, Qurong’un l-
m yüzünden karargâhta yapılacak tam kapsamlı bir tecridi

göze alamazdı. Şansları yaver giderse, hiç kimse yatak odasına girildiğini anlamayacaktı. Dikkat çekmeden hizmetkâr odasına geri döndüler, pelerinleri yine üstlerine geçirerek çadır bezindeki kesikten dışarı çıktılar.

Thomas, “Unutma, yavaş yürümemiz lazım,” dedi.

“Hızlı yürüyebileceğimi sanmıyorum zaten. Cildimin ağrısı beni öldürüyor.”

Güruh insanları uykudaydı. Birileri onların gece yarısı karargâhın ortasında yürüdüklerini gördüyse bile ortaya çıkan olmadı. Yirmi dakika sonra Thomas ve William çadırları arkalarında bırakmış, karanlık çöle doğru koşturuyorlardı.

—

Mikil, “Öyleyse şimdi gidelim,” dedi. “Gün doğmadan önce bir saatimiz var. Eğer uyuyorlarsa tenimizin değişip değişmemesi ne fark eder ki? Ben gidip bir sürü Serseri öldürelim diyorum!”

Ayakta dikilen William, “Ben önce bir yıkanayım,” dedi. “Bu lanetli hastalığa katlanmaktansa karnıma bir kılıç yemeyi tercih ederim.”

Thomas teğmenine baktı. Daha hiçbiri yıkanmamıştı—güneş doğmadan önce oraya tekrar gitme olasılığı kararlarını ertelemelerine neden olmuştu.

Thomas, “Peki, yıkan,” dedi.

“Teşekkür ederim.”

William atına doğru ilerledi, üzerinden giysilerini çıkardı; lanetler okuyarak onları bir kenara fırlattı ve göğsüne su serpmeye başladı. Su tenine değdikçe yüzünü buruşturuyordu—daha iki gün geçtiği için, hastalık suyun aşırı acıya yol açacağı kadar ilerlememişti, yine de William acıyı açık seçik hissediyordu.

Mikil, “Zaman kaybediyoruz, Thomas,” dedi. “Eğer gideceksek, şimdi gitmeliyiz.”

Mikil dışarıda bırakıldığı için hâlâ çok kızgındı. Thomas bunu onun gözlerinden okuyabiliyordu. Mikil onların Qu-rong uyurken boğazını neden kesivermediklerini hâlâ anlamıyordu.

Thomas getirdikleri kitabı kaldırdı, kapağını bir kez daha açtı. İlk sayfa boştu. İkinci sayfa boştu.

Bütün kitap *boştu*!

Sayfaların hiçbirinde tek bir işaret bile yoktu. Bu nasıl olabilirdi? Eline almış olduğu ilk kitapta yazı vardı ama içine bakmamış olduğu bu kitap boştu.

Diğer kitapları ele geçirmek zorundaydılar. Mikil, Qu-rong’u öldürmek istiyordu ama biraz daha bilgi edinmedikçe bunu yapamazlardı; iki sandığı da ellerine geçirmediikleri müddetçe.

Thomas kitabı hızla kapattı. “Çok riskli. Bekleyip yarın gece gidelim.”

Mikil, “Yarın geceye kadar dayanamazsın!” dedi. “Bir gün daha geçerse hastalık yüzünden aklını kaybedersin. Bu benim hoşuma gitmiyor, hem de hiç.”

“O zaman ben de yıkanır, yarın gece sizin gibi kül sürünerek giderim. Bunu aceleye getiremeyiz. Bu fırsat bir daha elimize geçmeyebilir. Qurong ne zaman ormanlarımızın çok yakınına geliyor ki? Bir de onun şu planı da benim canımı sıkıyor. Düşünüp taşınmamız lazım! Güney Ormanı’ndan aldığımız duyumlara göre Martyn barış istiyordu. Bildiğimizi belli etmeden, onların şu planına uygun davranmamız bizim çıkarımıza olabilir.” Thomas ayağa kalktı, atına doğru yürüdü. “Cevabını bilmediğimiz çok fazla soru var. Yarın geceye kadar bekleyelim.”

“Ya yarın harekete geçerlerse? Toplantı da üç gün sonra başlayacak—burada sonsuza dek kalamayız.”

“Öyleyse onları takip edelim. Toplantı’yı bekletirler. Bu kadar!”

Bir at, gece karanlığında burnundan soludu. Bu onların atlarından biri değildi.

Thomas içgüdüsel olarak kendini yere atıp yuvarlandı.

“Thomas?”

Tek dizinin üstünde doğruldu. *Rachelle?*

“Thomas!”

Rachelle kampa atını sürdü, atından kayarak indi ve Thomas’a doğru koştu.

“Thomas, Elyon’a şükürler olsun!”

—

Rachelle onun Thomas olduğunu biliyordu ama Tho-

mas'ın hastalığı onun yarı yolda durmasına neden oldu. Karanlıkta bile yüzünün gri küle benzeyen bir şeyle kaplanmış olduğunu, gözlerinin donuk, neredeyse beyaz olduğunu görebiliyordu. Rachelle daha önce cilt çürümesi görmüştü elbette. Boyun mensupları yıkanmayı bir nedenden dolayı ertelediğinde, tenlerinin kararması alışılmadık bir şey değildi.

Ancak burada çölün içinde, kükürdün keskin kokusu ve Thomas'ın yüzünün kireç gibi olması yüzünden hastalık Rachelle'yi gafil avlamıştı.

“Sen... iyi misin?”

Thomas şaşkınlıktan dili tutulmuş hâlde ona bakakaldı. “Onlardan biri gibi giyinip içeri girmemiz gerekiyordu,” dedi. “O yüzden yıkanmadım. Sen neden geldin?”

Thomas'ın adamları ile Mikil kumların üzerinde sırt yataklarından ibaret küçük bir çemberin etrafında dikiliyorlardı. Ateş yoktu—temiz bir kamptı. Atları Thomas'ın yanındaki bir yığının yanında duruyordu. William yarı çıplaktı, vücudunu suyla siliyordu. Cildi şeffaf pembeyle hamur beyazı arasındaydı.

Rachelle, “Bana bir şey söylemeden bunu nasıl yapabildin?” diye sordu. “Köyden ayrıldığından beri hiç yıkanmadın mı? Sen aklını kaybetmişsin!”

Thomas bir şey demedi.

Ne olursa olsun, Thomas iyi durumdaydı; Rachelle için önemli olan da buydu. Rachelle koşa koşa atının yanına gitti, göl suyuyla dolu bir deri torba çekerek Thomas'a attı.

“Yıkan. Acele et. Baş başa konuşmamız lazım.”

“Ne oldu?”

“Anlatacağım ama önce yıkanman lazım. Ölü gibi kokan bir erkeği öpmem ben.”

Thomas yıkanıp hastalıktan arınırken, Suzan da Muhafızlar’a yolculuklarını anlattı. Ancak Thomas neden böyle bir risk aldıklarını sorduğunda, Suzan, Rachelle’ye göz ucuyla bakmakla yetindi.

Thomas eyer çantasından hızla bir tunik çıkardı, tozunu silkeledikten sonra üstüne geçirdi; diğerlerine döndü.

“Bize biraz müsaade eder misiniz?”

Thomas, Rachelle’nin dirseğinden tutup ileriye götürdü. Alçak sesle, “Özür dilerim, aşkım,” dedi. “Lütfen bağışla beni ama gelmek zorundaydım, seni endişelendirmek istemedim.”

Thomas hâlâ kokuyordu. Su serpiştirme, gölde yıkanmayla asla kıyaslanamazdı. Rachelle, “Senin kaçıp gitmen beni endişelendirmeyecek miydi peki?” diye sordu.

“Özür dilerim, ama—”

“Bir daha asla yapma bunu. Asla!” Rachelle derin bir nefes aldı. “Neden geldiğini biliyorum. Jeremiah’la konuştum. Onları buldun mu?”

“Kitaplar için geldiğimi biliyor musun?”

“Ve tahminime göre, ben fikir birliğine vardığımızı sandığım hâlde, dün gece meyveden yemedin.”

“Anlamıyorsun; rüya görmek zorundaydım.”

Rachelle duraksadı, geriye dönüp küçük kamplarına göz ucuyla baktı. Sonra Thomas’ın gözlerinin içine baktı ve bir

tutam saçı yüzünden çekti. “Ben dün gece bir rüya gördüm, Thomas.”

“Sen her zaman rüya görürsün.”

“Rüyamda tarihi gördüm.”

Thomas dikkatle yüzüne baktı. “Emin misin?”

“Senin peşinden çölü aşacak kadar eminim.”

“Ama... bu nasıl olabilir? Sen hiç rüyanda tarihi görmedin ki! Kesinlikle emin misin? Tarihe benzeyen bir şey görmüş olabilirsin, ya da benim gibi rüyanda tarihi gördüğünü hayal etmiş olabilirsin.”

“Hayır. Tarih olduğunu biliyorum, çünkü bilmemin kesinlikle mümkün olmadığı şeyler yapıyordum. Laboratuvar denenen bir yerde oturmuş, Raison Türü denenen bir virüs üzerinde çalışıyordum.”

Rachelle son on iki saattir belki yüz kéz bunun provasını yapmıştı ama şu anda bunu söylediğinde boğazına bir yumruk gelip oturdu ve sesine de bir titreme girdi.

“Sen bir bilimci miydin? Gerçekten orada virüs üzerinde mi çalışıyordun?”

“Orada olmamı bırak, bir de ismim vardı. Monique de Raison adındaki kadının zihnini paylaşıyordum. Bildiğim kadarıyla ben oydum.”

Thomas’ın vücudu gerildi. “Sen... Bu nasıl olabilir?”

“Aynı şeyi sorup durma artık. Nasıl olduğunu ben de bilmiyorum! Bunların hiçbiri benim için bir anlam ifade etmiyor, senden daha fazla bir şey bilmiyorum ben de. Ancak hiç şüpheye mahal vermeyecek biçimde orada olduğumu bi-

liyorum. Tarihte Monique de Raison'un zihnini paylaşıyordum. Bak, parmağımda bunu kanıtlayan bir kesik var. O... ben... ben elimde bir parça beyaz parşömen tutuyordum... hayır, onun adı kâğıttı. Kâğıdın kenarı parmağımı kesti."

Rachelle parmağını Thomas'a doğru kaldırdı, ancak Thomas'ın ince kesiği görebilmesi için yeterli ışık yoktu.

"Parmağını burada kesmiş ve benim daha önce defalarca bahsettiğim virüs üzerinde laboratuvarda çalışırken kesmiş olduğunu hayal etmiş olabilirsin."

"Bana inanmak zorundasın, Thomas! Tıpkı senin, benim sana inanmamı istediğin gibi. Ben oradaydım. Ben... bilgisayarı gördüm. Sen hiç bana burada bizim hayal bile edemeyeceğimiz şekilde hesaplama yapan, bilgisayar denen bir aletten bahsetmiş miydin? Hayır, bahsetmemiştin. Ya da mikro..."

Rachelle bütün isimleri ya da ayrıntıları hatırlayamıyordu; geçen her saatle birlikte silikleşiyorlardı. "Çok küçük şeylere bakabilen bir alet. Ben bunu nereden bilecektim ki?"

Thomas'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ellerini saçlarının arasından geçirerek adımladı. "Bu inanılmaz! Gerçekten Monique olduğunu mu düşünüyorsun? Ancak orada, burada olduğundan farklı görünüyorsun."

"Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum. Kendimi oymuş gibi hissettim, ancak aynı zamanda ondan ayrıydım. Onun deneyimlerini, bilgilerini paylaşıyordum."

"Ben iki realitede de Thomas'ım ama ikisinde de görünüşüm aynı. Sen Monique'ye benzemiyorsun."

"Sen tam anlamıyla aynı kişi misin?"

“Evet. Hayır, orada daha gencim. Sanırım orada yirmi beş yaşındayım.”

Rachelle, “Burada geçen süre uzadıkça ayrıntılar gitgide siliniyor,” dedi.

Thomas aniden adımlamasına son verdi, dosdoğru ona baktı ve dudaklarından öptü. “Teşekkür ederim! Teşekkür ederim, teşekkür ederim!”

Rachelle elinde olmadan gülümsedi. Burada, Güruh’tan birkaç mil uzakta, çölün ortasında durmuş öpüşüyorlardı; çünkü rüyaları sayesinde bir bağ kurmuşlardı.

Thomas, “Tekrar rüya gördün mü?” diye sordu.

Rachelle’nin gülümsemesi kayboldu. “Atımın üstündeyken uyudum, evet.”

“Ve?”

“Ve rüyamda Toplantı’yı gördüm.”

“Ama Monique’yi görmedin. Böyle bir rüyayı bir kez görmeyi için bir şey olmuş olmalı.” Thomas şakaklarını ovuşturdu. “Bir şey... O biliyor mu?”

“Monique mi?”

“Rüya gördüğümde, diğer realitedeyken kendimin farkındayım. Şu anda burada uyanıkken, Washington, D.C.’nin yakınındaki bir yerde bir otelde uyuduğumu biliyorum. Monique şu anda uyuyor mu peki?”

Rachelle’nin hiçbir fikri yoktu. Omuz silkti. “Beni bildiğini zannetmiyorum, ya da en azından beni düşünmüyor. Ya da onun gözlerinden bakarken... beni düşünmediğini söylemem lazım.”

“Belki de o seni rüyasında görmediği içindir. Sen onun var olduğunu biliyorsun, ama o *senin* var olduğunu bilmiyor!”

Thomas vardığı bu sonuçtan dolayı Rachelle’den çok daha heyecanlıydı. Rachelle, “Bence bu rahatlatıcı değil,” dedi.

“Neden ama? Önemli olan *senin biliyor* olman! Bunun benim için anlamını bilemezsin, Rachelle. İki realitede de biz bir şekilde birbirimize bağlıyız. Artık bu rüyaları gören tek insan ben değilim. Kaç defa aklımı kaybettığımı düşündüğümü biliyor musun?”

“İşte artık *senin* deliliğin bana da bulaştı. Ne kadar hoş. Ben *senin* tabirinle iki realitede de birbirimize *bağlı* olduğumuzu düşünmüyorum. Benim bağ anlayışıma göre değiliz.” Sesini alçalttı. “Monique’yi seviyor musun?”

Thomas şaşırdı. “Hayır. Neden soruyorsun?”

“Sevmelisin!”

Thomas ona dik dik baktı.

“Demek istediğim, eğer *ben* Monique’ysem beni sevmelisin.”

“Fakat *senin* Monique olup olmadığını bilmiyoruz.”

“Evet. Ama en azından, ikimizin arasında bir bağ var.”

“Evet.”

Rachelle kesik parmağını kaldırdı. “Ve onun başına gelen benim de başıma gelir.”

“Öyle gibi.”

“Bir adam—Svensson muydu?— Monique’yi öldürecek.”

Thomas sanki Rachelle’nin söylediklerinin gerçek anla-

mı kafasına yeni dank ediyormuş gibi bir an bir şey söyleyemedi. Sonra Rachelle'nin elini nazikçe tutarak parmağını dudaklarına götürdü. Yarasını öptü. "Rüyalar seni öldürmez, aşkım." Thomas'ın eli titriyordu.

"Rol yapmana gerek yok. Sen bunu benden daha iyi biliyorsun. Aynı şeyi sen bana on beş yıl önce söylemiştin. Dünn gece tekrar söyledin. Tarihte ölürsek burada da pekâlâ ölebiliriz. Bunu anlamıyorum, anlamak istediğimden de emin değilim ama ne yazık ki bu doğru."

"Senin ölmene izin vermeyeceğim!"

Rachelle, vücudu Thomas'ın vücuduna degecek şekilde Thomas'a doğru bir adım attı. "Öyleyse rüya görmelisin canım. Virüse engel olmalısın, çünkü virüsün birçok insanı öldürdüğünü tarihten biliyoruz ve şu Svensson denen adamın niyetinin Monique'yi sağ bırakmak olduğundan çok şüpheliyim."

"Öyleyse tarihi değiştirebileceğimi mi düşünüyorsun?"

Rachelle onun gözlerinin içine baktı. "Eğer değiştiremezsen... eğer değiştiremezsek, o zaman ikimiz de ölebiliriz; orada ve burada. Peki, biz burada ölürsek ormanlara ne olur? Çocuklarımıza ne olur? Monique'yi kurtarmalısın. Beni sevdiğin için, Monique'yi kurtarmalısın."

Thomas donakalmış gibiydi.

"Tarih Kitapları'nı ele geçirmeliyim! Hemen, Güruh harekete geçmeden önce."

"Hayır. Rüya görmelisin. Monique'nin nerede tutulduğunu biliyorum."

13.

BÖLÜM

Oval Ofis. Bu odada dünyadaki başka herhangi bir odadan daha fazla güç akışı vardı ama Thomas, Başkan Blair'le olan resmî görüşmesini bekleyip, bir yandan da velveleyi izlerken bu gücün engellenmesinin mümkün olup olmadığını merak ediyordu.

Thomas kimlerin tam olarak Raison Törü hakkında bilgi sahibi olduğunu bilmiyordu, ama dünyanın en yüksek makamından belli ki randevu almış diğer beş altı ziyaretçinin yüzlerinden okunan aciliyet hissi, panik olduklarını ele veriyordu.

Bazıları su götürmez biçimde kabinde sekreter ya da yardımcıydı; diğerleri ise başkanın kendini söndürmek zorunda hissettiği ateşi temsil etmekle yükümlüydüler—halka açıklamakla tehdit eden muhalefet liderleri, iyi niyetleriyle ülkeyi mahvedecek olan endişeli kanun koyucular, vs, vs.

Bu görkemli salonları böylesine bir panik altüst ediyorsa diğer hükümetlerdeki sahne nasıldı acaba? Thomas'ın kula-

ğına çalınanlara göre, batı ülkelerinin hükümetleri daha iki gündür krizde olmalarına rağmen neredeyse şimdiden pes ediyorlardı.

Thomas, ayakları başkanlığa ait mührün üzerinde, altın rengi kanepenin üstüne oturmuş; tam karşısında tıpatıp aynı başka bir kanepede oturan başkana bakıyordu. Phil Grant da kanepede, başkanın yanında oturuyordu. Thomas'ın sağ tarafında ise Genelkurmay Başkanı Ron Kreet ile bir gün önceki toplantıda Thomas'ın imdadına yetişmiş olan Clarice Morton şöminenin yanındaki yeşil-altın rengi koltuklarda oturuyorlardı. George Washington'un bir tablosu aralarından dikkatle onlara bakıyordu. Robert Blair, Phil Grant ve Ron Kreet kravat takmışlardı. Clarice mor bir takım giymişti. Thomas yine bir gün önce giymiş olduğu siyah pantolon ve beyaz gömleği tercih etmişti—şu anda diğerlerine gerçek kıyafet gibi gelebilecek Thomas'ın yegâne giysileri bunlardı ki Thomas bunun bu başkan için bir önemi olduğundan da şüpheliydi doğrusu.

Başkan, “Bundan emin misin, Thomas?” diye sordu.

“Olabileceğim kadar eminim, Sayın Başkan. Size bunun hâlâ zorlama gibi geldiğini biliyorum ama ilk başta virüsü de bu şekilde öğrenmiştim zaten.”

“Sen Tarih Kitapları'nı bulduğunu söylüyorsun—bu Tarih Kitapları daha sonra neler olacağını bildirebilir—ancak daha da önemlisi, sen Monique de Raison'u nerede tuttuklarını biliyorsun.”

“Evet.”

Başkan Kreet'e baktı, o da sanki *senin ziyaretçin benim değil* der gibi bir kaşını kaldırdı.

Thomas erken kalkmış ve bir saat boyunca Gains ya da Grant'i—aslında rüyalarından elde ettiği bu yeni bilgiyle ilgili yardımcı olabilecek birisini—bulmaya çalışmıştı. İkisinin de geç saatlere kadar uyumadığını, o sırada uyuduklarını öğrenmişti. Grant'in asistanını ikna edene kadar, saat neredeyse dokuz olmuştu.

Üç dakika sonra hem Grant hem de Gains'le konferans telefon görüşmesi yapmıştı. Elinde yeni bir bilgi olduğunu söylemiş, bu bilgiyi açıklamış; onlar da başkanla bir görüşme ayarlamak için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı.

Thomas, Kara'yı sabah erkenden New York'a uçuşu için ikna etmişti. Annelerinin böyle bir zamanda onlara ihtiyacı vardı, ama Thomas, Washington'dan ayrılamazdı. Şu anda yapamazdı.

Saat on bir olduğunda Thomas dünya yüzündeki en güçlü adama derdini anlatmıştı. Monique'nin Cyclops adındaki bir dağda tutulduğunu söylemişti.

Clarice, "Yani sen eşinle—rüyalarındaki şu eşinle—her nasılsa Monique de Raison arasında bir bağ olduğunu söylüyorsun. Doğru mu anlamışım?" diye sordu.

Thomas, Clarice'nin ona inanmak istediğini sezdi. Belki de bir parçası ona inanıyordu. Ancak gözlerindeki ışıltı da birazcık şüpheden fazlasını açığa vuruyordu.

Thomas başkana baktı. "Sayın Başkan, buna cevap vermek istemiyorum, efendim."

“Elbette.”

Siyah takım giymiş bir kadın araya girip, başkanın ku-
lağına bir şeyler fısıldadı.

“Ne zaman?”

“İki dakikadır.”

Başkan, CIA başkanına döndü. “Phil, sanırım sana ihti-
yaç var. Az evvel Fransızlardan haber aldık. Neler olup bitti-
ğini tam olarak öğrendikten sonra buraya gelip bize de anlat.”

Grant, “Biliyordum,” diye söylendi. “Bu bilmem ne ço-
cukları...” Siyahlar giyinmiş kadınla birlikte ofisten ayrıldı.

Kreet, “Fransızlar mı?” dedi. “Haklıydık yani?”

“Bilmiyorum.” Başkan Blair, Thomas’a baktı. “Dün
başkanları ve başbakanları da dâhil olmak üzere, liderlerin-
den beş tanesi daha önceden planlanmamış bir toplantıya gi-
rerken görülmüş. Yalnızca dördü dışarı çıkmış. Bazıları Baş-
kan Henri Gaetan’ın artık bir gün önceki adam olmadığını
söylüyormuş.”

“Darbe mi yapılmış?”

Kreet, “Bunu söylemek için daha erken,” dedi. “Ancak
Fransız hükümetinin üyeleriyle Svensson arasında bir bağ-
lantı varsa buna şaşırmayız.”

Başkan ayağa kalkarak masasına doğru yürüdü, bir eli
cebindeydi. Masasını tıklattı, karşısına oturarak kollarını ka-
vuşturdu.

“Tamam, Thomas. Söyle bakalım, neden seni dinleme-
liyim?”

“Doğrusunu isterseniz, ben sizin beni dinlemeniz gerek-

tiğini söylemiyorum. Ben iki hafta öncesine kadar Denver’de Java Hut’ta çalışarak kirasını ödemeye çalışan bir adamdım.”

“Bu, benim ihtiyacım olan cevap değil. Neden seni dinlemeliyim?”

Thomas tereddüt ediyordu. Ayağa kalkıp kanepenin etrafından yürüdü.

“Burada tarihin iki yanını da gören tek kişi benim. Tarihin iki yanını da gören tek kişi olarak, tarihi *değiştirebilecek* tek kişi olmam da kuvvetle muhtemel. Bunu bir olgu olarak bilmiyorum ama doğru olduğundan oldukça eminim. Eğer tarihi değiştiremezsem siz de dâhil olmak üzere milyarlarca insan yakında ölecek.”

Genelkurmay başkanı tek kaşını kaldırdı.

Thomas, “Bunlar olgular,” dedi. “Ve kendimi savunmak için ne kadar çok zaman harcarsam, tarihi değiştirebilmek için de o kadar az zamanım kalıyor.”

Thomas’ın konuşma tarzı, başkanın gardını indirmiş gibiydi. Sesini çıkarmadan Thomas’a gözlerini dikti.

Thomas, *son derece küstahçaydı*, diye düşündü. Kendi halkıyla birlikte olduğunda, Orman Muhafızları’nın en büyük kumandanı olarak bu tarz sözler söylemesi normaldi. Ama o burada hâlâ tepesi atmış Denver’li çocuktu; en azından bazılarının gözünde. Tek umudu başkanın gözünde öyle olmamasıydı.

Robert Blair’in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “İşte ben buna yüreklilik derim. Tüm bu şeyler hakkında yanılmış olman için Tanrı’ya dua ediyorum, ama kabul

etmem gerekiyor ki senin söylediklerin garip bir biçimde mantıklı görünüyor.”

“O zaman dilerseniz size daha fazlasını da anlatırım.”

“Seni dinliyorum.”

Thomas, Abraham Lincoln’ün bir tablosuna doğru yürüdü, sonra tekrar onlara döndü. “Eminim adamlarınız bunu çoktan düşünmüşlerdir ama benim bunları etraflica düşünebilmek için birçok kişiden daha fazla vaktim vardı. Dünyanın neler olup bittiğini öğrenmesinin an meselesi olduğu ayan beyan ortada. Svensson’un talep ettiği silah sevkiyatını basından uzun süre saklayamazsınız. Bunu öğrendiklerinde de dünya parçalanmaya başlayacaktır. Nasıl bir karmaşanın ortaya çıkacağını söylemenin imkânı yok. Svensson’un taleplerinin karşılanması yönünde muazzam bir baskı olacaktır. Aynı şekilde önleyici saldırı başlatmak içim de baskı olacaktır. İkisinin de sonucu çok kötü olur.”

Başkan, “Peki, kesin olarak kötü sonuçlanmayacak senaryo hangisi?” diye sordu. “Bunun üstüne çok kafa yormuş olabilirsin evlat, ancak ben, senin durumun çetrefilliğini anladığından emin değilim.”

“Öyleyse anlatın bana.”

Kreet boğazını temizledi. “Affedersiniz, ama ben sahi-den de bunun—”

Başkan elini kaldırdı. “Sorun yok, Ron. Thomas’ın bunu öğrenmesini istiyorum.”

Başkan, Thomas’a döndü. “Her şeyden önce, acil durumlar dışında ben bu ülkeyi tek başıma yönetmiyorum. Bu-

rası bir cumhuriyet, öyle değil mi? Ben canımın istediğini yapamam.”

“Yapabilirsiniz ve yapmalısınız da. Acil durum gücünü talep edin.”

“Edebilirim. Bu arada virüs yüzden fazla şehrimizde aniden ortaya çıktı. HKM ile Dünya Sağlık Örgütü makul bir zamanda elden geçirmeleri mümkün olmayan verilere boğazlarına kadar batmış durumdalar. Aradığımız kişinin Svensson olduğunu farz edersek, şu senin Cyclops önsezin dışında, Svensson’un nerede olabileceğine dair elimizde hiçbir ipucu yok. Dwight Olsen’in muhalefet gücü şimdiden vagonların etrafını kuşatıyor. Onu tanırım, bu kargaşayı benim üstüme yıkmanın bir yolunu bulacak ve benim acil durum güçlerimi çıkmaza sokacaktır. Şimdiden önleyici nükleer saldırı söylentileri var. Sanırım Dwight da bu konuda daha önce savunuklarının tersini savunmaya başlayabilir. Batarsak mücadele ederek batarız. Tatbikatı biliyorsun ve ben de buna katılıyorum. Onların şu saçma Yeni Biat taleplerine boyun eğsek bile, onların bize anti virüsü vereceklerinin bir garantisi yok.”

“Vermeyecekler. İşte bu yüzden boyun eğmemelisiniz.”

“Bunları o kitaplardan mı biliyorsun?”

“Eğer ben onların strateji uzmanları, siz de Güruh’tan biri—benim düşmanım—olsaydınız size anti virüsü vermezdim. Savaş araçları değişti ama arkasındaki zihniyet değişmedi. Bu da tarih kayıtlarına göre neden virüsün dünya nüfusunun yarıdan fazlasını silip süpürdüğünü açıklıyor. Bilakis anti virüsü hiçbir söze bağlı kalmadan, seçerek dağıtmayı planlıyorlar.

Sevdikleri insan listesinde en üstte olduğunuzu ise hiç sanmıyorum.”

Clarice ayağa kalkıp karşı tarafa doğru yürüdü. Altın rengi halının üzerinde şimdi üç kişi vardı—yalnızca Kreet oturuyordu. “Yani bir hedef saptadığımızı farz edersek, taleplerine boyun eğmememizde ve savaş açmamamızda ısrar ediyorsun. Peki, öyleyse ne yapalım?”

Başkan, Clarice’nin sorusunu başını sallayarak kabul etti ve Thomas’a baktı.

“Geleneksel bir çözümün bir şeyleri değiştireceğinden çok şüpheliyim. Bu çözümler tarihte denenip başarısızlıkla sonuçlanmışlar. Benim çözümüm bana inanmanızı gerektiriyor. Bunun zor bir durum olduğunu biliyorum ama eninde sonunda bunun tek çözüm olduğunu göreceksiniz.”

Başkan, “Biraz daha açık konuş, Thomas,” dedi. “Sen tam olarak ne öneriyorsun?”

“İlk olarak, Monique’nin nerede olduğunu bildiğimi söylediğimde bana inanın. Anti virüsü sağlama almada o sizin anahtarınız. İkinci olarak, hem nükleer savaş hem de Svensson’un taleplerine karşılık uluslararası camianın silah bırakmasını önlemek için ne gerekiyorsa yapın. Gerekirse blöf yapın. Nükleer silahları göndermeye başlayın. Tehdidin inanılır olması için yeterli miktarda silahı alıkoyun. Silahlar gerçekten yerlerine vardığında ise başka çözüm kalmazsa —”

Başkan, “Silahların varacakları yeri biliyormuş gibi konuşuyorsun,” diyerek Thomas’ın sözünü kesti.

“Ben onların yerinde olsam, birçok nedenden dolayı—

ki isterseniz size bunları sıralayabilirim—bir Avrupa ülkesini seçerdim; örneğin Fransa ideal bir seçim olurdu.”

Başkan kaşlarını çattı. “Devam et.”

“Silahlar yerlerine ulaştığında elimizde hâlâ bir çözüm yoksa, o zaman düşmanı püskürtürüz. Haklıysam eğer, İngiltere ve İsrail gibi Fransa’ya yakın olan nükleer güçleri silahlarını gerçekten göndermeleri hususunda ikna etmeniz gerekecek. En azından işbirliği yapmaya yanaşmazlarsa o zaman elimizde bir nükleer savaş patlayacak ve virüsten daha fazlası milyonlarca insanı öldürecek.”

Robert Blair, Ron Kreet’e göz ucuyla baktı. Genelkurmay başkanı kafasını kuşkuyla çevirdi. “İsrail buna yanaşmayacaktır.”

Thomas, “İşte bu yüzden İsrail’le başlayarak hemen koalisyonu oluşturmaya başlamanız gerekiyor,” dedi. “Yani bugünden itibaren. Şimdi hemen buna başlamanız gerekiyor.”

Clarice, “Ben hâlâ bir plan göremiyorum, Thomas,” dedi.

Thomas üçüne baktığında, akıllarının başında olmadığını fark etti. O da çok farklı bir durumda olmasada biraz daha avantajlı bir durumdaydı.

“Benim size önerebileceğim plan, hile ve diplomasinin olası bütün araçlarını kullanarak onlara engel olmanızdır. Umarım *ben* de onları durdurmanın bir yolunu bulabilirim.”

Ya utanmış ya da çok etkilenmişlerdi herhâlde, uzunca bir süre tepki veremediler. Büyük ihtimalle utanmışlardı.

Thomas, “Ben Cyclops’a bir ekip götüreyim,” dedi. “Hak-

lıysam onu buluruz. Yanılıyorsam Tarih Kitapları'nı ele geçirdiğimde size bilgi aktarabilirim. Benim burada kalmamın bir anlamı yok.”

Kreet, “Bir ekip göndersek bile,” dedi, “senin komandolara nasıl kumanda edebileceğini anlamıyorum. Bu senin... rüyalarınla alakalı olarak ne kadar ileri gitmemizi bekliyorsun?”

Başkan, “Bir şeyler biliyor olabilir,” dedi, “sözünü bitirsin.”

Thomas odanın ortasına doğru yürüyerek, “Belki size bir şey gösterebilirim,” dedi. Tavana göz attı. “Araştırırsanız eğer, benim hiç akrobasi eğitimi almadığımı görürsünüz. Filipinler'deyken savaş sanatları öğrendim, ama inanın bana, rüyalarımda Muhafızlar'a kumanda ederken öğrendiğim hareketleri asla oradayken yapamazdım. Geri çekilin.”

Birbirlerine göz ucuyla bakıp sonra ihtiyatla geri çekildiler.

Thomas tek bir adım atarak kendini havaya fırlattı; tam bükülerek bir buçuk dönüşlük perende attı, ellerinin üzerine indi ve üç saniye kadar durduktan sonra tüm hareketi tersine doğru yaptı.

Odadakiler, az evvel sihirli bir gösteri izlemiş öğrenciler gibi Thomas'a bakakaldılar.

Thomas, “Belki bir tane daha,” dedi, “sadece emin olmanız için. Şu mektup açıcıyı alıp”—masanın üzerindeki pirinç bıçağı başıyla gösterdi—“bana atar mısınız? Mümkün olduğunca kuvvetli.”

“Hayır, bu kadarı yeter.” Başkan biraz utanmış görünüyordu. “İskalayıp duvara saplamak istemem.”

“Size izin vermem.”

“Sen meramını anlattın.”

Clarice, “Haydi Bob,” dedi. Thomas’a farklı bir ilgiyle bakıyordu. “Neden olmasın?”

“Sana öylece atayım mı yani?”

“Mümkün olduğunca hızlı. Güvenin bana, onunla beni yaralayabilmeniz mümkün değil. Bu ne üç metrelik orak ne de bronz kılıç. Neredeyse bir oyuncak sayılır.”

Başkan mektup açıcıyı aldı, sırtıarak izleyen Clarice’ye göz ucuyla baktı ve açıcıyı fırlattı. Blair daha önceden atletti ve açıcıyı da epey hızlı atmıştı.

Thomas göğsüne iki santim kala açıcıyı sapından yakaladı. Hiç titremeden sımsıkı tutuyordu.

“Görüyorsunuz, rüyalarımda öğrendiğim beceriler gerçek.” Mektup açıcıyı yerine attı. “Öğrendiğim bilgiler de gerçek. Ekibin başında benim olmam gerekiyor, çünkü Monique’ye ulaşabilecek tek insanın ben olmam kuvvetle muhtemel. Hemen yola çıkmam lazım.”

Kapı açıldı. Yüzü asık bir hâlde Phil Grant içeri girdi.

“Silahları sevk etmeye başlamak için yirmi dört saatimiz var. Şu anki varış yeri kuzey Fransa’daki Brest deniz üssü. Fransız hükümeti başka hiçbir seçeneği olmadığı için Svensson’la işbirliği yaptığını iddia ediyor. Bu meseleyle alakalı tüm haberleşmeler çok gizli tutulmalı. Medyanın haberi olmamalı. Bunu çözmek için çalışıyorlar ama bir çözüm bula-

na kadar işbirliği yapmamız hususunda ısrarlılar. Kısaca durum böyle.”

Thomas, “Yalan söylüyorlar,” dedi. Diğerleri ona baktı. Başkan, genelkurmay başkanına döndü. “Ron?”

“Büyük ihtimalle yalan söylüyorlar. Ancak aslında öyle ya da böyle, hiç fark etmez. Svensson bizzat Gaetan’la el ele tutuşmuşsa bile, gidip de Fransa’nın tepesine nükleer bomba atamayız ya, öyle değil mi?”

Başkan, masasının etrafından dolanarak sandalyesine çöktü. “Tamam, Thomas. Onların talep ettikleri silahların çıkarılıp nakliye edilmesini emrediyorum. Bir saat sonra genelkurmaydakilerle bir toplantım var. Kimse aksi yönde makul bir sav önermediği müddetçe, senin dediğini yapıyoruz.”

Başkan dirseklerini masaya dayayarak parmaklarını sinirli bir biçimde masaya vurdu. “Kimsé bu rüyalarla ilgili tek laf etmeyecek. Anlaşıldı mı? Buna sen de dâhilsin Thomas. Artık oyun yok. Bu ofisten benim verdiğim görev ve yetkiyle çıkıyorsun; kim sorarsa böyle diyeceksiniz.”

Thomas, “Tamam,” dedi.

“Phil, ona bir yetki ayarla. Mümkün olan en kısa zamanda onun Fort Bragg’da helikoptere gitmesini istiyorum. Neye ihtiyacın varsa vermelerini sağlayacağım. Endonezya’ya kadar uzun bir yolunuz var–ihtiyacın olan planları gerekiyorsa havada yaparsın. Ve eğer Svensson’un Cyclops’ta olduğu hususunda haklıysan, Beyaz Saray’ı sana devretmem işten bile değil.” Göz kırptı.

Thomas elini uzattı. “Ben Beyaz Saray’la ne yapacağımı

bilemem. Güveniniz için teşekkür ederim, Sayın Başkan.”

Robert Blair, Thomas’ın elini sıktı. “Güven gösterdiğimden emin değilim. Senin de belirtmiş olduğun gibi, şu anda seçeneklerimiz biraz kısıtlı. İsrail başbakanıyla az evvel bir telefon görüşmesi yaptım. Kabinesi şimdiden muhalefetle karşılaşmış. Ödün vermeyenler silahlarını sevk etmelerinin tek yolunun güdümlü roketlerini atmak olduğunu söylüyorlar. Başbakan da aynı fikirde olabilir.”

Thomas, “Öyleyse onları herhangi bir nükleer değiş tokuşun intihar olacağına dair ikna etmeniz gerekiyor,” dedi.

“Onların zihniyetine göre asıl silahsızlanma intihar olur. Boyun eğmek daha önce onları bir ızdırap dünyasına mahkûm etmişti—boyun eğmeyeceklerdir ve açıkçası ben onların boyun eğmeleri gerektiğinden de emin değilim. Ne yaparlarsa yapsınlar, Svensson’un İsraililere anti virüsü verme niyeti olduğundan şüpheliyim.”

Thomas, “Eğer virüs işimizi bitirmezse, savaş bitirebilir,” dedi. “Basına sızarsa da aynı şey olabilir. Ama siz zaten bunu biliyorsunuz.”

“Maalesef. Java’nın yakınındaki bir adada Raison Tü-rü’nün patlak vermesiyle ilgili bir hikâye uyduruyoruz. Bu birkaç gün dikkati dağıtacak kadar gürültü çıkarır. İşin içindeki diğer hükümetler bu meseleyi saklı tutmanın önemini anlıyorlar. Ama bunu uzun süre gizli tutmak mümkün değil; bu kadar çok insan işin içindeyken mümkün değil. Olsen’i bile hizada tutmak başlı başına bir iş olacak.”

Başkan gözleri kapalı hâlde, derin bir nefes alıp verdi.

“Dua edelim de sen Monique konusunda yanılmış olma.”

—

Thomas üstündekileri değiştirerek, kendini içinde daha rahat hissettiği kıyafetleri giydi—kargo pantolon ve düğmesi aşağıda siyah bir gömlek. Phil Grant, Thomas’ın ihtiyaç duyduğu her tür istihbaratı koordine etmek amacıyla tam teçhizatlı üç asistan göndermişti. Thomas hedef bölgenin üzerinden CIA’yle bir kez geçtikten sonra, bölgeyle ilgili verileri istedi. Kalın klasörü tekrar gözden geçirdi.

Phil, Manila’da yaşayan David Lunlow adında, İnanç Akademisi’ne gitmiş bir arkadaşı sayesinde, Endonezya adası olan Papua’yı biliyordu. David bu uzak adada bir misyoner çocuğu olarak büyümüştü. O zamanlar adı Irian Jaya’ydı ama ismini değiştirmenin Endonezya’dan bağımsızlığını kazanmasına yardımcı olabileceği gibi yanlış bir politik inanç yüzünden, ismini yakın zamanda Papua olarak değiştirmişti.

Papua yüzlerce Endonezya Adası arasında emsalsizdi. Açık ara en büyüğüydü. En az nüfusa sahip olan adaydı, çoğunlukla da kabilelerden ibaretti, bu kabileler yüzyıllar boyunca sayısız kâşifi yutmuş sahil bölgelerine, bataklıklara ve dağlara dağılmıştı. Adada yedi yüzden fazla dil konuşuluyordu. En büyük şehri Jayapura’ydı. Sahilin elli mil aşağısındaki küçük bir havaalanı, geniş bir alana yayılmış uyumsuz insan ve serüvenci topluluğunun hemen yanı başında yer alıyordu.

Eski Batı'dan pek farklı değildi yani. Öncelikli amaçları haksızlığa uğramışlara ve kayıp insanlara yeni bir yön vermek olan güçlü bir mülteci topluluğu vardı; yani misyonerler.

Sentani'den Cyclops'a gitmek ciple on beş dakika sürüyordu.

Thomas cengelle kaplı dağın haritalarını ve uydu görüntülerini inceledi. Thomas, Svensson'un böylesine uzak, ulaşılmaz bir yerde bir laboratuvar yapmayı nasıl başardığını tahmin bile edemiyordu ama adamın stratejisi mükemmeldi. Binlerce mil içinde gerçek bir asker ya da polis tehdidi yoktu. Dağın yukarılarında köyler ya da bilindiği kadarıyla ikamet eden insanlar yoktu. Ormanda yaşayan tuhaf bir adam dışında uzaklardan gelen bir helikopteri fark edebilecek birileri yoktu, ki onun da zaten böyle bir şeyi bildirmesi için bir nedeni ya da bildirebileceği bir makam yoktu.

Thomas haritayı açtı, aşağılarında uzanan bulutlara ana kapının arasından baktı. Huzurlu, bihaber. Otuz bin fit yukarıdayken, virüsün aşağıda dünyayı kırıp geçirdiği olgusu mantıksız görünüyordu.

“Efendim, başka bir şeye ihtiyacınız var mı?” Bu CIA'den Becky Masters'dı.

“Hayır. Teşekkür ederim.”

Thomas dikkatini kucağındaki verilere çevirdi, yavaşça planlar çizmeye başladı.

İki saat sonra yere inip Thomas'ı bir brifing odasına götürdüler. Thomas'ın eşlik edeceği komando takımının başında koyu tenli, siyah tulumlu ve ağzından çıkan birkaç sözle

bir adamın kafasını kopartabilecekmiş gibi duran Yüzbaşı Keith Johnson vardı. Bir selam çakıp Thomas'a, "Efendim," dedi ama velfecri okuyan gözleri onu ele veriyordu.

Thomas elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Yüzbaşı."

Adam elini biraz tereddüt ederek uzattı. Odada hepsi de çakı gibi, Orman Muhafızları'ndan dağlar kadar farklı yirmi kadar adam vardı. Ancak Thomas bu adamların çoğu durumunda ciddi hasar verebildiklerini bilecek kadar Discovery Channel izlemişti.

"Sizleri Bay Hunter'le tanıştırayım. Bu görevde ona sınırsız yetki verildi. Maaş çeklerinizi kimin imzaladığını unutmayın lütfen." Thomas, *siz hükümet için çalışıyorsunuz, yani bu mankafa film setinden çıkmış biri gibi görünse bile emirlerini yerine getirin demek istiyor*, diye düşündü.

Thomas, "Teşekkür ederim," dedi.

Yüzbaşı ise ona teşekkür etmeden oturdu. Thomas'ın talep etmiş olduğu Papua ile Cyclops'un bir haritası tepele-
rindeki projektörde görünüyordu. Odayı inceledi.

"Görevin genel parametrelerinin size verildiğini biliyorum ama ben de birkaç ayrıntıyı ilave etmek istiyorum." Haritaya doğru yürüdü. Kendisinin ve iki CIA harita okuyucusunun, Svensson'un kullanmış olabileceğini düşündüğü, dağdaki altı noktaya yaklaşma planını açıkladı.

Görevleri laboratuvarı imha etmek ya da Svensson'u veya orada olabilecek bir laboratuvar teknisyenini öldürmek değil, Monique de Raison'u kurtarmaktı. Bilakis bu hedefleri

canlı tutmak hayati önem taşıyordu. Patlayıcı kullanılamazdı. Laboratuvarda tutulan ya da orada çalışanların tuttukları ve-rilerin bütünlüğünü tehlikeye atacak şeyler yapılamazdı.

“Uçaktayken biraz uyumam gerekiyor,” dedi, “ancak Pasifik üzerindeyken, geri kalan şeyleri prova etmek için bol bol zamanımız olacak. Yüzbaşı, bazı değişiklikler yapmak isteyebilirsiniz. Adamlarınızı en iyi siz tanıyorsunuz ve adamlarınıza ben değil siz komuta edeceksiniz.”

Hiçbiri hatta yüzbaşı bile yerinden kıınıldamadı. Thomas, *bana nasıl tepki vereceklerini bilmiyorlar*, diye aklından geçirdi. Onları suçlamıyordu. İnsanların nasıl idare edeceklerini bildikleri türden bir adam değildi. Bu adamlar en başta emirlere uyarak eğitimini aldıkları şeyleri yapacaklardı, ama bu durumda Thomas'ın daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Thomas kuşkucular için şu aptalca numaraları yapmaya devam edemezdi. *Bakın arkadaşlar, ben neler yapabiliyorum*. Çok yakında haberler yayılacak ve ünü duyulacaktı ama şu anda bu şartlar altında, bu adamların öğrenecekleri bu bilginin onlara bir yararı dokunmayacaktı. Milyarların kaderinin kendi ellerinde olduğunu bilmiyorlardı. Virüs hakkında bilgileri yoktu. Önlerinde dikilen bu adamın başka bir dünyadan olduğunu bilmiyorlardı. Sözün gelişi.

Thomas onları bir yandan inceleyerek bir uçtan bir uca yürüdü. Başkan *numara yok* demişti. Pekâlâ, aslında bu bir numara değildi. Johnson'un yanında durdu.

“Çekinceleriniz varmış gibi duruyorsunuz, Yüzbaşı.”

Johnson bir şey söylemedi.

“Tamam. Öyleyse bunu yolumuzun üstünden kaldıralım ki yapmamız gerekenlere engel olmasın.” Koridorun aşağısına doğru yürürken gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

“Sizin çoğunuzdan daha ufak tefeğim. Özel Kuvvetler’den de değilim. Rütbem yok. Orduya bile mensup değilim. Öyleyse ben kimim?”

Thomas son düğmeyi de açtı.

“Ben tam burada, tam da şu anda, Yüzbaşı ve aranızdan beş kişiyle, çok ciddi bedensel zarar verme niyetiyle kavga etmeyi aklından geçiren biriyim.”

Koridorun sonunda durdu, onlara dikkatle bakarak geriye doğru yürümeye başladı.

“Küstahlık etmek istemiyorum; sadece böyle bir görev için ihtiyaç duyulan türde bir saygıyı kazanmak için normalde gereken kadar zamanım yok. Bahsé giren var mı?”

Bir yanıt gelmedi. Birkaç kişi sıkıntılı bir şekilde sırttı.

Thomas gömleğini beline kadar sıyırdı, tekrar karşısına geçti. Normal yaşlanma ve diğer fiziksel olaylar Thomas’ın iki realitesi arasında aktarılmamasına rağmen, kan aktarılıyordu. Yaralar da öyle. Aynı şekilde yaraların direkt etkileri de. Kara, kelimenin tam anlamıyla bir gecede onun vücudunda oluşan çarpıcı değişikliklerden dehşete düşüp yaralarını incelemişti. Yirmi üç yara izi vardı.

Thomas onların, göğsünde Güruh’un açtığı sayısız yara izini incelediklerini fark etti. Birkaç sırtıma hayranlığa dönüştü. Bazıları onu şöyle bir yoklamak istiyordu; bunu gözlerinden okuyabiliyordu. Bu cesaret verici bir işaretti. İşler

sarpa sardığında bu adamlara diğerlerinden daha fazla güvenebilirdi. Onlar bir yanıt veremedi, o devam etti.

“Güzel. Bu odanın duvarlarına kan bulaşmasını istemeyiz zaten. Bu görevi yönetmek için Birleşik Devletler Başkanı tarafından benim seçilmiş olmamın nedeni, hiçbir zaman bilemeyeceğiniz sebepler dolayısıyla benim başka hiç kimsenin sahip olmadığı özelliklere sahip olmamdır. Ancak şuna inanabilirsiniz: Bu görevin başarısı ya da başarısızlığı tüm dünyaya şok dalgaları gönderecektir. *Başarmalıyız*, bu yüzden siz de bana *güvenmelisiniz*. Anlaşıldı mı? Yüzbaşı?”

—

Yedi saat sonra Thomas, Johnson ve ekibi, küçük bir yatı batırmaya yetecek ileri teknoloji ürünü silahlarla birlikte gece Pasifik üzerinde uçuyorlardı. Uçak ses hızına oranla yedi hızında uçan, elektronik gözetleme araçlarıyla yüklü bir Globemaster C-17’ydi. Yolculuk toplam on saat sürecekti, uçuş esnasında da üç defa yakıt dolduracaklardı.

Adamlar hâlâ onu nasıl değerlendireceklerini bilemiyorlardı—büyük laflarla birkaç yara izi, iş başa düştüğünde beş para etmezdi. Doğrusu Thomas da onlardan emin değildi. Şu anda yanında Mikil veya William olması için neler vermezdi.

Yakında onlar kimin ne olduğunu öğreneceklerdi.

Thomas en arkadaki koltuğa uzanıp, kendini motorların yumuşak uğultusuna bıraktı. Rüyalara daldı.

14.

BÖLÜM

Qurong etini dağlayan acıya aldırmadan, yemek odasına fırtına gibi daldı. “Bana onun cesedini gösterin!”

Generali çoktan su fıçısından çıkarıp yere yatırmışlardı. Qurong bir an telaşlandı. Daha dün gece, öldürülmeden önce generalle birlikteydi. Bu korkunç cinayetdeki tek teselli generalin hayatına suyun değil de bıçağın son verdiğinin anlaşılması olmuştu.

“Bunu kim yaptı?” diye bağırdı. “Kim?”

Çadır eteği aniden açıldı ve askeri istihbaratın başı Woref içeri girdi. “Orman Muhafızları,” dedi.

Başka zaman olsa Qurong bu iddiayı hemen reddederdi. Orman Muhafızları’nın kendi karargâhına girmiş olma ihtimali çok çirkindi. Ancak Woref iddiayı sanki sağlam bir olguya dayanarak yapıyormuş gibi görünüyordu.

Yine de Qurong bunu hazmedemiyordu. “Nasıl?”

“Hizmetkârlardan birinden bir itiraf aldık. İki kişi onların yerine duvardan girmiş. Hizmetkâr onların Tarih Kitapları için geldiklerini söyledi.”

Bu ifşaat Qurong’un kanının yüzünden çekilmesine neden oldu. Sembolik kutsal emanetleri çok önemseddiği hâlde, şok olmasının asıl nedeni Kitaplar’ın tutulduğu yerdi. Dini neyse, ama hayatı bambaşka bir konuydu.

Qurong yatak odasına doğru uzun adımlarla gitti.

“Dahası var, efendim.” Woref onun ardından gitti. “Doğuda sadece üç mil ileride, Orman Muhafızları’nın küçük bir kampı olduğuna dair bir gözcümüzden duyum aldık.”

Demek ki doğruydı. Qurong avluya doğru yürüdü. “Dün gece nöbet tutan muhafızları boğun!” diye parladı.

İki sandık her zaman bulundukları yerde, altı şamdanla çevrelenmiş hâlde duruyordu. Qurong, Woref’e, “Açın,” dedi.

Bu küçük odaya daha önce çok az insan girmişti. Qurong, Woref’in de buraya daha önce geldiğinden şüpheliydi. Ama sandıkları oldukça iyi biliyordu; yaklaşık on yıl önce yapımlarından o sorumlu olmuştu. Kitaplar’ın geri kalanı—binlercesi—saklı tutuluyordu, ama Qurong hissedilebilir güçleri için olmasa bile, ona verdikleri gizem havası yüzünden bu iki sandığı yanından hiç ayırmıyordu.

İçlerinden hiçbirisi Kitaplar’ı okuyamıyordu—Kitaplar insanların okuyamadığı bir dilde yazılmış gibiydiler. Söylenkilere göre Orman İnsanları bunları kolayca okuyabiliyordu ama bu şapşal insanların bir uydurmasıydı. Daha Orman İnsanları’nın biri bile onları görmemişken, nasıl olur da onları

okuyabilirlerdi ki?

Woref iki yandaki şeritleri kontrol ederek, “Deri kesilmiş,” dedi. “Buradalarmış.”

Kapağı açtıkları anda Qurong yatak odasına birinin girdiğini anladı. Kitaplar’ın üzerindeki toz silinmişti.

Qurong perdeyi hızla yana çekip dışarı çıktı. Hava. Daha çok havaya ihtiyacı vardı.

“Ama beni öldürmediler.”

Woref, “Demek ki yalnızca Kitaplar’ın peşindelermiş,” dedi.

“Şimdi bizim elimizde olduklarını bildiklerine göre geri dönmeyi mi planlıyorlar acaba?”

“Ama neden bu kutsal emanetlerin peşinden gelsinler ki aslında...” Woref cümlesini bitirmedi.

Qurong, “Bu Thomas,” dedi. Evet, tabii ya! Yalnızca Thomas bu Kitaplar’a böylesine değer verirdi.

“Onuncu bölüğümüz güneyde—”

“Bu kampta şimdi kaç tane Muhafız var?”

“On kadar. Daha fazla değil.”

“Kanyonların güneyindeki onuncu bölüğe hemen haber salın. Bütün kaçış yollarını kapatsınlar. Ne kadar zamanda ulaşabilirler?”

“Bin adamın yola çıkması lazım. İki saat sürer.”

“Öyleyse biz de iki saatte harekete geçiyoruz. Şansımız yaver giderse, o köpeğin boynuna ilmeği geçirebiliriz.”

Woref, “Peki, eğer o Thomas ise, onu öldürmemiz ormanları ele geçirmemizi tehlikeye atar mı?”

Qurong, Woref'in sorusunu duymazdan geldi. Generalin ormanları ele geçirme hevesi sır değildi. Bu görevin tamamlanmasının ardından Woref, Qurong'un kızı Chelise'yle evlenebilecekti. Hepsinin bekleyen bir ödülü vardı, Woref'inki de karşılık görmeyen saplantısının objesi olacaktı. Ancak Qurong, Chelise'yi bu hayvana vermeyi icap ettiren bu anlaşmanın hikmetinden artık o kadar emin değildi.

Qurong, beyaz, pudramsı, nişasta ile öğütülmüş kireçtaşı karışımı olan morst leğenine doğru yürüdü, parmaklarını içine daldırdı ve yüzüne hafifçe vurdu. Bu şey deri yüzeyindeki terleri kurutarak biraz rahatlatıyordu. Ter de dâhil olmak üzere herhangi bir nem ağırlarını artırıyordu.

Ourong, "Güney Ormanı'ndaki ana ordu ne kadar zamanda bize yetişebilir?" diye sordu.

"Bugün. Birkaç saat içinde olabilir. Belki de Thomas buraya gelene kadar beklemeliyiz."

"Emirleri şimdi o mu veriyor? O bu planla ortaya çıkmış olabilir, ama en son hatırladığım kadarıyla hâlâ ben yetkiliydim."

"Evet, elbette ekselansları. Beni bağışlayın."

"Eğer Thomas'ı öldürebilsek, Orman İnsanları'nın planlarımızı öğrenme ihtimali daha da azalır. Ormanlarının uç noktasında duran dördüncü orduyu henüz bilmiyorlar. Onların ateş bombaları ancak dört yüz bin adama ulaşacak kadar uzağa gidebilir."

"Onların yetenekli başka liderleri var: Mikil, William. Ve bizim zannettiğimizden daha çok şey biliyor olabilirler."

“Hiçbiri Thomas’la kıyaslanamaz! Göreceksin, onsuz onlar mahvolurlar. Haberi ulaştırın: Yollarını kesin! Sanki biz çölün içlerine doğru gidiyormuşuz gibi, adamlarımızın geri kalanı karargâha girmeye başlasın. Yemin ediyorum, eğer Avcı’nın Thomas’ı onların arasındaysa, bu günün sonunda sağ çıkmayacak.”

—

Rüzgârla gelen yumuşak bir söz onu uyandırdı. Thomas nakliye uçağında uykuya dalmak üzereydi, ama aynı zamanda burada, bu çölde kulağına gelen bu sözlerle uyanıyordu.

“Hareket ediyorlar.”

Thomas doğruldu. Mikil tek bacağının üstüne çömelmişti.

“Bu bir savaş içtiması değil—atları topluyorlar. Benim tahminime göre çöle geri dönüyorlar.”

Thomas sürünerek kumulun tepesine ulaştı; William’den dürbünü alarak aşağıya baktı. Tüm karargâhı göremiyorlardı; karargâhın arka tarafı çöldeki hafif bir eğimin arkasına gizlenmişti. Ancak görebildiği kadarıyla, Serseriler yavaş yavaş arabalarını ve atlarını boşaltıyorlardı.

Rachelle koşarak tepeye geldi. “Thomas!”

Thomas yuvarlanıp sırtüstü gelerek doğruldu. “Rüya gördün mü?”

Rachelle sanki, *Burada olmaz*, der gibi göz ucuyla William’a baktı.

Thomas, “William, diğerlerine orduyu çölün içine kadar izleyeceğimizi, hazırlanmalarını söyle,” diye emretti.

“Efendim—”

Rachelle, “Onların peşinden nasıl gidersiniz?” diye sordu. “Toplantı iki gün sonra yapılacak!”

“Kitapları ele geçirmemiz gerekiyor!”

Rachelle yine göz ucuyla William’a baktı.

“William, diğerlerine söyle.”

“Rachelle haklı. Onları bir gün boyunca takip edersek bu bizim eve dönüşümüzü bir gün daha uzatacaktır. Toplantı’yı kaçıracağız.”

“Bu sümüklüböceklerin gittiği hızda gidersek kaçırmayız. Ve bence Elyon da, eğer onun düşmanlarını yok etmekle uğraşırsak bizim Toplantı’yı kaçırmamızı anlayışla karşılayacaktır.”

William, “Biz kitap çalışıyoruz, düşmanları yok etmiyoruz,” dedi.

“Düşmanı Kitaplar’la yok edeceğiz, kuş beyinli!”

“Nasıl?”

“Sen sadece diğerlerine söyle.”

William kumuldan aşağı koşmaya başladı.

Rachelle, “Ne oldu?” diye sordu.

Thomas, “Rüya gördün mü?” diye sordu.

“Hayır. Tarihle ilgili değil. Ama sen gördün. Ne oldu?”

Thomas ayağa kalktı. “Sen haklıydın. Endonezya’da Cyclops adında bir dağ var. Senin rüya görmeni sağlayan bir şey oldu.”

“Öyleyse Monique’nin peşinden mi gidiyorsun?”

“Şimdi yoldayız.”

“Öyleyse Tarih Kitapları’nın peşini bırak. Bu çok tehlikeli! Monique’nin yardımıyla virüsü durdurabilirsin.”

“Peki, ya Monique’yi kurtaramazsak? Ya o virüsü durduramazsa? Kitaplar bize Svensson’a engel olmamızı sağlayacak bilgileri verebilir! Diğerleri bunu anlayamaz, ama sen anlamak zorundasın.”

Rachelle kumuldan aşağı inmeye başladı, Thomas da ona yetişmek için hızlandı.

“Rachelle, lütfen, dinle beni. Geri dönmek zorundasın. Sizi güvenle geri götürmeleri için iki adamımı Suzan’la birlikte yanınıza—”

“Peki, sen çölde hayatını tehlikeye atıyorken ben neden gitmek zorundayım ki?”

“Çünkü burada dışarıda sana bir şey olursa, Monique ölebilir! Anlamıyor musun? Sana gelebilecek bir zararı göze alamayız. Hem sonra çocuklarımız ne olacak?”

“Peki, ya sen Thomas? Sana bir şey olursa Monique’ye, bana, ormana ya da dünyaya ne olacak? Çocuklarımız emin ellerde; bana patronluk taslama.”

Thomas, Rachelle’nin kolunu yakalayıp onu döndürdü. “Dinle beni!”

Rachelle yutkundu, Thomas’ın omzunun üzerinden ufka gözünü dikti.

“Seni kendi hayatımdan bile daha çok seviyorum,” dedi. “On beş yıldır bu canavarlarla savaşıyorum. Bana hiçbir şey

olmayacak, yemin ederim. Burada olmayacak. Beni endişelendiren orası. Virüse engel olmak zorundayız, bunun için de Tarih Kitapları'na ihtiyacımız var.”

Rachelle'nin gözleri soluyordu. Dün gece yıkanmıştı, fakat sadece bir çaput ve mataradaki biraz suyla.

“Lütfen aşkım. Sana yalvarıyorum.”

Rachelle bir of çekip gözlerini kapadı.

Thomas, “Haklı olduğumu biliyorsun,” dedi.

“Tamam. Ama bana hastalığın seni ele geçirmesine izin vermeyeceğine söz ver.”

“Fazla suyunu bana bırak.”

“Bırakacağım.”

Seslerini çıkarmadan öylece durdular. Diğerleri kumulun tepesine meraklı bakışlar atıyordu.

Rachelle öne eğilip hafifçe Thomas'ın yanağından öptü. “Lütfen Toplantı'ya zamanında gel.”

“Geleceğim.”

Rachelle dönüp atına doğru yürüdü.

—

Thomas kumulun tepesine uzanmış, geri kalan yedi adamıyla birlikte aşağısını izliyordu. Atları, artan sıcaklık altında sabırsızca onları bekliyorlardı. İki saat önce yanlarından ayrılan dört kişiden cesaret edebildikleri kadar çok su almışlardı, dikkatli olurlarsa bu su onları iki gün daha ayakta tutmaya yeterdi. William ve Suzan, Rachelle ile birlikte geri

dönmüşlerdi.

Mikil, “Bu benim hayal gücümün bir ürünü mü, yoksa yavaş mı hareket ediyorlar?” diye sordu.

İçlerinden biri, “Onlar Serseri. Ne bekliyorsun ki?” diye sordu.

Mikil, “Bu yükleri yarı yarıya azaltırlarsa iki misli daha hızlı gidebilirler,” dedi. “Bu kadar yavaş yürümelerine şaşmamak lazım.”

Thomas ufka dikkatle baktı. Sağ taraflarında yüksek bir tepe vardı. Bu tepenin epey ilerisinde, Justin’in Serseriler’le barış yapılmasına aracılık ederek Jamous’u kurtardığı Güney Ormanı uzanıyordu.

Bir gece önce duyduğu sözler Thomas’ın zihninde yankılanıyordu. Qurong, *Barıştan söz edeceğiz ve onlar da bizi dinleyecekler, çünkü dinlemek zorundalar*, demişti. *Onun vasıtasıyla ihaneti sahneye koyduğumuzda ise artık çok geç olacak.*

O kimdi peki? Martyn mi? Hayır, Qurong o sırada, şu anda ölü olan generalle konuşuyordu. Belki de Justin’di, ama Thomas bunu kabullenemiyordu. Teğmeni kontrolünü kaybetmiş olabilirdi ama kendi insanlarına karşı asla komplo kurmazdı.

Yoksa kurar mıydı?

“Efendim, bazı hareketlenmeler var.”

Thomas tekrar tepenin aşağısına odaklandı. Uzaktaki tepede bir sıra at ortaya çıkmış, onlara doğru geliyordu.

Sonra bir tane daha.

Hayır, sadece iki sıra atlı değildi. En azından bir bölük dörtnala onlara doğru geliyordu. Thomas adalelerinin gerildiğini hissetti.

“Efendim...”

“Biliyorlar,” dedi. “Burada olduğumuzu biliyorlar!”

Mikil, “Öyleyse gidelim,” dedi. “Onları ter bile dökmeden geride bırakabiliriz.”

“Ya Kitaplar ne olacak?”

Mikil, “Bence şu anda Kitaplar tarih oldu,” dedi. “Sözcük oyunu yapmak gibi bir niyetim yoktu.”

“Efendim, arkamızdalar!”

Bu sözler sıranın sonundaki Muhafız’dan gelmişti. Thomas geriye döndü. Şimdi başka bir at sırası, onlarla orman arasında, doğudaki kumulların tepesine yaklaşıyordu. En az bin tane vardı.

Bu bir tuzaktı.

Thomas tepeden aşağı hızla koşturdu. “Kuzeye, çabuk olun!”

Atına ilk ulaşan o oldu, eyer kayışını kavradı ve daha eyere yerleşmeden atını mahmuzladı. “Hiyaa!”

Hayvan fırladı. Arkasında diğer atlar burunlarından soluyarak, kumların üzerinde gümbür gümbür ilerlemeye başladılar.

Sol taraflarındaki ordu şimdi iyice görüş alanına girmişti. Ordu Thomas’ın ilk tahmininden daha ilerilere uzanıyordu. Onlar karargâhın boşalmasını izlerken Güruh arkadan dolanmıştı. Ya da daha kötüsü, bu ordu doğu veya güneyde ka-

rargâh kurmuş, sonra da bir araya toplanmışlardı.

Şimdi de doğu ve batıdan kuşatıyorlardı. Güruh muhakak onların tuzaktan kurtulmak için atlarını kuzeye süreceklərini biliyordu. Tabii—

Thomas hemen önündeki savaşçılarını gördü. Kaç taneydiler? Sayılamayacak kadar çoklardı, kaçış yollarını kesiyorlardı.

Thomas atının dizginlerini çektiğinde, atı sendeleyerek dimdik şaha kalktı. Adamlarından üçü hızla yanından geçip gitti.

“Geriye!”

Güruh’u görüp durdular.

Thomas atını hızla geriye döndürdü. “Güneye!”

Ancak Thomas görmekten korktuğu şeyi gördüğünde, rüzgâr daha yeni yüzüne çarpmıştı. Güneydeki kumullar şimdi başka bir bölükle kabarmıştı.

Soluna döndü, arkasına gizlendikleri kumula doğru atını sürdü. Körü körüne kaçmanın bir anlamı yoktu. Neler olup bittiğini görmek zorundaydı, bunun için de yükseğe çıkması gerekiyordu.

Atlarını tepeye çıkardılar. Buradan içinde bulundukları zor durum açık açık görülüyordu. Serseriler her yönden onlara doğru gümbür gümbür geliyorlardı. Thomas saflarında bir açık görme umuduyla atını döndürdü, ama ne zaman bir açık görse hemen kapanıyordu.

Qurong onları kurnazlıkla alt etmişti.

Thomas hemen bir durum değerlendirmesi yaptı. Şim-

diye kadar paniğe yol açacak çok çıkmaza düşmüş, yenilgi addedilecek çok savaşa girmişti. Ama daha önce hiç birçok adama karşı sekiz kişi kalmamıştı.

Oradan dövüşerek çıkmaları mümkün değildi. Mikil kılıcını çekmişti ama bu bir kılıç meselesi değildi. Onları bir akıl yenilgiye uğratmıştı ve onlar da ancak kendi akıllarıyla galip gelebilirlerdi.

Bu düşünceler Thomas'a sanki bir dalga gibi çarpmıştı.

Ancak ardından önemli düşünceler—akılcı bir eylem planı önerenler—gelmedi. Deniz sessizleşmişti.

Şimdi artık ona rüyaları bile yardımcı olamazdı. Onu bayıltabilirler, o da rüya görebilirdi; sonra onu birkaç saniye içinde uyandırabilirlerdi ama nereye kadar?

Rachelle'nin uyarı sözleri kulağında nazikçe çınılıyordu. Rachelle yumuşak bir ses tonuyla konuşmamıştı ama şu anda Rachelle'yle ilgili hangi düşünce olursa olsun, bu düşünce ancak nazik olabilirdi.

Çok özür dilerim, aşkım.

Tuniğinin altına, beline sıkıca bağlamış olduğu kitaba dokundu. Belki bunu zaman kazanmak için koz olarak kullanabilirdi. Nereye kadar olacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ama bir şeyler yapmak zorundaydı. Thomas kitabı birden hızla çekerek başının üstüne kaldırdı. Üzengilerinin üstünde ayağa kalktı, gökyüzüne doğru haykırdı.

“Tarih Kitapları! Elimde bir Tarih Kitabı var!”

Güruh etkilenmiş benzemiyordu. Elbette, daha Thomas'ı duymamışlardı.

Dizginlerini bıraktı, dizlerini ata bastırarak ayağa kalktı ve adamlarının etrafında küçük bir daire çizerek dörtnala sürdü; sağ elinin parmakları arasında tuttuğu kitabı havaya kaldırmıştı.

“Kitaplar benim elimde! Elimde bir Tarih Kitabı var!” diye bağırdı.

Savaşçılardan oluşan çember, onları kuşatan kumullara ulaştığında durdu. En az beş bin kişilerdi; muazzam bir daire hâlinde, terli atların üstünde duruyorlardı. Kumlar adamlara dönüştü. Serseriler’e.

Belki de onların tereddüdünün nedeni, yalnızca kimin ölmek kimin yaşamak istediği gibi basit bir meseleydi. Orman Muhafızları’na ulaşan ilk birkaçının öleceğini biliyorlardı. Belki de Avcı’nın Thomas’ı ile savaşçılarının hakkından gelmeden önce yüzlercesi ölecekti.

Şüphesiz onun hakkından geleceklerdi. Bu sahneyi gören bir tek insan bile nihai akıbetten şüphe edemezdi.

Thomas onlara var gücüyle bağırdı. “Benim adım Avcı’nın Thomas’ı, elimde lideriniz Qurong’un kutsadığı Tarih Kitapları var! Benim güçlerimi sınayacak adama meydan okuyorum!”

Yüzden fazla adam atlarıyla birlikte saflardan ayrılarak yavaşça yaklaştı. Suikastçıların taktığı kırmızı kuşaktan kuşanmışlardı. Bunlar Thomas’ın canını almak için kendi canlarını vermeye yemin etmiş adamlardı. Muhafızlar’ın arasında bunların savaşta katledilmiş adamların yakınları olduğuna dair söylentiler vardı.

Mikil, “İşe yaramıyor,” dedi.

Thomas, “Sakin ol,” diye mırıldandı. “Bunları hallederiz.”

“Bunları mı? Ama çok fazla adam var!”

“Sakin ol!”

Ancak Thomas’ın kendi kalbi bu emri dinlemedi, normal sakın ritminden çok daha fazla hızlandı.

Bir boru sesi havayı yardı. Atlardan oluşan çember durdu. Boru sesi tekrar duyuldu; uzun ve tiz. Thomas sesin kaynağına, Güney’e doğru baktı.

Orada, en yüksek tepenin üstünde, iki süvari açık renkli atlarının üstünde duruyordu. Sol taraftaki bir Serseri’ydi. Thomas bu mesafeden ancak bu kadarını görebiliyordu.

Diğer atlı, tuniğine bakılacak olursa bir Orman Sakini’ydi.

Mikil, “Bu o!” dedi.

“Kim?”

“Justin.” Mikil yere tükürdü.

Yine uzun uzun boru çaldı. Thomas, Serseri’nin hemen arkasında üçüncü bir atlının olduğunu gördü. Boruyu çalan oydu.

Orman Sakini aniden tepeden aşağı, Güruh’a doğru hızla inmeye başladı. Onun geçmesi için saflar ayrılmaya başladı. Güruh sık sık çeşitli borularla haberleşirdi ve bu çalış da sığınma gibi bir şeyi gösteriyor olmalıydı.

Atlı, Serseriler’e bakmadan hızla atını aralarından sürdü. Thomas, Mikil’in tahmininin doğru olduğunu fark etti-

ğinde, atlı hâlâ yüz metre uzakta, Güruh ordusunun içindeydi. Adamın zarif, öne doğru eğilmiş sürüş tarzını karıştırması mümkün değildi.

Bu hakikaten de Güney'in Justin'iydi.

Justin kumulun tepesine çıktı, on beş metre uzakta dizginleri çekerek durdu. Uzunca bir süre onlara öylece baktı. Mikil, Thomas'ın sağ tarafında sert sert bakıyordu. Adamlarının geri kalanı Thomas'ın arkasında yerlerinde duruyorlardı.

Justin, “Merhaba, Thomas,” dedi. “Görüşmeyeli uzun zaman oldu.”

“İki yıl oldu.”

“Evet, haklısın. İyi görünüyorsun.”

Thomas, “Aslına bakarsan, gölde yüzsem fena olmazdı,” dedi.

Justin kıkırdadı. “Hepimiz yüzsek iyi olmaz mıydı?”

Thomas, “Senin şu arkadaşların da dâhil mi?” diye sordu.

Justin kafasını çevirip Serseri ordusuna baktı. “Özellikle onlar. Bu kokuya alışmam mümkün değil.”

Mikil, “Bence koku onlar kadar senden de geliyor olabilir,” dedi.

Justin delici yeşil gözleriyle ona dik dik baktı. Yeni yıkanmış gibi görünüyordu.

En sonunda, “Gördüğüm kadarıyla burada başınızı birazcık belaya sokmuşsunuz,” dedi.

Thomas kaşlarını çattı. “Kavrayışın çok güçlü.”

Mikil, “Senin yardımına ihtiyacımız yok,” dedi.

“Mikil!”

Justin gülümsedi. “Belki de yaklaşımını değiştirsen iyi olacak. Demek istediğim, ben bu işin ruhunu seviyorum. Şeytan diyor ki; sen de katıl, onlarla birlikte savaş.”

Gözlerinde insana güven telkin eden bir ışıltı vardı. Bu Thomas’ın onu iki yıl önce ikinci adamı olarak seçmesinin nedenlerinden biriydi.

Justin, “Hiç son günlerde Güruh ordusunun ne kadar büyüdüğünü fark ettiniz mi?” diye sordu.

“Onlar sayıca her zaman üstündü zaten.”

“Evet, öyleydi. Ama bu senin kazanabileceğin bir savaş değil, Thomas. Bu şekilde olmaz. Kılıçla olmaz.”

“Ne ile olur peki? Bir gülümsemeyle mi?”

“Sevgiyle.”

“Biz seviyoruz, Justin. Bu canavarları geldikleri Hades’e geri göndererek, eşlerimizi ve çocuklarımızı sevmeye devam ediyoruz.”

Justin, “Onların cehennemden geldiklerini bilmiyordum,” dedi. “Her zaman onları Elyon’un yarattığını zannediyordum. Senin gibi.”

“Shataikiler de öyle. Onları da yatağımıza almamızı mı öneriyorsun?”

Justin, “Çoğunuz zaten aldınız,” dedi. “Korkarım yarasalar ağaçları terk edip kalplerinize yerleşti.”

Mikil böyle bir küfrü kaldırabilecek birisi değildi ama Thomas ne istediğini açıkça belirtmişti, o yüzden Mikil, Jus-

tin'le değil de onunla konuştu. "Efendim, burada oturup da bu zehirli lafları dinleyemeyiz. O onlarla beraber."

"Evet, Mikil, bu sözlerin senin gibi dindar birine ne kadar battığını biliyorum." Hepsi de Mikil'in sadece işine geldiği zaman dindar olduğunu biliyordu. Mikil elbette yıkanıyor ve ayinleri takip ediyordu, ama o aslında gölde yüzmek-tense savaş planı yapmayı tercih ederdi.

Mikil burnundan soluyordu.

Justin, "Bir deyiş vardı," dedi. "Güruh'un kopardığı bir kafaya karşılık onların on kafasını kopar, öyle değil miydi? Adaletin terazisi böyleydi. Bir Serseri'yle ekmeğini paylaştığın günler de gelecek, Thomas."

Thomas'ın arkasında biri öksürdü. Justin açıkça hayal görüyordu. Thomas bile elinde olmadan hafifçe gülümsedi.

"Mikil haklı. Sen buraya bize yardım eli uzatmaya mı, yoksa bizi yeni dinine döndürmeye mi geldin?"

"Din mi? Büyük Macera'yla ilgili sorun, onun artık bir din hâline gelmiş olmasıdır. Yarasaları dinlediğinde ne olduğunu biliyorsun? Her şeyi mahvediyorlar. Önce renkli ormanları şimdi de gölleri."

Thomas'ın boynundan aşağı bir ateş yayıldı. Büyük Macera'nın aleyhinde konuşmak küfürdü! "Konuşacağın kadar konuştun sen. Ya bize yardım et ya da çek git."

Justin gözlerini Thomas'ın elindeki kitaba dikti. "Tarih Kitapları. İnsanoğlunun en iyi ve en kötöleri. Yaratma ve yok etme gücü. Ne yaparsan yap, sakın kitabı kaybetme. Yanlış ellerde biraz soruna yol açabilir."

“İçi boş.”

Justin başını bir kez yavaşça salladı. “Kendine iyi bak, Thomas. Toplantı’da görüşürüz.”

Sonra atını döndürdü, Serseriler’in yanından dörtnala geçti; yüksek kumula tırmanarak Çöl Sakini’nin yanında durdu.

Bir boru uzun uzun iki kez çaldı. Bu, geri çekilme çağrısıydı. Önce Güruh’tan hiç kimse yerinden kımıldamadı. Suikastçıların kafası karışmış gibi görünüyordu, bir homurtu sesi kumların üzerinden yuvarlandı.

Boru bu sefer daha kuvvetle iki kez daha çaldı.

Serseriler’in bunun gibi bir emre itaatsizliklerinin cezası anında infazdı. Geldikleri yönde topluca geri çekildiler.

Çöl boşalırken Thomas dili tutulmuş hâlde onları seyrediyordu.

Sonra hepsi de gittiler.

Kurtulmaları öylesine hızlı öylesine az tantanayla gerçekleşmişti ki neredeyse gerçek gibi bile gelmiyordu.

Thomas, Justin’e bakmak için eyerinde büküldü.

Tepe boştu.

Mikil yere tükürdü. “Onu öldürebilirdim—”

“Sus! Bir kelime daha etme, Mikil. Hayatın az önce bağışlandı.”

“Ne pahasına?”

Thomas’ın verecek bir cevabı yoktu.

15.

BÖLÜM

Cyclops.

Gizli harekât söz konusu değildi. Dağa ulaşan bir geçit bulmak amacıyla cengeli taramak için bir haftaları yoktu. Elllerinde olan ise, ısı gibi şüpheli anormallikleri açığa çıkarmak için Cyclops'un bitki örtüsünü elektronik olarak tarayacak kızılötesi teknolojiydi.

C-17'yi Sentani Havaalanı'nda indirmişler, tekrar yakıt almışlar ve sahilin üzerinde karaltı gibi görünen dağı incelemek için gökyüzüne hemen tekrar tırmanmışlardı. Hava tahminine göre hava açıktı, rüzgâr düşük hızdan esiyordu ve ekip de Pasifik üzerindeki uçuşta uykusunu iyi almıştı.

Yine de Thomas endişesini yatıştıramıyordu. Ya yanılıyorsa? Ya Rachelle yanılmışsa?

Şimdi yeni bir şey işleri daha da karıştırıyordu: Rüyasında Tarih Kitapları'nı almayı başaramamıştı. İçinde boş

sayfalar olan bir kitap hariç, kitaplar hâlâ Qurong'un elindeydi. Rüyalarından öğrendiği tek yararlı bilgi, Rachelle'nin Monique'nin burada, bu dağda olduğunu iddia etmesi olmuştu.

Nakliye uçağı dağın arka tarafını ve ağaçları uzun daireler hâlinde tarayarak alçaktan uçuyordu. Yüzbaşı Keith Johnson pilot kabininden çıkıp da tüm o kamuflajlı ekipmanlarıyla ona doğru yaklaştığında, çizgi romandan fırlamış gibi görünüyordu: Sağ gözünün üzerindeki bir vizör vasıtasıyla, dört tim liderinin etrafını görüntüleyebilmesini sağlayan, bir haberleşme cihazı takılı bir kask. Paraşüt. Sırt çantası. İki el bombası. Mikil'in karşılığında en iyi atını seve seve verebileceği parlak yeşil saplı bir bıçak.

Diğerleri aynı görünüyordu. Sadece Thomas baştan aşağı yenilenmişti. Kamuflajlı paraşütçü tulumu, bıçak, telsiz, kullanmaya niyetinin olmadığı bir suikast tüfeği ve kullanmaktan başka bir seçeneğinin olmadığı bir paraşüt.

Yüzbaşı dizinin üstüne çökerek, "İlk taramayı tamamladık," dedi. "Henüz bir şey bulamadık. Diğer tarafı aramamız gerektiğinden emin misiniz?"

"Evet, bu tarafı arayacağız."

"Öyleyse operatör alçalmak istiyor. Ancak o zaman da biliyorsunuz ki aşağıda birileri varsa eğer bizi duyacaktır. Bu şeyin sesi sanki yukarıda birileri çılgınca koşuyormuş gibi çıkıyor."

Thomas kaskını çıkardı, parmaklarını nemli saçları arasından geçirdi. "Başka bir seçeneğiniz var mı?"

Havadayken bir sürü senaryo üzerinden geçmişlerdi.

Thomas kendi görüşlerini öne sürmüştü ama elektronik gözetleme söz konusu olduğunda, açıkça onların liginin dışındaydı. İşi onlara bırakmıştı.

“Yok. Sizin verdiğiniz zamanda yok. Fakat size söylemek zorundayım, eğer onlar aşağıdalarsa dikkat kesilmişlerdir.”

“Onların bizi bulmaları daha iyi olabilir. Şanslıysak onların elini zorlarız. Kendilerini göstermeden buradan ayrılmazlar.”

Yüzbaşı ona dikkatle baktı, sonra başını salladı. “Burada çok fazla oyalandığımızı söylemeden geçemeyeceğim. Bu benim ilk tercihim olmazdı.”

“Tehlikenin farkındayım yüzbaşı, ama senin daha iyi hissetmeni sağlayacaksa şunu söyleyeyim, başkan eğer Monique de Raison’un kurtarılmasını hızlandıracaklarını düşünseydi, bütün 101. bölüğü gönderirdi. Uçağı biraz daha alçalalım.”

—

Hunter’in hakkından gelmek için Fransız gizli polisini kullanmayı Armand Fortier istemişti. Gizli polisin başkanı Carlos’u direkt aramıştı. Üç yüzden fazla ajanı bu işe vermişlerdi. Hepsine de, Hunter’i derhâl Fransa’ya götürme ya da bunu başaramazlarsa öldürme emri verilmişti. Hâlihazırda Birleşik Devletler’deki geniş bir muhbir ağını harekete geçirmişler; adamın Fort Bragg’a uçtuğunu, sonra da ortadan kay-

bolduğunu öğrenmişlerdi.

Carlos, *Üç olasılık var*, diye aklından geçirdi. *Bir, hâlâ Fort Bragg'da bulunuyor, dikkatleri üzerine çekmemeye çalışıyordu. İki, direkt Fortier'in hakkından gelmek için Fransa'ya doğru yola koyulmuştu. Üç, buraya, Endonezya'ya doğru yola çıkmıştı.*

Carlos yaklaşan nakliye uçağına dürbünle baktığında doğru tahminde bulunduğunu anladı. Hunter'in uçakta olduğuna hiç şüphe yoktu.

Şu anda bu adam Svensson'un bile beceremediği kadar cesaretini kırıyordu. Hunter üç defa mucizevî bir biçimde elinden kurtulmuştu. Hayır, bu tam olarak doğru değildi: Thomas iki defa ölümcül vaziyette yaralanmış, sonra gözle görülür biçimde iyileşmiş, bir kez de elinden kayıp gitmişti—son kez karşılaştıklarında.

Mesele onun sadece dokuz canlı olması değildi. Hunter üstüne vazife olmayan şeyleri de biliyor gibiydi.

Doğru, söylentilere göre Raison Tüürü'nü ilk kez adamın rüyalarından öğrenmişlerdi. Fakat Carlos yanılmıyorsa, adam hâlâ rüyalarından bir şeyler öğreniyordu. Uçak şimdi yaklaşmıştı, kızılötesi tarayıcılarının olması hiç şüphesiz yeterince kanıt teşkil ediyordu. Fransızlar Birleşik Devletler'de Hunter'in izini sürerlerken, Carlos buraya dönmeyi tercih etmişti, çünkü adamın eninde sonunda buraya geleceğinden emindi. Monique için gelecekti.

“Kaç kez oldu?” Svensson'un sesi telsizden hışırtılı geliyordu.

Carlos mikrofonun düğmesine bastı. “Yedi. Bu defa daha alçaktan geliyorlar.”

Parazitlenme oldu.

“Bizi nasıl buldular?”

“Dediğim gibi, adam virüsü, anti virüsü biliyordu, şimdi de nerede olduğumuzu biliyor. Bu adam bir hayalet.”

“Öyleyse hayaletini muhabbet için getirmenin zamanıdır. Uçağın düşmesi onu öldürmez mi dersin?”

“Zannetmiyorum. Diğerlerini öldürür belki ama Hunter’e bir şey olmaz.”

“Öyleyse uçağı düşür. Başka hayatta kalan olmasın.”

“Burayı tahliye mi edeceğiz?”

“Gece, ortalık karardığında. Fortier bu adamın Fransa’ya götürülmesini istiyor.”

“Anlaşıldı.”

Carlos, vücut sıcaklığını asgaride tutan korunaklı kafesten çıktı, modifiye edilmiş Stinger fırlatıcısını omzuna aldı ve güdümlü roketi yerleştirdi. Direkt bir atış nakliye uçağını ikiye bölerdi. Hunter’in sağ kalacağından emin değildi elbette, ama bu seve seve göze alacağı hatta almaya hevesli olduğu bir kumardı. Carlos’un içindeki küçük bir parçadan daha fazlası Hunter’in bu imkânsız yeteneği hakkında yanılmış olmayı istiyordu. Ölmesi daha iyi olurdu.

Carlos uçağın vadinin uzak ucundan dönüp ona yönelmesini bekledi. Svensson üssünü dağın ortasına gömmüştü. Uçak göz hizasında ona yaklaşıyordu. Onu bu defa göreceklerdi. Tek bir atış yapacaktı.

İhtiyacı olan tek şey buydu.

—

“İrtibat kurun, iki-dokuz-sıfır.”

Thomas uçağın uğultusu arasında elektronik operatörünün sesini duydu. Eğildi, camdan dışarı baktı.

“Temas kurun, bir—”

“Geliyor! Geliyor!”

Uyarı pilot kabininden gelir gelmez, Thomas camdan, hızla gelen roketi gördü.

Öyleyse haklıydı. Monique buradaydı.

Aynı zamanda ölümün gözünün içine bakıyordu.

Thomas koltuğunun kolunu kavradı. C-17 roketten uzağa keskin bir dönüş yaptı.

“Karşı önlemler mevzilendi.” Jet yükselmek için uğuldarken, dört adet Pratt Whitney motorunun ani gürültüsü pilotun sesini yuttu.

İçlerinden biri, “Vuracak!” diye bağırdı.

Kısa bir an için, daha önce ölümle yüz yüze gelmiş ama bu koşullarda gelmemiş, yirmi adamın gözlerinde panik belirdi. Bu savaş başlamadan bitebilirdi.

Küt!

Pilot kabininin hemen arkasındaki gövde muazzam bir alevle patladı. Çıplak teni yakacak kadar sıcak bir ısı topu geriye doğru kabin boyunca yuvarlandı.

Isı Thomas’a vurmadan, Thomas kafasını indirdi. Bir

uğultu onu yuttu. Sıcak hava. Sonra soğuk hava. Birisi çığlık atıyordu.

Her şey o kadar hızlı cereyan etmişti ki Thomas'ın bir tepki vermesi gerekmemiştir. Bir füzenin onları vurduğunu biliyordu, ama bunun ne anlama geldiğini şu anda anlayamıyordu.

Gözleri birden açıldı. C-17 sağ tarafında havada süzülüyordu, hemen kanatların önünden ve kuyruktan üç parçaya ayrılmıştı. Orta bölüm hâlâ tam güç altındaydı, burun ve kuyruk bölümlerinin yanından uğuldayarak geçti.

Thomas koltuğuna bağlı vaziyette havada asılı kalmıştı. Düşmüyordu galiba, henüz değil. Uçaktan fırlamıştı, belki de açıkta kalan kuyruktan çıkmıştı; şimdi de havada yüzüyordu.

Ancak altındaki ağaçlar üç bin fitten daha az bir mesafedeydi ve havada yüzmesi uzun sürmeyecekti—

O anda zaten düşmekte olduğunu fark etti. Bir kaya gibi.

Duyduğu panik hissi üç saniye boyunca donup kalmasına neden oldu. Sağ tarafındaki bir gürleme sesi onu paniğinden çekip çıkardı. Ana gövdenin tam güç altında vadiye çarptığı yerden yağlı bir ateş kulesi yükseliyordu. Böyle bir çarpmadan kimsenin sağ kurtulması mümkün değildi.

Thomas koltuğunda dönünce koltuk da onunla beraber döndü. Kolan takımı salıverme tertibatını kavradı, düğmesine basarak tertibatı açtı; metal çerçevenin görelî güvenliği içinde kalma içgüdüleriyle mücadele ederek, sağ tarafına doğru yuvarlandı.

İki bin fit.

Koltuk rüzgâra yakalanıp yanından uçarak geçti. Şimdi koltuksuz serbest düşüyordu. Daha önce bir kez bungee kulesinden atlamıştı ama bugüne kadar paraşütle atlamak şöyle dursun, hiç paraşüt bile takmamıştı.

Uçağın burun ve kuyruk bölümleri karşı dağın yama-cındaki ağaçların arasına düştü. Patlama olmadı.

Bin fit.

Paraşüt ipini kavrayarak hızla çekti. Paraşüt pat diye gökyüzüne doğru uzandı ve birden açıldı. Kemer onu kuvvetle çekiyordu. Thomas soluk soluğa kalmıştı, kavurucu havayı ciğerlerine çekti. Kaskı bir yerlerde kafasından fırlayıp gitmişti.

Yeşil örtü ayaklarına hızla yaklaşıyordu. Bir şey yüksek sesle çatırdadığında, ilk başta bacağının kırılmış olabileceğini düşündü ama yan tarafında bir dalın aşağı doğru kırıldığını gördü. Bir dal koparmıştı.

Yapraklar görüş alanını bulandırıyor, toprağı tam göremiyordu. Botları aşağıda katı bir yüzeye çarptığında sertçe yuvarlandı. Epeyce sertçe. Büyük bir ağaca çarptı, ağacın dışarıda kalan uzun kökleri onu yere yıktı. Soluk soluğa kalmış, neredeyse kendinden geçmişti.

Kuşlar acı acı bağırdılar. Bir papağan. Hayır, bu bir kuştı; sesini nerede olsa tanırdı. Uzun gagalı siyah kuş yakınlardaki bir ağacın tepesine konmuş, bu ani işgali protesto ediyordu.

Yaşıyorum.

İnledi, güçlükle nefes aldı. Bacaklarını hareket ettirdi.

Tek parça gibi görünüyorlardı. Ya sahiden bilincini kaybetmiş ve  le geri dönmüşse?

Kendini zorlayarak ayağa kalktı. Kafası yavaş yavaş yerine geliyordu. Otuz metre ileride çağıldayan bir derenin etrafındaki bitki örtüsü kamış ve alılıklardan ibaretti. Sağ tarafındaki kıyıda kocaman bir kütük uzanıyordu.

Thomas ayağa kalktı, paraşüt teçhizatını açtı; hızla kemiklerini yokladı. Berelenmeler vardı ama bunun haricinde sağlamdı. Tek silahı, beline bağladığı av bıağıydı.

Duman vadinin birkaç mil yukarısına doğru fokurduyordu. Belindeki telsizi kavradı, ses düğmesini açtı.

“Cevap ver. Cevap ver. Birisi cevap versin.”

Hoparlörden tıslama sesi geliyordu. Tekrar denedi, yine cevap alamadı. Verici bozulmuş olabilir. Ancak gördüğü kadarıyla, hattın diğer ucundaki insanların ölmüş olması daha muhtemeldi. Midesi altüst oldu. Thomas düşen başka insan hatırlamamasına rağmen, belki de birkaç kişi onun yaptığı gibi uçaktan ayrılarak kurtulmayı başarmış olabilir.

Thomas döndü, nehir kıyısına koşturdu; kütüğün üstünden atladı ve diz hizasındaki, içine çeken çamura daldı.

Yavaşla, yavaşla. Düşün!

Cengeli tekrar inceledi. Yanlış hatırlamıyorsa güdümlü roket doğu bayırının ortasındaki bir noktadan ateşlenmişti. C-17 enkazına ulaşmak zorundaydı. Hayatta kalanlar olabilir. Silah, telsiz, ona yararı dokunabilecek herhangi bir şey olabilir. Ve eğer becerebilirse hava kararmadan önce oraya ulaşmalıydı. Çöldeki Avcı'nın Thomas'ının vücudu onda

yoktu ama aklı vardı, değil mi? Daha önce daha kötü durumlara düştüğü olmuştu. Daha dün gece onu boğazından vura-
bilecek mesafedeki yüz kadar Güruh suikastçısıyla çok daha
beter bir haldeydi.

Thomas cengele geri döndü. Bitki örtüsü güneşi kapat-
mış, çalılıklar da azalmıştı. Thomas, kaynayararak birkaç mil
yukarı çıkan dumana yöneldi. Onun görevi, ne kadar gayri
insani görünürse görünsün, hayatta kalanlardan daha önem-
liydi. Buradaki görevi, ne pahasına olursa olsun, hatta bunun
bedeli yirmi askerin ölümü bile olsa, Monique'yi bulmaktı.

Thomas dişlerini sıkıp homurdandı.

Birkaç kez sağa saparak roketin vurduğu yere doğru git-
me dürtüsüne karşı koydu. Koşmaya devam etti. Paraşütünün
açıldığını muhakkak görmüşlerdi. Bu defa onu karşılamaya
hazır olacaklardı.

Bu defa kafasının arkasına yiyeceği bir kurşundan da
kurtulamayacaktı. Bir bıçaktan fazlasına ihtiyacı vardı.

—

Carlos telsizini kaldırdı. “Ne kadar uzakta?”

Birisi usulca, “Yüz metre. Nehrin yukarısına koşuyor,”
dedi. “Vurayım mı?”

“Eğer yalnızca ensesinden vuracağından eminsen vur.
Onun olduğundan emin misin?”

Bir duraklama oldu.

“Evet.”

“Unutma, ona canlı ihtiyacım var.” Sakinleştirici iğne kafaya isabet ederse öldürebilirdi.

Carlos bekliyordu. Hunter vadinin üç mil aşağısında yere indiğinden bu yana izini sürmüşlerdi. Dört kişi daha patlamadan sağ kurtulmuştu: İki tanesi Hunter’le benzer durumdaydı, diğer ikisinde kırık ve kanama vardı ama ölmemişlerdi, çarpma bölgesinin yakınlarındalardı. Ancak onların hayatta kalması geçiciydi.

Eğer iğne adama isabet etmezse onu enkazın yanında ele geçireceklerdi. Böylesi daha iyiydi. Carlos’un ihtiyacı olan en son şey Hunter’i bir kez daha elinden kaçırmaktı.

“Durum?”

Diğer telsizden Svensson konuşuyordu.

Carlos vericiyi açtı. “Görüş alanımızda.”

“Yani hâlâ sağ.”

“Evet.”

“Sağlam durumda mı?”

“Evet.”

“O şekilde kalsın.”

Kalk gel buraya da kendin onu sağlam vaziyette tut bakalım, tembel hayvan. Tabii ki onu sağlam vaziyette tutacaktı; adam bir şeyler yapmaya kalkmadığı müddetçe.

Diğer telsizi, “Hedef aşağıda,” diye cızırdadı.

Bekledi, kuşkusuz ardından ani bir değişiklik bildirimi gelecekti. *Hedef geriye döndü, koşuyor.*

Ancak böyle bir bildirim gelmedi.

“Hâlâ aşağıda mı?”

“Aşağıda.”

“Kelepçeleri takın. Acele etmeni öneririm. Uzun süre aşağıda kalmayabilir.”

—

Monique yarı baygın hâlde şiltenin üzerinde yatıyordu. Rüyasında gök gürültüsü duymuştu. Gökyüzünden gelen top gümbürtüsü gibi bir ses dünyanın sonunu işaret ediyordu. İnsanlar bulutlar arasındaki, büyük olasılıkla Tanrı’ya ait olan kocaman bir yüze doğru feryat ediyorlardı. Bir kahramanın gelip de bu korkunç ve adaletsiz durumdan onları kurtarması için yalvarıyorlardı. Her şeyin yoluna girmesini istiyorlardı. En sonunda Tanrı merhamet etti. Tanrı, Monique adındaki uzun, kara saçlı bir kadına işaret etti. Bu, Raison Aşısı’nı ilk yapan, şimdi ise onu ehlileştirebilecek olan kadındı.

Monique gözlerini açtı, derin bir nefes aldı. Ancak bir sorun vardı. Bulduğu çözüm şimdi Svensson’un elindeydi.

Sürgü çekildi, kapı gıcırdayarak açıldı.

Monique gözlerini kapattı. Bu beyaz odada hapsolmaktan daha kötü olan bir şey varsa, o da Svensson’un ya da bir kalıp kokulu sabun gibi kokan Akdenizli adamın yüzünü görmektir. Carlos denen şu adamın.

Birkaç kişi içeri girdi. Bir şey beton zeminin üzerine yu-
muşak bir ses çıkararak düştü. Bu neydi? Şu anda bakmaya cesaret edemiyordu.

Bot giymiş adamlar çıktı ve kapı yine dışarıdan sürgü

çekilerek kapandı.

Monique gözlerini açmadan önce bekleyebileceği kadar uzun süre bekledi. Kafasını hareket ettirdi. Yerde zeminin ortasında, yüzü aşağıya, sırtı da ona dönük vaziyette biri yatıyordu. Kamuflajlı tulum ve çamurlu kara botlar. Eller arkadan kelepçelenmiş. Siyah saçlar.

Monique doğruldu. Bu Thomas mıydı?

Oymuş gibi görünüyordu ama giysileri farklıydı.

Monique odanın diğer ucuna hızla gitti, adamın etrafından yürüdü. Evet, bu bir erkekti—önkolları bir kadına ait olmayacak kadar kaslıydı. Sonra yüzünü gördü.

Thomas.

Kafasına yüzlerce düşünce birden hücum etti. *Onun için gelmişti. Onu nerede bulacağını biliyordu. Bir asker gibi gelmişti. Başkaları da var mıydı?*

Normalde ayaklarının dibinde bilincini kaybetmiş ve kelepçelenmiş bir adam görmek Monique'nin midelerini kaldırırdı ama bugün normal bir gün değildi ve bugün bir arkadaşını görmek onun umutsuz dünyasını öylesine bir mutlulukla doldurmuştu ki aniden içinden ağlamak geldi.

Diz çöktü, Thomas'ın omzunu dürtükledi. "Thomas?" diye fısıldadı.

Thomas düzenli bir biçimde nefes alıp veriyordu.

Monique onu sertçe sarstı. "Thomas!"

Thomas'ın yanağı temiz zemine basılmış, dudakları büzülmüştü. Bir günlük sakalı yüzünü karartmıştı. Dalgalı saçları karmakarışık olmuş, düğümlenmişti.

“Thomas!”

Bu defa kımıldadı, ancak belli belirsiz ve sonra yine kendinden geçti.

Monique ayağa kalktı, yüzüstü yatmış Thomas’a dik dik baktı. Sahiden bu nasıl bir adamdı böyle? Thomas on gün önce ilk kez dünyasına paldır küldür dalıp da kendi güvenliği için onu kaçırdığından bu yana, elinde olmadan yüzlerce kez onu düşünmüştü. *Seni dünyayı kurtarmak için kaçırdım*, demişti. Adamakıllı sarhoş olanlar dışında herkesin abes bulaacağı bir laftı bu.

Monique’nin düşünceleri artık değişmişti. Thomas özeldi. Normalde bilmesi mümkün olmayan şeyleri biliyordu ve bu bilgileri savunmak için hayatını riske atmak gibi bir alışkanlık edinmişti.

Ve daha kişisel bir seviyede ise Monique’yi korumak, kurtarmak için yapıyordu bunu.

Monique yukarıdaki güvenlik kamerasına göz ucuyla baktı. Tabii ki, onlar seyrediyor ve dinliyorlardı.

Monique lavaboya doğru yürüdü, su dolu lavaboya bir bardak daldırdı (dağda akarsu yoktu, en azından onun odasında yoktu), el havlusunu askıdan çekti ve Thomas’ın yanına döndü. Havluyu ıslatarak Thomas’ın yüzünü ve boynunu sildi.

“Uyan,” diye fısıldadı. “Haydi, Thomas, lütfen... Sana ihtiyacımız var.”

Thomas’ın kafasına, yüzüne, omuzlarına biraz daha su sıkarak onu tekrar sarstı. Thomas ağzını kapatıp yutkundu.

En sonunda gözlerini kırpıştırarak açtı.

“Benim, Monique.”

Thomas gözlerini Monique’nin yüzüne çevirdi, iyice açtı, sonra kaşlarını çatarak sımsıkı kapadı. İnledi, kalkmak için mücadele etti.

Monique onun kelepçelenmiş kolunu tutup çekti ama bunun pek de faydası dokunmuyor gibiydi. Thomas kalçasını yerden kaldırarak dizlerini altına almaya çalışıyordu. Monique ona nasıl yardım edebileceğini bilemiyordu—Thomas becerememesine rağmen bunu kendi başına yapmaya kararlıydı. En sonunda kafasını kaldırarak popo üstü oturmayı başardı, gözlerini kapatmıştı.

Monique, “İyi misin?” diye sordu. Aptalca bir soruydu.

Thomas, “Beni vurdular,” dedi.

“Yaralandın mı?” Neresinden? Monique hiç kan görmüyordu!

“Hayır. Bana ilaç verdiler.”

Thomas boynunu döndürüp yutkundu.

“Uzansan iyi olur. Sana yardım edeyim.”

“Daha yeni doğrudum.”

“Bir şiltem var.”

“Zamanımız yok. İlaçların etkisinin geçtiğini düşündükleri an benim için geleceklerdir. Şimdi konuşmamız gerekiyor. Bu kelepçeleri çıkartabilir misin?”

Monique kelepçelere baktı. “Nasıl?”

“Boş ver. Üf ya, kafam sanki...”

Gözleri birden iyice açıldı.

Monique, “Ne oldu?” diye sordu.

“Rüya görmedim!”

Rüyalar yine ortaya çıkmıştı. Monique rüyalarından artık nasıl bir anlam çıkaracağını bilemiyordu ama belli ki rüyalar sadece rüya olmaktan öte bir anlam da taşıyordu.

“Sana ilaç vermişler,” dedi. “Belki de bu seni etkilemiştir.”

Thomas sanki sahiden de rüyadaymış gibi konuşuyordu. “İki haftadır ilk kez rüya görmedim. Demek istediğim, bu tarafta görmedim. Oradayken on beş yıl boyunca rambutan meyvesi yiyerek rüya görmemi engelledim.”

Beyaz bir zindanda dizlerinin üstünde kelepçelenmiş hâlde dururken ve dünya da Monique’nin adını taşıyan bir virüs yüzünden ölürken, o tutmuş bir meyveden bahsediyordu.

Monique, “Rambutan,” diye tekrarladı.

Thomas, “Senin Rachelle ile aranda bir bağ olabileceğini düşünüyoruz,” dedi.

“Rachelle.”

Thomas uzunca bir süre ona gözünü dikip baktı. Sonra kafasını çevirdi, fısıldarcasına konuştu. “Of, of. Bu çılgınlık.”

Monique neden Rachelle ile onun arasında bir bağ olduğunu düşündüğünü bilmiyordu ve şu anda bunun aslında bir önemi yoktu—Thomas ayan beyan bir düş dünyasında geziyordu. Öte yandan önemli olansa, onu bulabilen tek kişinin görünüşe göre Thomas olmasıydı. Monique kameraya tekrar göz ucuyla baktı. Dikkatli olmaları gerekiyordu.

“Bizi dinliyorlar. Sırtın karşı duvara dönük vaziyette yatağımın yanına otur.”

Thomas anlamış görünüyordu. Monique onun karşı tarafa gitmesine yardım etti. Thomas yüzü şilteye dönük vaziyette külçe gibi çöktü, bacaklarını uzattı.

Monique yavaşça şilteye ilişirken, “Eğer alçak sesle konuşursak bizi duymayabilirler,” dedi.

Thomas, “Yakınlaş,” dedi.

Monique yakınlaştı, öyle ki neredeyse dizleri birbirine değiyordu.

Monique, “Beni nasıl buldun?” diye sordu.

Thomas ona dik dik baktı, sonra kafasını çevirdi. “Önce şu virüs. Virüs salıverildi.”

Monique, “Bili... biliyorum,” dedi. “Durum nasıl?”

“Kötü. Yirmi dört havaalanında. Başlıboş bir hâlde yayılıyor.”

“Havaalanlarını kapatmadılar mı?”

“Havaalanlarını kapatmak, çıkacak paniğe degecek kadar virüsü yavaşlatmayacaktı.” Thomas’ın sesi şimdi daha net çıkıyordu—ilaç etkisini hızla kaybediyordu. “Washington’dan ayrıldığım sırada, sadece virüsten etkilenen hükümetler virüsün varlığından haberdardı. Ancak bunu uzun süre gizli tutamazlar. Önümüzdeki günlerde bütün dünya bunu öğrenebilir.”

Monique yavaşça Fransızca küfretti. “Bunun olduğuna inanamıyorum! Bütün önlemleri almıştık. Aşırı belli bir sıcaklığa kadar ısıtmakla iş bitmiyordu; aynı zamanda iki saat

boyunca da o sıcaklıkta tutmak gerekiyordu. Bir saat on beş dakika ya da iki saat on dakika olsa mutasyon tutmazdı.”

“Bu senin hatan değil.”

“Belki öyledir ama sen benim aşımın aslında bir virüs olduğunu biliyordun—”

“Evet, senin aşının aslında bir virüs olmasıyla alakalı her şeyi biliyorum; sen bana Bangkok’tayken anlatmıştın. Bu aynı zamanda çok büyük bazı sorunlar için dâhiyane bir çözümdü. Burada suçlanacak biri varsa o da benim. Dünyaya senin aşının şu anda dönüşmüş olduğu virüse nasıl dönüşebileceğini anlatan bendim.”

“Rüyaların vasıtasıyla.”

“Evet. Rachelle ile bir bağ kurduğun şu rüyalar.”

Monique şu anda Thomas’la bu rüyalar hakkında konuşmak istemiyordu. Rachelle’yle aralarında bir bağ olduğunu iddia ettiği her seferinde, Thomas ona tuhaf tuhaf bakmıştı.

Monique sesini fısıltı hâlinde tutarak, tekrar konuştukları konuya döndü. “Bunun arkasında kimin olduğunu biliyorlar mı? Bizim nerede olduğumuzu biliyorlar mı?”

“İşin içinde Fransızlar var. Ya da en azından Fransız hükümetindeki bazı namussuz adamlar. Baskın teori bu. Svensson tek başına değil—o virüsün arkasındaki adam, ama bu işte virüsten çok daha fazlası var. Onlar kendilerine Yeni Biat diyorlar ve nükleer silahlara sahip bütün ülkelerden, anti virüs karşılığında, sakladıkları muazzam miktardaki nükleer silahlarını vermelerini istiyorlar.”

“Asla kabul etmeyeceklerdir!”

Thomas, “Çoktan kabul ettiler,” dedi. “Çin, bir de Rusya. Birleşik Devletler de silahlarını vermeye hazırlanıyor.” Thomas gözünü kırpınca, Monique bunun numara olabileceğini anladı. “Diğerleri. İsrail bir sorun olabilir, ancak yeterli baskı yapılırsa büyük olasılıkla desteklerler. Haftalar içinde bütün dünyanın ölüp gitmesi olasılığı, başka bir mantığı gölgede bırakıyor. Bunların hepsi de sonuçta anti virüse gelip dayanıyor.”

“Ya babam? Şirket bir çözüm arıyor mu?”

“Baban Bangkok’ta ‘bu bir cinayettir’ diye bağırıp çağırıyor ama onun da anti virüs bulmaya çalışmanın dışında yapabileceği fazla bir şey yok. Herkes bir çözüm arıyor—bu da halka açıklamayı ertelemek için başka bir sebep. Virüsü durdurmanın bir yolunu bulabilirlerse panik hiç yayılmayabilir.”

“Başlarında birileri var demek ki.”

“Hayır. Duyduğum kadarıyla yok. Senin dışında yok.”

“Arka kapıyı kastediyorsun.”

“Svensson’un neden ilk başta seni kaçırdığını anlamaya çalışıyorum. Anahtarın mutasyona dayandı mı?”

Birisi belli ki Thomas’a bilgi vermişti. “Evet. Sanırım Raison Türü’nü etkisiz hâle getirecek bir virüs oluşturabilirim. Öyle ümit ediyorum.”

Thomas nefesini koyuverip gözlerini kapadı. “Tanrı’ya şükürler olsun.”

“Ne yazık ki ben buradayım. Artık sen de buradasın.”

“Anti virüsü Svensson’a verdin mi? *Öyle ümit ediyorum* derken neyi kastediyordun?”

“Öyle ümit ediyorum, çünkü aslında henüz onu denemedim. Yirmi dört saat önce anti virüsü onlara verdim.”

“Bu anti virüsün nasıl bir şey olduğunu bana anlatabilir misin?”

Monique, Thomas’ın bu soruyu neden sorduğunu anlamıştı. Birbirlerinden ayrı düşerlerse ya da Thomas kaçarsa da o kaçamazsa, Thomas bu bilgiyi dış dünyaya iletebilirdi. Ancak kafasındaki anti virüs, genetik konusunda eğitimi olmayan birinin değil anlamak, hatırlayamayacağı kadar karmaşıktı.

“Sanmıyorum.”

“Sanmıyorsun; nasıl olduğunu bilmediğin için mi, yoksa çok karmaşık olduğu için mi?”

“Kâğıda dökmem gerekiyor.”

“Öyleyse kâğıda dök sen de.”

“Döktüm zaten.”

“Nerede?”

“Bilgisayarın yanında.” Monique, Thomas’ın omzunun üzerinden iş istasyonuna baktı. “Beni buradan çıkarmanı tercih ederdim.”

“Güven bana, ben sensiz hiçbir yere gitmem. Bu işin sonunu öğrenemedim.”

“Kimden?”

Thomas, “Rachelle’den,” dedi.

—

Thomas’ın kafası yavaş yavaş yerine geliyordu. Kelep-

çeler elini kesiyordu—bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Anti virüsle birlikte buradan gitmeleri gerekiyordu ama şu anda bu konuda da yapabileceği bir şey yoktu. Şu anda bir şeyler *yapabileceği* tek konu Monique’ydi.

Thomas onun kahverengi gözlerinin içine baktığında, şu anda Rachelle’nin gerçekten de oralarda bir yerlerde olup olmadığını merak etti. Doğrusu şu anda Monique’ye baktığında onun Rachelle olduğundan emin olamıyordu.

Thomas, Monique’nin sağ elinin işaretparmağına göz ucuyla baktı. Kesik oradaydı, tamı tamına Rachelle’nin parmağındaki kesikle aynı yerdeydi. Thomas tekrar onun gözlerinin içine baktı. Monique’yi en son geçen hafta Tayland’da görmüştü. Ancak bu, on beş yıl önce, Rachelle’yle evlenmeden önce olmuştu. Bu çok garipti.

Bununla beraber Monique’nin bu durum hakkındaki anlayışının çok kritik ve pratik bir değeri olabilirdi. Eğer ayrı düşerler ve Monique de Rachelle ile bağlantı kurabileceğini bilirse, Monique, Rachelle’nin yapmış olduğunu yapmanın bir yolunu bulabilirdi. Eğer gerekirse Rachelle gibi o da rüya görebilirdi.

Thomas onun gözlerinin içine bakarken bunları düşünüyordu.

Monique bakışlarını çevirdi. “Rachelle kim?”

İki kadın da ateşli bir mizaca sahipti. İkisinin de dik bir burnu vardı. Ancak Thomas’ın görebildiği kadarıyla benzerlikler burada son buluyordu.

“Thomas?”

“Rachelle mi?”

Monique, “Evet, Rachelle,” dedi.

“Üzgünüm. Şey... Rüyalarımı sana anlatmıştım. Rüyalarımnda Tarih Kitapları’ndan Raison Türü’nü nasıl öğrendiğimi biliyorsun.”

“Nasıl unutabilirim ki?”

“Kesinlikle. Ne zaman uykuya dalsam, başka insanların ve... şeylerin olduğu başka bir realitede uyanıyorum. Ben o realitede evliyim.”

Monique, “Rachelle senin karın,” dedi.

Monique biliyordu! “Hatırlıyor musun?”

Monique ona bakakalınca Thomas da bir an için onun hatırladığını düşündü.

“Neyi hatırlıyor muyum?”

Thomas bunu neden söylemişti ki? “Bunun tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum ama Rachelle rüyasında sen olduğunu görmüş. Seni nerede bulabileceğimi söyledi.”

Thomas duraksadı. “Sen Rachelle olabilirsin. Ben... Biz bilmiyoruz.”

Monique ayağa kalktı. Monique’nin zoruna mı gitmişti, yoksa sadece ürkmüş müydü, Thomas bunu tam bilemiyor. “Tanrı aşkına nasıl oldu da böyle bir sonuca vardın?”

“Sağ elinin işaretparmağında bir kâğıt kesiği var. Bunu biliyorum, çünkü Rachelle sağ elinin işaretparmağında bir kâğıt kesiğiyle uyandı. Sen ve Rachelle aynı kişi değilseniz bile, en azından Rachelle senin deneyimlerini paylaşıyor.”

Monique parmağını kaldırarak ince kırmızı çizgiye bak-

tı. Sonra elini indirdi, yavaşça Thomas'a baktı.

“Karın tehlikede.”

Kapının sürgüsü aniden açıldı. Monique'nin gözlerini kısarak bakışlarını Thomas'ın omzunun yukarısına çevirdi.

—

Mike Orear, Theresa'nın aşırı tepki verdiğiinden emindi. Theresa virüs tehdidinin en şiddetli kısmını doğrudan yaşamış ve serseme dönmüştü. Mike onun söylediklerinin hiçbirinden şüphe etmiyordu. Valborg Svensson adında bir adamın, Raison Aşısı'ndan mutasyona uğramış bir virüsü salıverdiği doğruduydu. Virüs şüpheyi yer vermeyecek biçimde çok tehlikeliydi ve durdurulmadığı sürece milyonlarca hatta milyarlarca insanı öldürecek.

Ancak virüs durdurulacaktı.

Dünya sırf bir grup sapkın bir virüs ampulünü ele geçirdi diye son bulmazdı. Onun hayatı, sırf Svensson ya da işte onun arkasında kim varsa, canları biraz nükleer bomba istedi diye son bulmazdı. İşler böyle yürümezdi.

Bu üç gün önceydi; o zaman on sekiz gün kalmıştı, eğer HKM'deki modellere inanacak olurlarsa buna birkaç gün ekleyip çıkarabilirdiniz. Şimdi artık on beş gün kalmıştı ve Mike Orear da Theresa'nın korku dinine yavaş yavaş giriyordu.

Mike ofisinde oturmuş, önünde yayılmış olan kâğıt tomarlarını inceliyordu. Hepsi de aynı şeyi haykırıyordu. Mike

onların neyi haykırdıklarını biliyordu ama burada bir yerlerde bir hata olduğunu biliyordu. Olmak zorundaydı. Olmalıydı işte.

Son üç gündür Theresa'yla birçok kez konuşmuş ve her seferinde de Theresa'nın sonuçta olumlu bir cevap vereceğini ümit ederek, birilerinin anti virüsle ilgili bir gelişme kaydedip kaydetmediğini sormuştu. Theresa, Hong Kong'taki, İsviçre'deki ya da UCLA'daki laboratuvarlardan birinin büyük bir buluş yaptığını söyleyecekti.

Ancak söylemedi. Bilakis sorun üzerinde çalışan laboratuvarlar iki haftadan daha kısa sürede bir anti virüs bulmanın ne kadar düşük bir olasılık olduğunu her geçen gün daha iyi anlıyorlardı.

Raison Tüü adı verilen son derece öldürücü, mutasyona uğramış viral bir aşı salgınının, Java'nın güneyinde küçük bir adada ortaya çıktığı haberi dün sabah haber hatlarına ulaşmıştı ve hatlar buram buram yanıyordu. Adanın nüfusu yaklaşık iki yüz bindi ama havaalanı yoktu ve feribot seferleri askıya alınmıştı. Ada yalıtılmıştı ve virüsü içinde zapt ediyordu. Aşının diğer sevkiyatları yapılmamıştı.

Virüsün doğası dikkate alındığında, bir anti virüs bulunmadığı takdirde üç haftadan daha az bir süre içinde iki yüz bin insanı öldürecek bu hastalığa çare bulmak amacıyla, Dünya Sağlık Örgütü, Hastalık Kontrol Merkezi'yle birlikte, sınırsız fon sağlamış ve muazzam ödüller vaat etmişti. Ülkedeki bütün belli başlı laboratuvarları boşa çıkartmak için anlaşmaların tamamı hükümet tarafından satın alınıyordu. Sağlık hiz-

metleri camiası neredeyse çılgına dönmüştü.

Mike, *dikkatleri başka yöne çekmek için uydurulmuş bir haber*, diye düşündü, *kesinlikle öyle*. Yine de haber ağları hi-kâyenin sulandırılmış bir versiyonunu sunuyorlardı. Panik tehdidinin farkındaydılar ve işbirliği yapıyorlardı.

Mike, *ancak meselenin yarısını bile bilmiyorlar*, diye düşündü, *hatta yüzde birini bile*. Bu boyutta bir tehdit nasıl olur da basına sızmazdı? Acaba şimdi kaç tane haber ajansı, ofislerinde oturmuş aynı şeyi düşünüyordu? Belki hepsi de dışarı koşup kıyametin kopmak üzere olduğunu bütün dünyaya ilan etmeye korkuyordu. Hikâye çok büyüktü. İnanılmazdı.

Ayağa kalktı, duvarında asılı olan aynaya doğru yürüdü. Ağzını açıp dişetlerine baktı. Yanaklarını çekip, dikkatle göz yuvarlarının etrafına baktı. Öldürücü bir virüsün ona bulaşmış olduğuna dair bir iz görülüyordu ama bulaşmıştı. Emin olmak için Theresa'ya bir kan örneği vermiş, test pozitif çıkmıştı. Bu virüsü o gün Theresa'dan mı, yoksa başka birinden mi kaptığını bilmiyordu ama Theresa'nın raporuna göre o artık yürüyen bir ölüydü.

Mike masasına döndü, notlarına baktı. Bu bulmacanın parçalarını bir araya getirmek için iki gündür elektronik ot-yollarını arıyor ve gizli telefon görüşmeleri yapıyordu. İşte şimdi parçaları bir araya getirmişti ama bu çabasının iyi bir fikir olduğundan artık emin değildi.

Gerçek: Başkan son dört gündür ortalarda yoktu. Resmî bildiriye göre sağlık sorunları yüzünden, kaynak yaratmak için düzenlenen üç yemeği ve bir alternatif enerji lobi çalış-

ması için Alaska'ya yapacağı yolculuğunu iptal etmişti. Kolundaki bazı polipleri kontrol ettiriyordu—rutin bir şey olduğunu söylemişlerdi. Hatta iki kez hastaneye bile gitmişti. Belki de polip hikâyesinde biraz doğruluk payı vardı.

Gerçek: Rusya başbakanı, Rusya'nın enerji kriziyle ilgili meseleler nedeniyle Ukrayna'ya yapacağı seyahati iptal etmişti. Başka bir örtbas etme. Ancak Rusya'nın bütün donanması da geri çağırılmış, şimdi ise birkaç önemli limanda bir araya geliyorlardı. Acaba hangi amaçla?

Gerçek: Yalnızca son iki günde en az seksen dört askerî nakliye kolu doğuya dönük vaziyette yerleştirilmişti. Demiryolları da istisna değildi. Doğu Sahili'ne yönelmiş birçok askerî teçhizat vardı. Bütün resmi görmeyen birinde bir merak kıvılcımı uyandıracak bir şey yoktu ama bazı yetkililer muhakkak bir şeylerden şüpheleniyorlardı, özellikle de çeşitli doğu limanlarına yönelmiş deniz taşıtlarının devamlı olarak yeniden yerleştirilmesiyle, silahların hareketi arasında bir bağlantı kurmuşlarsa.

Gerçek: Fransız hükümeti adeta firar etmişti. Ulusal Meclis'in iki oturumu iptal edilmişti ve birtakım gazeteler de sözüm ona program dışı bir tatile çıkmış olan başbakanın aniden ortadan kaybolmasıyla ilgili bazı rahatsız edici sorular soruyorlardı. Daha da enteresan olan ise Fransız ordusunun büyük bölümünün güya acil durum tatbikatı için kuzey sınırına çağırılmış olmasıydı.

Gerçek: İngiltere, Tayland, Avustralya, Brezilya, Almanya, Japonya, Hindistan, artı altı ülkenin en yüksek makam-

lardaki resmî görevlileri üç gündür tuhaf bir biçimde sessizleşmişlerdi.

Bunlar Mike'nin kırk sekiz saattir titizlikle derlemiş olduğu yirmi yedi olgudan beşiydi. Ve hepsi de dünyadaki en güçlü insanların, Theresa'nın Raison Törü hakkında endişelendiği kadar bir şeylerden endişelendiğini gösteriyordu. Hatta belki daha da fazla.

Peki, o bütün bu bilgileri neden derlemişti? Çünkü Mike uzun süre çenesini kapalı tutamayacağını biliyordu. İnsanlar sanki her şey yolundaymış gibi günlük hayatlarına devam ederken, gerçekte neler olup bittiğini öğrenmeleri için Mike ağzını açtığında, iddialarını Theresa'yı işaret eden verilerle değil de kendi verileriyle kanıtlamak zorundaydı. Dünya bir geri sayımın içinde bile olsa o kendini bazı kurallara bağlı hissediyordu.

“Bu delilik,” diye mırıldandı.

Dün finans sunucusu Peter Martinson'u New York'a yapacağı yolculuk için havaalanına bırakmıştı. Mike, “Farazi bir soru,” demişti.

“Sor bakalım.”

“Diyelim ki elinde, piyasayı yarın etkileyeceğini bildiğin bazı bilgiler var. Örneğin, piyasanın da çökeceğini biliyorsun. Bu bilgileri verme mecburiyetin var mıdır?”

Peter kıkırdadı. “Kaynağına bağlı. İçeriden bilgilendirme mi? Yasak bölge.”

“Pekâlâ öyleyse, diyelim ki bir kuyruklu yıldızın Dünya'ya çarpacağını biliyorsun ama Birleşik Devletler başkanı

sana gizlilik yemini ettirdi, çünkü paniğe yol açmak istemiyor.”

“Öyleyse ahiret saadetine mazhar olarak dışarı çıkar, diğer insanlarla birlikte ölmeden hemen önce dünyaya içini dökersin.”

Mike zoraki bir kahkaha atmış, sonra konuyu değiştirmişti. Peter onu bir kez yoklamış, sonra işin ucunu koyuvermişti. Giderken de gelecek hafta piyasanın çöküp çökmeyeceğine dair kesin bilgiler öğrenerek döneceğine söz vermişti.

Mike’nin kapısı çalındı. Mike kâğıtları birbirine karıştırdı. “Girin.”

Akşama doğru yayınlanan *What Matters* programını birlikte sunduğu Nancy Rodriguez kafasını içeri uzattı. “Aşağıdaki toplantıya katılacak mısın?”

Mike, haber müdürünün yeni bir akşam programını değerlendirmek için düzenlediği toplantıyı unutmuştu. “Sen git. Ben hemen geliyorum.”

Nancy kapıyı çekip gitti.

Mike kâğıtları sağ taraftaki çekmecesine tıktırdı. *Niye yeni bir programla ilgili bir toplantıya gidiyordu ki? Niye Kuzey Dakota’daki anne babasını, arkadaşlarını ziyaret etmiyordu? Niye Six Flags’te bungee jumping yapmıyor, Jaguar almıyor ya da istakoz tıkmıyordu? Ya da daha iyisi niye kiliseye gidip pedere günah çıkarmıyordu?* Bu düşünceler onu olduğu yerde mıhladı.

Yavaşça hareket eden bir ısı dalgası önce kafasından, sonra sırtından aşağı yayıldı. Bu gerçekten de oluyordu, değil

mi? Bu yalnızca bir hikâye değildi. Bu onun hayatıydı. Herkesin hayatıydı.

Nasıl olur da insanlara bunu anlatmazdı?

—

Kapı açıldı. Monique, “Sana kâğıdı vermeye çalışacağım,” diye fısıldadı. Anti virüsten bahsediyordu.

Thomas dönüp baktı. Carlos içeri girdi, arkasında daha önce hiç görmediği bir adam vardı. Uzun boyluydu; beyaz bir bastona dayanarak yavaş yavaş yürüyordu. Sağ bacağı aksıyordu. Siyah saçları geriye doğru briyantınlenmişti. Bu Svensson’du. Thomas onun resimlerini Bangkok’ta görmüştü.

İsviçreli sevincini gizlemekte zorlanıyor gibiydi. Diğer yandan Carlos daha acımasız görünüyordu.

Kıbrıslı adam masanın yanındaki sandalyeyi odanın ortasına çekti; Thomas’a yaklaştı, kelepçelerinden tutup onu yukarı çekti. Thomas ayağa kalktığı anda geriye doğru sendeledi; omuz eklemleri aşırı gerilmişti.

Carlos dört parmağıyla sandalyeyi işaret ederek, “Otur,” dedi. Tırnakları uzundu, fakat güzelce manikür yapılmıştı. Avrupa sabunu gibi kokuyordu.

Thomas sandalyeye doğru yürüyüp oturdu. Carlos, Monique’yi lavaboya götürdü, havlu askısına kelepçeledi. Neden?

Svensson, Thomas’ın etrafında yavaşça dolanmaya başladı. “Demek bize hem dünyayı hem de dünya kadar derdi

bahşeden adam bu. Söylemeden geçemeyeceğim genç adam, fotoğraflarından daha genç görünüyorsun.”

Thomas, Monique’ye gözlerini dikip baktı. İhtiyarın ica-bına bakabilirdi—bu kelepçelerle bile bu sorun olmazdı. Ancak Carlos başlı başına bir meseleydi. Carlos arkasından yak-laştı, ayak bileklerini sandalye ayaklarına yapışkanlı bantla hızla bağlayarak bu düşünceyi de geçersiz kıldı.

Svensson, “Seni oldukça değerli kılan birkaç becerin ol-duğunu görüyorum,” dedi. “Bizi buldun; Armand buna hay-ranlıkla karışık saygı duyuyor. Seni Fransa’da görmek isti-yor. Ancak öncelikle benim sana sormak istediğim bazı soru-lar var ve korkarım bunları cevaplaman için ısrar etmek zo-runda kalacağım.”

Thomas, “Sona varana dek ikimize de canlı ihtiyacın var,” dedi.

Bilimci kıkır kıkır güldü. “Öyle mi?”

“Olsa olsa bir ahmak, ilk başta tüm bunları ellerindeki bilgiyle mümkün kılan iki insanı ortadan kaldırır.”

Svensson dolanmaktan vazgeçti. “Belki de. Oysa ki şu anda elimde o bilgi var. Bir noktada sizin yararlılığınız bir tarih meselesi hâline gelir.

Thomas, “Belki de. Ama ne zaman?” diye sordu. “Virüs tekrar ne zaman mutasyona uğrar? O zaman nasıl bir anti vi-rüse ihtiyaç duyulacak? Cevapları yalnızca biz biliyoruz ve bütün bunlara rağmen henüz her şeyi bilmiyoruz. Armand haklı.”

Thomas, Armand’ın kim olduğunu bilmiyordu ama

Svensson'un onun için çalıştığını tahmin edebiliyordu.

Svensson rahat bir tavırla, "Daha başka mutasyon olmayacak," dedi. "Ancak ilk anti virüsün formülünü size bildirmekten dolayı da çok mutluyum." Ceketinin içinden, içinde şeffaf bir sıvı olan bir şırınga çekti. Şeytani memnuniyeti şimdi dudaklarına yayılıyordu. "Ben de ikinizin emeğinizin semeresini görmenizin uygun olacağını düşündüm."

Svensson sol kolunun damarına iki parmağıyla hafifçe vurdu; iğnedeki plastik koruyucuyu dişleriyle çıkardı, yumruğunu sıktı. Kolunda mavi bir damar bularak iğneyi içine itti. İki saniye sonra sıvı kan dolaşımına karışmıştı. Şırıngayı hızla çekerek, ceketinin cebine koydu.

"Gördüğünüz gibi, ben şimdi ölmeyecek olan tek insanım. Bu kısa zamanda değişecek elbette, ama ben paramı ko-parmadan önce değil. İkinize de hizmetleriniz için teşekkür ederim."

Bir cevap bekliyormuş gibi durakladı.

"Carlos."

—

Monique, Thomas'tan daha önce paslanmaz çelikten uzun iğneyi gördüğünde, içi dışına çıkıyor gibi oldu. Carlos, Thomas'a yaklaştı, iğneyi omzunun üzerinde sallandırdı.

Svensson, "Etin içine girmesi o kadar acı vermez," dedi. "Ama iğneyi kemiklerinden içeri sokmaya çalıştığında çok acı verir."

Monique, “Aklından ne geçiyor?” diye bağırdı.

Üçü de dönüp, lavabonun yanında duran Monique’ye baktı.

Svensson cevapladı. “Eminim seninkilerden daha yüce düşüncelerdir. Lütfen kendini kontrol etmeye çalış.”

Henüz Thomas’a dokunmamışlardı bile ama Monique’nin gözleri yaşlarla dolmuştu. Monique dişlerini sıktı ve ellerindeki titremeyi durdurmaya çalıştı.

Thomas, “Sorun yok, Monique,” dedi. “Korkma. Ben bunun nasıl sona erdiğini gördüm.”

Monique onun bu olayı gördüğünden şüpheliydi. Sadece onların kafasını karıştırmaya ve Monique’yi de rahatlatmaya çalışıyordu.

Svensson, “Öyleyse senin şu bildiklerinle başlayalım,” dedi. “Bizi nasıl buldun?”

“Rüyalarımda büyük ve beyaz bir yarasayla konuştum. Bana sizin Cyclops adında bir dağda olduğunuzu söyledi.”

Svensson kaşlarını çatarak ona dikkatle baktı. Sonra Carlos’a yan gözle baktı.

Kıbrıslı adam iğneyi Thomas’ın omzuna yaklaşık bir santimetre batırdı.

Thomas gözlerini kapattı. “Rüyalarımda Tarih Kitapları denen kitaplar var. Burada olan biten her şeyi onların içine kaydetmişler. İşte ben ilk başta virüsü bu sayede öğrendim.”

“Tarih Kitapları mı? Eminim öyledir. Öyleyse daha sonra neler olduğunu anlat bakalım.”

Thomas tereddüt ediyordu. Gözlerini açtı, dosdoğru

Monique'ye baktı. Monique, iğne koluna batırılmış haldeyken, ona bakmaya güç bela dayanabiliyordu.

Thomas, "Dünyanın yarısından fazlası Raison Tüü yünden ölüyor," dedi. "Silahlarınıza kavuşuyorsunuz. Büyük Felaket zamanı başlıyor."

Thomas gözlerini Monique'nin gözlerinden ayırmıyordu. Monique, *bu tuhaf yolla birbirleriyle konuşuyorlardı*, diye düşündü. Monique onun koluna bakmayacaktı. Ona güç vermek için yalnızca gözlerinin içine bakacaktı.

"Evet, tabii ki, ama ben önümüzdeki birkaç günü kastediyordum, birkaç haftayı değil. Bunun nasıl sonlanacağını tahmin etmek için önsezi gerekmiyor. Oraya nasıl varacağımızı bilmek istiyorum. Ya da daha doğrusu, önümüzdeki günlerde Amerikalıların neler yapacağını."

Thomas onun sorusunu düşündü. "Bilmiyorum."

"Bence biliyorsun. Senin başkanla görüştüğünü biliyoruz. Bana onun planlarını anlat."

Monique göğsünün sıkıştığını hissetti. Bu onun rüyalarıyla alakalı değildi. Thomas ve Robert Blair arasında neler geçtiğini öğreninceye kadar durmayacaklardı.

"Bana planlarını anlatmadılar."

Svensson göz ucuyla tekrar Carlos'a baktı.

Thomas, "Benim bir şeyler uydurmamı mı istiyorsun?" dedi. "Sana söyledim, Birleşik Devletler'in ne yapacağını bilmiyorum."

"Ben de sana inanmıyorum."

Carlos iğneyi tekrar bastırdı. İğne, kemikte birdenbire

durmadan önce kolayca kaydı. Thomas gözlerini kapattı, ama yanaklarını kaplayan titremeyi gizleyemiyordu.

Carlos iğneye yaslandı.

Thomas inliyordu. Vücudu aniden gevşeyip yere çöktü. Kendinden geçmişti! Tanrı'ya şükürler olsun, kendinden geçmişti.

Carlos homurdanarak iğneyi çekti.

Svensson adama dikkatle bakarak, “Birazcık agresifiz, değil mi?” dedi.

Carlos, “Ondan daha fazlasını beklerdim,” dedi.

“Hâlâ ilaçların etkisi altında.”

Svensson bilgisayarın yanına gitti, duvardan kordonu çekti. Monique'nin kullandığı notları ve kalemleri eline aldı. Monique'nin temel araçlarını ele geçirdiğine memnun bir hâlde, kapıya doğru gitti.

“Daha sonra bol bol zamanımız olacak. Hava karardığında taşınmaya hazır olmalarını istiyorum.”

16.

BÖLÜM

Kuvvetli bir darbe sesi Thomas'ı aniden uykusundan uyandırdı. Daha nerede olduğunu tam olarak anlayamadan, çığlık atarak yataktan yuvarlandı.

Zemin onu sertçe selamlayınca ciğerlerinden bir çığlık boşaldı.

“Thomas!”

Kendi evindeydi. Rachelle hızla içeri dalmıştı. Kapı katanları ardında sallanıyordu.

“Ne oldu?” Rachelle yanında eğilerek ayağa kalkmasına yardım etti. “İyi misin?”

“Özür dilerim, ben sadece...”

“Bu nedir?” Rachelle onun omzuna dokundu. İnce bir kan damlası omzundan aşağı süzülüyordu. “Neler oluyor?”

“Yok bir şey. Sadece bir çizik. Yok bir şey.” Thomas kanı silerken *yok bir şeyin* imgeleri zihninde canlandı. Carlos

koluna bir iğne batırmıştı. Acı, dayanılmaz bir hâl almıştı. Ama bunu Rachelle'ye anlatmadan önce enine boyuna düşünmeliydi.

Rüyayı kafasından uzaklaştırıp bu realiteye odaklandı.

Çölden dün gece dönmüşlerdi. Adamlarından biri Justin'in çölde onların postunu nasıl kurtardığını yumurtlamıştı. Haber bütün köye ateş gibi yayılmıştı.

Toplantı'ya bir gün kalmıştı. Sayıları, Güney Ormanı'ndan gelen büyük grup da dâhil olmak üzere, yaklaşık yüz bine dayanmıştı. Her yerde kutlama havası esiyordu.

Thomas gece geç yatmıştı.

“Saat kaç?”

“Sana inanmıyorum. Ne oldu?”

“Sana anlatacağım. Ama sen içeri çok telaşlı girdin. Neler oluyor?”

Rachelle neden içeri telaşlı daldığını yavaş yavaş hatırlıyor gibiydi. “Seni çağırıyorlar. Tuhan Vadisi'nden. Acele etmeliyiz.”

“Beni kim çağırıyor?”

“Konsey. Halk. Justin geliyor. Sabahtan beri bir söylenti var; Tuhan Vadisi'nden geliyormuş. Köyün yarısı onu karşılamak için çoktan oraya gitmiş.”

“*Karşılama* için mi? Bu kimin fikri? Vadi büyücülerle politikacıların yeri değil!”

Rachelle parmağını Thomas'ın dudaklarına koydu. “Evet, biliyorum, vadi büyük savaşçıların yeri. Benim kocamın hayatını kurtaran bir adam da büyük bir savaşçı olabilir ancak.”

“Demek bu *senin* fikrindi?”

“Hayır, daha çok kendiliğinden gelişti diyebiliriz. Giyin haydi, giyin. Gitmemiz lazım.”

“Neden insanlar benim oraya gitmemi istiyorlar?”

“Birisinin aklına *senin* ona teşekkür etmek isteyebileceğin gelmiş.”

Thomas eğilmiş, botlarını bağlıyordu. Bu lafı duyduğunda neredeyse yere düşüyordu.

“Ona teşekkür mü edeyim? Kim o, bizim yeni kralımız mı?”

“Güney Ormanı’ndan gelen insanları bir duysan öyle sanabilirsin. Kıskandın mı? Justin zararsız biri.”

“Zararsız mı? O benim yarınki sorgulamada dövüşme ihtimalim olan adam!”

“Bir dövüş olsa bile *senin* onu sürgüne gönderme seçeneğin var.”

“Konsey onun ölmesini isteyecektir. Elyon’un sevgisine saygısızlık etmenin cezası budur. Suçlu bulunursa ölmesini isteyecekler.”

“Sürgüne göndermenin de ölümden bir farkı yok ki! Bu yaşarken ölmek zaten.”

“Konsey—”

Rachelle, “Konsey kıskançlıktan deliye dönmüş!” dedi. “Bırak bu muhabbeti. Dövüş falan olmayacak zaten. İnsanlar onu bağırırlarına basacaklar!”

“Ben Tühan Vadisi’ne gidip de ona saygı gösterisinde bulunamam. Bu çok gülünç olur.”

“Kime karşı? Muhafızlar’a mı? Onlar da zaten Konsey kadar kıskanç. Hayatını kurtaran adama gereken saygıyı göstermezsen bu sanki önemsiz bir olaymış gibi görünecek.”

“Ya Tuhan Vadisi? Orası kumandanının hayatını kurtaran her askere göre bir yer değil. Vadiyi şimdiye dek birkaç kez kullandık.”

“İyi o zaman, bugün kullanılıyor işte, sen de geleceksin.”

Thomas giyindikten sonra Tarih Kitabı’nı beline enli bir branda beziyle bağladı. Onlar döner dönmez Rachelle kitabı incelemiş, bir işe yaramayacağını beyan etmişti. Evet, Thomas bunu biliyordu ama onu yanından ayıramazdı. Bu kitap görevinde hâlâ bir rol oynayabilirdi.

Evden çıktılar. Toplantı’nın belirtileri her yerde görülüyordu. Thomas’ın zambak demekten hoşlandığı beyaz tuhan çiçekleri yolları kaplamıştı; lavanta puroon çelenkleri bütün kapılara asılmıştı. İnsanlar kutlamaya uygun giyinmişlerdi—açık renk tunikler, saçlarda çiçekler, bronz bilezikler ve tenekeden yapılma saç bantları. Bir kişi bile Thomas’a nazik bir söz söylemeden ya da başını saygıyla eğmeden yanlarından geçip gitmiyordu. Hepsinin köylerini Thomas’ın Orman Muhafızları defalarca kurtarmıştı.

Thomas bütün nazik sözlere aynı şekilde karşılık veriyordu. Köy, ağzına kadar insanla dolu olmasına rağmen, Thomas’ın yıllık Toplantı’dan bir gün önce olmasını umduğu kadar dolu değildi. İnsanlar vadiye gitmişlerdi. Konsey kúp-lere binecekti.

Ana kapıdan çıkıp, direkt olarak Tuhan Vadisi’ne giden

iyice aşınmış patikada yürümeye başladılar. Vadi dış mahallelerden yaklaşık bir mil uzaktaydı.

Rachelle yalnız olduklarından emin olmak için arkaya göz attı.

“Şimdi, anlat bakalım. Neler oldu?”

Rüyası.

“Monique’yi bulduk.”

Rachelle’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Biliyordum!” Çocuk gibi hevesle zıpladı. “Hepsi de doğru. Bana inanmanı söylemiştim, Thomas. Ben o beyaz odadaydım.” Kollarını Thomas’ın boynuna dolayarak dudaklarından öptü. Thomas’ı neredeyse korkuluklardan deviriyordu.

Thomas, “Sana inanıyordum,” dedi. “Yanlış hatırlamıyorsam, bir zamanlar bana inanmayan sendin.”

“Ama bu eskidendi. Demek beni kurtardın?”

“Hayır.”

“Hayır mı?”

“Üzerinde çalışıyorum.”

“Bana her şeyi anlat.”

Thomas, ona işkence hariç her şeyi anlattı.

Sözünü bitirdiğinde, Rachelle, “Yani sen şimdi Monique’yi kurtaramadığın gibi, bir de şimdi ikimiz de zindana düştük, öyle mi?” dedi. Gözleri iyice açılmış vaziyette durdu. “Bu berbat bir haber. İkimiz de ölümcül bir tehlike içindeyiz!”

“Biz her zaman tehlikeyle iç içeyiz.”

“Bu şekilde değil.”

“Virüs bundan daha fazla tehlike arz ediyor. Şu anda en

azından anti virüsün olduğunu biliyoruz, ben de anti virüsü elinde bulunduran insanların yanındayım. Belki bir çıkış yolu bulabilirim.”

“Tanrı aşkına ikimiz de zindandayız! İkimizi de öldürecekler!”

Thomas onun elini tuttu, yürümeye devam ettiler. “Bu olmayacak.” Ormana baktı. Uzaklardaki bir kutlamanın sesi rüzgârın içinde fısıldıyordu.

Thomas içini çekti. “Etrafımızdaki herkes kutlamaya hazırlanıyor, biz de bir zindanda işkence görmekten bahsediyoruz—”

“İşkence görmek mi? İşkenceyle neyi kastediyorsun?”

“Her şeyi. Bütün bunlar işkence. Svensson bizi hapsederek bize işkence ediyor.”

Rachelle onun durumu hızla toparlamasından şüphelenmemişe benziyordu.

Rachelle, “Sen ve ben iki dünyada da yaşıyorsak, o zaman hepimizin iki dünyada da yaşaması olası değil mi?” diye sordu.

“Bunun hakkında düşündüm. Ancak diğer dünyadaki insanların yalnızca rüyalarını ve realitelerini paylaşıyor da olabiliriz.”

“Öyleyse bile, oradaki Qurong kim? Ya buradaki Svensson kim? Eğer buradaki Svensson’u bulup öldürürsek o orada da ölmez mi?”

“Svensson’a canlı ihtiyacımız var. Anti virüs onun elinde. Bunlar hassas meseleler, Rachelle. İnsanları durduk yerde

öldürmeye başlayamayız.”

Thomas onun teorisini başka bir cepheden sorgulamaya başladı.

“Ayrıca oradaki herkes burada da yaşasaydı, burada çok daha fazla nüfusumuz olurdu.”

“Öyleyse belki de onların yalnızca bir kısmı buradadır. Başka realiteler de olabilir.”

“Öyle bile olsa, orada insanlar kaza ya da başka bir şey yüzünden öldüklerinde, neden burada da aniden düşüp ölmüyorlar?”

“Belki de bunun farkında olmadıkları sürece, tam anlamıyla bağlantı hâlinde değildirler. Biz rüyalar sayesinde biliyoruz ama diğer insanlar bilmiyorlar. Belki de realiteleri bu anlayış olmadan ihlal etmek mümkün değildir.”

“Öyleyse ben ilk başta bu realiteleri nasıl ihlal ettim?”

Rachelle omuz silkti. “Bu yalnızca bir teori.”

Bunlar ilginç düşüncelerdi. Ve bunlar birdenbire Rachelle’nin aklına gelmişlerdi.

Rachelle gülümsüyordu. “Bir kadının düşüncelerinin gücünü görüyorsun, değil mi?”

“Sanırım bu realiteler arasındaki tek giriş kapısı benim. Realiteler arasında aktarılabilenler yalnızca kan, bilgi ve beceri. Ben de tek giriş kapısıyım.”

“Ben de gittim ama.”

Thomas bunun nedenini birden net bir biçimde kavradı. “Sen de benimle birlikte yaralanmıştın. Kanaman vardı. İkimizin de kanamamız vardı.”

Rachelle, “Belki de bunların hepsi saçmalıktır,” dedi.
“Olabilir.”

—

Tuhan Vadisi, Kış Seferberliği’nden sonra en yakındaki ormanlar Thomas’ı onurlandırmak için bir araya geldiklerinde bile, bu kadar çok insanı bir arada görmemişti.

Thomas ve Rachelle kalabalığın sesini, her adımla birlikte artan mırıltıyı ilk kez vadiden yüz metre uzaktayken duydular. Nihayet ormandaki son dönemeci dolanıp da otlarla dolu geniş yeşil vadiyle yüz yüze geldiklerinde, mırıltı sürekli bir uğultu hâlini aldı.

Thomas durdu, dili tutulmuştu. Vadi düz bir tabana doğru hafifçe eğilmiş, büyük, uzunca bir kâseye benziyordu. Tuhan denen beyaz zambağa benzer çiçekler, vadi boyunca akan küçük bir dere kenarında yetişiyordu. Bu yüzden buraya Tuhan Vadisi deniyordu. Derenin yanındaki geniş patika aşınmıştı.

Thomas’ı durduran ise kalabalık oldu. İnsanlar sevinç içinde bağırıyorlardı. İki yandaki yamaçlarda, beyaz tunik giymiş ve saçlarına çiçekler takmış en az otuz bin kişi bekliyor ve heyecanla konuşuyorlardı. Çok fazla insan vardı! Thomas, Justin’in daha önce hiç bu kadar popüler olmadığını biliyordu. Justin’in Güney Ormanı’nda elde ettiği zafer ve dün çölde yaşadıkları olay onu bir gecede kahraman statüsüne taşımıştı. Asi adam her zaman orada olmuştu, fakat şimdi

dönek kalabalıklar davullarını çıkarıp geçit törenine katılmıştı, topluca yürümeye hazırlardı.

İçlerinden biri, “Thomas! Bu Avcı’nın Thomas’ı!” diye bağırdı.

Thomas, Güney Ormanı’nın büyüklerinden biri olan, bu sözleri söyleyen Güney’in Peter’i önünde başını eğdi. Peter koşa koşa yanına geldi. Thomas’ın geldiği haberi vadiye yayılmıştı; binlerce kafa döndü; bir bağırış koptu.

Avcı’nın Thomas’ı.

Thomas gözleriyle Ciphus veya Konsey’i ararken, elini insanlara doğru kaldırıp gülümsedi.

Peter, “Öne geçmelisin, Thomas,” dedi. “Acele et, o birazdan buraya gelir.”

“Ben buradan da iyi görüyorum—”

“Hayır, hayır, senin için bir yer ayırdık.” Thomas’ın kolunu tutarak çekti. “Gel. Rachele, gel.”

Tezahürat etmeye başlamışlar, âdet olduğu üzere adını söylüyorlardı. “Avcı! Avcı! Avcı! Avcı!” Otuz bin insan hep bir ağızdan bağıırıyordu.

İnsanların gözleri onun üzerindeyken ve ismini bağıra bağıra söylüyorlarken, Thomas’ın Güney’in Peter’ini yokuş aşağı takip etmekten başka bir seçeneği yoktu. Kalabalık, az önce çocukların zıplayıp dans ettikleri vadi zeminine kadar, onun geçmesi için ayrıldı. Çocuklar ise şimdi sessizce durmuşlar, ismi söylenen büyük savaşçıya huşu içinde bakıyorlardı.

Peter onu ön sıraya kadar götürdü.

“Teşekkür ederim, Peter.”

Peter daha sonra oradan ayrıldı.

Oğlu Samuel ile kızı Marie sol taraftan kalabalığı yararak ona doğru geliyorlardı, gururla parlıyorlar ama çok da belli etmemeye uğraşıyorlardı. Thomas onlara göz kırpıp gülümsedi.

Tezahürat yavaşlamıyordu. *Avcı! Avcı! Avcı! Avcı!* Thomas elini kaldırıp tekrar kalabalığı selamladı. İnsanlar doğal açık tribün olan yamaçlarda bekliyorlardı. Vadinin ortasındaki yetmiş metrelik bir yol, geçit töreninin rotasıydı ve tek bir insan bile çimenlere basmaya cesaret edemiyordu. Gelenek böyleydi. Justin’in geleceği, bulundukları yerden yalnızca otuz metre uzaktaki yol, vadiyi ikiye bölüyordu.

Thomas’tan üç metre uzakta, saçında küçük beyaz bir zambak olan dokuz-on yaşlarında küçük bir kız iri kahverengi gözlerini ona dikmiş bakıyordu. Thomas, *efsaneye bu kadar yakın olmanın şokuyla tezahürat yapmayı unutmuş*, diye aklından geçirdi. Küçük kıza gülümseyip başını öne eğdi.

Küçük kızın yuvarlak ağzı geniş bir gülümsemeyle açıldı. Thomas onun dişlerinden birinin eksik olduğunu gördü. Kız belki de dokuz yaşından daha küçüktü.

Yanında duran Rachelle, “Çok sevimli,” dedi. Onun bakışlarını o da fark etmişti.

Kalabalık hâlâ onun adını haykırıyordu.

Kimse bir işaret vermedi. Gökyüzünde bir değişikliği işaret eden parlak bir ışık belirmedi. Buna rağmen iki tezahürat arasında her şey değişmişti. *Avcı! Av—*sonra ortalık ses-

sizleşti.

Derin, çınlayan sessizlik Thomas'a tezahürattan daha yüksek gelmişti.

Thomas vadinin karşısına göz attığında, bütün kafaların sol tarafa çevrildiğini gördü. Ağaçların son bulup, otların başladığı yerde beyaz bir at duruyordu. Ve atın üstünde de beyaz, kolsuz bir tunik giymiş bir adam vardı.

Güney'in Justin'i gelmişti.

Geleneksel savaş giysileri kuşanmış iki savaşçı arkasında, yan yana atlarının üstünde duruyorlardı. Thomas, *Justin'le şen şakrak adamları*, diye düşündü.

Çok uzunca bir süre Justin hiç kıpırdamadan durdu. Kafasında beyaz çiçeklerden yapılmış bir taç vardı. Pazılarına ve önkollarına pirinçten yapılmış bantlar sarılmış, botları da savaş tarzında yüksekte bağlanmıştı. Baldırına bir bıçak bağlıydı, siyah saplı bir kılıç da arkasındaki kırmızı bir kının içinden sarkıyordu. Eyerinin üstünde savaşların bilemediği bir savaşçının güveniyle kurulmuştu ama bir askerden çok bir prenze benziyordu.

Gözleri kalabalığı taradı; Thomas'ın üzerinde bir müddet oyalandı, sonra başka taraflara baktı. Hâlâ bir ses yoktu.

Justin'in atı toprağı bir kez eşeleyerek vadiye adım attı.

Bir gürleme, otuz bin insanın gırtlığında tıkanıp kalmış bir saf enerji patlaması yeri göğü sarstı. Yumruklar havaya savrulmuş, ağızlar tutkuyla açılmıştı. Gürlemeleri kendi kendini besliyor gibiydi. Thomas tepe noktasına ulaştığından emin olduğunda ise gürleme daha da arttı.

Köyden üç mil uzaktaydılar ama Thomas'ın şu anda bütün evlerin kapı ve pencerelerinin zangırdadığından hiç şüphesi yoktu. Bu insanların kaç tanesi diğerleri bağıracağı için bağırıyordu acaba? Kaç tanesi kutlama nesnesine bakmaksızın kutlama yapma niyetindeydi? Görünüşe bakılırsa çoğu öyleydi.

Thomas, kendini kaptırmış, gözleri parlayarak tezahürat yapan Rachelle'ye yan gözle baktı. Gülümsedi. Neden olmasın? Her savaşçı onurlandırılmayı hak ederdi ve Güney'in Justin'i de belki başka şeyleri de hak etse de, kesinlikle biraz onurlandırılmayı hak ediyordu. Bırakalım da Konsey cübbeleri içinde terlesin. Bugün Justin'in günüydü.

Thomas onu selamlamak amacıyla yumruğunu kaldırdı.

Justin ölçülü kesin adımlar atarak, atını yavaş yavaş vadiye sürdü. Kalabalığı selamlamadan direkt önüne bakıyordu. Adamları otuz adım gerisinden yan yana geliyorlardı.

İşte şimdi tezahürat başlamıştı. Vadideki her erkeğin, kadının, çocuğun ve belki de bunun da ötesinde bir şeylerin gırtlaklarından çıkan gürleme bir kelime hâlini aldı.

... *Justin! Justin! Justin! Justin!*...

... isminin her tekrarında güm güm gümleyen bir patlama hâlini alıncaya kadar.

Justin! Justin! Justin! Justin!

Thomas daha önce hiç kimseye böyle bir hayranlık gösterisi yapıldığını görmemişti. Justin'in bu övgüleri alçak gönüllü bir gülümsemeyle kabullenmenin ötesinde bir şey yapmaması da onların hayranlığını bir kat daha artırıyor gibiydi.

Sanki daha azını hak etmediğini biliyor ve bunu kabullenmeye de gönüllü gibi duruyordu.

Çıglıklar havada yankılanıyor, dere boyundaki ağaçların yaprakları titriyordu. Thomas sesin karnına ulaşır kalbini sarstığını hissetti.

Justin! Justin! Justin! Justin!

Justin vadinin yarısına kadar gelip durdu. Sonra üzen-gileri üstünde ayağa kalktı, yumruklarını havaya savurdu; başını kaldırdı ve bir şeyler haykırmaya başladı.

İlk başta insanlar uğultudan onun ne söylediğini duymadılar ama onun bir şeyler söylediğini anlar anlamaz, susmaya başladılar. Şimdi Justin'in haykırışı şamanın üstünde yükseliyordu. Bir isim haykırıyordu. Gökyüzüne doğru fer-yat ediyordu.

Elyon'un ismini.

Thomas baştan ayağa ürperdi. Justin Yaratıcı'nın yetke-sini talep ediyordu. Ve bunu onunla ilgili bir sorgulama açıl-dığını bile bile yapıyordu. Konsey öfkeden deliye dönecekti. Justin masum değilse o zaman konseyin tahmin ettiği kadar namussuz ve çıkarları doğrultusunda yönlendiren biriydi.

Justin, Yaratıcısı'nın ismini haykırıyordu. Gözleri sım-sıkı kapalı ve yüzü çarpılmış haldeydi, minnettarlık ve feci bir korku arasında bölünmüş gibi görünüyordu. Vadi karar-sızlık içinde öylece hareketsiz duruyordu.

Justin nefesinin her zerresini tüketen son bir amansız haykırışla o adı söyledi. *Ellllyyyonnnnn!*

Sonra eyerine oturdu, yavaşça yüzünü Thomas'a döndü.

“Seni selamlıyorum, Avcı’nın Thomas’ı!” diye bağırdı.

Thomas başını öne eğdi. Ama Justin’in hakkında yakında bir sorgulama yapılacakken, selamına karşılık verecek kadar da ileri gidemezdi.

Justin de başını öne eğerek karşılık verdi. İnsanlara baktı; önce uzaktakilere, iyice görmek için atını döndürdükten sonra da Thomas’ın tarafına baktı. Altındaki aygırı huzursuzca adım atıyordu. Justin birini arıyor gibiydi.

Thomas, *çocuklar*, diye düşündü. *Justin çocuklara bakıyordu.*

Atını geriye döndürerek tekrar uzaktakilere, sonra tekrar Thomas’ın tarafına baktı. Yeşil gözleri arıyor, arıyordu.

Thomas’ın bulunduğu yerden on metre uzakta küçük bir kız kalabalığın içinden çıkıp, çayıra doğru birkaç adım atarak durdu. Sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Kolları iki yanında sallanıyordu. Bir eli güdük kalmıştı. Baştan ayağa titriyor, yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu.

Thomas’ın ilk düşüncesi bu zavallı çocuğun annesinin hemen onu geri çağıracağı oldu. Vadinin gelenekleri oldukça netti: Onur yürüyüşündeki bir savaşçıya kimse yaklaşılamazdı. Yürüyüş düzen ve saygı zamanıydı, karmaşa değil.

Fakat Thomas sonra Justin’in doğrudan çocuğa gözlerini dikip baktığını gördü. Şüphesiz Justin o kızı aramıyordu.

Gür saçlı küçük bir oğlan kalabalıktan çıkıp tam kızın arkasında durdu.

Thomas, Justin’in yanaklarının gözyaşlarıyla ıslandığını hayretle fark etti. Kalabalığa aldırmadan küçük kızla uzun

uzun bakıştı.

Rachelle, “Onu tanıyor,” diye fısıldadı.

Justin aniden atından kayarak indi ve kıza döndü. Diz çöküp kollarını iyice açtı.

Kız hüngür hüngür ağlayarak ona doğru koşturdu. Koşarken beyaz tuniği küçük bacaklarına dolanıyor, saçındaki çiçekler yerlere dökülüyordu.

Alanın ortasında kız Justin’le çarpıştı. Justin kollarını dolayıp kızı sıkıca sardı. Thomas’ın boğazına bir yumruk gelip oturdu.

Kız, Justin’e ellerini gösterdiğinde, Justin onun ellerini öptü. Justin ayağa kalkıp kızı atlardan on adım uzağa götürdü. Orada bütün vadi açıkça görülüyordu. Justin kızın kulağına bir şeyler fısıldadı, sonra da kız orada dikilirken yürüyüp gitti. Ne yapıyordu?

Justin kalabalıkları dik bakışlarıyla taradı.

Herkesin duyabileceği şekilde, “Size bugün aranızdaki en büyük savaşçıların çocuklar olduğunu söylüyorum!” dedi. “Siz çocuklar gibi olanlarla farklı bir savaş açacaksınız!”

Justin ağzı kulaklarına varan kıza döndü. Gözlerinde bir ışıltı yanıp söndü. Elini kıza uzattı.

“Size prensesimi takdim ediyorum. Lucy!”

Bu gösterinin bir aldatmaca mı, yoksa sahiden samimi mi olduğunu kestirmek imkânsızdı. Ne olursa olsun, bu muhteşem bir gösteriydi.

Justin başındaki beyaz tacı aldı, nazikçe Lucy’nin kafasına yerleştirerek geri adım attı. Dizinin üstüne çöktü, bir eli-

ni göğsünün üstüne koydu, diğer elini kalabalığa doğru kaldırdı.

Aniden bir haykırış koptu.

Thomas, eğer kız biraz daha gülümserse yüzünün ikiye ayrılabilceğini düşündü. Yanında duran Rachelle de gözlemini kırıştırtıyordu.

Justin onlara doğru koşan oğlana doğru heyecanla hareketlendi.

“Bu da benim prensim Billy!”

Justin oğlanı kaldırıp etrafında döndürdü. Sonra iki çocuğu da atına doğru götürdü, eyerine atladı. Lucy’yi arkaya, Billy’yi de öne olmak üzere yukarı çekti. Justin dizginleri oğlana vererek atı mahmuzladı.

Uğultu tekrar başladı, şimdi *Lucy* ve *Billy* tezahüratları da araya giriyordu. Justin kalabalığı selamlamak için biraz durdu. Atını böyle azametle sürüşüne ve böylesine ilgi görüşüne bakan biri, onun Muhafızlar’ı terk edip de şimdi ihanetten bahseden bir avare değil de, kadim hikâyelerden çıkıp gelmiş bir kral olduğunu sanabilirdi.

Justin vadinin uzak ucuna vardığında, çocukları yere bırakıp ağaçların arasında gözden kayboldu.

—

Rachelle, “Yarınki sorgulamada bir dövüş olur mu dersin?” diye sordu. Şamata dinmişti, vadi şimdi yavaş yavaş boşalıyordu.

Thomas, “Justin ya bu övgüleri ya da ölmeyi hak eden bir adam,” dedi. “Ne olursa olsun, benim tahminimden çok daha tehlikeli biri.”

“Peki, sence o hangisi?”

Thomas, Justin’i yutan ağaçlara gözlerini dikti. Onun yüzü, sahtekârlığın mı, yoksa namusun yüzü müydü? Sonuçta bunun pek de önemi yoktu, çünkü öyle ya da böyle kesinlikle ihanetin yüzüydü. Shataikiler’in oğullarıyla barış yapmakta aracılık eden bir adam, Elyon’un takipçisi olamazdı.

“Thomas, sen yine beni sürüklüyorsun.”

“Bence o çok tehlikeli bir adam. Fakat bırakalım da yarın insanlar kendileri karar versinler.”

“Bana öyle geliyor ki onlar çoktan karar verdiler.”

“Sen daha diğerlerini dinlemediğinden böyle düşünüyorsun. Herkes burada değildi.”

17.

BÖLÜM

Başkan Robert Blair yirmi dört saattir uyumamıştı. Hava panikle yüklüydü. Hiç kimse mutlu değildi. Herkes kendisinin dışında oynuyordu. Onların Birleşik Devletler Başkanı, Savunma Bakanı ve CIA Başkanı gibi unvanları vardı ama içeride hepsi de, sahilde ufuklarını kapatan muazzam bir tsunamiyle karşı karşıya kalmış erkek ve kadınlardı. Kaçmak mümkün değildi; mücadele etmek mümkün değildi; ancak hazır olabiliyorlardı.

Bu aslında doğru değildi. Tanrı vardı. Onların elinde olmayan, Tanrı'nın elindeydi—onun bu tarz konuları anlayış eksikliği göz önüne alındığında, bu korkutucu bir düşünceydi.

Bir de Thomas Hunter vardı.

Senato çoğunluk lideri Dwight Olsen yuvarlak yüzü kıpkırmızı hâlde, avucunu masaya vurdu. “Gönderin onları!” Ters ters başkana bakıyordu. “Tanrı aşkına, zamanımız tüke-

niyor. Onlara istediklerini verin. Elimizde teknoloji var, yeneden yapabiliriz, baştan başlayabiliriz; ancak biraz nefes alacak alana ihtiyacımız var. Eğer Amerikalıların bu poker oyununu görmezden geleceğini düşünüyorsan...”

Kısa bir an durdu. Başkan, *çok sağlıklı düşünemiyor*, diye içinden geçirdi. Zaten hiçbiri çok sağlıklı düşünemiyordu.

“Füzeleri göndermeyi *düşünüyorum*, Dwight. Tamamen silahlılar ve çarpma rotaları da Paris olacak. İsrail bizi buna zorlayabilir.” Çoktan yükleme emrini vermişti ama Olsen’in ukalalılığından dolayı bunu şu an için gizliyordu.

“Öyleyse sen ve Benjamin, Rusya’nın, Çin’in, hatta İngiltere’nin yaptıklarına mukavemet ediyorsunuz. Belki de onların akli daha—”

“Kapat çeneni!”

Sakin ol, Robert.

“Sadece çeneni kapat ve beni dinle. Bu meseleyi pek sağlıklı düşünemiyorsun. Ruslar Paris’e boyun eğiyorlar, çünkü onlarla aynı *yatakta* yatıyorlar. Çinliler de öyle—sana az evvel söylediğim istihbarata dayanarak varsayımda bulunmak zorundayız. Diğer yandan Arthur İngiliz mevkidaşlarımızı, benim nihayetinde öyle yapmayacağımız *sözüme* istinaden, Paris’e boyun eğmeye ikna etti. Füzelerimizi iyi niyet göstergesi olarak yükleyeceğiz ama ölürüm de bu manyaklara, sonuçta dönüp de bizi vursunlar diye tek bir tabanca bile vermem.”

“Bize söz verdiler—”

“Sözlerini tutmak gibi bir niyetleri yok!”

Olsen, “Bunu bilemezsiniz,” dedi.

“Tanrı aşkına, onlar terörist!”

“Siz ya da İsrail aptalca bir şey yaparsanız, örneğin önlüyici saldırı gibi, hepimizi yanlış olma ihtimali doğru olma ihtimalinden daha fazla olan bir varsayıma dayanarak mezara göndereceksiniz demektir.”

Başkan Graham Meyers’e baktı. Savunma Bakanı diğerleri gibi sabırla dinliyordu. Meyers başkanın imdadına yetiştii.

“İsrail böyle bir şey denemeyecektir. İstihbaratımız—”

Olsen, “Şu istihbarat saçmalığını bir yana bırak,” dedi.

“Kim? Hangi istihbarat?”

Meyers başkana göz ucuyla bakınca, Blair başını öne eğdi. *Haydi, Grant, çıkar ağzından baklayı. Bu ahmakla kedi fare oyununu geçtik zaten.*

“Valborg Svensson’un yerini belirleyen istihbarat,” dedi.

Olsen şaşırmişti. Şüphesini belli eden bir ses tonuyla, “Svensson. Onu buldunuz,” dedi.

Başkan, “Evet, Dwight. Onu bulduk,” dedi. “Yaklaşık sekiz saat önce, bulunduğu yerin üzerinde alçaktan uçan bir C-17’yi vurdular.”

“Nerede?”

“Endonezya’da. Ayrıca iki saat önce Fransızlardan resmî bir tebliğ aldık. Svennson’un elinde anti virüs olduğuna dair ellerinde kesin kanıt olduğunu iddia ediyorlar. Belli ki bu konuda bizim emin olup olmadığımızı merak ediyorlar.”

Olsen'in yakası terden kararmıştı. "Peki, bu konuda ne yapılıyor?"

"Pilot, uçak düşmeden evvel durumlarını bildirmişti. Kimlerin sağ kurtulduğunu bilmiyoruz. Paraşütleri açıldığında üç işaret ateşi harekete geçirildi ama o zamandan bu yana haber alamadık, o yüzden en kötü ihtimalin gerçekleştiğini düşünüyoruz. Yedi saat önce Hawaii'deki Hickam üsünden üç adet C-17 ve gizli askerlerden ibaret bir filo havalandı. Bir saat önce adamlarımızın, Stinger'in ateşlendiğini düşündüğü yere kırk tane deniz komandosu indirdik. İşte bu istihbarattan bahsediyoruz."

"Yani Svensson'u anti virüsle birlikte ele geçirme şansımız var."

"Bir şansımız var, evet."

"Peki, adamlarınız Svensson'u nasıl oldu da bu kadar kolay bulabildi?"

Blair bir an tereddüt etti, sonra da başladığı şeyi bitirmeye karar verdi.

"Thomas Hunter," dedi. "Eminim, Thomas'ı hatırlıyordur. Galiba sen ona medyum diyordun. Fransa'nın yaptığı resmî duyuruya göre, Yeni Biat, Thomas Hunter'i gözaltında tutuyormuş ve başka bir askerî harekât yapılması hem onun hem de Monique'nin hayatına mâl olabilirmiş."

Senato çoğunluk lideri bu sözler karşısında kesinlikle gafil avlanmıştı.

"Tamam, demek ki istihbarat camianızda bir medyumunuz var. Ve anladığıma göre, bu medyum size Birleşik Dev-

letler'in anti virüsü zamanında ele geçiremeyeceğini söylemiş. Siz de şimdi bütün stratejinizi onun bu sözlerine göre temellendireceksiniz. Eğer anti virüsü Fransa'ya verirlerse Birleşik Devletler'in yalnızca yedi saatlik bir uçuş mesafesinde olduğu gibi basit bir mantığı göz önüne aldınız mı acaba? Anti virüsü kime verdiklerinin bir önemi yok; bilimcilerimiz onu herhangi bir taşıyıcıdan kopyalayabilir."

Senaryo üzerinde zaten tartışmışlardı. Svensson'un, Birleşik Devletler'in anti virüsü zamanında ele geçirip kopyalamasının önüne geçmesinin çeşitli yolları vardı. Ancak Thomas, Birleşik Devletler'in anti virüsü alamayacağını iddia etmişti. Thomas'ın son başarısı göz önüne alındığında, Blair ona inanmaya meyilliydi.

"Belki. Bunu göz önüne alacağım. O noktaya varmayacağımızı ümit ediyoruz."

"Tanrı biliyor ya, ben de öyle ümit ediyorum. Ama bu konuda Fransızlar ile sert oynarsanız bu milletin hepsini kuşağınızın dibine getireceğim."

"Bunu da göz önüne alacağım. Eğer şu anki görevimiz başarısız olursa, silahlar belli bir takvime göre yüklenecek. Hiçbir şeyi aceleye getirmeyeceğim; söz veriyorum. Bunu yalnızca son çare olarak görüyoruz. Ama benden şu anda boyun eğmemi bekleme. Tanrı aşkına, en azından bana bu kadarını ver. Bu adamların hakikaten bizim bir gün daha yaşayıp da savaşmamıza izin vereceğini düşünüyorsan, o zaman sen benim gördüğümü görmüyorsun demektir."

"Pekâlâ, biz her zaman farklı dünyalarda yaşadık zaten,

değil mi? Umarım İsrail'i kontrol edebilirsin.”

“Kontrol mü? Hayır. Orada kapalı kapılar ardında duvarlara tırmanıyorlar. Ancak en azından şimdilik bir boyun eğme gösterisi yapacaklarına dair Benjamin bana söz verdi. Onların mücadele etmeden pes etmeyeceklerini anlıyorsun, değil mi, Dwight?”

“Ahmaklar.” Olsen ayağa kalktı. “Bu esnada ülkemiz tamamen karanlıkta kaldı. Onlara yakın zamanda söylemeliyiz. Eminim bu bilgi kendilerine daha erken verilmediği için çok kızacaklardır.”

“Bunu politik olarak uygun göreceğini düşünmüştüm, Dwight.”

Adam gitmeden evvel ona kızgın bir bakış attı. Blair tüm bu olaylar içinde onun kendi politik geleceğini çoktan düşündüğünden emindi. Belki de şimdiye kadar koşa koşa basına gitmemesinin tek nedeni buydu.

Başkan, “Bunu gizli tut,” dedi.

Dwight Olsen döndü. “Size iki gün mühlet veriyorum. Eğer gördüklerim hoşuma giderse oyunu oynayabilirim. Hoşuma gitmezse söz veremem.”

“Bu haberi sızdırırsan seni tutuklatırım.”

“Neye dayanarak?”

“İhanete. Hassas askerî operasyonları sızdırmak dava edilebilir bir suçtur. Bir virüsümüz *var* ama aynı zamanda yürüttüğümüz bir askerî harekât da var.”

Bu aslında daha çok bir blöftü ama Blair'in umurunda değildi.

“Efendim.” Dâhili telefondan arıyorlardı.

“Evet?”

“Hawaii rapor verdi.”

Başkan Olsen’le göz göze geldi. Bu özel görevle ilgiliydi.

Savunma Bakanı gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde baktı.

“İçeri gönder, Bill.”

On saniye sonra Graham Meyers elinde kırmızı bir klasör tutuyor, dikkatle raporu inceliyordu. Olsen ise usulca odaya geri dönmüştü.

Başkan zaten gevşek olan kravatını biraz daha gevşetti.

“Pekâlâ, Tanrı aşkına, söyle bize.”

“Cyclops’un arka tarafındaki büyük bir tesisin yerini belirleyip içeri başarıyla girmişler. Can kaybı olmamış. Tesis terk edilmiş.”

“Ne?”

“Son birkaç saatte terk edilmiş. Şu an bazı bilgisayarları topluyorlarmış ama sabit diskleri sökülmüş. Yer temizmiş.” Grant başını kaldırıp baktı. “Odalardan birinde en az bir askerin bulunduğunu gösteren kanıtlar varmış. Üniformalarımızdan birinin düğmeleri bulunmuş.”

“Hunter.”

Oda sessizleşti.

İçlerinden biri, “Uzaklaşmış olamazlar,” dedi.

Başkan sandalyesini geri itip ayağa kalktı. “Bulun onu!”

18.

BÖLÜM

Orman İnsanları'nın üç gün süren yıllık Toplantı'larında her zaman olduğu gibi, kutlamalar gece geç vakitlere kadar devam etmişti. Müzik, dans, oyunlar, yemek, bol bol yemek. Ve tabii ki içkiler. Çoğunlukla meyve şarapları ve böğürtlen biraları. Onlara renkli ormandaki Büyük Macera'ya ait anılarını birazcık bile hissettiren herhangi bir şey ve her şey.

Açılış törenleri, her boyun başında o boyun büyükleri olduğu hâlde, göle giden ağaçlı yolda yürüyüş yapımlarıyla başladı. Ciphus, Orta Orman'daki en büyük maiyetin başında gidiyordu, ardından yerleşimlerine göre kuzeyden güneye diğer ormanlar geliyordu.

Yirmi bin meşale gölün etrafında yanarken, Ciphus onların amentüsünü ezberden okuyup, neden hepsinin en ufak bir sapma dahi göstermeden Büyük Macera'nın esasına sıkı

sıkıya bağlı kalmaları gerektiğini anlatıyordu. Dinlerinin kalbe hitap eden altı kurallı basit bir din olduğunu, bu altı kuralın takibinde yardımcı olması için, Konsey'in yıllar içinde rafine ettiği diğer kurallara da aynı önemin verilmesi gerektiğini söyledi. Elyon'u sevmenin yolu en ufak bir ödün vermeden, kendinizi tümüyle onun yollarına bırakmaktır.

Thomas gece geç vakit kendini yatağa atmış, ağır işken- ce rüyaları görmüş ve birbirine koşut iki kaygıyla uyanmıştı.

İlki Rachelle'nin laf arasında öne sürdüğü gibi—gerçekten böyle bir şey mümkünse tabii—bu realitede Carlos'un kim olduğunu bulmaktır. Bu muhakkak az bir ihtimaldi ancak bu ihtimalin peşinden gitmek, Monique ile birlikte zindandan kaçabilmesinin aklına gelen tek yoluydu.

İkincisi de bu öğleden sonra yapılacak olan sorgulamaydı. Konsey bildirim yapma dışında Justin konusunda adanmış sessiz kalmıştı. Buna rağmen sabahtan beri bu olay bütün köyün dilindeydi.

Bazıları sorgunun neden gerekli olduğunu merak ediyorlardı—Justin'in ilkeleri yıllardır onların izledikleri ilkelerden çok farklı değildi. Justin sevgiden bahsediyordu. Zaten Büyük Macera da tamamen sevgiyle ilgili değil miydi? Evet, Justin'in Güruh'la barış yapmaya dair öğretilerini benimsemek zordu ama o artık sevgiden bahsediyordu. Belki de değişmişti.

Diğer bazıları ise Justin'in neden derhâl sürgüne gönderilmediğini merak ediyorlardı—öğretileri, *en başta* barıştan bahsetmesi, Büyük Macera'yla alakalı kutsal olan her şeye

açıkça hakaretti. Nasıl olur da biri Elyon'un düşmanlarıyla barış yapabilirdi ki? Onların dediğine göre Justin'in öğretilerinin zor olmasının tek nedeni, Büyük Macera'ya taban tabana ters olmalarıydı.

Sorgulamanın yapılacağı amfiteatr yirmi beş bin yetişkin insanı alabilecek genişlikteydi ki buna sadece yetişkinler katılabileceği için bu büyüklük yeterli sayılırdı. Geri kalanların gölün batı yakasındaki büyük kâse benzeri yapının yukarısındaki ormanda kendilerine yer bulmaları gerekecekti.

Öğleden sonra kısa zamanda, setli toprakta bank görevi gören taş tablalar neredeyse dolmuştu. Güneş gökyüzünde batıda yarıya kadar indiğinde ise artık oturmak şöyle dursun, ayakta duracak yer bile kalmamıştı.

Thomas, Rachelle ve teğmenleri ile birlikte manzaraya tepeden bakan taraçalardan birine oturmuştu.

Thomas, "Şimdi çölde Güruh'un izini sürüyor olmalıydım," diye söylendi.

Mikil, "Burada üstüne düşeni yapman için seni oradan da çağırırlardı," dedi. "Bütün bunlar bittiğinde Güruh'un peşine düşeceğiz ve senin yanında ilk ben yer alacağım."

Mikil, Jamous'un yanında ayakta dikiliyordu. Dün akşamki kutlamada evlenmeyi planladıklarını bildirmişlerdi. Sağ taraflarında William kalabalığı tarıyordu.

Rachelle elini Thomas'ın kolunun üzerine koydu. Onun buradaki ikilemini bir tek o anlıyordu.

Thomas, "Dövüşsek bile onu öldürmeyeceğim, Mikil," dedi. "Sürgün olabilir ama öldürmek olmaz."

Mikil, “Güzel. Sürgüne göndermek, ona çocuklarımızın zihinlerini zehirleme özgürlüğünü vermekten iyidir,” dedi.

Thomas derin bir nefes aldı. “Tekrar Tarih Kitapları’nın peşine düşmem gerekiyor.”

Mikil, “Bu defa çadıra ben gireceğim,” dedi. “Bu Toplantı’nın geri kalanına katılmasam da olur. Justin’in icabına bakarız, sonra da senin şu kitaplarını bulmak üzere yola çıkarız. Jamous da bizimle birlikte gelir.”

Jamous onu dudaklarından öptü. “Seninle birlikte olduğum sürece çölü bile aşarım.”

Mikil, “Daima,” dedi.

Jamous, “Daima,” diye tekrarladı, sonra yine öpüştüler. Kalabalık aniden sustu.

“Geliyorlar.”

Thomas korkuluğa doğru gitti, aşağıya amfiteatra baktı. Uzun, beyaz tören cübbesini giymiş olan Ciphus, uzun yamaçtan aşağı yürüyordu. Arkasında Konsey’in diğer altı üyesi vardı. Alanın ortasındaki büyük bir platforma doğru yaklaştılar. Sekiz tane uzun sekmenin etrafında yedi tane büyük meşale bir yarı çember hâlinde dizilmişti. Onların arasındaki bir kürsüde bir kâse su vardı.

Yedi sekmene doğru sessizlik içinde yürüdüler. Sekizincisi boş kalmıştı. Eğer Justin sorguyu kazanırsa onu kabul lenmelerinin bir göstergesi olarak Konsey’le birlikte oturabilecekti. Sorguyu Konsey açtığı için, onun ilkesini kabul etmek zorunda değillerdi ama zamanla onun ilkesi Büyük Macera’nın bünyesine bile katılabilirdi.

Üyeler sekmenlerine tırmanarak, kendilerinden yirmi metre kadar uzakta, tek bir sekmenin olduğu kendilerinkine benzer, daha küçük bir platforma baktılar.

Mikil, “Justin nerede?” diye fısıldadı.

Ciphus ihtiyaç olmamasına rağmen susmaları için bir elini kaldırdı—kimse konuşmak bir yana kımıldamıyordu bile. Thomas öksürse büyük olasılıkla bütün arena onu duyardı.

Ciphus, “Konsey tüm Orman İnsanları’nın yıllık onuncu Toplantı’sında, Güney’in Justin’inin ilkelerini sorgulayacaktır!” diye bağırdı. Sesi gür ve net çıkıyordu.

“Güney’in Justin’i, seni öne çağırıyoruz.”

Konsey gelmiş oldukları yamaca dönüp baktı. Yamacın tepesindeki yedi büyük ağaç amfiteatrın tek girişini işaret ediyordu.

Kimse ortaya çıkmadı.

Mikil, “Gelmeyecek,” dedi. “Hatalı olduğunu biliyor ve—”

William, “Bu da kim?” diye sordu.

Alt sıralardan birinden bir köylü çıkmış yürüyordu. Daha yaygın olan kısa tunik yerine, daha uzun, başlıklı bej bir tunik giymişti. Ayağında da asker botları vardı.

Jamous, “Bu o,” dedi.

Konsey onu hâlâ görmemişti. Adam sekmene doğru yürüdü, oturdu ve başlığını geriye çekti.

Yüksek sesle, “Güney’in Justin’i soruşturmanızı kabul ediyor,” dedi.

Konsey hep birlikte ona doğru döndü. Amfiteatrda mı-

rılıtlar dolandı. Birkaç da kıkırdama duyuldu.

Mikil, “Yiğidi öldür hakkını yeme, çok yürekli gerçek-ten,” dedi.

Thomas, Ciphus’un kulaklarından çıkan buharı neredeyse görebiliyordu.

Ciphus susmaları için elini kaldırdı, bu defa bu sahiden gerekliydi. Kâseye doğru yürüdü, ellerini suya soktu ve küçük bir havluyla kuruladı. Arkasındaki diğer üyeler yerlerine geçtiler.

Ciphus platformun ön kenarında adımlamaya başladı, bir yandan da sakalını çekiştiriyordu. Duyulabilecek kadar yüksek sesle, “Korkarım tam da böyle bir dalavere senin aklını başından almış, dostum,” dedi.

Justin, “Sizin soracak olduğunuz önemli soruları bulandırmak gibi bir niyetim yok,” dedi. “Bugün burada insanların kalplerini kazanacak ya da kaybedecek olan, nasıl görüldüğümüz değil söylediklerimiz olacaktır.”

Ciphus bir an tereddüt ettikten sonra insanlara hitaben konuştu. “Öyleyse söyleyeceklerime kulak ver. Bugün önümüzde oturan bu adam, zamanında kazandığı birçok zaferle ormanlara iyiliği dokunmuş büyük bir savaşçıdır. Çocukları seven, gerçek bir kahraman gibi yürüyen ve övgüleri nezaketle kabul eden bir adamdır. Tüm bunları hepimiz biliyoruz. Tüm bunlar için Güney’in Justin’inine şükran borçluyum.” Kafasını Justin’in önünde eğdi. “Teşekkür ederim.”

Justin de başını eğerek karşılık verdi.

Thomas, *Ciphus aptal değil*, diye düşündü.

“Gelgelelim bu adamın iki yıldır Güney Ormanı’nda Elyon’un aleyhinde küfür zehrini yaydığı da söyleniyor. Bizim bugünkü görevimiz yalnızca bunun doğru olup olmadığını belirlemektir. Biz Justin’i değil ilkelerini yargılıyoruz. Ve her sorgulamada olduğu gibi, tartışmamız sonlandığında sizler de bu meselenin yargııcı olacaksınız. Öyleyse iyi değerlendirin.”

Thomas’ın solunda birden bir uğultu koptu, muhalefet sesleri şimdiden çıkmaya başlamıştı. Bunlar herhâlde Justin’in en güçlü destekçileri olan Güney Ormanı insanlarıydı. Justin’le birlikte Tuhân Vadisi’ne giren diğer iki adam neredeydi? Jamous yanlış bilmiyorsa isimleri Ronin ve Arvyl olmalıydı. Herhâlde sesleri kalabalığın içine karışmıştı ama Thomas’ın umduğu gibi yerde onunla birlikte değildiler. Diğer yandan, kendi savaşında mücadele verip kendi ilkelerini savunmak tam da Justin’e göreymiş. Muhtemelen onların karışmasını yasaklamıştı.

“Susun!”

Tekrar sustular.

“Uzun sürmeyecek. Aslına bakarsanız, çok basit bir mesele. Bence bu sorgu için çocuklarımıza oy kullandırıp sarıh, adil bir hüküm elde edebiliriz. Mesele bundan ibarettir.”

Ciphus, Justin’e döndü.

“Güruh’un hakikaten Elyon’un düşmanı olduğu doğru mu, değil mi?”

Justin, “Doğru,” dedi.

“Doğru, bunu hepimiz biliyoruz. Öyleyse Elyon’un düş-

manıyla birlikte komplo kurmanın bizzat Elyon'a karşı komplo kurmak olduğu doğru mu, değil mi?"

"Doğru."

Arenadaki insanlar topluca soluklarını koyuverdiler. Sol taraftan şok olmuş homurtular yükselerek, sağ tarafta sitemler hâlinde son buldu. Ciphus yine kalabalığı eliyle susturdu. Ciphus hiç şüphesiz Justin'in numaralarından birini yaptığını düşünerek Justin'i dikkatle süzüyordu.

"Güruh'la birlikte komplo kurmanın daima bize ihanet etmek demek olduğunun farkındasın. Elyon'un bizzat kendi sözlerine dayanarak, Elyon'un düşmanı ile uzlaşamayız. Başımızdaki bu musibetten kurtulmanın bir yolunu Elyon'un sunacağına dair çocuğun kehanetine inanıyoruz. Yine de sen düşmanla barış yapmak ister gibisin. Bu küfür değil midir?"

Justin, "Küfürdür, evet," dedi.

Thomas, *adamda hiç akıl yok*, diye düşündü. Bu sözleri söyleyerek kendini sürgüne mahkûm etmişti.

Justin, "Sorun şu," diye devam etti, "neye küfürdür? Sizin Büyük Macera'nıza mı, yoksa bizzat Elyon'a mı?"

Ciphus bu iddiadan şok olmuştu. "Sen arada fark olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Büyük bir fark var. Özde değil ama şekilde. Güruh'la barış yapmak sizin Büyük Macera'nızı lekeleyebilir ama bu Elyon'a saygısızlık etmek değildir. Elyon, düşmanları her yerde olsa bile, hatta tam da burada aramızda olsalar bile, bu dünyadaki her erkek, kadın ve çocukla barış yapardı."

Çıt çıkmıyordu. İnsanlar konuşamayacak kadar afalla-

mıştı. Thomas, *kendi boğazını kendi kesti*, diye düşündü. Justin'in söyledikleri bir tazelik içeriyordu, belki tanrıbilimci olsa göz önüne alabileceği bir fikirdi. Gel gör ki Justin bizzat Elyon haricinde kutsal olan her şeyi kötülemişti. Büyük Macera'yı sorguladığında Elyon'u da pekâlâ buna dâhil edebiliyordu.

“Sen bizim Elyon'un düşmanı olduğumuzu mu söylüyorsun?” Ciphus'un sesinde bir titreme vardı.

“Gölünüzü, ağaçlarınızı, çiçeklerinizi mi, yoksa Elyon'u mu seviyorsunuz? Bunlar için ölür müsünüz, yoksa Elyon için mi ölürsünüz? Sizin Güruh'tan bir farkınız yok. Eğer Elyon için ölecekse belki Güruh için de ölmelisiniz. Sonuçta onlar da Elyon'a ait.”

Ciphus yüzü kıpkırmızı vaziyette, “Güruh için bizi öldürtür müsün?” diye bağırdı. “Yok etmeye yemin ettiğimiz Elyon'un düşmanı için öldürtür müsün?”

“Gerekirse evet.”

“Sen Elyon'a ihanetten söz ediyorsun!” Ciphus titreyen parmağını Justin'e uzattı. “Sen Shataikiler'in evladısın!”

Bu kelimeyle birlikte düzen de amfiteatrı terk etti: *Shataiki*. Ayıplama haykırıışları havayı yarıp geçerek, Ciphus'un bu kâhine böyle bir şeyi nasıl söyleyebildiğine itiraz eden haykırıışlarla kafa kafaya geldi. Yani Güney'in Justin'inine. “Eğer yalnızca Justin'in kendini ifade edebilmesine izin verselerdi, anlayacaklardı!” diye haykırdılar.

Thomas'ın artık bu sorguya karşı hissettiği herhangi bir duygu ikilemi kalmamıştı. Onun emri altında hizmet vermiş

biri nasıl olur da onların Güruh için ölmesini önerme cüretinde bulunabilirdi? Elyon'un göllerini savunurken savaşta ölmek, evet. Güruh saldırılarından ormanı ve çocukları korurken ölmek, evet. Dünya yüzünden Elyon'un ismini silmeye ant içmiş bir düşmanın karşısında Büyük Macera'yı savunurken ölmek, evet.

Ancak Güruh için ölmek? Onlar namussuzluklarını rahatça yapabilsinler diye barışa aracılık mı edeceklerdi?

Asla!

“Bunu nasıl söyleyebilir?” Bu soruyu yanında duran Rachelle sormuştu. “Az evvel Güruh için yere yatıp ölmemi zi mi önerdi?”

Mikil, “Ben size ne dedim?” diye sordu. “Elimizde fırsat varken dün onu öldürmeliydik.”

Thomas, “Dün onu öldürmüş olsaydık, bugün biz de ölmüş olurduk,” dedi.

“Bu haine borçlu olmaktansa ölmek daha iyidir.”

Arenada aşırı bir gürültü vardı. Ciphus onları durdurmak için bir teşebbüste bulunmadı. Su kâsesine doğru yürüdü, ellerini bir kez daha suya daldırdı. Thomas onun sorguyu bitirdiğini anladı.

Büyükleri olan Ciphus diğer Konsey üyeleriyle teker teker müzakere etti.

Justin sakın sakın oturuyordu. Kendini ifade etmek gibi bir girişimde bulunmadı. Hiç de gerçek bir savunma sunmasına rağmen, hâlinden hoşnut görünüyordu. Belki de dövüşmek istiyordu.

Ciphus en sonunda iki elini birden kaldırdı ve birkaç saniye sonra kalabalığı sesinin duyulabileceği kadar susturdu.

“Bu sapkınlığa itirazımı belirttim. Şimdi bu adamın kaderine sizler karar vereceksiniz. Onun öğretisini benimseyecek miyiz, yoksa bir daha dönmek üzere onu bizlerden uzaklaştıracak mıyız? Yoksa onun kaderini ölümüne bir dövüşte Elyon’un ellerine mi bırakalım? Kalplerinize bakın ve kararınızı bildirin.”

Thomas oylamanın net olması için dua ediyordu. Justin’in söylediklerinden hiç hoşlanmamasına rağmen, bir dövüşün içinde yer almak istemiyordu. Justin’in kılıcından korktuğundan değildi ama Konsey’in desteği altında onu perişan etme fikri de hoşuna gitmiyordu.

Öte yandan sabık teğmenini Güruh’la yaşaması için göndermeden evvel, son bir karşılaşmada onâ otoritesini kabul ettirmesinde de bir tür adalet vardı. Öyle ya da böyle, Ciphus onu öldürtmeyecekti.

Thomas usulca, “Bitti,” dedi.

Rachelle, “Öyleyse sen dün vadide yoktun,” dedi.

Ciphus sağ elini indirdi. “Eğer bu adamın inandıklarımıza küfür ettiğini söylüyorsanız sesinizi duyurun!”

Gök gürlemesi gibi bir ses taraçayı salladı. Yeterliydi. Muhakkak yeterliydi.

Ciphus tatmin olana kadar bağırışlara sesini çıkarmadı, sonra onları susturdu.

“Eğer bu adamın öğretilerini kabul edip Güruh’la barış yapabiliriz diyorsanız sesinizi duyurun!”

Güney Sakinleri'nin güçlü ciğerleri vardı, çünkü çığlıkları kuvvetliydi. İlk haykırış kadar güçlü bir gürleme koptu. Yoksa daha mı azdı? Aradaki fark Ciphus'un ayırt edemeyeceği kadar azdı.

Thomas'ın yüreği ağzına geldi. Bu taraçanın dışındaki hiç kimse onun Konsey'i bir dövüşte savunacağını bilmiyordu. Ve bir dövüş olacaktı. Şu anda Ciphus ne kadar sağır olmak isterse istesin, bunu net bir karar olarak adlandıramazdı. Kurallar açıktı—şüphe olamazdı.

Ciphus ellerini indirdi, herkes sustu. Hepsi de o şeyin gelmekte olduğunu biliyordu. Uzunca bir süre, büyükleri olan Ciphus öylece dikildi, belki de kalabalığın bölünmesinden şaşkına dönmüştü.

Yüksek sesle, “Öyleyse bu adamın kaderini Elyon'un ellerine vereceğiz!” dedi. “Buraya bizim savunucumuz Avacı'nın Thomas'ını çağırıyorum!”

Kalabalık soluğunu tuttu. Ya da en azından yarısı soluğunu tuttu. Bir hafta önce ormanlarını kurtardığından bu yana, Justin'i kendilerinden biri olarak sahiplenmeye karar vermiş olan güneydekiler. Açıkçası Thomas'ı Justin'leriyle dövüşürken göremiyorlardı.

Diğer yarısı onun adını haykırmaya başladı.

Rachelle'nin gözleri korkudan kararmıştı.

Thomas onu yanağından öptü. “Ona ben öğrettim; bunu unutma.”

Korkuluğun tepesine tırmanıp aştı. İnsanlar açık tribünden aşağıya doğru açılarak ona yol verdiler. Thomas yan ta-

rafında duran kılıcını kavradı, alanı oturma yerlerinden ayıran kısa duvarın üzerinden atladı. Tüm bu bağrıışmalar ve Justin'in delici bakışları altında ana platforma doğru yürümek ona çok uzun sürmüş gibi geldi.

Ciphus'un önünde durduğunda, Ciphus kalabalığı susturdu.

“Senden, Orman Muhafızları'nın en büyük kumandanı olan Avcı'nın Thomas'ından, bu küfre karşılık bizim hakikatimizi ölümüne bir dövüşte savunmanı talep ediyorum. Kabul ediyor musun?”

“Kabul ediyorum. Ancak Justin için ölüm değil sürgün istiyorum.”

Ciphus, “Bu benim yapmam gereken bir seçim, senin değil,” dedi.

Thomas daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı.

“Ben bunu benim seçimim olarak anlamıştım,” dedi.

“Öyleyse kuralları yanlış anlıyorsun. Bu kuralı Konsey koydu, sen de şimdi buna uymalısın. Ölümüne bir dövüş olacak. Bu günahın cezası ölümdür. Yaşarken ölme seçeneğini göz önüne almak istemiyorum.”

Thomas bir an düşündü. Kuralların Elyon'a baş kaldıran birinin ölümünü gerektirdiği doğrudu. Sürgün bir tür ölümdü, Ciphus'un dediği gibi bir tür yaşarken ölümdü. Ancak şimdi etraflica düşünmek zorunda kalınca, Justin'i sürgüne göndermede bir sorun olabileceğini fark etti. Ya Justin, Güruh'a katılır da Qurong'un emri altında güç kazanırsa? Ya sonra ordularını ormanlara karşı sürerse? Arzu etmemesine rağmen

belki de ölüm daha akıllıca bir seçenektir.

“Öyleyse kabul ediyorum.” Başını öne eğdi.

Ciphus, “Kılıçlar!” diye haykırdı.

Bir Konsey üyesi sekmeninin yanından, yerden iki tane ağır bronz kılıç alıp ortaya koydu.

Ciphus, “Kılıçlarınızı seçin,” dedi.

Thomas göz ucuyla Justin’e baktı. Savaşçı şimdi onu az bir ilgiyle seyrediyordu. Adamın ölmeye mi niyeti vardı?

Thomas kılıçları birer eline aldı, Justin’e doğru yürüdü.

“Bir tercihin var mı?”

“Hayır.”

Thomas iki kılıcı da havaya attı. Kılıçlar aheste aheste birlikte dönüp, Justin’in iki yanındaki tahtalara saplandılar.

Thomas, “İsrar ediyorum,” dedi. “İyi kılıcı ben aldığım için, Güney’in Justin’ini yendiğimin söylenmesini istemem.”

Kalabalık uğultu hâlinde onaylayarak tepki verdi.

Justin gözlerini Thomas’tan ayırmıyor, kılıçlara hiç bakmıyordu. Öne doğru adım attı, sağındaki kılıcı aniden hızla çekti. “Ben de öyle,” dedikten sonra silahı fırlattı, kılıcın keskin kısmı Thomas’ın ayaklarının dibindeki toprağa girdi.

Yine bir onaylama uğultusu duyuldu.

Ciphus, “Dövüşün!” diye bağırdı. “Ölümüne dövüşün!”

Thomas kılıcı çekip çıkardı, iki kez döndürerek kılıcı yokladı. Kılıç bir kafayı tek bir kuvvetli darbeye kesebilecek ağırlıkta ve dengede standart bir Muhafız silahıydı.

Justin elini kılıcın üstüne koyarak bekledi. Bu kadar kasılma kâfiydi. Dövüşü ne kadar erken bitirirlerse o kadar iyi

olacaktı. Bu tarz bir karşılaşmada bir adamı tanımak demek, gözlerini izlemek demektir. Ve Thomas'ın da Justin'in gözlerinde gördükleri hoşuna gitmiyordu. Gövdesinden kolayca koparıp atılamayacak kadar hayat doluydular. Adam insanın cesaretini kıran, baştan aşağı aldatıcı bir etkiyle doluydu.

Thomas sol tarafa sıçrayarak, platforma, Justin'den üç metre uzağa atladı. Adamın dövüşmeden öylece ölüp ölme-yeceğini merak ediyordu, çünkü o güç bela hareket ediyordu.

Thomas atıldı, adamı ortadan ikiye ayıracak bir güçle kılıcını savurdu.

Justin son anda kılıcını yukarı çekerek vuruşu savuşturdu. Dehşetli bir çarpışma sesi arenayı doldurdu. Bu tam olarak Thomas'ın beklediği şeydi. Justin onun vuruşunu engellerken, sol elini uzatıp hafifçe yanağına vurdu.

Bu bir zamanlar adamlarına şaka olarak öğretmiş olduğu bir hareketti. Mikil buna, “Yanak” adını vermişti. Thomas'ın hiç beklemediği şey ise tam olarak aynı anda Justin'in elini çıkarması oldu. O da onun yanağına hafifçe vurdu.

Kalabalıktan bir gürleme yükseldiğinde, Thomas bir an Mikil'in onaylama sesini bu şamata içinde duyduğunu sandı.

Elinde olmadan gülümsedi. Güzel. Çok güzel. Justin pişmiş kelle gibi sırtıyordu. Göz kırptı.

Sonra iki elleriyle birden kılıçlarını kavrayarak tam bir dövüş yaptılar. Platformun etrafında çarpışma, karşılık verme, dürtme, dalaşma, itme, dolanma—eklemleri gevşetip rakibi yoklamak için temel kılıç oyunları. Justin'in dövüş tarzı Thomas'ı hiç şaşırtmıyordu. Tam olarak Mikil, William ya

da başka bir teğmeninin onun saldırılarına karşılık vereceği şekilde karşılık veriyordu.

Ayrıca kendi yaptığı hiçbir şeyin de Justin'i şaşırtmadığından emindi. Bir sonra gelecek olan hareketin.

Birkaç tane Marduk hareketi ilave etmeye başladılar; rol yapma, çabucak eğilip kalkma, zikzak çizme, yuvarlanma-meydandan alana, sonra platformun bir kenarı ve çevre boyunca. Sonra tekrar meydana.

Justin kalabalığın duyamayacağı kadar alçak sesle, "Sen iyi bir adamsın, Thomas," dedi. "Seni hep sevdim. Hâlâ da çok seviyorum."

Kılıçları tekrar çarpıştı.

Thomas, "Gördüğüm kadarıyla becerilerini korumuşsun," dedi. "Güruh'tan birkaç arkadaşını öldürerek, öyle mi?"

Justin bir vuruşu bloke etti, anlık bir duruşta birbirlerine baktılar.

"Neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok. Dikkatli ol."

Thomas dört adım koştu. Bu sıçramadan önce yapılan klasik bir hareketti ama Thomas sıçramadı. Üzerinden perende atacakmış gibi kılıcını indirdi ama yükselmek yerine alçaktan döndü.

Thomas kendisini Justin'in kafasının üzerine attığında, Justin gelecek darbeyi önlemek için çoktan kılıcını kaldırmıştı. Ancak şimdi Thomas, Justin'in ayak bileklerine yaklaşmıştı. Justin'in ayaklarını yerden kesip, kılıcıyla devam ettiğinde her şey sona erecekti.

Thomas incik kemiğinin Justin'in baldırlarına çarpmasına kendini hazırlayarak, kılıcını Justin'in ayaklarına doğru savurdu.

Ancak bir de baktı ki Justin'in baldırları yerinde yoktu. Justin son anda hareketin değiştiğini görmüş ve tamamen dengesiz durumda olmasına rağmen, ters perende atmayı başarabilmişti. Platformun kenarından uzakta yüksek bir salto. Sonra neredeyse mükemmel bir dönüş.

Justin ayaklarını yayarak, elleri kılıcın üzerinde, her şeye hazır vaziyette yere indi.

Thomas bütün bunları boş tekmesini savururken görmüştü. Bu hızını da kendi eksenini etrafında dönerek geriye doğru takla atarken kullandı, platform dışına indi. Bu, geri fırlama denen hareketti.

Havada yapılan tekme hareketi, rakibi yüzüne yiyeceği ölümcül bir topuğa karşı kendini korumaya zorluyordu, fakat sonra tek ayak üzerinde dönüş hâlini alıyordu. Bu keskin bir hızla ayakları değil de kılıcı indirmek amacıyla yapılan tam bir dönüş hareketiydi.

Thomas hareketi mükemmel icra etti. Justin yanlış hesaplamıştı. Ancak kendini geriye atarak, parıldayan bir vuruş hâlinde göğsünü sıyrıp geçen kılıçtan zamanında kaçabildi.

Geriye takla atmaya devam etmek yerine kendini sırtüstü bıraktı ve Thomas'ın hızının onu taşıdığı hızın aksi yönde yuvarlandı.

Zekice. Çok zekiceydi. Çoğu savaşçının kesin olarak yapacağı gibi geriye takla atsaydı, Thomas, Justin tam olarak

kendine gelmeden kendi hızını direkt bir saldırıya aktarabilirdi.

Kalabalık da bunu biliyordu. Çığlıkları kesildi.

Justin gözleri zevkle parlayarak ayaklarının üstünde doğruldu, hazır duruşa geçti.

Thomas, “İki yıl önce kendini çöllere vurmak yerine benim terfi teklifimi kabul etmeliydin,” dedi. “Sen diğerlerinden daha iyi bir savaşçısın.”

Sanki bu söz onu hazırlıksız yakalamış gibi Justin doğrularak, “Öyle miyim?” dedi. Kılıcını çamurun içine fırlatıp attı. “Öyleyse seninle kılıcsız dövüşeyim. Önümüzdeki savaş kılıçla kazanılmayacak.”

Thomas kılıcını uzatarak öne doğru adım attı. “Kılıcını yerden al, ahmak.”

“Ne diye, seni öldürmek için mi?”

Thomas kılıcını Justin’in boynuna dayadı. Adam onu durdurmak için bir teşebbüste bulunmadı.

“Öldür onu!” Ciphus haykırdı. “Ölümüne!”

“Benim seni öldürmemi istiyor.”

Justin, “Öldürebilirsen,” dedi.

“Öldürebilirim. Ama öldürmeyeceğim.”

Alçak sesle konuşuyorlardı. Thomas, “Tam şu anda Gür ruh bir ihanet planlıyorken, sen tutmuş insanları barış olabilir diye kandırıyorsun,” dedi.

Justin şaşırmıştı.

Thomas herkesin duyabileceği şekilde, “Kılıcını yerden al!” diye bağırdı.

Justin yavaş yavaş sola doğru geriledi. Ancak kılıcını almadı, ellerini iki yana bırakarak Thomas'a dik dik baktı.

Thomas bu Güneyli adama yeterince hoşgörü göstermişti; şimdi ise bu tuhaflıkları insanı iyice çileden çıkarıyordu. Thomas saldırıya geçti. Aralarındaki mesafeyi üç uzun adımda geçerek kılıcını tüm gücüyle salladı. Kılıç daha bir şeye vurduğunu bile bilmeden adamı ikiye ayıracaktı.

Ancak Justin yerinde değildi. Thomas onun sağa doğru geriye yuvarlanıp, kılıcını kaptığını gördü ve çoktan yarısına geldiği vuruşa, rehavete yol açacak kadar kendini kaptırdığını anladığında ise artık çok geçti.

Eğitim verirken kendi söylediği sözler zihninde bağııyordu. *Yakın dövüşte asla kendini aşırı kaptırma!*

Öfkeliyken kendi yapmıştı ama. Adamı öldürebilirdi. Şimdi ise adam onu öldürebilirdi.

Karşısındaki daha yavaş bir rakip olsa hatası önemli olmayabilirdi, ancak Justin onun kadar hızlı hareket ediyordu. Vuruşu arkadan geldi, Justin'in kılıcının keskin olmayan tarafı Thomas'a tam arkasından vurdu.

Thomas sert bir şekilde yere düştü. Elllerinde ot vardı; iki elinde de. Kılıcını kaybetmişti.

Sırtüstü yuvarlanarak kendini sağa attı. Kılıç boynuna bastırılmış, Justin'in dizleri karın boşluğuna dayanmıştı. Justin yeşil gözleri parlayarak üzerine diz çöktüğünde, Thomas işinin bittiğini anladı.

Kendi soluğuyla birlikte arenadaki bütün soluklar da yutulmuş gibiydi. Thomas eski teğmeninin gözlerinin içine bak-

tığında keskin bir ateş gördü.

Sonra Justin sıçrayarak kalktı; geriledi, kılıcını havaya hızla fırlattı. Kılıç öğleden sonra güneşi altında dönerek, yirmi metre uzağa cansız bir sesle düştü.

Justin, Konsey'e doğru uzun adımlarla yürüdü, platformlarının önünde durdu. "Meydan okuyan adamınız yenildi. Elyon konuştu."

Ciphus, "Bu karşılaşma ölümüne," dedi.

"Sizin günahınız yüzünden onu öldürmeyeceğim."

Ciphus usulca, "O zaman Elyon konuşmamış demektir," dedi. "Şu anda sağ olmanın tek nedeni Thomas'ın başladığı işi bitirememiş olmasıdır. Önce sen yenildin."

"Öyle mi?"

Ciphus, "Bu iş bitmedi," dedi.

"Yaşasın!" Kalabalıktan biri bağıırıyordu. "Bırakın Thomas yaşasın!"

Bir tezahürat başladı. "Yaşasın! Yaşasın! Yaşasın! Yaşasın!"

Thomas güçlkle ayağa kalktı, başı dönüyordu. Adil bir karşılaşmada Justin onu yenmişti.

Ciphus açıkçası böyle muğlâk koşullar altında insanlara karşı gelmeye meraklı değildi. Tezahürat yapmalarına bir şey demedi.

Justin kalabalığa döndü. "Onun yaşamasına izin vereceğim!" diye bağırdı.

Tezahürat yatıştı, sonra kesildi.

Justin bir yandan insanları inceleyerek yavaş yavaş

adımlıyordu. “Bu hakkı kazandığım için şimdi size barışa giden doğru yolu göstereceğim.” Şimdi de girişteki ağaçlara çıkan yamaca doğru yürüyordu. “Tam şu anda Güruh, güney ve batı savaşlarının yanında çocuk çatışması gibi kalacağı bir savaşla sizi darmadağın etmeyi planlıyor.”

Justin bunu nereden biliyordu? Yine de Thomas onun bildiğini biliyordu. Keşif erlerine haber ulaştırmalıydılar—daha büyük bir alanı araştırmaları için.

Thomas taraçaya doğru dönüp de Mikil’i gördüğünde, bunu ayarlaması için ona işaret verdi. Mikil’le William ortadan kayboldu.

Justin karışmış kalabalığı yatıştırmak için kollarını açtı. “Susun! Bu düşmanı karşılamanın tek bir yolu var. Bu barış yoludur ve bugün ben size bu barışı getireceğim.”

Duraksadı ve ağaçlara doğru işaret etti. İlk başta bir şey olmadı. Sonra başlıklı bir adam dışarı adım attı.

Bir Serseri!

Generallerin kuşağından takmıştı.

Justin, Güruh’un bir generalini ormanın içine gizlice sokmuştu. On bin kişi feryat etti. Kalabalığın geri kalanı ağzı açık bir hâlde, donmuş gibi bakakalmıştı.

Uzun boylu, başlıklı adam hızlı hızlı yürüyordu. Justin onu yamacın ortasında karşıladı. El sıkıştıktan sonra birbirlerini selamlamak için başlarını öne eğdiler. Justin yüzünü arenaya döndü, adamı tanıtmak amacıyla kollarını yana açtı.

“Size Çöl Sakinleri’yle Orman İnsanları arasında barış görüşmeleri yapacağım adamı takdim ediyorum.” Durakladı.

“Güruh’un büyük generali Martyn!”

Martyn! Bu mümkün müydü? Öyleyse o Qurong’un çadırındayken kimi öldürmüştü?

Thomas dönüp taraçaya göz attı. Çoktan boşalmıştı. Muhafızları bu adamın köyü sağ terk etmesine izin vermezlerdi. Özellikle şimdi bir de Güruh’un, savunmasız kanatları üzerinde toplandıklarını öğrendikten sonra.

Thomas kılıcını kapıp yamaca doğru koştu. Bugün yeterince gösteri yapılmıştı. Justin’i artık öldüremezdi ama bu general farklıydı.

Justin, “Ona onu öldürmeyeceğinizin sözünü verdim,” dedi. “Orduları artık yaklaştı; ormana akın edebilir, açtıkları savaşla vadileri kana boyayabilirler. Peki, Elyon’un bütün çocukları ölürse o zaman kim zafer kazanmış olacak?”

Güruh’un kapılarına dayandığı haberi kalabalığı kızdırmış gibiydi. İnsanlar dikkatle dinliyorlardı. Thomas, William ile birkaç Muhafız’ın, Justin’in arkasındaki yamacın tepesindeki ağaçların arasından çıktığını gördü. Rachelle de onlarla birlikteydi.

Rachelle ne yapıyordu? Onun onlarla bir işi yoktu ki.

Thomas bu düşünceyi kafasından silip, Justin ile Serse-ri’ye doğru yürüdü. Muhafızlar olası bir kaçıışı önlemek için tepeden aşağı inmeye başladılar.

Justin onu karşılamak için yanına geldi. “Thomas, sana beni dinlemen için yalvarıyorum. Sana olan sadakatimi kanıtladım. Şimdi sen de benim bunu yapmama izin vermelisin!”

“Yanılıyorsun. İhanet onun kanında var!”

Thomas'ın görebildiği kadarıyla ikisi de silahsızdı. Thomas'ın adamları kılıçlarını çekmiş, yamaçtan aşağı yavaş yavaş iniyorlardı.

Thomas generale doğru atıldığında, Justin onun kolunu tuttu. "Thomas! Onun kim olduğunu bilmiyorsun!"

Martyn geriledi.

Thomas, Serseri'nin beyaz gözlerinin başlığının gölgesi arasından dikkatle baktığını görebiliyordu. Adamın sağ gözünün yukarısına yapılmış, nadir rastlanan çember dövmesi onun bir rahip olduğunu gösteriyordu ki bu da söylentileri doğruluyordu.

"Benim kılıcımın on bin adamımı katletmiş adamın kanını akıtamayacağını mı sanıyorsun?" Meydan okuyuşunu Martyn'e yöneltti. "Senin büyün, seni soğuk bir kılıçtan korur mu?"

Adamları Serseri'nin yalnızca birkaç adım gerisindeydi. Martyn onları hissetmişti, göz ucuyla geriye bakıp durdu. Thomas kolunu Justin'in elinden hızla kurtardı, birkaç adım daha atarak Martyn'in yanına vardı. Kılıcını generalin başlığının altına doğru iterek, o noktada tuttu.

Kılıcı hafifçe hareket ettirdi. Martyn boynunda oluşan küçük kesiğe bir tepki vermedi. Yara yüzeyinden kan damlıyordu.

"Onun benim adamlarım gibi kanının akmayacağını mı sanıyorsun? Ben derim ki onu paramparça edip Güruh'a öyle gönderelim."

Justin koşarak Thomas'ın önüne geçti, generalin başlı-

ğını tutup hızla geriye çekti.

Martyn'in benzi soluktu. Sağ yanağından aşağıya kavisli bir yara izi iniyordu. Aniden ışığa çıktığı için soluk gözlerini kırıştırdı. İnsan denecek yanı yoktu ama yine de enikonu insandı. Ancak başka bir şey daha vardı.

Thomas bu adamı tanıyordu.

Kalbi sıkıştı.

Johan.

Kılıcını hızla geri çekti.

Johan mı? Yara izi de... Neden bu yara izine şaşırması ki?

Justin, "Johan," dedi.

Thomas adamın omzunun üzerinden Rachelle'yi gördü. Rachelle tepedeydi ve söylenenleri duymuştu.

Rachelle, "Johan mı?" dedi.

Sonra birden yokuş aşağı koşmaya başladı. Generalin etrafından hızla dolanıp önüne geldi, gözlerini yüzüne dikti.

"Johan? Sen... sen misin?"

Johan karşısında ablasını görünce bir tepki vermedi. Thomas onun aklının hastalıktan etkilendiğini biliyordu. Johan zannettikleri gibi muharebede öldürülmemişti. Üç yıl önce çölde kaybolup bir Serseri hâline gelmişti. O yüzden Güruh'un stratejileri bu kadar etkili hâle gelmişti. Onlara, onların hastalıkları yüzünden aklını yitirmiş eski Orman Muhafızı önderlik ediyordu.

Rachelle, Johan'a elini uzattı, fakat o geri çekildi. Rachelle mahzun mahzun ona bakıyordu. Korkmuştu.

Justin, “Bizi bırakmalısın,” dedi. “Tek yolu bu.”

William yaklaştı. “Efendim, o hastalığa yakalanmış. Onun—”

Rachelle, “Öyleyse yıkayın onu!” diye bağırdı.

Thomas, “Kimseyi yıkanması izin zorlayamazsınız,” dedi. “O, olmayı seçtiği kişi olmuş.”

“O yıkanacak! Söyle onlara, Johan. Yıkanıp bu lanetli hastalıktan arınacaksın. Gölde yüzeceksin.”

Johan’ın gözleri ani bir korkuyla açıldı. “Eğer istediğiniz barışsa size barış verebilirim.” Thomas onun sesini tanıdı ama zar zor. Sesi şimdi daha derinden geliyordu. Acıyla yüklüydü. “Aksi takdirde hiç bilmediğiniz bir laneti bu ormana getiririz.”

William adamın pelerinini kavrayıp, kılıcını çekti. “Bu kadarı yeter!”

Thomas, “Bırakın gitsin!” diye emretti.

“Efendim—”

“Bırakın onu!”

William onun pelerinini bırakıp geri adım attı.

“Öz kardeşimi öldürmeyeceğim!”

Muhafızları Justin ile Martyn’in hazırladığı bir barış anlaşmasının şartlarını asla kabul etmezdi, ancak eğer ovalarda sahiden bir ordu varsa, bir ateşkes anlaşması Muhafızlar’ın hazırlanmalarına yetecek kadar uzun bir süre Güruh’u durdurabilirdi.

Arkalarında duran Ciphus ise sessizdi. Neden acaba?

Thomas, Justin’e döndü. “Götür onu. İsterseniz barışa

aracılık edin ama benim ve adamlarımla bunu desteklememi-
zi beklemeyin. Eğer ormanda bir tane bile Serseri göreceğ
olursak ikinizin de peşine düşer, canınıza kıyarız.”

Rachelle onun kolunu tuttu. Titriyordu.

Martyn başlığı kafasına çekti ve döndü. William yerin-
den kımıldamıyordu.

“Bırak gitsinler, William.” Sonra daha yüksek sesle, “Bu
ikisi benim sözümle ormandan güvenli bir şekilde geçecek-
ler. Onlara kim dokunursa karşısında beni bulur,” dedi.

Adamları ikiye ayrıldı.

Justin ve adı aynı zamanda Johan olan Güruh’un büyük
generali Martyn yamaçtan yürüyerek çıkıp, ağaçların arasın-
da gözden kayboldular.

19.

BÖLÜM

Thomas virüsün beyni olduğunu öğrendiği adama dik dik baktı. Yağlı siyah saçlı, tombul parmaklı, bir kasırganın karşısında gözünü bile kırpmadan durabilecek gibi görünen, iri yapılı bir Fransız.

Bu adam Armand Fortier'di.

Monique kendilerine yatıştırıcı verildiğini söylemişti. Thomas kendinden geçtikten bir saat sonra, ikisine de iğne yapılmıştı. Adamlar laboratuvarı söküyordu. Oradan taşınacaklardı; Monique bu kadarını birinden duymuştu. Ancak nereye olduğunu bilmiyordu.

Sonra *o* da kendinden geçmişti. İkisi de o zamandan bu yana ne kadar süre geçtiğini bilmiyordu.

Sonra içinde bir bilardo masası ile bir şömine olan bu penceresiz, taş odada uyanmışlardı. İkisi de çok sıkı kelepçelerle bağlanmış, tahta sandalyelere oturtulmuşlardı. Önle-

rinde Fransız, onun arkasında da Carlos vardı. Monique'nin üzerinde yine o açık mavi pantolonla bluz, Thomas'ın üzerinde de kamuflaj desenli tulum vardı.

Thomas nerede olduklarını çıkarmaya çalışmıştı ama taşındıkları sırada tamamen baygındı ve bu odada dünyanın her yerinde bulunabilecek şeyler vardı. Tek bildiği iki gündür baygın olduklarıydı. Eğer yanılmıyorsa rüya görmesinin nedeni, Carlos ona işkence ettikten bir saat sonraya kadar ilaç verilmemiş olmasıydı.

Bu bir saatte rüyasında Justin'le dövüştüğünü ve Martyn'in Johan olduğunu keşfettiğini görmüştü...

Fortier, "Bilgin olsun diye söylüyorum, Amerikalılar seni kurtarmaya çalıştılar," dedi. Bu durumu ilginç bulmuşa benziyordu. "Ve çok güvenilir bir kaynaktan öğrendiğime göre, anti virüsten çok senin peşindelermiş. Seni istiyorlarmış. Galiba herkes Thomas Hunter ile Monique de Raison'u istiyor."

Gözlerini Monique'ye çevirdi. "Çözüm senin kafanın içinde. Sen benim seni öldürüp, böylece seni bulmaları riskini elimine edeceğimi düşünebilirsin. Şanslısın, seni sağ tutmak için gerekçelerim var."

Gözlerini tekrar Thomas'a kaydırdı. "Diğer yandan sen bir muammasın. Bilmemen gereken şeyleri biliyorsun. Sen bize önce Raison Türü'nü, sonra kazara anti virüsü verdin, yani bu çok kullanışlı silahın iki yüzünü birden sundun. Ancak iş burada bitmiyor. Sen bir şeyler öğrenmeye devam ediyorsun; nerede olduğumuzu mesela. Belki de bir sonraki

adımda ne yapacağımızı. Ben seninle ne yapayım, bilmem ki?”

Thomas’ın aklı, Justin’in sorgulandığı rüyaya gitmişti.

Johan. Güruh’a çok etkin bir biçimde liderlik eden adam Johan çıkmıştı. Johan’ın yanağında da bir yara izi vardı. Thomas, ikisi Qurong’la barış yapılmasına aracılık etmek amacıyla ormana giderlerken onları izlemişti. Bir barış ki her nasılsa hıyanetle iç içeydi.

Kalabalık içinde ateşli bir münakaşa patlak vermişti. Thomas, Muhafızları’na geri dönmüş, Konsey de Thomas’ın Johan’a ormandan geçiş güvencesi verme kararı yüzünden Muhafızlar’la bir olup onu azarlamıştı. Fakat Johan’ı nasıl öldürebilirdi ki? Hem Justin sorguyu kazanmamış mıydı? Şu anda onu baltalamaya hakları yoktu.

O geceki şenliklere kutlamadan çok anlaşmazlık ege-men olmuştu—Justin’in şu barışıyla hakikâten onları Güruh’tan kurtarmasının onun kaderinde olduğuna inananlarla, Elyon’a herhangi bir şekilde ihanet edenlere karşı hararetle karşı çıkanların husumetinin coşkulu, tuhaf bir karışımı.

Thomas en sonunda rahatsız bir uykuya dalmıştı.

Fortier, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Thomas iri yapılı Fransız’a odaklandı. Thomas’ın bu adamın virüsü kullanarak amacına ulaşacağından zerre kadar şüphesi yoktu. Tarih Kitapları amacına ulaştığını söylüyordu zaten. Ayrıca tarihi değiştirmenin de bir zamanlar Thomas’ın düşündüğü kadar kolay olmadığı ortaya çıkıyordu. Hatta belki de imkânsızdı. Bunların hepsi—ilk başta virüsü keşfetmesi, Svensson’a engel olma girişimleri ve şimdi de Fortier’le olan

şu karşılaşması—pekâlâ Tarih Kitapları’nda yazılı olabilirdi. Şunu bir düşünün: *Thomas Hunter’in Monique de Raison’u Cyclops’dan kurtarma teşebbüsü, içinde bulunduğu uçak vurulup düşünce başarısız oldu...* Eğer Kitapları Qurong’un çadırından alabilseydi, kendi hayatının detaylarını okuyabilirdi! Ancak görünüşe göre, tarihin yolu harfiyen kaydedildiği gibi devam ediyordu ve Thomas tam olarak yolu bilmeseydi bile ulaşacağı nihai noktayı biliyordu.

Şu andaki soru ise ‘*ne zaman*’ dı. Onu ne zaman öldüreceklerdi? Monique ne zaman ölecekti? Anti virüs gerçekte ne zaman seçkin bir azınlığa verilecekti? Diğer insanlar ne zaman bu korkunç hastalıktan öleceklerdi?

Fortier, “Paris’e bir hafta güç vermeye yetecek miktarda elektronik cihazla yüklü olan yaklaşık yüz kadar uçakla seni aradılar,” dedi. “Epeyce büyük bir gösteriydi, tek seferlik, bir de tek bölgeye yönelik değildi, elbette. Güney Pasifik boyunca havaalanları arandı, daireler çizildi. Endonezya ile Fransa arasındaki hava trafik rotalarını bloke ettiler. Dürüst olmam gerekirse, ellerinden güç bela kurtulduk.”

Dudakları hafif bir sırıtmayla kıvrıldı. “Eğer ben tamına bu olasılığı öngörmemiş olsaydım kurtulamazdık. Gördüğün gibi, geleceği görebilen bir tek sen değilsin. Oh, senin tümdengelimli akıl yürütmeden ziyade yeteneğe dayalı görüşün benim görüşümden farklı olabilir. Ancak seni temin ederim, ben geleceği gördüm ve gördüklerim de hoşuma gidiyor. Sen ne dersin?”

“Hayır,” dedi Thomas, “benim hoşuma gitmiyor.”

“Çok güzel. Hâlâ kendi fikirlerini savunuyorsun. Bir de dürüstsün ki ben kendim için aynı şeyi söyleyemeyeceğim.”

Dönüp yürümeye başladı.

“Bir şeyi öğrenmem gerekiyor, Thomas. Cevabı bildiğini biliyorum, çünkü hükümetinizin içinde adamlarım var. Başkanınızın aslında şu anda Atlantik’e giren silahları teslim etme gibi bir niyeti olmadığını biliyorum. Başkanın bu blöfü ne kadar ileri götüreceğini ise bilmiyorum. Eyleme ne zaman geçmem gerektiğini bilmem gerekiyor. Şu anda bir nükleer değiş tokuş için bütünüyle hazırız. Bunu sen de biliyorsundur. Saldıracaklar mı? Saldıracaklarsa ne zaman saldıracaklar? Bunları öğrenmemiz yararlı olurdu.”

Thomas, “O nükleer silahları ateşlemeyecek,” dedi.

“Öyle mi? Belki de sen başkanınızı benim kadar iyi tanımıyorsundur. Biz bunu bekliyoruz. Baña vereceğin hiçbir bilgi bu satranç maçının sonuçlarını değiştirmeyecek; sadece bu sonucu kolaylaştırmak adına kaç kişinin öleceğini belirleyecek.”

Fortier saatine göz attı. “Üç gün içinde Fransa’da halka bir açıklama yapacağız. Sayısı yüzün üstünde olan, hükümetin ileri görüşlü olmayan üyeleri bu süre zarfında zamansız bir şekilde ölecek. Çin’den gelen bir delegasyon, Başkan Gaetan’ın ofisinde yapılacak bir toplantı için bekliyor. Benim de toplantıya katılmamı istediler. Belli ki Endonezya’da sizinle yaşadığımız anlaşmazlığın haberi sızarak bir karışıklığa yol açmış. Avustralya, halka açıklamakla tehdit ediyor, o yüzden sakinleştirilmeleri gerekiyor. Kendi komutanlarımızdan

biri de yanlış sorular soruyor. Ben meşgul bir adamım, Thomas. Gitmem gerekiyor. Yarın yine konuşuruz. Umarım hafızan o zaman daha iyi çalışır.”

Dikkatle Monique’ye baktı, başını belli belirsiz öne eğdi, sonra odadan çıkıp gitti.

Fransız’ın az evvel söylediklerinden dolayı Thomas’ın başı dönüyordu. Dünya sahiden de çok iyi bilinen o sona doğru koşuyordu. Rüyasında Toplantı’ya katılırken ve büyük General Martyn’in o yaralı yüzüyle Johan olduğunu düşünürken—

Thomas duraksadı. Carlos’a dik dik baktı. Carlos odanın diğer ucuna gidip, karanlığa doğru bir kapı açmıştı.

Carlos, Thomas’a yan döndü. Yara izi. Sağ yanağında. Yara aynen Johan’ın yanağındaki gibi yarım ay biçiminde kıvrılmıştı.

Adam, “Gidelim,” dedi. “Seni sürüklemek zorunda kalmayayım.”

Hayır, Carlos onları sürüklemek istemezdi. Bu, çok yakınlaşmak demekti—Thomas’ın bir şeyler yapabilmesi için bir fırsattı yani. Adam nasıl güvenli oynayacağını iyi biliyordu.

Oysa ki bunların hiçbiri şu anda Thomas’ı ilgilendirmiyordu.

Yalnızca yara izi.

Ya Rachelle realiteler hususunda haklıysa? Thomas realiteler arasındaki tek giriş kapısı olabilirdi ama eğer birisi iki realitenin de farkındaysa o zaman iki realitenin de o kişiyi etkileme potansiyeli vardı. Örneğin, Rachelle artık iki reali-

teye de inandığı için, eğer Monique yaralanırsa Rachelle de bir yarayla uyanacaktı. Ve Monique öldürülürse Rachelle de ölecekti. Peki, Rachelle ölürse Monique de ölür müydü? Thomas henüz Monique'yi ikna edememişti. Ayrıca Monique de Thomas'ın kanıyla henüz temas etmemiştir.

Realiteler arasındaki bağlantı inanç mıydı? Yoksa Thomas'ın kanı mıydı?

Belki ikisi de bağlantıyı sağlıyordu. Bunun tuhaf bir anlamı vardı. Yaşam, kan, bilgi ve beceriler realiteler arasında aktarılabilirdi—Thomas bu kadarını tecrübe etmişti zaten. Kanıtlamıştı. Fakat neden?

İnanç.

Çok az bir inancı olan bir insan bile Thomas'ın kanıyla temas ederse, o zaman inancı onu Thomas'la birlikte Thomas'ın realitesine bağlamaya yetiyordu. Bu her şeyi açıklıyordu! Bu sav Rachelle ile Monique'nin bir ve aynı olmasını da gerektirmiyordu.

Şu ana kadar bulduğu en akla uygun teori buydu.

Carlos odayı göstererek, “Şimdi. Lütfen,” dedi.

Ancak hâlâ teorisinde bir açık vardı. Öncelikle neden o iki realitede de Thomas'tı? Neden bu deneyimlerini başka biriyle paylaşmıyordu?

Thomas ayağa kalktı. “Bir şey söyleyeceğim,” dedi. “Fransız'ı çağırabilir misin?”

Carlos onu süzdü. “Beklemek zorundasın.”

“Söyleyeceğim şeyi Çinliler ile toplantıya girmeden önce duymak isteyecektir.”

“Öyleyse bana söyle.”

“Monique’yi nerede tuttuğunuzu nereden bildiğim hakkında bir şey söyleyeceğim. Siz benim geleceğimi biliyordunuz, değil mi?” Thomas öne doğru birkaç adım atıp, adamdan üç metre uzakta durdu. Arkasında Monique hâlâ yerinde oturuyordu.

Thomas, “Washington’da benim izimi sürüp yakalaya bilirdiniz ama Endonezya’ya gidip beni orada beklemeyi tercih ettiniz, çünkü benim bileceğimi biliyordunuz,” diye devam etti. “Haklı mıyım?”

“Bunun Çinlilerle ne alakası var?”

“Aslında tek başına Çinlilerle bir bağlantısı yok. Sadece onlarla görüşmeden önce bunu bilmesi gerektiği için söyledim.”

“Yani?”

“O onlarla görüşmeden önce ben buradan kaçacağım.”

Thomas’ın elinde böyle bir bilgi yoktu ama adamın dikkatini tümüyle çekmesi gerekiyordu ve bu da ilk adımdı.

Carlos, “Öyleyse onu boşuna çağırmayalım,” dedi. “Benim seni elimden kaçırmak gibi bir niyetim yok. Bu konuşmanın da bir yararı yok.”

“Ben senin bizim kaçmamıza göz yumacağını söylemedim. Ama bizim kaçışımıza sen de bir şekilde dâhil olacaksın. Bunu biliyorum, çünkü sen onlar gibi değilsin. Sen Allah’ın buyruklarını yerine getiren dini bütün bir adamsın. Ben seni iyi tanıyorum. Senin zannettiğinden çok daha iyi tanıyorum. Seninle daha önce karşılaşmıştık.”

Carlos biraz yana kaydı. “Eğer sen beni o kadar iyi tanıyorsan, bilmece gibi konuşan ahmakların laflarından aklının çelinmediğini de iyi bilirsin.”

“Evet, haklısın. Ama senin aklın çelindi. Sen kandırıldın. Bunu kesin olarak biliyorum. Svensson ve Fortier’in güç kazandıktan sonra, İslam’ın gelişmesine izin vereceklerini mi sanıyorsun? Din onların düşmanıdır. Onlar kendi dinlerini kurabilirler, hatta ona İslam adını bile verebilirler ama o senin bildiğin İslam dini olmayacaktır. İlk ölenlerden biri de sen olacaksın. Sen çok fazla şey biliyorsun. Çok fazla güçlüsün. En kötü düşman, senin gibilerdir—bunu biliyorlar. Sen de biliyorsundur herhâlde.”

Carlos yanıt vermedi.

Thomas, “Daha önce *nasıl* karşılaştığımızı merak etmiyor musun?” diye sordu.

“Biz karşılaşmadık.”

“Sen henüz bunu hatırlamıyorsun. Biz diğer realitede karşılaştık. Tarih Kitapları’nın olduğu realitede. Orada senin adın Johan, benim karımın kardeşisin. Ayrıca bana ve benim Orman Muhafızları’ma payımıza düşen acıdan fazlasını yatan büyük bir generalsin.”

Carlos görünüşe göre bu iddiayı ne komik ne de inandırıcı buluyordu. “Hayatta olmanın tek nedeni senin büyücü olman,” dedi. “Beni yine kızdırırsan seni öldürürüm. Gördüğüm kadarıyla bugünlerde pek hızlı iyileşmiyorsun.” Thomas’ın elinde kelepçelerin açtığı kesik ve berelere göz attı. “Bence kolayca öleceksin. Bana bir gerekçe ver, ben de senin teorini

şimdi test edeyim.”

“Benim yeteneğim büyüclükten mi geliyor? Yoksa benim El... Tanrı’nın bir kulu olmamdan mı? İtiraf etmek zorundayım, bu realitede pek onun yolundan gidemedim ama gerçekten başka bir şansım yoktu, ancak bu durum da artık değişiyor. Kendine bir bak. Tanrı dediğin şeye olan inancın *yüzünden* ölüme mimlendin! Kendi çıkarları uğruna öldüren iki şeytana hizmet ediyorsun. Seni yaşatacaklarını mı sanıyorsun?”

Carlos şaşırılmıştı.

“Ya sana bunu kanıtlarsam, kardeşim?”

“Saçmalama.”

Thomas, “Ama bilmemem gereken şeyleri bildiğime inanıyorsunuz,” dedi. “İşte bu yüzden beni Endonezya’da beklediniz. Çünkü orada ortaya çıkacağımı biliyordunuz. Senin göze görünenden daha fazlasının olduğu bir realiteye inandığınızı biliyorum.”

Thomas onun gözlerindeki ışığı görebiliyordu. Bir Müslüman için böyle bir inanç normaldi.

—

İşte o zaman Carlos’un içinden adamı vurmaya geldi. Eğer Svensson ile Fortier, Hunter’in tuhaf yeteneğinden bu kadar etkilenmemiş olsalar, onları hiçe sayıp adamı buracıkta öldürürdü.

Thomas, “Senin adın Johan ve bizim kaderimizde kardeş olmak var,” dedi.

Carlos'un kafası bu abuk sabuk iddiadan karışmıştı. Kim şimdiye kadar böyle bir saçmalık duymuştu ki?

Annesi duymuştu ama. Annesi bir Sufi mistiği idi.

Muhammed Peygamber de öyleydi.

Hunter vizyonlarını yanlış yorumluyor olabilirdi, ancak diğer insanları pekâlâ rüyalarında görmüş olabilirdi. Hatta Carlos'u bile. Adamın iddiaları onu çileden çıkarmıştı.

Diğer yandan Thomas onun dikkatini dağıtmak için tam da böyle bir şeyi deneyecek kadar kurnaz biriydi. Elleri kelepçeli haldeyken kaçmak şöyle dursun, kendisine erişmesi bile çok zordu. Ancak Carlos onu hafife almıyordu.

“Söylediklerini düşüneceğim. Şimdi lütfen—”

Thomas, “Öyleyse sana kanıtlayacağım,” dedi. “Sana dokunmadan Johan'ın boğazını keseceğim.”

Bu sözler Carlos'u telaşlandırmıştı. Boynundan aşağı bir ateş yayıldı.

“Bunu yapabileceğime inanıyor musun? Eğer diğer realitede iyileşirsem burada da iyileşeceğime inanıyor musun? Ya da eğer orada ölürsem burada da öleceğime? Beni vurduğunu hatırlıyor musun, Carlos? Ben hâlâ hayattayım. Diğer realitede sen de benimle birlikte yaşıyorsun ve az evvel Toplantı'da seninle karşılaştım. Boynunu kılıcım ile kestim.”

“Saçmalama! Kes şunu artık!” Ancak Carlos'un yüreği ağzına gelmişti. Daha önce mistiklerin böyle konuştuklarını duymuştu. Hristiyanların da öyle. Bazı insanların, eğer bir insan gözlerini açarsa başka bir dünya görebileceğini iddia ettiklerini duymuştu. Ve küçük bir parçası buna inanıyordu.

Her daim inanmıştı.

“İnanıyor musun, Carlos? Tabii ki inanıyorsun. Her zaman inandın.”

İlk başta Carlos boynundaki o hissi, damarlarına hücum eden öfkeden dolayı yanlış algıladı. Gel gör ki boynu yanıyordu. Eti sanki kesilmiş gibi batıyordu. Bunun doğru olması mümkün değildi, yine de Carlos bunun doğru olduğunu biliyordu.

Sol elini boynuna doğru kaldırdı.

—

Thomas, Carlos'un boynu aniden kanamaya başladığında şaşkınlık içinde ona baktı, boynu tam olarak bir kılıç kestiğinde kanayacağı gibi kanıyordu.

Thomas az önce Carlos'u yaralamamıştı. Lakin Carlos onun Johan'la ilgili hikâyesine realitelerde bir çatlak oluşturacak kadar inanmıştı. Bu iki dünyadan biri rüya olabilirdi ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Şu anda Carlos'un kanaması vardı, çünkü Johan'ın hâlâ kanaması vardı!

Adam elini boynuna götürdü, küçük yarayı hissetti. Parmaklarını çektiğinde kanlı olduklarını fark etti. Gözleri büyülenmiş gibi şaşkınlık içinde bakıyordu.

Thomas işte o an harekete geçti. İki adım atarak havalandı. Carlos daha gözlerini elinden ayıramadan ona vurdu.

Adam darbeye hazır değildi. Tavandan kopmuş bir zincir gibi çöktü.

Thomas iki ayağı üstünde yere indi, geriye döndü. Monique tüm bu olanlardan afallamış hâlde bakıyordu. Sonra birden ona doğru koşmaya başladı.

“Çabuk ol! Anahtarlar sağ cebinde!” Hızlı hızlı konuşuyordu. “Gördüm onları; cebinde tutuyor!”

Thomas adamın yanına çömeldi; ceplerini bulmak için arkasını yokladı, anahtarları çıkarıp ayağa kalktı. “Bana yardımcı ol. Acele et!”

Saniyeler içinde kelepçelerden kurtuldular. Monique’nin bilekleri de kesikler yüzünden kanıyordu. Kesikleri görmezden geldi. “Şimdi ne yapacağız?”

“İyi misin?”

“Özgürüm; son iki haftadır olduğumdan daha iyiyim.”

Thomas, “Tamam, yakınımnda kal,” dedi.

Monique boynundaki hafif bir yaradán kan akar hâlde baygın yatan Carlos’a bakıyordu. “Az önce ne oldu?”

“Sonra açıklarım. Acele et.”

Koridor boştu. Koridorun sonundaki merdivenlere koşturdular. Tam çıkmak üzerelerken Thomas birden fikrini değiştirdi. Tam önlerinde, tepede yer alan bir metrelik bir pencereden güneş ışığı iniyordu. Sürgü kilitli değildi.

Thomas ,Monique’yi pencereye doğru yönlendirdi. Kendini yukarı çekti; pencereyi açtı, pencereden dışarı sallandı. Yukarı göz attı, muhafız olmadığını görünce Monique’ye döndü.

“Zıpla. Ben seni yukarı çekeceğim,” diye fısıldadı.

Monique onun elini yakalar yakalamaz Thomas onu kolayca yerden çekti. Bir yandan da Monique’nin yaralı bilek-

leri yüzünden duyabileceği acıdan çekiniyordu. Monique dizlerini çıkıntıya dayamak için biraz uğraştı, sonunda başardı. Kısa bir süre sonra pencereyi sıkıca kapatmış, pencere boşluğunda emeklemeye başlamışlardı. Carlos yere düştüğünden bu yana en fazla üç dakika geçmişti.

Monique etrafa şöyle bir göz gezdirdi. “Kırdayız,” diye fısıldadı. “Bir çiftlikteyiz.”

Thomas birkaç büyük ahır ile ormanın içine giden bir araba yolu gördü. Bu bina eski taş işiyle yapılmıştı. Güneş batı ufkunda çoktan batmaya başlamıştı.

Carlos birazdan kendine gelirdi. Bu çiftlikten uzaklaşmaları gerekiyordu.

“Pekâlâ. Doğruca ormana gidelim.” Thomas yakınlarındaki ağaçları inceledi. “Koşmaya bir başladığımızda durmayacağız. Bunu yapabilir misin?”

“Koşabilirim.”

Thomas etrafına son bir defa bakındı. Temizdi.

Thomas pencere boşluğundan atladı, Monique’yi yukarı çekti ve Monique’nin yakınında kalmasına dikkat ederek, ormana doğru koştu. İnce dalların ve kuru yaprakların çıtırtısı onları korunaklı ağaçlara buyur etti.

Thomas göz ucuyla geriye baktı. Alarm verilmemişti. Henüz.

—

Mike Orear, Theresa Sumner’i kolundan tutmuş, HKM

park alanına doğru götürüyordu. Theresa büyük olasılıkla şehir dışında olduğu için, Mike'nin son yirmi dört saatteki aramalarına cevap vermemiştir. Ancak gözlerinin altındaki torbalara bakılacak olursa, Mike onun burada virüs üzerinde çalışmak üzere tutulduğunu öğrenirse hiç şaşırmayacaktı.

Dün gece arabasıyla Theresa'nın evine gitmişti. Onu bulamamıştı. Ertesi gün sabah sekizden önce buraya gelmişti.

“Mike, sen meramını anlattın. Cevabım, hayır. Bunu halka açıklayamazsın. Şimdi olmaz.” Kolunu Mike'nin elinden çekip kurtardı.

“Yirmi dört saat, Theresa. Bu artık sen ve ben ile alakalı bir şey değil. Söz verdim ama o sırada sağlıklı düşünemiyordum. O insanlar kimlerse artık, temize çıkmaları için yirmi dört saatleri olduğunu söyle, yoksa hikâyeyi ben yayınlacağım.”

Theresa beyaz spor arabasının yanına gidip durdu. Yüzünde cesur bir ifade vardı ama ölesiye yorgundu. “Öyleyse sen de teröristlere katılabilirsin, nasıl olsa onların istediği kadar çok sayıda insana zarar vereceksin.”

“Böyle saf saf konuşma. Eğer hikâyeyi anlatmazsam daha çok insanın yaşayacağını mı sanıyorsun?”

Theresa yanıt vermedi. Elbette öyle değildi, yanıt hayırdı, çünkü virüs gerçekse zaten hepsi de ölmüş demektir. Ve bu virüs de Theresa'nın söylemiş olduğu kadar *gerçektir*. Süt, ekmek, benzin kadar gerçektir. Mike şu anda vücudunda ilerleyen bu hastalığa inanmama evresinden sürekli bir dehşet hâline geçmişti.

Mike, “Bu da demek oluyor ki siz hiçbir ilerleme kaydetmediniz,” dedi. Kafasını çevirdi. “Mükemmel. Bu haberi açıklamak için çok iyi bir gerekçe daha.”

Theresa, “Bildiğin için memnun musun peki?” diye sordu. “Seni bunun içine sürüklediğim için hayatın biraz daha iyileşti mi?”

Mike beş gündür sanki cehennemde yaşıyordu. Uzaklara baktı.

Theresa, “İşte,” dedi. “Dünyaya ilan edip, onları da aynı sefaletin içine mi çekmek istiyorsun? Bunu yapmanın bu sorunla başa çıkmamızda bize yararı olacağını mı sanıyorsun? Bunun bir anti virüs ya da bir aşı bulmamızda bize bir dakika daha kazandıracağını mı sanıyorsun? En ufak bir olasılık bile söz konusu değil. Olsa olsa bizi yavaşlatır. Yepyeni sorunlarla uğraşırız artık.”

“İnsanlara öleceklerini söylememelik *edemezsiniz*. Onları korumayı ne kadar çok istediğiniz benim umurumda değil; biz burada onların hayatlarından söz ediyoruz. Başkan hâlâ buna mı inanıyor?”

Theresa kollarını kavuşturup bir of çekti. “Danışmanları bölünmüş durumda. Ancak insanlar bunu öğrendikleri anda bu ülkenin felç olacağını sana garanti ederim. Avrupa’daki laboratuvarlara ulaşamazsam ne yaparım? Bunu bir düşün istersen. AT&T’deki insanlar eğer on üç günlük ömürleri kaldığını öğrenirlerse neden işe gitsinler ki?”

“Çünkü hatları açık tutarlarsa hepimizin yaşaması için bir şans olacak.”

“Bu yalan. Sen sadece bir yalanın yerine başka bir yalan söylemiş olursun,” dedi.

“Ne? Yani şu anda bizim hayatta kalma şansımız *hiç* yok mu?”

“Benim gördüğüm kadarıyla yok. On üç *günümüz* kaldı, Mike. Bu şeye daha yakından baktıkça, gerçekte nasıl bir canavar olduğunu daha iyi anlıyoruz.”

“Ben bunu kabul edemem. Birileri bir yerlerde ilerleme kaydediyordur herhâlde. Yirmi birinci yüzyıldayız, Orta Çağ’da değil.”

“Pekâlâ, bu öyle bir şey ki DNA yüzyıllar arasında fark gözetmez. Hepimiz karanlıkta el yordamıyla bir şeyler arıyoruz.”

“Sen de biliyorsun ki bu haber yakında zaten duyulacak. Basının hâlâ parçaları bir araya getirememiş olmasına hayret ediyorum.”

Theresa derin bir nefes aldı. “Daha bir hafta oldu. Neyi aradığını bilmezsen kalıpların tanınması biraz zaman alır. Ordu ne arayacağını biliyor ama onlara da çeşitli örtbas hikâyeleri altında ne beklemeleri gerektiği söylenmiş.”

“Peki, bu nereye kadar devam edecek? Bu çılgınlık!”

“Tabii ki bu çılgınlık! Bu baştan aşağı çılgınlık zaten!”

Mike elini Theresa’nın Durango’sunun kaportasına koydu. Soğuktu. Theresa bir süredir buradaydı herhâlde. Belki de bütün gece. Ya da daha uzun süredir.

Theresa, “Java’nın güneyinde karantina altına alınmış adayla ilgili hikâyemiz dağılmaya başladı,” dedi. “Adanın

bağlantısı kesilmeden önce birkaç insan adadan kaçmayı başarmış. Oradaki basın bu virüsün ne kadar yayıldığını merak ediyor. Yine bizimle birlikte çalışan laboratuvarların yarısı da aynı durumda.”

“İşte ben de bunu diyorum. Bunu saklamaları hiçbir şekilde mümkün değil. Dünyadaki bütün laboratuvarları gece gündüz bunun üzerinde çalıştırmak için—”

“Biz zaten dünyadaki bütün laboratuvarları gece gündüz bunun üzerinde çalıştırıyoruz!”

“Bütün askerî güçleri seferber edip bu teröristleri aratalıyız—”

“Zaten bu konuda bir şeyler sunabilecek bütün istihbarat ajanlarıyla birlikte çalışıyorlar. Bu adamların ellerinde anti virüs var—arkalarından öylece kruz füzesi atamayız ki.”

“Nerede olduklarını biliyor muyuz peki?”

Theresa cevaplamadı, ki bu da ya bilmediği ya da çok iyi bildiği anlamına geliyordu.

“Fransa’da değil mi?”

Yanıt vermedi.

“Nihayet Fransa’ya nükleer bomba atabilmek için bir mazeret bulundu.”

“Bence bazı alıcılar olabilir.”

“Herhâlde hükümet de pek düzgün değildir.”

“Hayır. Ben başka bir şey bilmiyorum; Mike.” Elini kaldırdı. “Başka bir şey yok. Vaktimi burada boşa harcıyorum.” Geriye döndü.

Mike, “İnsanların işlerini yoluna koymaları gerekiyor,”

dedi. “Çocuklarıyla. Tanrı’yla. Yirmi dört saat, Theresa. Seni bu işin dışında tutacağım.”

Theresa dönüp ona baktı. “Ne yapman gerekiyorsa yap, Mike. Yalnızca yapmadan evvel uzun süre ve iyice düşün ta-şın.”

—

Monique hızlı hızlı soluyarak, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

Thomas önlerinde duran çayıra dikkatle baktı. İleride puslu bir ufuk vardı. “Carlos’tan uzağa. Nerede olduğumuza dair bir fikrin var mı?”

“Yukarıda, kuzeyde diyebilirim. Belki de Paris’in dışın-da.”

Thomas, “Carlos haberi iletir iletmez, sivil polisler bizi kırsalda aramaya başlar,” dedi. “Birleşik Devletler’le konu-şabileceğimiz bir telefon bulmamız lazım. Havaalanları çok tehlikeli olur. Manş Tüneli’ne ne dersin?”

“Fark edilmeden Manş Tüneli’ne ulaşabilirsek olur. Pe-ki, neden Paris’e gitmiyoruz?”

Monique Fransız’dı, kolayca geçerdi. Thomas göze çar-pabilirdi.

“Paris’i iyi biliyor musun?”

“Kalabalıkta kaybolabilecek kadar iyi biliyorum.”

“Onlar halka açıklamadan önce üç günümüz var. Açık-ladıklarında ise sıkıyönetim ilan etmeleri gerekecek. Toplu

taşımaya kaldırılabılır. Bunlar olmadan önce seni ülke dışına çıkarmamız lazım.”

“Öyleyse Paris bizim en iyi seçeneğimiz. Bence Paris batıda kalıyor.”

“Neden?”

“Ufuk batıya doğru bulanıyor. Sis var.”

Thomas, Monique’nin mantığını kendi içinde değerlendirdi. “Tamam, batıya.”

Güneş batı ufkunda batıncaya kadar, yaklaşık iki saat boyunca batıya doğru koştular. Birkaç çiftlik binasına rastlamışlar, şöyle bir baktıktan sonra yanlarından geçip gitmişlerdi. Ama görünürde hâlâ yol yoktu. Eğer çiftlik telefonlarından birini kullanırlarsa, sivil polis ülkenin bu yanından yapılan denizaşırı bir telefon görüşmesinin izini rahatlıkla sürebilirdi. Burada yüz mil karelik bir alanda birkaç yüzden fazla telefon olması mümkün olmadığı için bu basit bir işti. Turistlerin çok olduğu bir yerden yapılacak ödemeli bir görüşme çok daha güvenli olurdu.

Böyle bir yeri bulmanın zorluğu ise, Thomas ile Monique’nin tek kelimeyle körü körüne koşmalarıydı. Tek sorunları günüşiğının gitgide kaybolması değildi, aynı zamanda nerede olduklarından da hâlâ emin değillerdi.

Doğru yönü bulmak için vakit harcamak ile Carlos’la aralarına mesafe koyabilmek arasında kalarak koşmaya devam ettiler. Thomas iki kez kendi seçtiği yoldan geri dönmüş; yüzlerce metre güneyi takip etmiş, sonra yine batıya devam etmişti.

Thomas koşarken zihni de bir yandan diğer meselelerle boğuşuyordu; Carlos'un boynunda açtığı yara. Haklıydı: Realiteleri bilmek ve onlara inanmak aralarında bir kapı açıyordu. Bir giriş kapısı değil—ne Carlos ne de Johan diğerleri olarak uyanmıştı. Thomas'ın bildiği kadarıyla öyle bir şey olmamıştı. Bir tür neden sonuç ilişkisi realiteler arasında tetiklenmişti. İki realiteye de inanan insanlar iki realitede de aktarılabilen etkileri görmüşlerdi: Kan, bilgi, beceri.

Birinde bir yeriniz kanadığında, diğerinde de kanıyordu.

Carlos'un başına gelenleri gördükten sonra kuşkusuz Monique de inanacaktı. Thomas'ın teşvikiyle Rachelle'yle aralarında bir bağ olduğuna muhtemelen inanacaktı. Peki, bu iyi bir şey miydi?

Johan'ı öldürürse Carlos da burada ölecek miydi? Belki.

Johan'ın yaşamasına müsaade etmek doğru bir karardı; Thomas bundan emindi. Şimdi Carlos'la olan bağlantısını bildiğine göre, bu durumu tekrar gözden geçirmeliydi. Fakat Rachelle'nin kardeşini nasıl öldürebilirdi ki?

Canını sıkan başka bir mesele daha vardı, adını koymakta güçlük çektiği bir sıkıntı. Hafızası bu rüyalarla bulanmıştı ve nedeninden de emin değildi ama Güney'in Justin'inde bir tuhaflık vardı.

Savaşçı onu adamakıllı yenmiş ve Güruh nihai galibiyetlerinin planını yaparken, bir barış anlaşmasına aracılık etme niyetini açıklamıştı. Mikil iki gözcü grubu göndermiş ama hiçbirisi de henüz önemli bir tehdit rapor etmemişti. Thomas ormanın iki yanındaki Muhafızlar'a takviye kuvvet gön-

dermişti, ancak beklemekten başka elinden gelen bir şey yoktu—

Birden durdu.

Monique de durdu. “Ne oldu?”

“Yok bir şey.” Thomas koşturaya devam etti.

Fakat bir şey vardı. Bir de Qurong’un söyledikleri vardı—Güruh karargâhındayken kulak misafiri olduğu sözler. Onları şimdi bile duyabiliyordu.

Qurong, “Planın başarısı gözü karalığında yatıyor,” demişti. “Şüphe edebilirler, ancak eşiklerine kadar gelmiş kuvvetlerimizi görünce inanmak zorunda kalacaklardır. Barıştan söz edeceğiz, onlar da dinleyecekler, çünkü dinlemek zorundalar. Onun vasıtasıyla ihaneti sahneye koyduğumuzda ise çok geç olacak.”

Onun vasıtasıyla ihaneti sahneye koyduğumuzda ise çok geç olacak.

Peki, o kimdi? Thomas, Martyn’i öldürmemiş olduğunu öğrendiğinde—Qurong’un konuştuğu adam Martyn *değildi*—“o”nun Martyn olduğunu farz etmişti. Justin, Martyn’i amfiteatrdan indirirken bu düşünce kafasından geçmişti. Thomas’ın o ikisinin aracılık ettiği hiçbir barış anlaşmasına inanmamasının nedenlerinden biri de buydu. Thomas’ın Muhafızlar’ı hazır olacaktı.

Ya “o” Güney’in Justin’i ise?

Tabii ya! Kim insanların gözündeki bir kahramandan, Tühan Vadisi’nde krallar gibi at sürmüş ve göğüs göğse dövüşte Muhafızlar’ın komutanını yenmiş büyük bir savaşçıdan

daha iyi ihanet edebilirdi ki?

Bu bir tuzaktı! Justin, Martyn'le çoktan ittifak kurmuş olmalıydı. Justin, Serseriler'in Güney Ormanı'ndan çekilmeleriyle ilgili görüşmüştü. Sonra da Martyn ile birlikte ana Güruh karargâhına gitmiş, Thomas ve grubunu iyi niyet göstergesi olarak zamanında kurtarmak için geri gelmişti. Thomas ve adamlarına tepenin üstünden bakan adam *Martyn*'di.

Şimdi her şey çok güzel açıklığa kavuşmuştu işte! Güney Ormanı'ndaki muharebe, Qurong'un çadırdaki konuşması, Justin'in Thomas'ı çölde kurtarması, Justin'in sorguda elde ettiği zafer ve şimdi de Martyn'in Johan olarak ortaya çıkması. Hatta Tuhan Vadisi'ndeki yürüyüş bile.

Bunların hepsi de gelip aynı noktaya dayanıyordu; yani tuzığa, ihanete.

Ya bu ihanetin sonunda köylerinin kâtedilmesi varsa? Çocuklarının ölümü? Rachelle'nin ölümü? Monique ölmüydü? Ya Güruh kendisini öldürürse? Ona burada ihtiyaçları vardı.

Thomas onların ihanetine kanmayacaktı. Sınır koyacak ve Johan ile Justin'in teklif ettiği her türlü barış anlaşmasını reddedecekti. Belki sonunda korkunç bir savaş olurdu ama—

Aniden aklına başka bir şey geldi. Ya o bu bilgiyi Güruh'a karşı kullanırsa? Ya o savaşı tümünden önleyebilecek olan kendi değişikliğini yaparsa? Kendi şartlarında kendi barış anlaşmasını.

Thomas kalbi tekrar rüya görme arzusuyla küt küt atarken yine durdu. Geri dönüp Justin'in ihanetinin üstesinden

gelmeliydi!

İleride, açık alanın kenarında küçük bir taş ocağı vardı. Bir çiftlik kulübesinin ışıkları vadinin birkaç yüz mil aşağısında parılıyordu.

Monique soluk soluğa, “Şimdi ne oldu?” diye sordu.

“Neredeyse hava karardı. Ne kadar daha gitmemiz gerektiğini ya da gerçekte nereye gittiğimizi bilmiyoruz. Gece bir yerde konaklamalıyız.”

“Ya o bize yetişirse?”

“Carlos’un bizim geceleyin bir yerde konaklayacağımızı düşündüğünü sanmıyorum—şehre devam edecek ya da ahırları ve kasabaları araştıracaktır.” Başıyla ilerideki çiftlik ışıklarını işaret etti.

Monique etrafına bakındı. “Burada mı duralım?”

Thomas ocağa doğru yavaş tempoda koşturdu. Toprak zemin bir kâse gibi altı metre aşağı iniyordu. Dipte birkaç tane kocaman kaya yatıyordu.

“Biraz dal ya da saman döşeyebiliriz.”

Thomas, Monique’nin itiraz edebileceğini düşündü. Fakat Monique biraz durduktan sonra kabul etti. “Tamam.”

On dakika sonra kaba saba bir müstemilat oluşturacak şekilde, toprak zemini otla kaplamışlar, en büyük kayanın yanına büyük yapraklı dallardan destek yapmışlardı.

Thomas müstemilatın yanındaki bir kayanın üstüne oturdu, uyumak hakkında düşünemeyecek kadar gergindi. Fakat durum basitti—şimdi uyumak zorundaydı. Thomas uyuyamayacak kadar çaresizdi. Rüya göremeyecek kadar. İhanet iki

dünyayı da yok etmeden önce Justin'i durduramayacak kadar.

“Thomas?”

Thomas, yanındaki kayaya yaslanmış olan Monique'ye baktı.

Thomas, “Kurtulacağız,” dedi.

“Bence sen fazla iyimsersin.”

“Nasıl iyimser olmayayım? Üç gün önce Birleşik Devletler Başkanı'nı rüyalarımın gerçek olduğuna ikna ettim, o da beni seni bulmam için bu göreve gönderdi. Bu görev bazı adamların hayatına mâl oldu ama ben seni *buldum*. Şimdi artık özgürüz, elimizde tarihi değiştirecek bilgilerle birlikte dünyaya geri dönüyoruz.”

Monique uzaklara baktı, ikna olmadığı açıkça belliydi. “Fransa'dayız. Eğer oradayken bir şeyleri gözden kaçırmadıysam, bunu yapan insanlar Fransa üzerinde kontrol sahibi. Bildiklerimin gerçekten bir anti virüs yaratmaya yeteceğine dair bir kanıtım olmadığını da anlıyorsun herhâlde, değil mi?”

“Svensson'un elinde anti virüs var. Kendine anti virüs iğnesini yaptığını gördük.”

“Fakat kullandığı şeyin, benim ona verdiğim bilgiye dayanarak yapılıp yapılmadığını bilmiyorum.”

“Fortier aşağı yukarı senin yaptığını söyledi.”

“Beni neden diğerlerinden ayrı tuttular peki?”

Sessizce oturuyorlardı. Başka koşullar altında sessizlik rahatsız edici olabilirdi ama şimdi dünyanın yıkımının arifesinde, gösterişin uzunca bir süre önce yok olup gittiği bu du-

rumda sessizlik yalnızca sessizlikti.

Monique, “Yani sen bunların hepsine sahiden inanıyorsun,” dedi.

Monique onun rüyalarından söz ediyordu. “Evet.”

“Bu nasıl olabilir?”

“Rüyalarımдан bilgi elde ettiğime inanmakla bir şey kaybetmedin. Bunlar hiç yoktan gelen bilgiler. Neden daha fazlası olmasın?”

Monique, “Rüyalarından bir şeyler öğrenmekle, birisine dokunmadan boynunu kesmek arasında dağlar kadar fark var,” dedi.

“Bir de otel odasında senin gözünün önünde vurulup ölmüştüm.”

Monique durakladı. “Bu benim şimdiye kadar inandığım her şeye ters.”

Thomas omuz silkti. “Öyleyse yanlış şeylere inanmışsın. Ve teselli olacaksa söyleyeyim, ben de öyle. Bu durumu benim gibi yaşadığında ise oldukça gerçek geliyor. Hatta doğal. Anladığımı iddia etmiyorum. Hatta anlamam gerektiğini bile iddia etmiyorum.”

Monique gökyüzüne baktı. “Tüm bunlar olup biterken Tanrı’yı düşünüyor musun?”

“Babam din işleri subayı olduğu hâlde, benim dinle pek iyi bir geçmişim yok. Belki de *bu yüzden* babam din işleri subayıydı. Bu rüyaları görmeye başladığım ilk haftalarda, hatta zümrüt gölde Tanrı’yla karşılaştığımı gördüğüm o inanılmaz rüyalar zamanında bile, hepsini de açıklayamaz olay-

lar için ayrılmış küçük kutulara koydum. Bir kendi Tanrı versiyonu olan renkli orman vardı, bir de bu Dünya. İki dünya da kendi rüya seti içindeydi. Bu Dünya’da Tanrı’nın olmadığına inanıyordum. Farklı düşünmeye hazır değildim.”

“Ya şimdi?”

“Şimdi Elyon’un gerçekliği yine çok güçlü; demek istediğim, rüyalarımda. Shataikiler renkli ormanı işgal ettiğinden bu yana geçen uzun zaman boyunca savaş benim için Elyon’dan daha gerçekti. Muhafızların kumandanlığını yaptığım on beş yıl boyunca savaşlarda vuruştum, kan döktüm. Bir kez bile birisi çıkıp da kara bir yarasa gördüğünü ya da Elyon’dan tek bir söz duyduğunu söylemedi. Dinimize Büyük Macera diyoruz ama gerçekte bir zamanlar sahip olduğumuz Büyük Macera’dan çok, bir kurallar listesine benziyor. Şimdi ise Elyon’un irfanının bana tekrar aktığını düşünüyorum—iki realitede de. Bu senin için bir şey ifade ediyor mu? Eğer Elyon orada gerçekse, o zaman burada da Tanrı muhakkak gerçek olmalı.”

Monique, “Bu senin rüyalarını açıklayabilir,” dedi.

Yine uzun bir sessizlik oldu.

Monique, “Ben yine de Rachelle adında, seninle evli bir kadınla aramda bir bağ olduğuna inanmaya hazır değilim,” dedi.

Thomas içini çekti. “İnanmaman daha iyi olabilir. Çünkü eğer onunla aranda bir bağ varsa, bu durumda Rachelle’nin başına gelen her şey senin de başına gelebilir.”

“Yani Rachelle yaralanırsa ben de mi yaralanırım demek

istiyorsun? Carlos gibi?”

“Rachelle tam da bu dediğin şeyi yaşadı. Sana bir şey olmasına izin veremeyiz.”

“Çünkü bu Rachelle’yi de etkileyecektir.”

Thomas bir of çekip kayaya yaslandı.

“Rachelle’nin hayatı tehlikede mi?”

“Aslına bakarsan öyle. Hepimizinki öyle.”

“Öyleyse sanırım rüya görüp dünyayı kurtarsan iyi olacak.”

Thomas, Monique’nin sesinin tonundan, onun bu rüyalarından usandığını anladı ama şimdi onu ikna edip desteğini kazanacak enerjisi yoktu. Monique’nin kafasını meşgul edecek bir şey söylemeye karar verdi.

“Yapabilirim. Ama sanırım bunu yapabilmek için Justin’in peşinden gitmem gerekecek.”

Monique, Justin’in kim olduğunu sormadı.

Nihayet uyumaları gerektiği konusunda fikir birliğine vardıklarında ay gökyüzünde parlıyordu, hava soğumuştı. Müştemilatı yapma amaçları gökyüzündeki meraklı bakışlardan korunmaktı. Thomas ikisinin de yapraklı dallar altında uyumaları hususunda ısrar etti.

İlk başta utanmalarına rağmen, daha sonra ikisi de şu anda rahatlık ve sıcaklığın kendilerini gece boyunca uyutmayacak pozisyonlara zorlamaktan daha önemli olduğunu kabullendi. Karanlıkta omuz omza ve kol kola uzanıp uykuya daldılar.

Thomas, Monique’nin elini kendi elinin üstünde hisset-

tiğinde uyumak üzereydi. Gözleri açıldı. İlk başta Monique'-nin uykusunda mı eline dokunup dokunmadığını merak etti. Elini yavaşça geri çekmeliydi.

Ama yapamadı. Onu bu kadar badirenin içine soktuktan sonra yapamazdı.

Thomas'ın tekrar uykuya dalması on beş dakika sürdü. Bilekleri birbirine değerken uyuyakaldılar.

—

Carlos, düzenli ve hızlı adımlarla dışarıda yürüyordu. Ay gökyüzünde yolunu aydınlatacak kadar yükselmişti. Bu da karanlık bastırıp da ay yükselmeden önceki bir saatlik süreye göre yürümeyi kolaylaştırıyordu.

Yalnız gidiyordu, çünkü şu Thomas'Hunter olayı artık çok kişisel bir mesele hâline gelmişti ve aynı zamanda evde neler olup bittiğini tam olarak hiç anlatmadan, bu sorunla baş edebileceğini biliyordu.

Elinde kadından gelen sinyalleri alan bir alıcı vardı. Vericiyi kadının bel bandına bir hafta önce dikmişlerdi—bu derece değerli bir malı çok yakından takip etmek gerekirdi. Kadın pantolonu çıkartırsa veya çıkarttığında, Carlos sorun yaşayacaktı ama kadının bir kasabaya varana dek böyle bir fırsatı olmayacaktı. Ve gittikleri yola bakılırsa bu da yarın sabahtan önce mümkün olmayacaktı.

Durmuşlardı. Bu hızda bile Carlos onlara birkaç saat içinde ulaşırdı.

Elini kaldırıp tekrar boynuna dokundu. Kan kurumuştı; kesik belli belirsiz bir çizik hâlindeydi. Ancak kesiği algı-lama tarzı zihninde şiddetle cereyan ediyordu.

Ayrıca Thomas'ın onun işi bittikten sonra ortadan kaldırılacağıyla ilgili sözleri de. Carlos, Fortier'in istediğini bir kez elde ettikten sonra, kendisini gözden çıkarabileceğini tahmin etmişti zaten—Fortier gibi adamlara güven olmazdı.

Lakin Carlos da plan yapmayacak bir adam değildi. Hunter'le yaşadığı bu olay aslında onun ekmeğine yağ sürebilirdi. Bir kere bu ona Hunter'i ebediyen ortadan kaldırması için mükemmel bir gerekçe veriyordu. Ayrıca hem Svensson'u hem de Fortier'i temizleme fırsatını ele geçirinceye kadar, kendi değerini de sağlama alırdı. Onlara Hunter ölmeden önce rüyalarından öğrendiği yeni bir şeyi itiraf ettiğini söyleyecekti. Buna göre gücün Fortier'e geçmesinin hemen ardından büyük bir hükümet darbesi teşebbüsü olacaktı. En azından hükümet darbesinin önüne geçebilecek kadar bir süre Fortier'i sağ tutacaklardı.

Tabii ki Hunter böyle bir iddiada bulunmayacaktı ama bu iddiada biraz da doğruluk payı vardı; bir hükümet darbesi teşebbüsü olacaktı.

Sonuçta Allah'ın bu savaşında kazananlar, Tanrı tanımaz bir Fransız değil de Müslümanlar olacaktı.

Düşünmesini bilen tek adam Fortier değildi.

20.

BÖLÜM

Thomas uykusunda soluksuz kalıp aniden uyandı. Hızla doğruldu.

Karanlık. Sessizlik.

Gözlerini kırıştırtıp, etrafını görebilmek için kendini zorladı. Duvarlar yavaşça görüş alanına girdi. Monique yatakta yanında yatıyor, düzenli bir biçimde nefes alıp veriyordu.

Hayır, bu Monique değildi. Dün gece kardeşi Johan'la ilgili gerçeği öğrendikten sonra ağlaya ağlaya uyuyakalan Rachelle'ydi.

Thomas'ın önkolundan bir ağrı yükselince bileğine dokundu. Bileği berelenmiş ve kesilmişti. Doğru ya—ona taktıkları kelepçe çok sıkmış, etine batmıştı. Oradayken bileklerinde kan vardı. Bilekleri burada da kanamıştı.

İki dünyanın da olayları Thomas'ın üzerine yıkılıyordu sanki. Monique'yle birlikte kaçmışlar, şimdi ise taş ocağının

içindeki bir kayanın altında uyuyorlardı; buraya geri dönüp ihanetle başa çıkabilmek için rüya görmeyi çok ama çok istemişti.

Ayaklarını yana savurup yataktan atladı, botlarını ve elbiselerini aldı ve Rachelle'yi uyandırmadan yan odaya gizlice süzüldü. Bir hafta içinde ikinci kez tek kelime bile etmeden Rachelle'yi bırakıp gitmek ona oldukça zalimce geliyordu. Yine de onu uyandırıp, bu kadar mükemmel bir plana müdahale etmesi riskini göze alacak cesareti yoktu. Kafasındaki plan biraz çılgıncaydı. Rachelle de şüphesiz bu çılgınlığı fark edip yüksek sesle dile getirecekti.

Öte yandan Mikil ise bu fırsata atlandı.

Thomas çabucak giyindi, kılıcını omzunun üzerindeki askıya atıp soğuk sabah havasına çıktı. Şu anda aşırı kalabalık olan köy, gündüzün sıra dışı olaylarının ve akşamın gerilimli kutlamalarının derin rüyalarında yitip gitmişti. İkinci gece âdet olduğu üzere, göl kıyısında yüz tane keçi kızartmışlardı. Dansları gece geç vakitlere kadar, Justin ve Martyn'le ilgili konuşmaları ise daha da geç vakitlere kadar devam etmişti.

Güney'in savaşçısını hararetle savunanlar kadar, ağır biçimde suçlayanlar da vardı. Koşullar ne olursa olsun, Güruh'la barış yapma fikri çoğu insana çok çirkin geliyordu. Hatta Justin'in destekçileri bile tek bir konuda fikir birliğine varmıştı: Eğer Güruh ormanda ilerliyorsa, bu muhtemelen Justin'in onlara ihanet etmiş olduğu anlamına gelirdi. Ancak endişelenmeye gerek yoktu—Güney Ormanı'nın kahramanı onlara asla

ihamet etmezdi. Barışa aracılık edeceğini söylediğinde, aklından geçen yalnızca gerçek barışı.

Thomas neden daha önceden Qurong'un sözlerinin aslını anlamadığını bilmiyordu. Belki kafası rüyaları yüzünden çok karıştığı içindi. Ya da belki Martyn'in asıl kimliği ortaya çıkınca o kadar şaşırmıştı ki düşüncelerini objektif tutmayı becerememişti. Öyle ya da böyle, eğer konseye Gürüh liderinin çadırda söylemiş olduklarını anlatsaydı, Justin ile Martyn'in "barış" planının önünü kesmek için bir sefer düzenleyeceklerinden emindi.

Mikil'i mışıl mışıl uyurken buldu, hafifçe sarsarak uyanırdı. Mikil kılıcı elinde yatağından fırladı.

Thomas, "Benim!" diye fısıldadı.

"Thomas?"

"Evet. Acele et, işimiz var."

"Gözcüler rapor mu verdi?" Mikil pencereye koştu, perdenin arasından dikkatle baktı.

"Hayır. Bir haber yok. Acele et."

"Öyleyse ne oldu?"

"Sana yolda anlatırım. Ahırların orada buluşalım."

Thomas köyün ucundaki Muhafız ahırlarına doğru koşma gitti. Mikil arkasından geldiğinde orada onu bekliyordu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Hiş, sessiz ol. Justin'in niyetinin ihanet olabileceğini söylesem ne derdin?"

"Bunun eskimiş bir haber olduğunu söyledim. Yeni bir şey öğrendin mi?"

Thomas ahır kapısını açtı. “Atına bin. Yola çıktığımızda sana anlatırım.”

Atlarını önce köyün ana girişinin yanından yürüttüler, sonra binip ormana sürdüler.

Mikil arkaya göz ucuyla bakarak, “Anlat şimdi,” dedi. “Ne oldu?”

“Rüya gördüm.”

“Yine ha! Güzel. Ne gördün?”

“Qurong’un çadırında kulak misafiri olduğum şeyi rüyamda gördüm.” Thomas ona kelimesi kelimesine tekrar anlattı, mantığını açıkladı.

Mikil atını mahmuzlayarak öne doğru hızlandı, sonra atını geri çevirdi. “Biliyordum! O adam ormanı mahvedecek! Ben sizi kaç defa uyardım?”

Haklıydı. Thomas’ın sessizliği itiraf gibiydi.

Mikil, “Buna bir son vermeliyiz!” dedi.

“Peki, neden şafak sökmeden atlarla yola koyulduk sanıyorsun? Qurong’un son karargâhını kurduğu doğu çölüne gidiyoruz. Eğer haklıysam o hâlâ oradadır, hatta belki de daha da yakındır.”

“Ne, ikimizin koca bir orduyla vuruşmamızı mı planlıyorsun?”

“Bence gözcülerimiz Justin’in haklı olduğunu keşfedecekler: Güruh bizim tahminimizden daha büyük sayıda toplanmıştır. Tek bildiğimiz batıda bir orduları olduğu, doğu yerleşimimiz kanatlarımızı açığa çıkarıncaya kadar bekleyeceklerdir. Bu Martyn’e özgü bir strateji.”

“Öyleyse sen müzakere yapmayı mı düşünüyorsun? Bu Justin’in planından farklı değil ki! Hayır, Thomas. Barış yapmayacağız!”

“Martyn’in başka bir teklife kulak vereceğini düşünüyorum. Durumu tersine çevirip üstünlük kazandıracak bir şey.”

—

Güneş yakıyordu.

Monique gözlerini açtı. Güneş mi?

Işık, aheste aheste yüzen binlerce toz zerresini aydınlatarak, perdelerin arasından sızıyordu.

Ben neredeyim?

Evdeyim.

Ben kimim?

Sen Monique’sin.

Dirseklerinin üstünde doğruldu, gözlerini kırptırdı. Tam olarak kendinde değildi. Ya da *tümüyle* kendindeydi. O *Rachelle*’ydi.

Elini kaldırıp parmaklarını oynattı. O Monique’ydi. Thomas’ın yanında, iri kayanın altında uyurken rüya gördüğünü ve ayrıca bir rüyadan çok daha fazlasını yaşadığını da biliyordu. Hayret. Thomas uyandığında böyle hissediyordu işte.

Rüyasında Thomas’ın diğer dünyasını görüyordu, çünkü uyurken onun elini tutuyordu? Rachelle olarak rüya görüyordu, çünkü Rachelle ile aralarında bir bağ olduğuna inanı-

yordu. Thomas bunun inançla ilgili olduğunu söylemişti. Monique, Rachelle'nin hayatını paylaşıyordu.

Bu her şeyin doğru olduğu anlamına mı geliyordu? Thomas'ın söylediği her şey doğru muydu?

Cevapları hemen bildi, çünkü o aynı zamanda Rachelle olduğu için, bu realitenin de Fransa ya da Bangkok kadar gerçek olduğunu biliyordu. Rachelle başka neler biliyordu?

Kocanın adı Thomas. Benim çocuklarım var.

Yatağın yan tarafına döndü. "Thomas!"

Ne var ki Thomas gitmişti. Tabii ya, o her zaman erken kalkardı. Bunu da biliyordu. Sadece iki günde bir eve geldiğini biliyordu, çünkü o Muhafızların kumandanı, bütün ormanlarda adı hakikaten büyük saygıyla anılan büyük bir savaşçı ve kahramandı.

Kocası büyük bir savaşçıydı.

Thomas'ın dün Justin'le dövüşüp kaybettiğini biliyordu. Ayrıca Güruh'un generali olan Martyn'in, öz kardeşi Johan olduğunu da biliyordu.

Rachelle yutkundu, ayaklarını yere koydu. On beş yıl önce Thomas kara ormanda uyandığında böyle hissetmişti. Thomas ona anlatmaya çalışmıştı ama o ancak şimdi anlıyordu. Tek farkı Thomas uyandığında bir şey hatırlamıyordu, düştüğü için hafızasını yitirmişti.

Thomas kara ormanın içinde düşmüş, bunun sonucunda da rüyasında tarihi görmeye başlamıştı. Burası gerçek, diğeri rüyaydı. Rachelle bundan emindi. En azından şu anda bundan emindi.

Bilekleri acıyordu. Kelepçeler. İkisi de kan kaybetmiş, Thomas kanın özel olduğunu söylemişti. El ele, bileği Thomas'ın bileğine değerken uyuyakalmıştı. İşte bu yüzden Monique rüyasında Rachelle'yi görüyordu. Rachelle işte bu şekilde daha önce rüyasında Monique'yi görmüştü. Kapiya çarpığında omzunu kesmiş, Thomas ile yan yana uyurlarken yarası kanamıştı. Kanları vasıtasıyla aralarında bir bağ kurulmuştu.

Çocukları...

Battaniyeyi üzerinden attı, bileklerini gizlemek için üzerine uzun kollu bir bluz giydi ve odadan koşarak çıktı. Marie'yi tam beklediği yerde, iyi bir nektar bulmak için meyve sepetinin altını üstüne getirirken buldu.

“Merhaba, anne.” Kızı esnedi. “Babam gitmiş.”

“Evet. Kardeşin hâlâ uyuyor mu?”

“Onun bugünlerde tek yaptığı uyumak.”

“O büyüme çağında.”

Samuel'in odasına koşturdu. Evet, sahiden, orada Samuel yatıyordu; kolları yatağının kenarından sarkmış, rüyalarında boyu kadar kılıçla Güruh'la dövüştüğünü görüyordu. Samuel'in yanına gidip kafasının arkasından öptü.

İkinci bir hayat yaşıyordu! Bir anda tamamen yeni bir insan hâline gelmişti. Tuhan çiçeklerinin kokusunu duyabiliyordu. Birisi et pişiriyordu. Dışarıdan içeriye bir kahkaha sesi sürüklendi. Her şey yeni gibi geliyordu. Bu, sokakların dans, hikâye ve biralarla dolduğu yıllık Toplantı zamanıydı. O da muhteşem bir dansçıydı, değil mi? Evet, tabii ki öyley-

di. En iyilerinden biriydi.

Yüreği pır pır ediyordu. Thomas'ın nasıl bu kadar inandığını şimdi anlayabiliyordu. Thomas'ı bulup bunu hemen anlatmalıydı!

Marie büyük sarı bir nanka bulmuştu. Meyvenin suları çenesinden aşağı akıyordu.

“Domuz gibi yeme, Marie. Çeneni sil.” Oturma odasına baktı. *Onun* oturma odası. Normalde köşede yaşlı duran Thomas'ın ikinci kılıcı yerinde yoktu. Garip.

Marie'ye, “Babanın nereye gittiğini biliyor musun?” diye sordu.

“Hayır. Erken çıktı. Güneş doğmadan önce. Onu duydum.”

Rachelle donakaldı. Fransa'dayken Thomas'ın ona söyledikleri zihninde yankılandı. *Bunu yapabilmek için Justin'in peşinden gitmem gerekecek*, demişti.

Justin'in peşinden mi?

Justin'in peşinden gitmişti! Justin, Martyn'le birlikteydi. Onlar Güruh'la birlikte olacaklardı. Yalnızca Thomas kadar inatçı birinin, hayalden öte bir şey olarak görebileceği saçma sapan bir görev uğruna, o uyurken bu hafta ikinci kez gizlice gitmişti.

Gözcülerin dediğine göre Justin ile Martyn doğuya gitmişlerdi.

Yatak odasına aceleyle gidip giyinmesini tamamladı. Eğer Justin, Martyn'le birlikteyse, Johan'la birlikte demekti. Thomas kardeşinin peşine düşeceğini mi kastetmişti acaba?

Ya Johan'ı öldürmeyi kastettiyse? Böylelikle Carlos'u öldüreceğini düşünmüş olabilirdi. Ama bunu yapamazdı. Johan onun kardeşiydi! On beş yıl önce Tanis kandırıldığında, hepsi de ailelerini Güruh yüzünden kaybetmişlerdi ama onlar bu olayı büyük bir trajedinin bir parçası gibi görerek başa çıkmışlardı. Öz kardeşinin ölümünün kocasının elinden olacağı düşüncesi ise Rachelle'de panik yaratmıştı.

Ona engel olmak zorundaydı! Thomas, Johan'ı öldürmek için gitmemişse bile, ona artık bildiğini söylemeliydi. O Rachelle'ydi. O Monique'ydi! En ufak bir şüpheyeye bile mahal vermeyecek biçimde ikisi arasında bir bağ vardı.

Bileklerini sardı, bandajı pirinç noktaları olan bir bant gibi görünecek şekilde ayarladı. İlk işi, niyetini belli etmeden, köyden yalnız başına çıkmak olacaktı. Anna'ya hızlı hızlı yürüyerek gidemezdi. Yaşlı kadına, Thomas'a özel bir ziyafet çekeceği için bütün gün dışarıda olacağını söyleyip, ondan Marie ile Samuel'e göz kulak olmasını istediğinde çok doğal görünmeliydi.

Ortak ahırlara bakan Andrew da neden aygırlardan birini aldığı hakkında sorular soracaktı. O da ona sadece çılgın bir sürüş havasında olduğunu söyleyecekti. Topluluk erkekler kadar kadınları da yüreklendiriyordu.

Rachelle, Anna'nın hayır duasıyla geri dönünceye kadar Samuel uyanmıştı. Çocuklarını kucakladı, Anna Teyze'nin sözünden çıkmamalarını söyledi ve hava kararıncaya kadar döneceğine söz verdi. Geri dönmezse endişelenmelerine gerek yoktu; anne ile babanın yapmaları gereken hazırlıklar

vardı.

Rachelle uyandıktan tam bir saat sonra, bu kadar muhteşem bir hayvanla nereye gittiğini sorup iyi dileklerini sunan sonuncu meraklıyı da arkasında bıraktı. Atını dış kapıdan çıkardı, ayağını eyerin üzerinden atarak doğuya sürdü.

İlk bir saat sanki birkaç dakika gibi gelmişti. Monique ile birlikte sanki her şeyi ilk defa tadıyormuş gibi yeni ve taze hissediyordu ki Monique'nin zihnindeki durum buydu. Fransız kadın şüphesiz şu anda hiç Rachelle'nin hissettiği gibi kendini tutkulu, güçlü ve usta bir binici olarak hissetmemişti.

Öylesine canlanmıştı ki aslında şimdi biraz Güruh'tan bir adamın arkadaki bir ağaçtan üstüne atlamasını, o da onu ait olduğu yere postalamayı arzu ediyordu. Neredeyse iki kez birkaç perende denemek için atından iniyordu. Lakin Thomas'ı bulma arzusu, yoluna devam etmesini sağlıyordu.

Bir saat, iki, sonra üç, sonra da beş oldu. Orman yanından akıp giderken, zihni de ormanla birlikte akıp gidiyordu. Geçen her mille birlikte Thomas'ı bulma istediği de artıyordu. Rachelle şimdi gerçekten Thomas'ın bu yoldan gittiğini biliyordu—avucun içi gibi okuyabildiği Thomas'ın aygırının izleri neredeyse her dönüşte çamuru işaretlemişti. Mikil'le birlikte buralardan geçmişlerdi. Thomas en azından en iyi savaşçısını yanına alacak kadar sağduyulu davranmıştı.

Rachelle ilerideki potansiyel tehlikeyi düşündü ama kocası kendini nasıl bir tehlikeye attıysa, bu onun için de çok fazla değildi. Dünyaların kaderi yakında belli olacaktı ve Rachel-

le'nin de bunda oynayacağı bir rol vardı.

Rachelle öğleden sonra geç vakitlerde orman kıyısına ulaşmıştı. Hem gökyüzü hem de çöl günün bu vaktinde kan kırmızısı olurdu. Thomas'ın ardından yaklaşık iki saat sonra köyden ayrılmış ve bu noktaya kadar onun izlerini takip etmişti. Eğer hızlı sürmüş olsa şeye ulaşabilirdi—

Birden yüreği ağzına geldi. Güruh karargâhı orada, ufukta kızıl kumların üzerinde görünüyordu. Yaklaşmışlardı.

Çok yaklaşmışlardı.

Saldırmayı mı planlıyorlardı? Panikten donakaldığını hissetti. Karargâh hatırladığından daha büyük görünüyordu; neredeyse iki katı. Bu olsa olsa savaş anlamına gelebilirdi! Thomas onların yanına mı gitmişti?

Thomas'ın izlerini inceledi. Dosdoğru gidip kanyondan aşağı dönmüşlerdi. Çöle inen iki tane iyi yol vardı. Thomas da bunlardan birini kullanmıştı. Thomas, Güruh karargâhını görmüş ve devam etmişti. Öyleyse o da devam edecekti.

Rachelle atını mahmuzladı.

Rachelle'ye yandan bir şey vurduğunda, kara aygır yalnızca iki adım atmıştı.

Soluğu kesildi, aşağı baktı. Yan tarafından bir çubuk çıkıyordu. Bir ok ucu. Vücudu baştan aşağı acıyla yanıyordu.

Başka bir ok omzuna girdi, bir diğeri de uyluğuna. Ser-seriler'i ağaç sırasının orada gördü, beş altı kişilik bir gruptu. Okçuları vardı! Rachelle bilmiyordu—

Başka bir ok Rachelle'nin sırtına saplandı. Rachelle atını dört nala kaldırdı. Sola gitmeliydi! Onlardan uzaklaşma-

lıydı!

Vücudundan çıkan oklar vardı. Oklar! Panik duygusu aklını başından aldı.

Aygır kanyonun ağzını aşarak, dar bir patikadan aşağı hızla inmeye başladı.

Üç ok daha kafasını sıyrıp geçince, Rachelle öne eğildi. Okların verdiği acı şimdi sırtında ve ayağında dalgalar hâlinde inip çıkıyordu.

“Haya!” At, patika dik olduğu için taşların üzerinde kayıyordu, fakat sonra tutundu ve aniden önlerine çıkan iri bir kayanın üzerinden atladı. Sonra da bir dönemeçten kıvrıldı.

Serseriler izleyecekler miydi?

Şimdi yukarıdan bağrışıp gülüşüyorlardı.

Rachelle kumlu zemine ulaştığında, atını sağındaki ilk dar kanyona yöneltti. Toynaklar epey yukarıdaki taşları gıcırdatıyordu. Kanyonun yukarisından takip ediyorlardı. Rachelle atını sol duvara iyice yaklaştırdı, yüzünü acıyla buruşturarak eğildi. Karnında korkunç bir ağrı vardı.

Vurulmuştu. Dört ok–ikisi bedenine, biri bacağına, biri de koluna isabet etmişti. Önce gizlenmeli, sonra da yardım bulmalıydı.

Okları çıkarmaya çalışmalı mıydı?

Öleceğiz.

Hayır, hayır, o ölemezdi! Rachelle ölemezdi! Şimdi olmazdı!

At tırısa geçti. Sesler hâlâ yankılanıyordu ama şimdi geride kalmış gibilerdi. Kayalık kanyonlar labirent gibiydi–

adamların yaylada at sürmeyi tercih etmelerine şaşmamak lazımdı. Ancak Rachelle biraz daha ilerleyebilir ve duvarlardan uzaklaşıp ormana yaklaşabilirse onu bulmakta zorlanırlardı.

Rachelle alçak bir yan yola saptı, sonra uzun bir havzaya açılan küçük bir geçitten devam etti. Sesler şimdi uzaktan geliyordu ama zihni artık o kadar açık değildi. Belki artık duyuşu da zayıflamıştı. Atını serbest bıraktı, bacağındaki oku kontrol etti. Eğer oku içeride bırakırsa, atın hareketleri okunucunun daha derine girmesine yol açabilirdi. Çıkarırsa da çok kötü kanayabilirdi.

Rachelle inliyordu. Yan tarafındaki ok daha kötüydü. Ok derine batmış, iç organlarına girmişti. Kendinden geçmeden oku çıkarsa bile, korkunç bir iç kanama riskiyle karşı karşıya kalacaktı. Sırtındakinin sapını hissedebiliyordu.

Korkunç bir durumdaydı! Aptal gibi kocasının arkasından gitmişti. Şimdi de burada kanyonlarda tek başına ölüp gidecekti!

Ne kadar at sürdüğünü ya da atın onu nereye götürdüğünü bilmiyordu. Tek bildiği kuvvetinin gitgide tükenmekte olduğuydu. Serseriler onu kaybetmişlerdi ama kenarda onun dönüşünü bekleyip beklemediklerini bilmiyordu, o yüzden atını sürmeye devam etti.

Yardım bulmak zorundasın. Ormana geri dönüp yardım gelmesini beklemelisin. Durup etrafına bakındı ama görüşü bulanmıştı ve bu azalan günışığı altında ormanı asla bulamayacağını biliyordu.

Aslında yanılmıyorsa, şimdi kanyonların millerce kuma yol verdiği çölün kıyısındaydı. Ne kadar gitmişti? Eğer öylece gitmeye devam ederse gitmesi gerekenden daha uzağa bile gidebilirdi. Vücudunda bu oklar varken de gitmeye devam edemezdi. En ufak bir hareket bile bacağına ve omurgasına sanki çiviler batıyormuş gibi acı veriyordu.

Dinlenmesi gerekiyordu. Atından inip yere uzanmalıydı. Ancak atından inmeye kalkarsa bayılacağından korkuyordu.

Rachelle, “Elyon, bana yardım et,” diye fısıldadı. “Sevgili Tanrı’m, lütfen ölmeme izin verme.”

Lakin Rachelle öleceğini biliyordu.

21.

BÖLÜM

Thomas ve Mikil, açık bir çadırın içinde Martyn'in karşısında, sazdan yapılma bir masanın yanına oturmuşlardı. Martyn, Thomas ile görüşmeyi kabul ettikten sonra, generalin yardımcılarından bazıları liderlerini korumak için ayağa kalkmışlardı. Serseri'nin pis kokusu dayanılacak gibi değildi.

Güruh'un sayısının yaklaşık iki kat artması ve ormana yaklaşması pek hayra yorulamayacak bir işaret ve Thomas'ın Martyn'e yaklaşması için de oldukça iyi bir nedendi.

Beyaz bayrak sallayarak gelmişlerdi—bu Thomas'ın fikriydi. Thomas'ın hatırladığı kadarıyla şimdiye kadar hiç kimse beyaz bayrak kullanmamıştı ama işaret hemen anlaşılıyordu. Karargâhın çevresindeki muhafızlar liderleriyle durumu görüşürlerken onları yüz adım uzakta tutmuşlardı. Nihayet başka bir general ortaya çıkmış, Avcı'nın Thomas'ının Martyn'le bir toplantı yapmak istediğini öğrenince de soru sor-

muştı.

Thomas generale, “Martyn’e, Avcı’nın Thomas’ının Johan’la bir toplantı yapmak istediğini söyle,” dedi.

“Güney’in Justin’i mi demek istiyorsun?”

“Hayır, Justin’le değil. Johan’la. Ben onu bu isimle tanırım. Johan.”

Yarım saat sonra toplantıya girmişlerdi.

Johan o kokuşmuş, pul pul dökülen cildiyle ‘ben buradayım’ diye haykırıyordu. Şimdi artık yirmilerinin sonlarındaydı. Gözlerini yeşile, cildini de taze bir renge çevirseniz, onun çocukluğunu bilen birisi onu hemen tanırdı. Rahiplere ait çember işareti alnına damgalanmıştı.

Ne var ki Johan tümüyle farklı bir adam gibi konuşuyor ve davranıyordu. Temkinli bir biçimde onları süzüyor, hastalığından kaynaklanan ağrıyı asgariye indirmek için hareketlerini kısa tutuyordu. ‘Güruh’un tüm insanları gibi o da ciltlerinin çürümesini bir hastalık olarak görmüyordu. Kafası iyi çalışıyordu ama uzun zaman önce bütün iyi adamların böyle görünüp, böyle davranıp hissettiklerine dair yalanlarla uutulmuştu. Acı çekmek normaldi. Çürüyen etin kokusu ise pis bir kokudan ziyade sağlıklı insanların kokusuydu.

Johan, Thomas’a bakarak burnunu buruşturdu. “Göller yüzünden mi böylesiniz?”

“Nasıl?”

“Korkunç kokuyorsunuz.”

“Sanırım. Senin cildin de bize kokuyor. Üç yıl önce bu kokudan sen kendin nefret ederdin. Justin nerede?”

Johan bir an tereddüt etti. “Bir saat önce gitti.”

“Geri dönecek mi?”

“Evet.”

“Onunla barış yapmayı kabul edecek misiniz?”

“Onun niyeti açıkça bu zaten.”

“Bu senin de niyetin değil mi?”

“Sen söyle; öyle mi?”

Adam bilmece gibi konuşuyordu. Thomas’ın Johan’la dürüstçe konuşmaya ihtiyacı vardı.

“Seninle baş başa konuşmak istiyorum,” dedi. “Adamlarını gönder, ben de teğmenimi göndereyim.”

“Efendim—”

Thomas elini Mikil’e doğru kaldırdı. Mikil herkesin ortasında onu bir daha sorgulamazdı artık.

Thomas, “Senden korkmuyorum elbette,” dedi. “Sen benim karımın kardeşisin.”

Johan arkasındaki dört savaşçıya, “Gidin,” dedi.

Adamlar bir an tereddüt ettikten sonra gerilediler. Thomas, onaylamadığını gösterir biçimde ters ters bakan Mikil’e bakınca Mikil de gitti. İki taraf da zıt yönlerde elli adım yürüyüp, olan biteni açık çölden seyretmek için durdular.

Thomas, “Johan,” dedi. “Gerçek ismini hatırlamıyorsun, değil mi?”

“Çocukluğumdaki adıma kastediyorsun herhâlde. Bütün çocuklar eninde sonunda büyür. Yoksa bütün Orman İnsanları hâlâ çocuk mu?”

“Senin içinde hiç Johan’dan bir şeyler kaldı mı?”

“İçimde yalnızca bir erkek var.”

“Öyleyse neden benim askerlerimden bir tanesi sizinkilerin beşini öldürebiliyor?”

Johan’ın gözü seğirdi. “Çünkü adamlarım sizinle dövüşmeyi yeni yeni öğreniyorlar. Ben sizin yöntemlerinizi biliyorum. Bizim becerilerimiz yakında sizinkileri geçecektir.”

“Onlara yeni numaralar öğretiyorsun, değil mi? Fakat eskiyi bir düşün, Johan, çölde yolunu kaybetmeden önceki zamanları. Şu anda olduğundan çok daha güçlüydün. Cildinin bu hâli bir hastalık.”

Adam öylece bakıyordu.

“Nasıl kayboldun?”

“Bu yüzden mi benimle görüşmeye geldin? Oyuncak kılıçlarla oynadığımız bir zamandan konuşmak için mi?”

Thomas’ın aklından, *Johan’ın aklı da cildi gibi pul pul olmuş*, diye geçti. Rachelle’nin onun bu aldanışının üstesinden gelip gelemeyeceğini merak etti.

“Hayır. Geldim, çünkü bilmem gerekenden fazlasını biliyorum.” Thomas dikkatli olmalıydı. “Birkaç gün önce general öldürdüğüm sırada, liderinizin çadırındaki bir konuşmaya istemeden kulak misafiri oldum. Umarım onun ölümünü bana karşı kullanmazsınız.”

“Senin öldürdüğün general, benim iyi bir arkadaşımdı.”

“Öyleyse taziyelerimi sunarım. Her neyse, Justin ve Qu-rong’la birlikte, Orman İnsanları’na karşı bir kumpas kurduğunuzu biliyorum. Onlara barış teklif edeceksiniz. Zorlayıcı koşullar altında da Justin’in insanlarımızı sizin teklifinizi

kabul etmeye ikna edeceğini düşünüyorsunuz. Ancak niyetiniz, güvenimizi kazandıktan sonra bize ihanet etmek.”

Thomas sözlerinin sindirilmesi için bir an durdu. Johan yorumda bulunmadı. Karanlık başlığın altındaki pul pul dökülmüş yüzünü okumak imkânsızdı.

“Justin’in ihanetine karşılık ne alacağını merak ediyorum.”

“Bu seni ilgilendirmez.”

“Bunu ne zamandır planlıyordunuz?”

“Uzun zamandır.”

“Tahmin etmem gerekirdi. İkiniz de aslen bizim ormanımızda yetiştiniz. Önce sen üç yıl boyunca kayıplara karıştın, sonra bizim yöntemlerimizi bilen bir general olarak ortaya çıktın. Bir yıl sonra Justin benim atamamı reddetti, barış vazaları vermeye başladı. Bütün bu zaman zarfı boyunca siz ormanı ele geçirme planları yapıyordunuz. Bildiğim kadarıyla Güney Ormanı’nda Justin ile birlikte kumpas kurdunuz, sonra da bir Serseri gibi yaşamayı seçtiniz. Justin şüphe tohumları ekerken, sen de bu şüpheden faydalanmak için orduyu kuruyordun. Bu senin mi yoksa onun fikriydi? Justin’i Güruh’un büyük kumandanı mı yapacaksın?”

Johan—rahip General Martyn—ona uzun bir süre dik dik baktı. Ama sorusunu yanıtlamadı.

Thomas, “Yine de ormanda yapılacak bir savaşta ordunun vereceği kayıplar için endişeleniyorsun herhâlde, yoksa ihanetten medet ummadan bizim üstümüze yürürdün,” dedi. “İhanetle durumu dengeliyorsun. Bizi savunmasız hâlimizde

vurmayı düşünüyorsunuz.”

“Öyle mi? Pekâlâ, bunu biliyorsan artık planımız işe yaramayacak demektir.”

Bu kadar çabuk mu kabul edecekti? Oysaki Johan’da yenilmiş bir adam havası yoktu.

“Öyle olmak zorunda değil. Hepimizin bir sorunu var. Benimki Justin; seninki de Qurong. Bence Justin’in bizim savaş arzumuzu tehlikeye atacak bir gücü olabilir.”

Johan bir an tereddüt etti. “Çok samimi bir itiraf, şaşır-dım doğrusu.”

“Ben buraya oyun oynamaya gelmedim. Senin ihane-tinle bile savaş çok zorlu olur. Birçok adamın ölür. Çoğu ya-nı.”

“Olabilir. Peki, benim sorunum ne?”

“Senin sorunun Qurong. Komplosunun tehlikeye girdi-ğini bile bile bu savaşa katılacak. Sonunda orman kana bo-yanacak, sizin de elinizde yönetim kadrosunda birkaç kişi kalacak.”

“Böyle olmaz mı zaten? Savaş yani?”

“Hayır.” Thomas sesini alçalttı. Mikil şu anda önereceği şeyin hikmetini ormanda yaptıkları yolculuk boyunca anla-maya çabalamıştı.

“İnsanlarımız arasında asla gerçek bir barış olamaz; bu-nu hiçbirimiz kabul edemeyiz. Fakat bir ateşkes olabilir.” Parmaklarını masaya vuruyordu. “Şimdi.”

“Justin’in teklif ettiği gibi. Bir ateşkes.”

“O, insanların tasavvur edebileceğinin ötesinde, çoğu

Güruh kanından ibaret bir katliamla son bulacak bir barış önermişti. Karımın kardeşi Johan'ın bu bataktan çıkmasının tek yolu, benim gördüğüm kadarıyla, Qurong'un yerine kendisinin Güruh'un başına geçmesidir. Şimdi yetişkin bir erkek olmuş olabilirsin ama öz ablanı öldürür müsün?"

Johan, "Böyle konuştuğun için seni öldürebilirim," dedi. Adamlarına göz ucuyla baktı. Liderine ihanet etmekle ilgilenmediği açıkça görülüyordu.

"Benim babama isyan etmemi öneriyorsun."

"O senin baban değil."

"Onun adı Tanis'ti, ben onu her zaman babam olarak gördüm."

Tanis. *Tanis mi?* Bütün insanlar içinde ilk doğan insan. Renkli ormanın insanları için baba figürü olan adam. Qurong, Tanis'ti! Thomas göğsünün sıkıştığını hissetti. Bu sözleri dehşetle kavradı ki bir yandan hiçbir şey belli etmediğini ümit ediyordu.

"Eğer ordularınızın patlayıcılarımızdan sağ kurtulabileceğini sanıyorsanız çok yanılıyorsunuz. Eminim Serseriler'inizin kanyonlardaki kaderini duymuşsunuzdur. Eğer istediğiniz daha fazla ölümse, o zaman hiç durma Qurong'a bu gece üstümüze yürümesini söyle! Ancak seni temin ederim ki öldürdüğünüz bir Muhafızıma karşılık, bizim barutumuz sizinkilerden yüz tanesinin kafasını koparacaktır."

Söylediklerinin hepsi blöftü; ellerinde patlayıcı falan yoktu. Ancak Thomas, Johan'ın hafif bir tepki verdiğini görünce, en azından biraz karışıklık yarattığını düşündü.

Çabucak devam etti. “Senin, Qurong ve Justin’le birlikte ormandan güvenli bir biçimde geçmenizi sağlayacağım. İsterseniz en iyi savaşçılarıңызdan bin tanesini getirin. İnsanların önünde Justin ile Qurong’un ihanetini açıklayacaksın, ben de senin söylediklerinin doğru olduğuna yemin edeceğim. Qurong’u ölüme mahkûm edeceğiz. Ondan boşalan yere de sen geçeceksin.”

Johan’ın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Sen Shataiki evladısın, değil mi?”

“Shataiki evladı, ilk başta bu hastalığı başımıza saran ilk doğan Qurong’dur.”

“Ya Justin?”

Thomas omuz silkti. “İtibarını kaybedecek. Sürgüne gönderilecek.”

“Onu öldürebilir miyim?”

Bu soru Thomas’a tuhaf gelmişti. “Neden?”

“Onun Qurong’a olan sadakati benim için sorun olur.”

Thomas bir an tereddüt etti. “Ne yapman gerekiyorsa yap.”

“Sen yanımda yalnızca bin adamla bir tuzağın içine yürüyecek kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun? Qurong buna asla razı olmayacaktır.”

“Onun güvenliğinin garantisi olarak burada kalmayı kabul edersem razı olacaktır.” Plandaki bu nokta Mikil’in canını sıkıyordu. Ancak Thomas dünyanın tehlikede olduğunu söyleyerek onu ikna etmişti. Biraz taviz verilmezse ortalık kan gölüne dönerdi. Qurong saldırırdı. Ormanı yakıp yıkardı. On-

lar Güruh askerlerinin çoğunu öldürebilirlerdi ama sonunda yanlarında, elde ettikleri bu korkunç zaferi haklı çıkaracak eşleri ve çocukları olmazdı.

Johan, “Senin planın ihanet etmek,” dedi. “Benim ihanetle i im olmaz.”

“Benim planım senin insanlarını kurtaracak. Benim insanlarımı da. Ben senin ablanın kocasıyım. Sana köklerine saygı göstermen ve ate kes konusunda bana yardım etmen için yalvarıyorum. Qurong olduğu müddetçe yalnızca savaş ya arız. Teeleh onun elini ve kalbini ba lamı . Y re inde hâlâ Rachelle ve kendi insanların için bir yer olduğuna inanıyorum.”

Johan ona bakıyordu, en sonunda ayağa kalktı. “Burada bekle.” çölün içine doğru yürüdü, yüzünü uzaktaki kumullara döndü. Uzunca bir süre sırtı Thomas’a dönük vaziyette durdu. Sonra karargâha doğru yavaş yavaş yürümeye ba ladı.

Mikil çadırın içine koşarak girdi. “Ne oldu?”

“Bilmiyorum.”

“D   n yor mu?”

“Sanırım.”

“Bu plan hiç hoşuma gitmiyor. Ba bo  bir askerinin bir orakla senin kafanı u urmasına ne engel olabilir ki?”

“Korunmam hususunda ısrar edeceğim. Yanlış hatırlamıyorsam ba bo  bir manya ın tek bir orakla hakkından gelebiliyordum. Ayrıca senin kılıcının ucunda da Qurong olacak.”

Mikil düşünceli bir hâlde kafasını salladı. “Öyleyse Qurong ormana girip Muhafızlarımızın gözetimi altına girene dek seni burada gözaltında tutmayacaklar.”

“Elbette. Johan geliyor.”

Mikil yaklaşan generale şüpheyle bakarak geri çekildi.

Johan giysisinin eteğini yana çekip oturdu. “Senin söylediklerin umurumda bile değil; sen Shataiki evladısın,” dedi. “Fakat planın hoşuma gitti. Benim şartlarım ise şöyle: İyi niyet göstergesi olarak, hem teklif ettiğin gibi burada kalacaksın hem de ordunuzu ormanın merkezine kendi sınırınıza geri çekeceksin. Ben içerideyken sizin savaş açmanızı istemiyorum.”

Thomas onun talebini bir an düşündü. Qurong onların garantisi olacaktı. Mikil liderlerini elinde tuttuğu müddetçe asla saldırmazlardı.

“Kabul ediyorum.”

“Diğer şartım ise otoritemi insanlarıma gösterebilmem için, Qurong’un infazını yapmama izin vermenizdir. Bu onların anlayacağı bir dildir.”

“Anlıyorum.”

Bir zamanlar adı Johan olan Güruh generali Martyn başını öne eğdi. “Öyleyse anlaştık.”

—

Thomas ile yardımcısı atlarına binip karargâhtan ayrılmadan önce, yarım saat daha ayrıntılar üzerinde görüştüler.

İkinci komutanı Mikil karanlık çöktükten sonra bu gece ormana doğru yola çıkacaktı. Qurong, Martyn, Justin ve bin kadar savaşçı da ertesi sabah yola çıkacaklardı. Güruh ordusu Thomas'ı gözaltında tutarken, onlar da ormana gireceklerdi.

Sonuçta Qurong ve Thomas hayatlarını birbirlerine emanet edeceklerdi.

Mikil'in zemini hazırladığına dair verdiği güvenceyle birlikte, maiyet akşamleyin göle varacaktı. Eğer Mikil bunu ikna edici bir biçimde yapmazsa, Qurong ile Martyn geri çekilecekti. Eğer Muhafızlar onları pusuya düşürürse Thomas da hayatını kaybederdi. Ve tabii bunun tam tersi de doğruydu.

Sonuçta plan yapılmış, anlaşma sağlanmıştı.

Martyn batıya doğru bakıyor, alacakaranlıkta uzaktaki ormanı belli belirsiz görebiliyordu. Qurong kaşlarını çatmış, yanında dikeliyordu.

“Yani hiçbir şeyden kuşkulanmadılar.”

“Hayır. Sahiden sana ihanet edeceğimi sanıyor. Onlar daha çocuk, bir zamanlar ben de öyleydim.”

“Peki, Justin kabul edecek mi?”

“Justin kabul edecektir. O ne yaptığını biliyor.”

Qurong homurdanarak karargâha doğru döndü. “Çok yakında hepsi bilecek.”

22.

BÖLÜM

Karanlık çölü yutmuştu. Ay yükselmiş, yüksek kumullar üzerine tekinsiz bir parıltı yayıyordu. Kaç saat geçmişti? Güneş birazdan doğacaktı—o zamana kadar dayanmalıydı. Rachelle kendi kendine sürekli bunu söylüyordu. Eğer sabaha kadar dayanabilirse günışığı yeni umutlar getirirdi.

Ancak şimdi yeni bir problem baş göstermişti: Kutlama gecesinden bu yana bir buçuk gündür yıkanmadığı için cildi yanmaya başlamıştı. Şu anda cildinin altında hissettiği acı neredeyse yaralarının tekdüze ağrısı kadar kötüydü.

Yan yatmıştı, hastalığın yavaş yavaş cildini yediğini hissedebiliyordu. Gözlerini kapatmaya korkuyordu, uyumanın yaşamına son vermesinden korkuyordu, birinin onu bulup öldürmesinden korkuyordu, Thomas'ı, Samuel'i, Marie'yi bir daha görememekten korkuyordu. Thomas sevgi dolu eşi, çocuklarıysa becerikli anneleri olmadan ne yaparlardı?

Onsuz yollarını şaşırırlardı. Kendini abartmıyordu; bu basit bir gerçektir. Thomas'ın suya ne kadar ihtiyacı varsa ona da o kadar ihtiyacı vardı. Samuel'le Marie'nin babalarını savaşta kaybetmiş arkadaşları vardı ama annelerini kaybetmiş arkadaşları yoktu.

Rachelle bilincini kaybetmeden önce atından sürünerek inmeyi başarmıştı. Aygır yirmi adım ileride sabırla bekliyordu. Rachelle onun gidip yardım bulmasını mı, yoksa ona binmeye ihtiyacı olursa diye kalmasını mı istediğinden emin olamıyordu ki aslında bu iki seçeneğin de gerçekleşebileceğini tasavvur edemiyordu.

Uyur uyanık gibiydi. Daha da garip olan ise hâlen Fransa'da Thomas'la birlikte müstemilatın altında uyuduğundan oldukça emin olmasıydı. Orada da bacağı ve yan tarafı kanıyor muydu acaba?

Tüm bunlar o kadar fazlaydı ki artıl kafası almıyordu.

Saatler akıp gidiyordu. Burada ağustosböcekleri yoktu. Orman sesleri yoktu. Çölün sessizliği çölün sesiydi. Hava soğuktu ama bu iyiydi, çünkü bilincini kaybetmesini önlüyordu. Titrememek için konsantre olmalıydı, çünkü titremek sırtına ağırlı dalgaları gönderiyordu. Belki de ateşi vardı, çünkü şeyi hatırlayamıyordu—

İlerideki ışık mıydı? Rachelle belli belirsiz görünen ufka gözlerini dikti.

Evet! Şafak söküyordu. Başarmıştı! Rachelle'nin yüreği mantıksız bir umutla dolarak, doğrulmak için kolunu hareket ettirdi. Karnına keskin bir ağrı saplandı.

Gözlerini kapatıp yüzünü buruşturdu. Bütün vücudu katileşiyordu. Atına gitmesi zaten mümkün olmadığı gibi, ayağa bile kalkamıyordu. Ve güneş de ona yaşayanlar diyarına hoş geldin dedikten sonra, onu bir güzel çıtır çıtır yakacaktı. Hissettiği umut, karnının çukuruna kurşun bir ağırlık gibi düştü.

Kalbi zaten ağır atıyordu ama şimdi daha da yavaşlamıştı. Zar zor bir kalbi andırıyordu. Kumların içinden yürüyen bir at gibiydi. Küt küt atan bir kalp sesinden çok, bir cızırtıya benziyordu. Bir an için kendini atın üzerinde, çölün içinde ağır ağır ilerlerken hayal etti. Sanrı görüyordu.

Rachelle gözlerini kırptırdı. Atı görmüştü. Sanki gerçekmiş de onun kurtuluş aracıymış gibi dosdoğru ona geliyordu.

Bu gerçek bir at, Rachelle.

İşte şimdi kalbini duyuyordu. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Orada, yirmi adımdan daha az bir mesafede açık renkli bir at duruyordu. Binicisi attan inmek için bacağına eyerden atıyordu.

Bu bir Orman Sakini'ydi.

Rachelle birden doğruldu. Acı, gözlerine siyah zerreler hâlinde doldu ama o dayandı.

“Mer... Merhaba.”

“Tamam,” dedi. “Dayan!”

O adam—evet, o bir adamdı—ona doğru koşuyordu. Thomas mıydı?

Rachelle'nin görüşü netleşti, onu ilk kez iyice gördü. Bu

Güney'in Justin'iydi!

Rachelle'nin gücü tükendi, geriye çöktü. Gözlerine yaşlar doldu ama bu gözyaşlarının nedeni acı değildi.

Justin birkaç adım daha koştuktan sonra yanında diz çöktü. Nazikçe alnına dokundu. "Sadece rahatla. Nefes al. Çok özür dilerim, canım. Devriyelerin ne yaptığını duyar duymaz, seni aramaya çıktım ama bütün gece kanyonda izini sürdüm. Sen bir savaşçısın, buna hiç şüphe yok."

Rachelle ne diyeceğini bilemiyordu. Akli başında bir hâlde konuşacak gücü olduğunu bile sanmıyordu. Bu Justin'di. Bu konu hakkında ne *düşüneceğinden* bile emin değildi. Gözyaşları görüşünü bulandırıyor, yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Şşş, şşş. Tamam, Rachelle. Sana söz veriyorum, iyi olacaksın."

Justin onu Thomas'ın komutası altında olduğu zamandan tanıyordu. Okların çekilemeyecek kadar derinde olup olmadıklarını anlamak ister gibi, birer birer onlara dokundu.

Rachelle, "Ben ölüyorum," diye kekeledi.

"Hayır, ölmeyeceksin. Fakat dönüşüyorsun." Omzunun üzerinden göz attı. "Atında su var mı?"

Rachelle koluna göz gezdirdi. Kararmıştı. Justin'in yanında su yoktu herhâlde olsaydı kendisinininkini getirirdi.

"Biraz," dedi.

"Atın nerede?"

Rachelle, Justin'in yanından uzağa baktı. At gitmişti...

Birden her şey çok fazla geldi. Hiç şansı yoktu. Şimdi

bile artık bulunmuş olduğu hâlde, bu yaralarla asla hayatta kalamayacağını biliyordu. Göl de çok uzaktaydı. Hayatı anbean ellerinin arasından kayıp gidiyordu.

Gözlerini kapatıp kendini bıraktı. Vücudu hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. Kendisi için değil ama çocuklarıyla Thomas için üzülüyordu.

Justin, “Neden ağlıyorsun?” diye sordu.

Rachelle burnunu çekip iyice yutkundu. Bebek gibi zırlıdayarak değil de başı yukarıda ölecekti.

“Bana kulak ver, çocuğum. Senin bugün ölmene izin vermeyeceğim.”

Justin belli ki onu teselli etmeye çalışıyordu ama Rachelle iltihaplanmış yaralarından çıkan oklarla yattığı bu yerde güç bela yaşama tutunduğu için, Justin’in lafları ona anlamsız geliyordu. Justin onun böyle boş vaatlere bel bağlayacak kadar çocuk olduğunu mu sanıyordu?

Rachelle, “Bana yalan söyleme,” dedi.

“Hayır, ben asla—”

Rachelle, “Bana yalan söyleme!” diye haykırdı. “Ben ölüyorum! *Senin* yüzünden ölüyorum. Thomas buraya *senin* şu barış saplantın yüzünden geldi!” Sözler ağzından öyle hızlı çıkmıştı ki nefessiz kalmıştı. Justin böyle bir azarı hak etmiyordu ve öfkesi de aslında ondan çok kendi koşullarından kaynaklanıyordu ama umurunda bile değildi. Bu, kocasını sorguda yenmiş olan adamdı. Ve en azından biraz da olsa bu yüzden ölüyordu!

Justin ayağa kalktı. Sonra geriledi. Gözleri fal taşı gibi

açılmış hâlde dik dik ona bakıyordu. Rachelle onu incitmiş, şaşırtmıştı. Ancak Rachelle kendi durumunu düşünemeyecek kadar acı ve dehşet içine gömülmüştü. Kafasını Justin'den uzağa çevirip ağlamaya başladı.

Rachelle uzun bir süre bu durumda kaldı ve Justin'in ne yaptığını bilemedi. Bir dakika geçti. İki. Rachelle'nin aklına birden onun gitmiş olabileceği geldi. Bu düşünce onu dehşete düşürdü.

Kafasını hızla geri çevirip onu aradı.

Gitmişti!

Fakat o da ne? Başka biri oradaydı. Altı metre kadar uzak-taki büyük bir kayanın önünde, küçük bir çocuk adımlıyordu. Çocuk ağlıyordu. Kolları iki yanında sallanıyordu ve üstündeki bir peştamal haricinde çıplaktı.

O Samuel miydi? Hayır, Samuel değildi. Hastalık aklını başından alıyordu. Çocuk kendinden geçmiş bir hâlde ağlı-yordu. Birden çocuğa acıdı. Ancak bunun hayal gücünün bir oyunu olduğunu biliyordu. Yine de çocuk çok gerçek görü-nüyordu. Hıçkırıkları son derece gerçek geliyordu.

Çocuk!

Bu o çocuktu!

Rachelle gözlerini kapatıp açtı. Soluklaşan gökyüzü bu-lanık görünüyordu. Rachelle görüşünü netleştirmek için göz-lerini hızla kırptırdı. Çocuk gitmişti.

Justin ondan en çok üç metre uzakta, sırtı ona dönük, elleri kalçalarında, kafası yukarıda duruyordu. Bu da bir sanrı mıydı? Rachelle tekrar gözlerini kırptırdı. Hayır, bu Jus-

tin'di. Ancak Rachelle'nin görmüş olduğu şey onu tamamen allak bullak etmişti. Tuhan Vadisi'nde küçük kızı yerden havalandıran Justin imgesi zihninden akıp geçti.

Savaşçı başını kaldırdı, kayalıklara gözlerini dikip baktı. Bu Thomas'ı savaşta yenmiş adamdı. Karşısında hangi hasım olursa olsun, istediğini kolayca elde edebilecek gibi duruyordu. Tevekkeli Güney Ormanı'ndaki kadın, çocuk ve savaşçılar Justin'e böylesine kapılıyordu. O bir muammaydı.

Rachelle de tutmuş ona bağırmişti.

Peki, o neden Rachelle'ye yardım etmiyordu? Rachelle, "Özür dilerim," dedi. "Ama burada ölüp gideceğim. Lütfen ölmek üzere olan bir kadına bu kadarını çok görme."

Justin yumuşak bir ses tonuyla, "Sen ölmeyeceksin," dedi. "Senin ölmene izin veremem, sana çok şey bağladım."

Rachelle bu sözleri daha önce duymuştu. Bunları daha önce nerede duymuştu?

Justin yüzünü ona çevirdi. "Birkaç okla, biraz parçalanmış etin ölümle çok ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun? Senin acını gidereceğim Rachelle ama beni asıl endişelendiren senin yüreğin."

"Benim acımı nasıl giderebilirsin? Cildim soldu, vücudumda hâlâ oklar var. Ben ölmek üzereyim, sen de durmuş öylece dikiliyorsun!"

"Sen de Thomas kadar inatçısın. Hatta belki de daha fazla. Ayrıca senin hafızan da onunkinden daha iyi değil."

Saçma sapan konuşuyordu. Bir ağırlı bıçak gibi kemiklerine saplanınca Rachelle suratını buruşturdu.

“Beni çok dikkatli dinlemeni istiyorum, Rachelle.” Tek dizinin üstüne çöktü, Rachelle’nin ellerinin arasına aldı. Ona ne yardım etme teşebbüsünde bulunuyor ne de yaralarına bakıyordu. Yapabilecekleri bir şey olmadığını o da Rachelle kadar iyi biliyordu.

“Çöl Sakinleri ile Orman İnsanları arasında bir barış anlaşmasına aracılık ediyoruz. Qurong, Johan ve benimle birlikte ormana gidecek. Orada barış şartlarımızı sunacağız.”

Konsey hiçbir barış şartını kabul etmezdi; Justin bunu bilmiyor muydu?

“Güvenli bir şekilde geçmemizin garantisi olarak, Thomas Çöl Sakinleri’nin karargâhında kalacak. Mikil, Thomas’ın güvenliğini sağlama almak için Qurong’un yanında olacak. Doğudaki ordunun iki katı büyüklüğünde başka bir ordunun, ormanın diğer yanında karargâh kurduğunu anlıyınca Konsey barışa razı olacaktır. Ondan sonra olacaklar ise çocuk için olmalı. Anlıyor musun? Çocuğun verdiği söz nediyle.”

“Thomas, Güruh karargâhında mı? Onu orada öldürürler!”

“Buna karşılık Mikil’in elinde Qurong’la Johan olacak. Bu şekilde olmalı. Ne olursa olsun, bunu unutma. Ne kadar korkunç ya da ne pahasına olursa olsun.” Duraksadı. Sonra diğer elini Rachelle’nin başına koydu, öne eğilerek alnından öptü. “Zamanı geldiğinde bu sözlerimi hatırla ve beni takip et. Bu yol daha iyi olacak. Benimle birlikte öl. Bu sana hayat verecek.”

Rachelle gözlerini kapadı. Çığlık atmak istiyordu. Kalbi sanki göğsünden fırlayacakmış gibi hissediyor ve hiçbir şey anlamıyordu. Ne Justin'in anlattıklarını ne de kendi duygularını. "Ölmek istemiyorum."

"Thomas'ı bul. Senin ölümün onu kurtaracak."

Rachelle, "Ben ölemem!" diye haykırdı.

"Beni bekliyorlar." Justin ayağa kalktı. "Gitmeliyim." Atına doğru uzun adımlarla gitti, eyerine sıçradı. At burnundan soluyup yeri eşeledi.

Onu bırakıp gidiyor muydu?

Rachelle, "Anlamıyorum!" diye haykırdı. "Beni burada bırakma!"

"Ben seni asla bırakmadım. Asla!" Gözleri öfkeyle parladı, sonra gözyaşlarıyla doldu. "Yakında beraber olacağız, o zaman anlayacaksın." Atını mahmuzladı. At, kanyonun içine doğru dörtlüyle fırladı.

Rachelle konuşamayacak kadar afallamıştı. Justin onu bırakıp gidiyor muydu?

"Beni unutma, Rachelle! Suyumu unutma!"

Rachelle, "Justin!" diye bağırdı.

"Beni unutma!"

Justin kanyonun aşağısına doğru gümbür gümbür giderken bu defa sesi yankılanmıştı. Son sözü "unutma"nın yankısı bir kahkahaya dönüşmüş gibiydi; bir çocuk kahkahasına.

Bir kıkırdamaya. Bir dere gibi fokurdayan bir çocuk kıkırdamasına.

Rachelle'nin soluğu kesildi. Bu sesi daha önce duymuş-

tu!

Kahkaha sanki kanyonun sonunda bir dönüş yapıp da ona doğru koşmaya karar vermiş gibi aniden büyüdü. Rachelle'yi büsbütün yutuyormuş gibi olana dek gitgide büyüdü.

Görünmeyen bir şey Rachelle'ye sertçe vurdu. Rachelle soluk soluğa kaldı. Vücudu olduğu gibi yerden sıçradı, sonra yay gibi kıvrıldı. Birkaç saniye havada sallandı, sonra kuma küt diye düştü.

Kıkırdama sesi ardında yalnızca sessizlik bırakarak kanyona geri çekilmişti.

Rachelle tüm gücüyle ciğerlerine hava çekip titredi. Oysaki korkudan ya da acıdan titremiyordu. Kemiklerinde hafifçe dalgalanan tuhaf bir güç yüzünden titriyordu.

Dünyası bir an karardı.

Sonra ani bir parıltıyla geri döndü. Ne... ne olmuştu?

Her şeyden önce Monique gitmişti. Herhâlde uyanmıştı.

Rachelle birden doğruldu. Acısı yok olmuştu. Yan tarafına baktığında şok oldu. Daha birkaç dakika önce bir okun çıktığı yerde şimdi yeller esiyordu. Yalnızca tuniğinde kanlı bir delik vardı. Tuniği yukarı çekip vücudunu kontrol etti. Kan vardı ama yalnızca kan vardı. Yarası yok olmuştu.

Cildindeki kararma da yok olmuştu.

Sürünerek ayağa kalktı, çılgın gibi vücudundaki kanlı noktaları elledi. Tek bir yara bile kalmamıştı. Aslında sanki bütün gece tam bir huzur içinde uyumuş gibi kendini tazelenmiş ve bütün hissediyordu. Kafasını kaldırıp kanyona baktı.

Beni unutma.

Başından aşağı bir ürperti indi. Bu sözler, çok uzun zaman önce çocuğun kıyından aşağı koşup, gölde kaybolmadan önce söylediği sözlerdi. *Beni unutma, Rachelle*, demişti.

Çok şeyi sana bağladım.

Rachelle nefes alamıyordu. Bu oydu! Justin çocuktu! Yalnız şimdi o bir kuzu, aslan ya da çocuk değildi. O bir sa-vaşçıydı ve adı da Justin'di! Bunu nasıl edememişti?

“Justin!” Sesi bir ciyaklama gibi çıkmıştı. Rachelle koşmaya başladı. Ona yetişmek için kumların üzerinden hızla koştu.

“Justin!” Bu defa çığlığı kanyonda yankılandı. Fakat o gitmişti.

Justin çocuktu, çocuk da Elyon'du. Elyon az evvel ona dokunmuştu. Alnından öpmüştü! Eğer bilmiş olsaydı—

Boğazına dolan korkunç bir acıyla inledi.

“Elyonnnn!”

Dizlerinin üstüne çöktü. Vücudu hıçkırıklarla, panikle sarsılıyordu. Ateş dalgaları yüzünü yakıyordu. Ancak yapabileceği bir şey yoktu. O yanı başında durduğu hâlde, Rachelle onun ayaklarını öpmek için dizlerinin üstüne çökmemişti. Elleri umarsızlıkla sarılmamıştı.

Ona bağırmıştı!

Kafasını ellerinin arasına alıp, zaman duygusunu alıp götüren sessiz feryatlar koyuvererek uzun süre ağladı. Sonra yavaş yavaş kendine gelmeye başladı.

Çocuk yeniden onların yanına gelmişti. Rachelle burnu- nu çekti, güçlükle doğruldu. Şafak gökyüzünü aydınlatmıştı.

Yaratıcıları onlara geri dönmüştü ve Güruh'la barış yapacaktı. Bu kurtuluş günüydü!

Justin, *Thomas'ı bul*, demişti.

Rachelle dönüp kumullara baktığında doğudaki karargâhı gördü. Thomas bu karargâhta tutuluyordu. Yayan bile en fazla birkaç saatlik mesafedeydi.

Rachelle tuniğini kavradı, çölün içine doğru koştu. Justin'in diğer sözlerini şöyle böyle hatırlıyordu. Justin, *senin ölümün onu kurtaracak*, demişti. Fakat bu sözler ona bir şey ifade etmiyordu.

O hayattaydı. Elyon onu iyileştirmişti.

23.

BÖLÜM

Thomas güneşin kumulların üzerinden yükselmekte olduğu doğu ufkuna gözlerini dikti. Sınır Muhafızları teğmeni Stephen, Thomas'ın yanında ayakta durmuş, atının dizginlerini tutuyordu. Arkalarında üç yüz Orman Muhafızı ağaç sırasının orada bekliyordu. Onların ilerisinde Gürüh'tan bir birlik, anlaşılmaya uygun olarak değişik tokuş yapmak üzere atlarının üzerinde bekliyorlardı. Johan, Qurong, Justin. Onların arkasında da bin kadar Serseri savaşçı.

Çölde tarih yazmak üzereydiler. Şu anda diğer realitede, Fransa'da büyük bir kayanın altında, Monique'nin yanında uyumak gibi sıradan bir şey yaptığını düşünmek ise ona tuhaf geliyordu.

Teğmen, “Bu hoşuma gitmedi,” dedi. “Onların sizi öylece prangalar içinde götürmelerine göz mü yumacaksınız?”

“‘Öylece’ değil Stephen. Sizin elinizde Qurong ile Martyn olduğu müddetçe ben güvendeyim.”

Mikil anlaşmaya uygun olarak, Qurong'la Martyn'in gelişine Muhafızları ve Konseyi hazırlamak üzere yola koyulmadan önce, Thomas'la Mikil üç saat boyunca bütün olası beklenmedik durumların üzerinden geçtiler. Gerçekte neler olacağını bilenler sadece Mikil, Thomas, Konsey ve Johan'dı.

Thomas şafağın sökmesini beklerken sıkıntılı bir gece geçirmişti. Gözünü bile kırpmamıştı. Stephen'le konuşurken kendinden emin görünmesine rağmen huzursuzdu.

Stephen, "Onların bin savaşçısı var, sizin hiç yok," dedi.

"Onlar ormanda şaşkına döneceklerdir. Sen bana adamlarının orada bin savaşçıyla başa çıkamayacaklarını mı söylüyorsun?"

"Hayır, onu demiyorum. Sadece bana kuvvetler orantısız geliyor."

"Ben bu riski göze almaya hazırım. Unutma, bu bir barış görevi. Benden ya da Mikil'den farklı bir şey duymadığınızı müddetçe onlara zarar vermeyin."

Stephen, "Demek ki Justin söz verdiği şeyi yapmış," dedi. "O barış anlaşmasına aracılık ediyor, sen de kabul ediyorsun."

"Justin barış anlaşmasına aracılık ediyor. Şu an için ben de mutabıkım."

"Konsey buna asla razı olmayacaktır."

"Olacaklar. Göreceksin; olacaklar."

Thomas teğmeninin yanından ayrıldı, beklemekte olan birliğe doğru gitti. İşin aslı, Johan, Konsey'in önünde, onların barış anlaşmalarına aracılık etmek yerine, Qurong'u Jus-

tin’le birlikte komplo kurmakla suçlayacaktı. Muhafızlar barış anlaşmasını kabul eder etmez, Johan Topluluk’a Qurong’la Justin’in ormanı yağma etmeyi planladıklarını söyleyecekti. Mikil öne çıkıp Avcı’nın Thomas’ının aynı fikirde olduğunu söyleyecekti. Daha sonra Qurong yargılanıp infaz edilecek, Justin’in kaderi de Güruh’un yeni lideri Johan’ın eline kalacaktı.

Plan buydu. Thomas ve Mikil bu planın üstünde binlerce kez çalışıp, işe yarayacağına kanaat getirmişlerdi. Bu, ormanı korkunç bir savaştan koruyacaktı. En az bunun kadar önemli olan bir başka nokta da Güruh’la birlikte komplo kurmamalarıydı ki bu zaten ihanet demek olurdu. Bilakis Johan’ı—evet o bir Serseri’ydi fakat aynı zamanda o Johan’dı—kullanarak, Güruh lideri Qurong’a karşı darbe hazırlıyorlardı. Bu şüphesiz Konsey’in onayını garantilemeye yeterli bir teknik detaydı.

Thomas yürürken ayaklarının altında çakıllar çatır çutur ediyordu. Atı ve silahı olmayan tek adam oydu. Tüm pratik nedenlerden ötürü o çıplaktı.

Thomas iki küçük ordu arasında tam ortaya geldiği sırada, Justin aniden atından inip onu karşılamak için yürümeye başladı. Bundan daha önce hiç söz edilmemişti, fakat Johan’la Qurong itiraz etmedi, bu yüzden Thomas da bir şey demedi.

Justin onu yarı yolda karşıladı. “Günaydın, kardeşim.” Savaşçı başını öne eğdi.

“Günaydın.” Thomas da onun selamına karşılık verdi. Bir an öylece birbirlerine baktılar.

Justin, “Demek,” dedi, “sonuçta bu noktaya geldik.”

“Sanırım öyle. Senin istediğin de bu, öyle değil mi? Barış.”

“Onlara geleceğini söylemiştim.”

Thomas hazırlıksız yakalanmıştı. “Tam anlayamadım.”

“Sorgulamada senin gözlerinin içine baktığımda bunu anlamıştım. Neler olup bittiğini anlamıyorsun ama sen de barış istiyorsun. Sen hep barış istedin. Bu da barışa giden tek yol, Thomas.”

“Geleceğimi nereden bildin?”

“Sen bana düşmanımı iyi değerlendirmemi öğretmiştin. Şanslı bir tahmin diyelim gitsin.” Gözleri parlıyordu. “Johan, Qurong’un güvenliğinin garantisi olarak, senin kendini teklif edeceğine inanmadı ama dün Mikil’le birlikte geldiğinizi gördüğümde, kazandığımızı anladım.”

Justin, Johan’a onun bir takas teklif edeceğini mi söylemişti? Johan biliyor muydu? General bu teklife gülümsemişti—belki de Justin’in isabetli tahmini yüzünden gülümsemişti.

Ancak Justin işin aslını bilemezdi.

Thomas, Qurong’un ölümüne karşılık Justin’i teklif ettiği için vicdan azabı duydu. Fakat bu işin tek yolu buydu.

Thomas, Serseriler’e göz ucuyla bakarak, “Öyleyse sen benden daha iyi bir taktikçisin,” dedi. “Eğer bu kadar çok şey biliyorsan, söyle bakalım: Ben onların prangaları içindeyken güvende olacak mıyım?”

Justin bir an tereddüt etti. “Şöyle diyelim istersen, sen

onların prangaları içindeyken benim kendi Konseyimin elinde olduğumdan daha güvende olacaksın.”

Elini uzattı. Thomas onun elini sıktığında, Justin onun parmaklarını öpmek için eğildi. “Cesaretini topla, Thomas. Neredeyse eve vardık. Gölde görüşürüz.”

Sonra Justin dönüp kendi safına doğru yürüdü.

Thomas, Justin’le olan konuşmasının ardından bir an tereddüt etti. Ancak zarlar atılmıştı. Anlaşmayı yapmış oldukları kayaya doğru gidip orada durdu. Justin atına bindi, Güruh birliğini ileri doğru götürdü. Qurong, Orman Muhafızları’nın ona erişebileceği bölgeye girer girmez, bir sürü Serseri, Thomas’ın üzerine yürüyüp bileklerine prangalar taktılar.

Güruh ordusu ağaçların arasında kayboldu. Thomas prangalanmış hâlde, bir atın üstünde götürüldü.

24.

BÖLÜM

Monique tamamen uyanarak dimdik doğruldu. İnce dallar yüzüne sarkıyordu. Ormanda mıydı? Çöl Sakinleri onu yaralamış, sonra Justin iyileştirmişti!

Hayır. Fransa'daydı. Thomas'ın yanında uyuyordu. Bir rüya görmüştü.

Bir rüya! Ağzını kapatıp yutkundu ama boğazı kavrulmuştu ve yapış yapıştı. Yanında Thomas göğsü inip kalkarak, mışıl mışıl uyuyordu. El ele tutuşmuşlardı. Elini çekip yüzündeki teri sildi.

Rüyasında kendini Rachelle olarak görmüştü. Buna rağmen bunun bir rüyadan daha fazla bir şey olduğunu biliyordu, çünkü Rachelle olarak da rüyasında Monique'yi görmüş olduğunu biliyordu.

Monique realite algısındaki bu değişiklikten afallamış hâlde, müstemilatı oluşturan yaprakların yanından uzaklara

bakakaldı. Rachelle'nin yaşamını paylaşmıştı.

Mesanesi yanıyordu. Onu uyandıran bu sıkışması mı, yoksa rüyasının travması mı olmuştu? Öyle ya da böyle tuvaletini yapmalıydı. Döndüğünde de Thomas'ı uyandırıp olan biteni anlatacaktı.

Monique mümkün olduğunca sessizce müştemilattan çıkıp ayağa kalktı. İşte ancak o zaman bacağındaki nemli lekeleri hissetti. Aşağıya baktığında kıyafetlerinin ıslak olduğunu gördü.

Kan! Aniden soluğu kesildi.

Oklar! Lekelere önce dokundu, sonra bastırdı. Acı da yara da yok olmuştu. Koyu lekeler okların ona saplandığı yerlerden yayılıyordu. Çok feci bir kanama olmamıştı, çünkü oklar yaraları tıkamıştı.

Monique vücudunun titremelerle sarsıldığını hissetti. Bunlar gerçekten olmuştu. Bunlar onu aşıyordu. Yutkundu ve dizlerinin bağı çözülmüş hâlde, ocağın az ilerisindeki ağaçlara doğru yöneldi.

—

Carlos açıklığın kenarında durup da durumunu enine boyuna tarttığı sırada ay ufukta batmıştı. Ağaçların arasında, vadinin yaklaşık üç yüz metre aşağısında, karanlıkta bir çiftlik evi görünüyordu. Carlos, Melun ve Paris arasındaki yolun yaklaşık yarısına gelmiş, başkente doğru batıya yönelmişti. Vakit gece yarısıydı.

Avucundaki küçük ekrana göre, Thomas'la Monique yüz metrelik bir mesafe içinde, güneydoğuya doğru bir yerlerdedi. Kendini göstermemeye dikkat ederek, ağaç sırasının oradan ilerideki açıklığı inceledi.

Taş ocağı. Tabii ya, mola vermek için uygun bir yerdi. Yetmiş adım ilerisinde, solunda. Taş ocağındaydılar; tabii, kadın izleme cihazını fark edip vericiyi çıkarmamışsa.

Carlos alıcıyı cebine koydu, açıklığın çevresini taş ocağına doğru inceledi.

Bir hışırtı duyar duymaz, büyük bir çam ağacının yanında donakaldı. Bir tavşan mıydı acaba?

Taş ocağı az ilerideydi. Kısmen ot öbekleriyle sarılmış bir çukurdu.

Carlos tabancasını çekti, etrafını iyice inceledi. Susturucuyu getirmediğine hayıflandı—ocak katmanı sesin çoğunu soğuracak olmasına rağmen, silah sesi çiftlik evinde yaşayanların dikkatini çekebilirdi.

Ağacın arkasına geçti, çömeldi ve çukurun kenarına doğru yürüdü. Botlarının vurduğu çakıl taşları dağılmaya başlayınca durdu. Ses geçene kadar bekledi, sonra ileriye doğru hafifçe yürümeye başladı.

İri kayanın yanına döşenmiş dalları görür görmez onları bulduğunu anladı. Bu defa farklı olacaktı. Ya öldürecek ya öldürülecekti ve kendisinin öldüreceğinden de hiç şüphesi yoktu.

Monique ormanın on metre içerisindeki bir kütüğün yanında duruyordu ama akli hâlâ başka bir ormanda, tümüyle farklı bir dünyadaydı.

Monique gözlerini kapattı, düşüncelerini toparlamak için çenesini sıktı. *Realite, Monique. Realiteye geri dön.*

Fakat problem de buydu işte—realite *diğeri*ydi. Kokular, anılar, görüntüler, kalbindeki hisler. Hepsisi!

Açık mavi pantolonunu tamamen çıkardı, yerde yatan bir kütükten çıkan kuru bir dala astı. Yıldız ışıkları altında zar zor görebildiği için, tek giysisinin içine yaprak ya da daha kötüsü böcek girmesini istemiyordu.

Üstünde yalnızca, iç çamaşırının üzerini örten bol pamuklu bluzla, bir de ayaklarındaki çamurlu tenis ayakkabılarıyla kütüğün yanında dikeliyordu. Yaprakların altında o yaratıklar varken ayakkabılarını çıkaramazdı.

Birden sıçrayan çakıl taşlarının sesini duydu. Donakaldı. Ama bir şey yoktu.

—

Carlos onların nefes alıp vermelerini duyabiliyordu. Taş ocağının kenarından emekledi, kayaya sermiş oldukları dalların altındaki karanlık gölgeye dikkatle baktı. Sol tarafta Hunter'in botları görünüyordu. Sağ tarafa kayıp Hunter'in kafasına iki kurşun sıkacak, sonra silahı kadına çevirecekti. Hızlı olmalıydı. İkisi için de en iyisi uykularında ölmeleri idi.

Monique'den istediklerini almışlardı. Fortier ile Svens-

son olayları sorgulayabilirlerdi, ancak Monique'nin yaşamasını istemelerine rağmen, onları öldürme kararını sorgulamazlardı. Onu zaten bu tarz kararları verebildiği için seçmişlerdi ve güvenliği onun ellerine bırakacak kadar da bilinçli insanlardı. Carlos, Hunter'in ölmesi gerektiğine karar verdiyse Hunter ölürdü. O kadar. Çok şey tehlikedeydi, onun kararını tartışmak vakit kaybı olurdu. Onları öldürmek bildiklerinin asla Fransa dışına çıkmamasını garantilerdi.

Carlos gölgesinin arkadaki ormana yansımalarını en aza indirmek için yavaşça emekleyerek ilerliyordu. Öncelikli endişesi taşların yuvarlanmasıydı. Taşlar ayaklarının altında usulca çıtırdıyordu, ancak sıradan bir insanı uyandıracak kadar da ses çıkarmıyorlardı.

Gelgelelim Hunter de sıradan bir adam değildi. Fakat silahsızdı ve hiç şüphesiz korumak isteyeceği bir kadınla birlikteydi.

Toprak düzleştiği anda Carlos hızla ayağa kalktı. Dört uzun adım, hızlı bir dönüş. Dalların altındaki karanlık ona açılmıştı. Bir dizinin üstüne çöktü ve Thomas Hunter olduğunu gördüğü adamın kafasına dokuz milimetreliğin namlusunu uzatıp tetiği çekti.

Gümbürtü kulaklarına çarptı.

Hunter'in vücudu sıçramıştı.

Ancak orada başka biri yoktu.

Kadının orada olmaması, Carlos'un tetiği ikinci kez çekmesini kısa bir süre engelledi. Orada değilse neredeydi peki?

Hunter'in boynunu hızla kontrol ettiğinde nabzının at-

madığını gördü. Silahını uzatmış hâlde koşarak kayanın arkasına dolandı. Boştu. Başka bir kayanın etrafını dolandı, ancak attığı her adımla birlikte kadını bulma umudu da azalıyordu. Orada da yoktu.

Hunter'in yattığı yere geri döndü ve yanındaki toprağı inceledi. Toprağın üzerindeki diş diş küçük izler burada başka birinin daha yattığını doğruluyordu. Üzerinde izleme cihazı olan pantolon ortalarda yoktu. Son bir kez Hunter'in nabzını kontrol etti, adamın tamamen ölü olduğuna kanaat getirince de ayağa kalkıp ormana göz gezdirdi.

Monique'nin en fazla beş dakika önce burada olduğunu anladı. Alıcıyı çıkarıp açtı. Sinyali almak yalnızca birkaç saniye sürdü. Hemen önünde, ormanın içindeydi. Yakın. Çok yakın.

Carlos koşmaya başladı.

—

Kükürt kokusu Serseriler'in karargâhının üzerini yoğun bir şekilde kaplıyordu. Büyük ordunun yanına varmaları bir saat sürmüştü, güneş de bir yandan sırtlarını yakmaya başlamıştı. Yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce Johan'la birlikte komployu karara bağladıkları yere yaklaşırlarken, Thomas'ın iki yanında yirmi savaşçı at sürüyordu.

Thomas dün gece bir matarayla yıkanmıştı. Fazladan bir matara daha almasına izin vermişlerdi. İçindeki suyu içmeyecekti ama Konsey'deki toplantı onun orada bir günden faz-

la kalmasını gerektirirse o suyla yıkanacaktı. Justin akşam oraya varacaktı. Konsey meseleyi öğrenecek, her şey Qurong'un ölümüyle son bulacaktı. Sabah olduğunda ise Johan'la Thomas orman sınırında değiş tokuş edilecekti. Ancak herhangi bir gecikme olursa Thomas'ın suya ihtiyacı olabilirdi.

Bu esnada günün ve gecenin geri kalanını bu lanet—
Bir şey kafasına vurdu.

Thomas aniden doğrulup eyerinde döndü. Bir şey yoktu. Ancak kafası sanki tokmakla vurulmuş gibi sarsılıyordu. Acı sırtından aşağı yayıldı. Odağını kaybetmeye başladı.

İşte o zaman diğer realitede bir şey olduğunu anladı. Carlos onları bulmuştu. Vurulmuştu. Kafasından!

Thomas'ın dünyası aniden dönmeye ve kararmaya başladı. Attan düşmekte olduğunu hissetti. Vücudunun toprağa küt diye vurduğunu duydu.

Kendinden geçmeden önce düşünebildiği son şey var-sayımının doğru çıktığı oldu. Bir realitede ölürse diğerinde de ölürdü.

Sonra her şey karardı.

—

Sessiz gece korkunç bir *güm* sesiyle patladığında, Monique başparmaklarını iç çamaşırının içine geçirmişti.

İçgüdüsel olarak sıçradı. Arkasında! Taş ocağında silah patlamıştı! Başparmakları hâlâ iç çamaşırında, kalbi küt küt atarken dönüp baktı.

Ağaçlar görüşünü büyük ölçüde kapatıyordu, ancak kafasının yanındaki bir dalın altından dikkatle baktığında, kısa bir an içinde neler olup bittiğini dehşetle fark etti. Bir silüet müstemilatın yanında ayağa kalktı, sonra elinde silahla kayanın arkasına doğru koşturdu.

Carlos! Bu Carlos olmalıydı! Onları takip etmişti. Ve az evvel vurmuştu...

Monique elini ağzına götürüp çığlığını bastırdı. Thomas'ı!

Az kalsın ona doğru koşuyordu ama bir şey yapamaya-
cağını hemen anladı—Carlos bu kadar yakinken mümkün değildi. Carlos yakından ateş etmişti! Kimse böyle bir şeyden sağ kurtulamazdı.

Monique dehşetten donakalmıştı. Thomas'ın yaşamı nasıl böyle son bulabilirdi? Geri gelir miydi? Hayır, Monique'ye rüyalarının artık kendisini iyileştirmedeğini söylemişti! Yoksa bu onun kendi rüyasından öğrendiği bir şey miydi? Thomas'ın burada öldürülmesinden çok korkuyorlardı, çünkü bunun onun orada da öleceği anlamına geldiğinden emindilerdi.

Carlos koşarak kayanın arkasına geçti. Dizlerinin üstüne çöküp Thomas'ın nabzını kontrol etti. Bu her şeyi doğruluyordu işte. Thomas ölmüştü.

Monique midesini bulandıran bir panik dalgasıyla mücadeleye başladı. Kaçmak zorundaydı! Carlos çoktan taş ocağında onu aramıştı... Ağaçların arasına girdiğini tahmin edecekti...

İşte o anda Monique ayak parmaklarının ucuna basa basa, ormanın içinden uzaktaki çiftlik evine doğru koşmaya başladı. Ayaklarının altında yapraklar hışırıyordu. Çok ses çıkarıyorlardı! Monique kayarak durdu, taş ocağına dönüp baktığında Carlos'un hâlen barınağa eğilip baktığını gördü. Onu duymamıştı.

Monique bu defa hızla ama mümkün olduğunca sessiz bir şekilde koşmaya başladı.

Pantolonu! Hayır, geri dönecek kadar zamanı yoktu.

Monique, Carlos'u ağaç dalları arasından, daha bir dakika önce durduğu orman bölgesine doğru koşarken bir an için gördüğünde, taş ocağının etrafını yarılamıştı. Carlos onu görmüş müydü acaba?

Koş! Koş, Monique, çayırdan dosdoğru ocağın karşısındaki çiftlik evine doğru!

Hayır, oraya koşmamalıydı. Hatta aslında tam tersini yapmalıydı. Durmalıydı. Monique bir ağacın arkasına geçti, soluk alıp vermesini yavaşlatmak için derinden ve yavaşça soludu. Ortalık sessizdi. Koşup geldiği yerden yaprak hışırtıları ya da dalların çarpma sesleri duyulmuyordu. Carlos ne yapıyordu? Bekliyor muydu acaba?

Monique sanki bir saat gibi geçen bir süre boyunca hareketsiz durdu ki aslında birkaç dakikadan daha fazla geçmiş olamazdı. Gözyaşları görüşünü bulandırıyordu. Thomas'ın orada, toprağın üstünde kanlar içinde yattığını düşününce içinden çığlık atmak geliyordu ve bu duyguyu bastırmak için tüm gücünü harcıyordu. O yaşamak zorundaydı. Thomas onu ora-

dan çıkarmak için hayatını riske atmıştı. Elinde dış dünyanın çok ama çok ihtiyaç duyduğu bir bilgi vardı.

Monique mümkün olduğunca dikkatle yaprakların üstüne basmamaya çalışarak, parmak uçlarında ilerliyordu. Bu ormanın sol tarafındaki bir çayırda bittiği aklına geldi. Çayır doğrudan çiftlik evine gidiyordu.

Sıçraya sıçraya bir dakikada otlara ulaştı. Birkaç saniye durup bekledi, takip etme sesi duymayınca da çayıra girdi. Belki de Carlos taş ocağının yanında durmuş, onun dönmesini bekliyordu. Dışarıya çıkıp on adım attıktan sonra, açığa çıktığı için dehşete kapıldı. Eğer Carlos ormanın bu tarafında bir yerlerdeyse muhakkak onu görürdü! Fakat Monique bunu yapmak zorundaydı.

Koşmaya başladı. Arkadaki adam onu fark etmişse bile, şu anda koşmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu zaten.

Monique attığı her adımla birlikte, Thomas'ın cesedini arkasında bıraktığının maalesef farkındaydı. Bir yandan ona ulaşmanın, onu yanında götürmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Hayatta olması olası değil miydi acaba?

Hayır, güvenli bölgeye ulaşmak zorundaydı. Hayatta kalmak, sonra da İngiltere'ye geçmek zorundaydı.

Birden garaj yolunda duran bir Peugeot fark etti; çiftlik evinin önüne, taş ocağının görüş alanının dışına park edilmişti.

Yapabilir miydi?

Evet, yapabilirdi. Anahtarlar içindeyse arabayı alıp, sahibine sonradan açıklama yapabilirdi.

Emekleyerek arabaya yaklaştı. Kapıyı yokladı. Açıktı!

Sessizce içine girdi, deli gibi anahtarları aramaya başladı. Güneşlik. Yolcu koltuğu. Kupa tutacağı. Torpido gözü.

Anahtarlar yerindeydi. Dönüp arka camdan baktı. Carlos'un onu takip ettiğine dair hâlâ bir işaret yoktu. Fakat arabayı çalıştırırsa...

Monique kapıyı hafifçe çekip kapattı, sürgünün 'klik' sesini duydu. Farları kullanmayacaktı—farları açmaya cesaret edemezdi. Ay ışığı olmamasına rağmen, garaj yolu görmeye yetecek kadar aydınlıktı. Monique içinden arabanın düzgün bir susturucusu olmasına dua ederek motoru çalıştırdı, vites kolunu çekti; ses çıkmaması için nefesini bile tutarak arabayı çamurun üzerinden geçirdi.

Bir tepenin arkasına doğru sürmeden önce iki kısa dönüş yaptı. Hâlâ farları açacak kadar uzaklaşmamıştı. Hızını artıramayacak kadar yakındı. Carlos bu mesafeden bile onu görüp duyabilirdi. Tahminine göre Carlos şu anda tepeyi aşır yolunu kesmek için çayırdaki hızla koşturuyordu.

Monique ağaçların arasına girdiği anda hızını artırdı ama farları açmaya cesaret edemedi. Farlar olmadan güç bela görebiliyordu. On kilometre boyunca saatte bir kilometre hızla gitti. Sonra iki. Arkasında hâlâ kimse yoktu.

Ancak bu doğru değildi. Thomas arkasındaydı. Thomas'a ait bir imge Monique'nin aklını esir almıştı. Thomas'ın kafasından kanlar akıyordu. Ölmüştü.

Monique yolu görebilmek için gözlerini sildi.

Beş kilometre sonra farları açtı, gaz pedalını kökledi.

25.

BÖLÜM

Dışışleri Bakan Yardımcısı Merton Gains boynunu biraz dinlendirebilmek için ahizenin pozisyonunu ayarladı. Başkanın telefonuna hemen yanıt vereceğı söylenmesine rağmen, on dakikadır bekliyordu. ‘Hemen’ kelimesi daima kısa bir bekleme anlamına gelirdi, ama ya on dakika? Bu hemen kelimesinin yeni anlamıydı—Raison Türü denen şu tuğla duvara başlarını vurarak geçirdikleri bu bir hafta sonunda ortaya çıkmış olan yeni anlamdı.

Gains bu işin sonunun böyle bir şeye varacağından her zaman içten içe korkmuştu. İşte bu nedenle aşların Birleşik Devletler’de kullanılış şeklini değıştirmek için bu yasa önerisini sunmuştu. Elbette bunun kadar hızlı yayılabilen, ölümcül bir krizi asla tahmin edememişti ama tehlike hep oralarda bir yerde pusuda beklemişti. Şimdi de bir uyarı bile vermeden onları popolarından ısırmıştı.

Gains, Raison Tüürü simülasyonlarını birçok kez görmüştü. Sessizce büyüyor, sonra büyük bir şiddetle vurarak, hücreleri gelişigüzel, sistemik tarzda parçalıyordu. Merton, *krizden kaynaklanan politik atıklar da tamı tamına böyle gelişecek*, diye düşündü.

Tam da şu anda yüzlerce hükümet şu ana kadar korudukları sessizliğe bir son vermenin eşiğindeydi. Binlerce muhabir havayı kokluyor, kimselerin cevaplayamayacağı sorularla ortaya çıkıyorlardı. Dünyadaki bütün genetik laboratuvarları fazla mesai yapıyordu ve Raison Tüürü üzerinde çalışan binlerce bilimci şikâyet etmeye başlamıştı bile.

Doğu limanlarına sevk edilen muazzam miktarda silah hareketinde yer alan askerî personel bunlara dâhil değildi. Onlar sorularını kendilerine saklamak ve ağızlarını kapalı tutmak hususunda eğitilmişlerdi. Ancak bütün askerî personele şu anda on binden fazla insanın Raison Tüürü'yle doğrudan uğraştığı, fakat bu insanların çoğunun yeni virüsün Java'nın güneyindeki küçük bir adada, herkesin dediği gibi izole olmadığından şüphelendiği söylenmişti.

Dün CNN'den Mike Orear onu aramıştı. Adam, olanlardan haberdardı. Bu bilgiyi nasıl öğrendiğini söylememişti ama teröristlerin bir virüs salıverdiklerini biliyordu ve başkan yirmi dört saat içinde açıklama yapmazsa olayı açıklamakla tehdit etmişti. Gains yorum yapmayı tabii ki reddedemezdi ve açıkça inkâr etmek de Orear'ın kontrolden çıkmasına neden olabilirdi. Gains adamı ulusal güvenlik ihlallerinden oluşan uzun bir liste sıralayarak tehdit etmişti ama sonuçta belli

ki adam çok şey biliyordu. Orear en sonunda Gains başkanla görüşene kadar dilini tutmayı kabul etmişti. Gains'in adama engel olabilmek için tek yapabileceği de buydu.

Bu olay yirmi dört saat önce olmuştu ve başkan da CNN'-in olayı açıklama ihtimaline karşı şaşkıncı derecede kararsız kalmış gibi görünüyordu. Haber patladığında kontrolden çıkıp bütün dünyayı altüst edecekti. Tanrı bilir nereye kadar.

Haberi yumuşatmanın tek bir yolu vardı.

"Merton?" Başkanın sesi onu hazırlıksız yakalamıştı.

"Evet, merhaba, sayın başkanım. Ben... İngiltere'yle az önce bir telefon görüşmesi yaptım, efendim."

"Seni sıkıştırmak istemiyorum ama Dünya Sağlık Örgütü'yle yapacağım toplantıya geç kaldım."

"Evet, efendim. Az önce Monique de Raison'la görüş-tüm. Beni Dover'den aradı—"

"O yaşıyor mu?"

"Görünüşe göre Fransa'daki gizli bir yerden kaçmış. Manş Tüneli'nden İngiltere'ye geçmeyi başarmış."

"Ya Thomas?"

"O kaçarlarken öldürülmüş."

Ahizeden yavaş bir tıslama sesi geldi.

"Bundan emin misin?"

"Neden emin miyim?—"

"Hunter'den! Öldüğünden emin misin?"

"Monique oldukça emin gibiydi."

Gains, başkanın Thomas'a ne kadar bel bağladığının şu ana kadar farkına varmamıştı ve ses tonundaki kabullenışı

duymak ona şaşırtıcı bir rahatlık verdi. Bazı şeylerin kriz karşısında bile değişmemesi şaşırtıcıydı.

Başkan, “Elinde miymiş?” diye sordu.

“Öyle olduğunu ümit ediyor. En azından çok güçlü bir örneğin olduğunu.”

“Tamam, onun hemen buraya gelmesini istiyorum. Onu Lakenheath’deki hava üssümüzde bulunan en hızlı uçağa bindirin. F-16 olabilir—elimizde ne varsa onu kullanın. İngilizler bunu biliyor mu?”

“Geri aramalarını bekliyorum.”

“Geri aramalarını mı? Geri aramalarını bekleme zamanı değil artık! Onun dört saat içinde buraya gelmesini istiyorum, anlıyor musun? Ayrıca yolculuğu boyunca çok sıkı koruma altında olmasını sağla. Yanında bir hava koruması da olsun. Ona sanki benmişim gibi davranın. Tamam mı?”

“Peki, efendim.”

26.

BÖLÜM

Güneş doğuda yarıya indiğinde, Rachelle, Güruh karargâhını gören bir kumulun tepesine çıkmıştı.

Justin, *Thomas'ı bul*, demişti. Rachelle kumların üzerinde sendeleyerek ilerlerken bu sözler aklından çıkmıyordu. *Ne kadar korkunç olursa olsun*, demişti. Gerçekte ne bu kadar korkunç olabilirdi ki?

Rachelle kumuldan aşağı Güruh karargâhına doğru koştu. Yüreği pır pır ediyordu. Evet, Thomas Güruh karargâhındaydı, onların gayriresmî tutsakları olarak ve evet, tehlike her taraftaydı—bunu sırtına vuran güneşi nasıl hissediyorsa öyle hissedebiliyordu.

Ama o Elyon'u bulmuştu! Justin o çocuktuk; bundan emindi. Rachelle'nin teni solmuşken tenini canlandırmış, tek bir kelimeyle yaralarını iyileştirmişti. Elyon insanlarını kurtarmaya gelmişti! Rachelle, Thomas'a bunu anlatmak için

sabırsızlanıyordu.

Monique'nin onunla bir bağ kurduğunu anlamıştı. Monique'nin şu anda ne yaptığı konusunda ise hiçbir fikri yoktu. Her zaman iki dünyanın da farkındalığına sahipmiş gibi görünen Thomas'ın aksine, Monique'yle aralarında olan bağ görünüşe bakılırsa münferitti ve Thomas'a bağlıydı.

Rachelle iki yüz metre kala, birileri onu görmeden önce bağırmaya başladı. Ne olursa olsun, niyetini yanlış anlamaları olasılığını göze alamazdı.

“Thomas! Avcı'nın Thomas'ını görmem gerekiyor!”

Askerler sınırda görünene kadar defalarca bağırıyordu herhâlde. Sonra birden yüzlercesi ortaya çıkıp bu tuhaf manzaraya gözlerini dikti. Çölde silahsız bir kadın Avcı'nın Thomas'ını görmek istediğini haykırıyordu.

Rachelle çirkin canavarlardan yirmi adım uzakta soluk soluğa durdu.

“Beni Avcı'nın Thomas'ıyla konuşmam için gönderdiler. Onunla acilen görüşmeliyim.”

Rachelle'ye sanki aklını kaybetmiş gibi baktılar. Hem neden onunla görüşmesine izin vereceklerdi ki? Thomas onların sigortasıydı.

İçlerinden biri, “Senin ne işin var burada?” diye sordu.

Rachelle, Thomas'ın Güruh kadınlarının erkeklerinden bahsederken kullandığı dille ilgili sözlerini hatırlayarak, “Buraya geldim, çünkü efendimin bana ihtiyacı var,” dedi. Birkaç tanesi onun talebi karşısında şaşkına dönmüş gibiydi. Thomas'a bir şey mi olmuştu acaba?

“Ben buraya ona bir şey olmadığından emin olmak için geldim. Konseyimiz sağlığının iyi durumda olup olmadığını görmem için beni gönderdi.”

Yetkili gibi görünen bir Serseri kaşlarını çatı. “Git işine be kadın! Git kumandanına casusları kabul etmediğimizi söyle.”

Rachelle panikledi. “Öyleyse Mikil, Qurong’un boğazını kesecektir.” diye bağırdı.

Bu sözler onları geriletmişti.

“Eğer beni geri çevirirseniz dosdoğru onlara gider, onlara ihanet ettiğinizi söylerim; Qurong da ölür. Eğer ben sağ salım geri dönmezsem o zaman da yine aynı şey olur. O yüzden bana zarar vermeyi sakın aklınızdan bile geçirmeyin.”

Kuşağından general olduğu anlaşılan biri onu bir süre inceledi. “Burada bekle.”

Geriye çekilerek birkaç savaşçıyla görüştü; bir tanesini bir mesaj iletmesi için gönderdi, sonra döndü.

“Beni takip et.”

Rachelle etrafında küçük bir ordu olan karargâha girdi. Koku dayanılacak gibi değildi ve ona dikkatle bakan birçok saklı göz, cildinin karıncalanmasına yol açmıştı. Sığ nefesler almaya çalıştı ama bu da başının dönmesine neden oldu. O yüzden derin derin nefes alıp zihnini kokudan uzaklaştırmak için zorladı.

Görebildiği kadarıyla hiç kadın yoktu. Bu normaldi, çünkü Güruh, kadınlarının dövüşmesine izin vermiyordu. Rachelle erkeklerin gözlerine bakmaya katlanamıyordu ama

bir savaşçı dışında bir şeymiş gibi görünmeyi de kendine yediremiyordu, o yüzden bir yandan içinde Thomas'ın olduğu bir çadıra götürülmesi için içinden dua ederken, diğer yandan da başı dik bir vaziyette yürüyordu.

Onu karargâhın ortasındaki büyük bir çadıra götürdüler. Rachelle yanılmıyorsa bu Thomas'ın Tarih Kitapları'nı bulmuş olduğu kraliyet çadırıydı.

Bir muhafız çadırın ön eteklerini ayırdı, Rachelle içeri girdi. Eğer Rachelle muhafızları yanlış anlamadıysa onu karşılayan generalin adı Woref'ti. Adamın gözlerinde sinsi bir bakış vardı ve suratı da sanki gülümsemeye çalışsa çatlayacakmış gibi duruyordu.

“Thomas nerede?”

“Biz ona hiçbir şey yapmadık. Bunu bilmelisin. Yaraları kendi kendine oldu.”

“Ne yarası? Hemen beni onun yanına götürün!”

Adam başını öne eğdi, onu bir koridordan götürdü. Tap-tıkları iblis yarasa her yerdeydi—duvarlardaki dekoratif resimlerde, köşelerde duran kalıba dökülmüş heykellerde. Bu Teeleh'ti. *Elyon, beni koru*. Altı askerin hazır beklediği büyük bir odaya girdiler. Uzun bir masanın üstünde envai çeşit meyve, şarap ve peynir vardı.

Fakat ya—

Duvarlardan birinin dibindeki bir yastığın üzerinde yatan biri vardı. Kafası kanlıydı.

Thomas mıydı? Evet, bu Thomas'tı; Rachelle onun tıniğini hemen tanıdı. Yaralanmıştı!

Rachelle ona doğru koştı, diz çöktü ve kafasında, parmağının kalınlığındaki yuvarlak bir deliğe dehşetle baktı. Saçlarına kan akmış, kurumuştu.

“Thomas?”

Fakat o ölmüştü. Ölmüştü! Ve görünüşüne bakılırsa öleli bir süre olmuştu.

Rachelle nefes alamıyordu. Bu olamazdı! Hayır, bu mümkün değildi! Justin onu bulmuş ve onu daha yeni kurtarmıştı, Samuel’le Marie daha çocuktu ve...

Böyle bir yarayı ne yapmış olabilirdi ki? Bu dünyanın hiçbir silahı bunu yapamazdı.

Thomas’a diğer realitede bir şey olmuştu. Rachelle, Monique’nin onunla birlikte kayanın altında uyuduğunu hatırladı. Carlos onları bulmuştu herhâlde! Thomas ölmüştü. Ama kendisi hâlâ yaşıyordu!

Düşünceler kafasında acı vererek davul gibi çalıyordu. Kalbi sanki artık atmıyormuş gibiydi. Arkasında da Serseriler gözlerini dikmiş ona bakıyorlardı.

Rachelle arkaya döndü. “Çıkın! Dışarı çıkın!” diye bağırdı. Görüşü acıyla bulanmıştı. “Gidin buradan!”

General kaşlarını çattı ama sonra çıkıp onu Thomas’la yalnız bıraktı.

Rachelle yavaşça dizlerinin üstüne çöktü, ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Elyon ona Thomas’ı bulmasını söylemişti, bu ölü bedeni değil. Neredeyse ölmek üzereyken Justin onu iyileştirmişti. Onun meyvelerin gücünü ellerinde taşıdığı söylenirdi, çünkü kendisi meyvelerin *gücüydü*.

Şimdi de Rachelle bu gücü kullanacaktı.

İki elini birden Thomas'ın yanaklarına koydu. Gözyaşları Thomas'ın yüzüne damlıyordu. "Uyan, Thomas," diye fısıldadı. "Thomas, lütfen."

Ama Thomas uyanmadı.

Rachelle'nin sesi şimdi pes bir feryat hâlini almıştı. "Lütfen, lütfen. Kurtar onu, Elyon. Onu dirilt."

Diriltme pek şifa vermeye benzemiyordu..

Rachelle, "Evet, öyle!" diye bağırdı. "Uyan, Thomas! Uyan!"

Gel gör ki Thomas hâlâ uyanmıyordu. Alnında hâlâ bir delik vardı. Hâlâ ölüydü.

Rachelle onun soğuk dudaklarını öptü, hıçkırmaya başladı. Ya Justin onun öldüğünü bilmiyorsa? Hayır, bu imkânsızdı. Yüzünü tokatlayarak, "Uyan!" diye tekrar bağırdı. "Uyan!"

Justin'in bilmesi gerekiyordu. O her şeyi bilirdi. Onlar bilmiyorlardı; hatta hatırlamıyorlardı bile ama—

Beni unutma. Suyumu unutma.

Onun suyu. Thomas'ın belinde asılı duran matarayı çılgın gibi kavradı. Bağından çekip aldı. Ağzındaki tıpayı döndürerek açtı.

Hiç düşünmeden suyun birazını Thomas'ın yüzüne serpti. Şeffaf sıvı dudaklarının, gözlerinin üzerinden kayarak alındaki küçük yaraya doldu.

Rachelle biraz daha döktü. "Lütfen, lütfen, lütfen..."

Thomas'ın ağzı birden açıldı.

Rachelle ılık atarak geriye sıçradı. Matara elinden kayıp gitti.

Thomas soluk solua kalmıştı. Cildi sanki balmumundan yapılmış da eriyerek kendini doldurmuş gibi yarası kapanmıştı. Rachelle on beş yıl önce Thomas'ın kara ormandayken açılmış ölümcül yaralarını iyileştirerek onu seçtiğinden bu yana böyle bir şey görmemişti.

Thomas'ın gözleri açıldı.

Rachelle bir sevinç ılığı atmamak için iki elini birden dudaklarına götürdü. Sonra kollarını Thomas'a dolayarak yüzünü boğazına gömdü.

“Bırak beni, bırak beni, sen...”

Thomas onun kim olduğunu bilmiyordu! Rachelle onun yüzünü görebilmesi için başını kaldırdı. “Benim, Thomas!”

Rachelle onu dudaklarından öptü. “Benim. Yüzümü hatırlamıyorsan bile dudaklarımı hatırlarsın.”

“Ne... Biz neredeyiz?” Thomas hatırlamaya çabalıyordu.

Rachelle, “Sessiz ol, onlar dışarıdalar,” diye fısıldadı. “Güruh karargâhındayız.”

Thomas sıçrayarak ayağına kalktı. Yüzünde hâlen kan vardı ama yarası yok olmuştu. Rachelle gözlerini onun alnından alamıyordu.

Rachelle, “Sen ölmüştün,” dedi. “Ama Elyon'un suyu seni iyileştirdi.”

“Suyu yine iyileştirmeye mi başladı? Ben... bu nasıl—”

“Hayır, onun suyunun değıştiğini sanmıyorum. Bence o

sadece onu seni iyileştirmek için kullandı. Justin o çocuk, Thomas.”

Thomas elini saçına götürdü; kana dokundu, parmaklarına baktı. “Vurulmuştum. Ama rüya görmüyordum. Rüyayla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum.”

Thomas gözlerini kapatıp kafasının arkasını ovuşturdu. Hayata geri dönmek nasıl bir şeydi? Hafızası yavaş yavaş yerine geliyordu.

“Justin o çocuk derken ne demek istiyorsun?”

“Justin o çocuk diyorum işte. Görmüyor musun? İşaretler hep oradaydı. O geldi—”

“Justin, Elyon olamaz. O Güney Ormanı’nda büyüdü. O benim altımda bir savaşçıydı!”

Rachelle’yle Thomas biraz yüksek sesle fısıldaşıyorlardı.

“Peki, kim onun Elyon olmadığını söyleyebilir? Ben onu gördüm—”

“Hayır! Bu mümkün değil! Ben gördüğümde biliyorum—”

“Kes şunu, Thomas!”

Thomas ağzı açık vaziyette ona bakakaldı. Ağzını birden kapattı.

Rachelle ona çölde olanları fısıl fısıl çabucak anlattı. Sözü bitirdiğinde, Thomas yüzü kireç gibi ona bakıyordu.

“Ben seni onun gücüyle kurtardım. Sen beni nasıl sorgularsın?”

“Elyon mu? Ben Elyon’la mı dövüştüm?”

“Tıpkı daha önce dediği gibi, biz işlerin bundan daha kötü olamayacağını düşünmediğimizde bizi kendimizden kurtarmak için geldi.”

“Ben...” Thomas kafasını Rachelle’den çevirdi. “Oh, aman Tanrım. Tanrım, Tanrım, Elyon! Ben ona ihanet ettim!”

“Hepimiz ettik. O da seni tereyağından kıl çeker gibi yendi.”

“Hayır, Johan’la birlikte!”

Rachelle onun kolunu tutup çevirdi. “Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim Johan’la, Johan’ı Güruh kralı yapacak bir anlaşma yaptım.”

“Yani—”

“Yani Johan hem Qurong’a hem de Justin’e ihanet etmekte ısrar etti. Ben... Ben de kabul ettim.”

Bu sözler Rachelle’ye bir şey ifade etmiyordu. Birisi şu anda Justin’e nasıl ihanet edebilirdi ki? “Ama Justin’in Elyon olduğunu öğrendiklerinde, öyle bir şey olmayacaktır.”

“Bu iş çoktan başladı bile! Bu öğleden sonra ormana vardıklarında yapacaklar. Mikil, Konsey’e bilgi verdi. Johan’ın niyeti ise Justin’i öldürmek.”

Rachelle birden her şeyi açıkça kavradı. Qurong’la Johan, Shataikiler’in etkisi altında kalmışlardı. Yani Teeleh’in. Yaratık onları Justin’e karşı araç olarak kullanıyordu. Bu sadece Orman İnsanları’yla alakalı değildi; Justin’le de alakalıydı!

“Onlara engel olmak zorundayız!”

Thomas çılgın gibi etrafına bakındı. “Dışarıda kaç kişi var?”

Thomas’ın sorusuna cevapmış gibi, çadır eteği ayrılıp içeri General Woref girdi. Thomas’ın ayakta dikildiğini görünce gözleri çakmak çakmak oldu.

Thomas adamın üstüne yürüdü. “Adamlarından hangisi beni öldürmeye çalıştı?” diye sordu.

“Hiçbiri.”

Thomas hızlı hareket etti. Serseri’nin kılıcına atıldı, kılıcı kınından çıkarıp karşı duvara koşturdu. “Koş haydi!”

Thomas kılıcı kafasının üzerinden aşağıya doğru sallayınca, duvar tepeden aşağıya kadar ayrılıp günüşiğine açıldı. Thomas yırtığı çekip genişletti, generali durdurmak için de kılıcını uzattı.

“Takip edersen ölürsün,” dedi, sonra yarıktan çadırlar arasındaki geçide geçti. Şaşkına dönmüş general alarm veremedi, onlar çoktan karargâhın içinde koşmaya başlamışlardı.

Thomas çadırın yanına bağlı birkaç atı işaret ederek, “Atlar!” diye bağırdı. İkisi birden atlara atladı. Sonra karar gâhtan dörtnala çıktılar. Tamamen hazırlıksız yakalanan Serseri savaşçıları atlatmışlardı.

Kimse onları durdurmaya kalkmadı—bu normaldi, çünkü büyük olasılıkla Avcı’nın Thomas’ına kesinlikle dokunmaları emredilmişti. Bir tek general ve muhtemelen şimdi de generalin adamları gerçekte neler olup bittiğini biliyordu. Yi-

ne de bir şey fark etmeyebilirdi. Atlar onlar uyarıda bulunamadan kaçıp gitmişti.

Güruh karargâhından çıkıp dosdoğru uzaktaki ormana doğru dörtlü sürdüler.

Rachelle, “Başarabilir miyiz?” diye sordu.

Thomas yüzü asık vaziyette öne eğilmiş, atını hızla öylece sürüyordu.

“Thomas!”

Thomas, “Bilmiyorum!” diye parladı. Canlanmış bacaklarındaki gücü son damlasına kadar kullanarak atını mahmuzladı. “Haya!”

—

Thomas’la Rachelle’yi elinden kaçıran general, ormana giden kumullara gözünü dikip baktı. Askerî istihbaratın başı olan Woref belki de Qurong’dan nefret ettiğinden bile daha çok Orman Muhafızları’ndan nefret ediyordu.

Sadık generali oynuyordu ama aslında bir gün kendisinin olacak kadının babasına lanet okumadan geçirdiği tek bir gün bile yoktu. Qurong ormanlar düşene kadar adamlarından birinin kızıyla evlenmesini yasaklamıştı. Bu onun, kızı için rekabet eden düşük rütbeli generalleri motive etme yoluydu. Woref’e kalmış olsa ormanları uzun zaman önce yakardı. Sonra göllerde yıkanmış bütün kadın ve çocukları öldürür, zaferini kutlamak için de etlerinden ziyafet çekerdi. Ancak Qurong öldürmekten çok fethetme ve köleleştirmeye ilgile-

niyor gibi görünüyordu.

Yardımcısı, “Peşlerine düşelim mi?” diye sordu.

Woref, “Hayır,” dedi. Böyle bir duruma karşı önceden plan yapmışlardı. Thomas dört saatten fazla gecikecek olursa çok geç kalırdı. Batı ordusu ilerlerdi.

Güneşe göz ucuyla baktı. “Adamlar gece karanlığında yola çıkmaya hazırlansınlar. Ormana gidiyoruz.”

Hafta sonuna kadar Qurong’un kızı Chelise onun olacaktı. Sonra da kendisi Qurong’un yerine geçecekti.

27.

BÖLÜM

Monique, Banliyö'nün renkli camlı pencerelerinden dikkatle Washington'un silüetine baktı. Amerikalıların henüz haberi yoktu; bu onun ilk şoku olmuştu. İnsanların çoğu, Raison Tüü'nün dünya nüfusunun çoğuna çoktan bulaşmış olduğu şöyle dursun, varlığından bile büyük olasılıkla haberdar değildi.

Dışışleri Bakan Yardımcısı Merton Gains, Atlanta'daki HKM'den Theresa Sumner adında biriyle hararetli bir biçimde cep telefonundan konuşuyordu. Monique'yi şu anda Raison Tüü üstünde çalışan gizli bir laboratuvara götürmeden önce ondan burada, Washington'da ayaküstü bilgi almak istiyorlardı. Monique Atlantik üzerinde yalnızca bir saat rüyasız bir uyku uyuyabilmiş, yorgunluğu ise şimdi zihniyle oy-namaya başlamıştı—önünde bekleyen iş göz önüne alınacak olursa bu pek iyi bir şey değildi.

Dışışleri Bakan Yardımcısı telefonunu kapattı. “İyi olduğundan emin misin?” diye tekrar sordu.

“Yorgunum. Bunun dışında iyiyim. Tabii Raison Tü-rü’nü kastediyorsanız, bu durumda herkes gibi ben de öldüğümünden eminim.”

“Kastettiğim bu değildi.”

Monique, Gains’in omzunun üzerinden, kaldırımın üzerinde mavi bir bisiklet süren bir çocuğa baktı. Çocuğun elleri serbestti, elinde bir gazoz tutuyordu.

“Hâlen hiç kimsenin bilmediğine inanamıyorum.”

“Çok yakında haber patlayacak. Umarım kötüye razı olmamız için elimizde bazı iyi haberler olur.”

Monique, “Yani benim vereceğim iyi haberler,” dedi.

“Senin vereceğin iyi haberler.”

“O zaman şansın bizim tarafımızda olmasını ümit edelim.”

“Olasılık sence kaç?”

Monique omuz silkti. “Yüzde altmış?”

Gains kaşlarını çatı, sonra telefonunu açıp, bu defa görünüşe göre Rusya’nın liderliğinin parçalandığına dair bir rapor üzerinde çalışan biriyle görüştü.

Monique gözlerini kapattığında, zihnine Thomas doldu. Ayağı piste değdiği anda Thomas’ı sormuştu ama Gains de sadece onun anlattığı kadarını biliyordu. Yeni bir haber yoktu. Öldüğünü varsayıyorlardı.

Monique de öyle varsayıyordu. O suyun bir zamanlar Bangkok’ta bir otel odasında Thomas’a verdiği şifa gücü gibi

bir gücü yoktu artık. Ve Thomas'ı ormanda iyileştirmenin bir yolu varsa bile, daha önce üç kez olduğu gibi burada iyileştirilmesi mümkün olmayabilirdi.

Monique'nin böyle düşünmesi çok hayret vericiydi. Rachelle'nin içinde—o da yalnızca rüya görürken—bir günden daha az kalmış, fakat deneyimi öyle gerçek bir his vermişti ki Thomas'ın realitesinin varlığını inkâr edemiyordu. On saattir bu tuhaf fenomen üstünde kafa yoruyordu; geçen her saatle birlikte, Rachelle'yle Justin'in gerçekten var olduğuna daha çok inanıyordu.

Ki bu da Thomas'ın Bangkok'ta otel odasında vurulduktan sonra, gerçekten Elyon'un suyuyla şifa bulduğu anlamına geliyordu. O zaman belki de ölmeden hemen önce, onu iyileştiren suyun civarında bulunuyordu. Demek ki Thomas'ın ilk kurtarma teşebbüsünden sonra Carlos onu kafasından vurduğunda, Thomas hakikaten göldeydi ve anında şifa bulmuştu. Büyük ihtimalle iki defasında da ölmemişti.

Fakat bu defa gerçekten ölmüştü. Monique, Carlos'un onun nabzını kontrol ettiğini görmüştü. Öldüğüne tamamen kanaat getirmeden katilin onu bırakıp gitmesi hiçbir şekilde mümkün değildi. Bu Thomas'ın çölde de öldüğü anlamına geliyordu. Belki de Güruh ona ihanet edip öldürmüştü. Ya da belki de öylece ölüvermişti. Justin onu hayata döndürse bile, burada da hayata döneceğinin bir garantisi yoktu.

Thomas ölmüştü. Bu defa gerçekten ölmüştü.

Monique boğazındaki yumruyu yuttu. Eğer öyleyse, Monique, Thomas'ın herkesi kurtardığının iyice bilinmesini sağ-

layacaktı. Anti virüsü işe yararsa tabii. Öyle ya da böyle, Thomas onu kurtarmıştı. Carlos, Monique'yi er ya da geç öldürecekti. O olmasa bile, virüs öldürecekti.

Hatta virüs hâlâ öldürebilirdi.

Monique, "Bilmeniz gereken bir şey var," dedi. "Svensson'un arkasındaki adam Dışişleri Bakanı Armand Fortier."

Gains şaşkınlık içinde, "Bundan kesinlikle emin misin?" diye sordu. "Biz tahminde bulunmuştuk ama doğrulayamamıştık."

"Thomas'la ben onunla tanıştık. Ayrıca burada içeride bir adamı olduğundan da oldukça eminim. Başkanınızla görüşebilen biri."

Monique odanın içine bomba atsa ancak bu kadar etkili olurdu. Gains ona bakakaldı. Monique'nin aklına birden Fortier'in köstebeğinin Gains olabileceği geldi. Yanlış adama yanlış şeyler söylüyor olabilirdi, bunu bilmesi de mümkün değildi.

Monique, "Yanılmış olabilirim," dedi. "Ancak sanki böyle bir iddiada bulunuyor gibiydi."

Merton Gains gözlerini Monique'den çekti. "Aman Tanrım, başka ne var?"

—

Mike Orear, Nancy Rodriguez'le birlikte sunduğu şovun set arkasındaki sandalyesine oturdu, kulaklıklarını taktı. Mike'nin arkasındaki büyük siyah harfler şovun adını gösteri-

yordu: *What Matters*.

Nancy, “Beşte hazır. İyi misin?” diye sordu.

“Bomba gibiyim.”

Mike’nin nispeten kısa kariyeri göz önüne alınacak olursa, kamera önünde sık sık yer almıştı ama daha önce hiç bu kadar endişelenmemişti. Dışişleri Bakanlığı’nın çenesini kapalı tutması yönündeki sert talebi yüzünden ifşaatını ertelemişti. *Bu bir haber değil*, demişlerdi. Ancak bunların hiçbirinin artık bir önemi yoktu.

Şu anda önemli olan, bu sabah kol altlarında ve uyluklarında isilikle uyanmış olmasıydı. Her ne kadar kendini bunun Raison Tüür’yle bir alakası olmadığına inandırmış olsa da isilik bu haber olmayan şeyin ne kadar gerçek olduğunu ona hatırlatmıştı.

Bu, dünyanın ruhu bile duymadan Raison Tüür’nden öldüğü, haber olmayan haberi idi.

Yukarıdaki ikinci katta, kameraların arkasındaki pencereler stüdyoya bakıyordu. Şovu, camın arkasında Joe Spencer’le birlikte son dakika detaylarını gözden geçiren Marcy Rawlins yönetiyordu. Son dakika haberleri ya da değişiklikleri bu odadan kulaklıklarına ulaşacaktı.

Nancy, “İyi misin?” diye sordu.

“Ben iyiyim. Haydi, başlayalım.”

“Solgun görünüyorsun.”

“Birazcık değişiklik yapmak istiyorum. Program dışı bir şey yaparsam sen de uyum sağla.”

“Marcy’nin bundan haberi var mı?”

“Hayır. Güven bana, bilmesi gerekmeyecek.”

Nancy kaşını kaldırdı. “Başı derde girecek olan sensin, ben değil.”

“Hayır, Nancy yanılıyorsun. Bu seni de ilgilendiriyor. Göreceksin.”

“Bu da ne böyle—”

“On saniye.” Program yöneticisinin sesi kulaklıklarındaydı.

Nancy, “Bu ne demek oluyor?” diye tekrarladı.

“Göreceksin.”

“Üç... iki... bir...” Yönetici yayında sinyalini verdi.

Nancy gülümsüyordu bile, şovu açmaya başlamıştı. Günün öne çıkan başlıklarını sıraladı ama Mike bunların hiçbirini duymuyordu. Aklı başka yerdeydi.

Mike’nin hikâyeyi normal haber kanallarına vermemesinin bir nedeni vardı. Hatta son dakika haber kanallarına bile. İşin aslı Marcy sonuçta onun kaynaklarına güvenerek muhtemelen haberin üzerine atlardı.

Ancak bu tarz haberlerin yüksek rütbelilerle açıklığa kavuşturulması gerekiyordu. Bazıları eğer bu doğruysa, bu boyutta bir hikâyenin bizzat başkan tarafından ya da en azından Orear’dan daha yüksek mevkide biri tarafından açıklanması gerektiğini söyleyecekti. Olmadık işlerle uğraşıp ellerinde tutarlardı. Hatta reddedebilirlerdi.

Mike bu riski göze almayacaktı. Bir hafta geçmişti ve çok önemli bir şeylerin olduğuna dair işaretler her yerde görülüyordu. Meslektaşlarından hiçbiri bir şey fark etmiyor gi-

biydi. Fark ettilerse bile şüphesiz noktaları nasıl birleştireceklerini bilmiyorlardı.

Belki biraz seyircilere hitabet yapmaya heveslenmişti ama çok da değil. Tanrı aşkına kim hitabet yapan bir adamı suçlayabilirdi ki? O ölmek üzereydi. Hepsi de ölmek üzereydi. Bu haberdirdi, işte o kadar. Kediye dışarı çıkarma zamanı—

“... Mike.”

Nancy ona, bazı çok iyi sunucuların ustalaşmış olduğu o kayıtsız bakışla bakıyordu. *Ben haber dünyasında çok önemli bir gücüm ve benim onun içinde yüzmeme beni daha da önemli kılıyor.*

Mike başını kaldırıp kameraya baktı. Yanlış kamera. Son tarafta, üstünde kırmızı ışık yanan.

“Bayanlar, baylar. Umarım şu anda oturuyorsunuzdur. Şimdi vereceğim haber çok önemli.”

Bu küçük konuşmasını yüzlerce kez düşünmüştü ama şimdi bu konuşma ona çok beylik ve aptalca geliyordu. Sanki bu bir habermiş gibi bombasını atması önemini azaltıyordu. Ve yine de o buydu işte: haber.

Kulağında Marcy’nin sesi, “Mike, ne yapıyorsun?” diye sordu.

Mike uzanıp kulaklığını çekti.

“Ben... Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Böyle bir haberi hangi muhabir olsa nasıl söyleyeceğini bilemez.” Göz ucuyla baktığında, Nancy’nin telefonda konuştuğunu gördü. Nancy hızla kapattı. Dışişleri Bakanlığı mı aramıştı acaba? Ya da Adalet Bakanlığı. Bu çok hızlı olmuştu. Onların

ajanlarından biri herhâlde onun şovunu izliyordu.

Program yöneticisi fişi çekmeden bu işi yapmalıydı.

“CNN hiçbir tedavisi olmadığı bilinen yeni bir virüs olduğunu öğrendi. Bu virüsün daha önce Endonezya adalarında, Java’nın güneyinde küçük bir adada izole edildiği düşünülüyordu, ancak ilk başta tahmin edildiğinden çok daha geniş bir alana yayıldı, belki de aslında dünyanın çoğuna. Raison Tü-rü’nün Birleşik Devletler’de yayıldığını ve insanların...”

Çok beylik. Çok ölçülü. Kelimelere dökmek imkânsız.

“... çoğuna bulaştığını doğruladık. Eğer bu rapor doğruysa—ki çok iyi kaynaklara dayanarak öyle olduğunu söyleyebiliriz—dünya çok ama çok büyük bir krizle karşı karşıya.”

İmkânsız ya da değil, hepsi de canlı yayında ağzından çıkmıştı.

“Bu haber bize güvenilir kaynaklardan geldi. Görünüşe göre hükümetimiz bir haftadır bu olayı biliyormuş ve aşı ya da anti virüs bulmak için mümkün olan her şeyi—”

Kırmızı ışık söndü. Yayından çıkarılmıştı.

Mike izleyicilerin şu anda evlerinde ne gördüğünü gösteren monitöre baktığında, bir Lexus reklamı gördü. Stüdyodaki teknisyenler donup kalmıştı.

Stüdyonun kapısı birden ardına kadar açıldı ve Marcy bembeyaz bir suratla kapı aralığında belirdi.

“Bu da neydi?”

Mike ayağa kalktı.

“Bu...” Nancy sandalyesini geri itti. “Sen bunu nereden öğrendin?”

Mike, “Bu doğru, Marcy,” dedi. “Ve araya Lexus reklamı girdiğin için de teşekkür ederim. Hikâyeyi izleyicilerimizin evine çekti. Gestapo’nun fişi birden çekmesi gibi bir his herhâlde, değil mi?”

Marcy, “Az önce Adalet Bakanlığı’ndan bir telefon aldım!” diye patladı. “Bu programı seyrediyorlar. Sen insanları—”

Mike, “Tabii ki bu programı seyrediyorlar!” diye bağırdı. “Seyrediyorlar, çünkü bunun doğru olduğunu ve benim bütün hikâyeyi bildiğimi biliyorlar. Beni destekle, Marcy. Kimi araman gerekiyorsa ara ama beni destekle!”

“Bunu yapamam! Yayında çıkıp da bütün dünyaya ölmek üzere olduklarını söyleyemezsin! Sen aklını mı kaçırdın?”

Mike, Nancy’ye doğru yürüdü. “Güzel. Ancak bu bina-
dan çıkarsam dosdoğru Fox’a giderim. Onlara bunu söyle. Kararınızı vermeniz için otuz saniyeniz var. Öyle ya da böyle, hikâyenin hepsi bugün patlıyor.”

“Beni tehdit etmeye kalkma! Tekrar yayına bağlanacak ve az evvel söylediklerinin doğru olmadığını söyleyeceksin!”

Sesi odada yankılanıyordu. Marcy hâlâ ona inanmıyordu, değil mi? Ya uç noktada bir inkâr içindeydi ya da virüs hakkında öğrendiklerinin şokundan ne dediğini bilmiyordu.

Mike usulca, “Onlara sen söyle,” dedi. Bir sürü göz ona çevrilmişti. Lexus reklamı bitmiş, Mountain Dew reklamı başlamıştı.

Marcy’nin arkasındaki kapı çarpılarak açıldı. “Acil hat-
tına kim bakıyor?” Bu, haber müdürü Wally’ydi. Gözleri

önce Marcy'ye, sonra da Nancy'nin yanındaki koltuğunda oturmak yerine kameraların yanında dikelen Mike'ye çevrildi. "Tanrı aşkına, burada neler oluyor?"

Marcy buz gibi bir tavırla, "Yerine geç!" dedi.

Wally, "Haber arası vermem lazım. Hemen! NBC Fransız hükümetinin az önce sıkıyönetim ilan ettiğini bildiriyor," dedi. "Bunu doğruladık."

Mike, "Sıkıyönetim mi?" dedi. "Neden?"

"İddialarına göre, Fransa'yı etkileyen bir virüs tehdidini kontrol etmek için."

"Raison Törü mü?"

Belli ki Wally, Mike'nin küçük konuşmasını dinlememişti.

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

28.

BÖLÜM

Qurong'un altındaki Güruh ordusunun kumandanı Martyn, yüzü Ciphus ve orman Konseyine dönük vaziyette, liderinin yanında ayakta duruyordu. Qurong aylar önce planlamış olduğu komployu uygulama imkânını nihayet bulmuştu.

Çok kısa sürede binlerce köylü amfiteatrda toplanmıştı. Justin'le birlikte bin kadar Serseri savaşçının köye arkadan girdikleri haberi çabucak yayılmıştı. Köylüler tribünleri doldurmuşlar, aşağıda gelişen olayları sessizce izliyorlardı.

Ciphus meydanda, merkezin yanında yüzü Qurong'a dönük vaziyette duruyordu. Qurong'un sağ taraftaki savaşçılarına karşı, sol tarafta başlarında Mikil'le Justin olan bin kadar Orman Muhafızı duruyordu. Dünyanın kaderi Qurong'un oyununa bağlıydı. Şu ana kadar her şey tam olarak onun tahmin ettiği gibi gelişmişti. Sabah olduğunda ormanlar onların

eline geçecekti.

Qurong, “Beni dinle, büyük Ciphus,” dedi. “Seninle görüşebilmek için hayatımı senin ellerine verdim. Biz aramızda uzun süreli bir barış sağlayana kadar, eminim sen benim ateşkes önerimi değerlendirirsin.”

İşler Ciphus’un tahmin ettiği gibi yürümeyecekti; bu kadarı belliydi. Mikil, Konseye Martyn’in Qurong’u teslim edeceğini söylemişti ama dediği çıkmamıştı.

Konsey lideri gözlerini Martyn’e çevirdi; belki de Thomas’ın dediği gibi kumandanın araya girmesini bekliyor, arzuluyordu.

Ciphus boğazını temizledi. “Tabii ki biz her zaman dinlemeye gönüllüüz. Ama şunu anlamalısınız ki barış için bir dayanağımız yok. Siz Elyon’un yasalarını ihlal ederek yaşıyorsunuz. Elyon’a karşı gelmenin cezası ölümdür. Şimdi bizden Güruh’la barış yaparak Elyon’un yasasını inkâr etmemizi mi bekliyorsunuz? Siz ölümü hak ediyorsunuz, barışı değil.”

Bu, Orman İnsanları’nın klasik ilkesiydi. Ciphus Martyn’in, barış karşılığında Qurong’un hayatını teklif etmek amacıyla tuzağına atlaması için kapıyı aralıyordu. *O kadar da hızlı değil, yaşlı keçi.*

Qurong, “Tanrı’nızı tatmin etmek için bizden daha kaç kişiyi öldüreceksiniz?” diye sordu.

Ciphus, “Siz zaten ölümün içinde yaşıyorsunuz!” diye bağırdı. “Bize bir de ölümle ittifak mı yaptıracaktınız? Sizin elinizde bütün çöl var; bizim elimizdeyse yedi tane küçük orman. Size sormam lazım, neden bir avuç barışçıl insana

savaş açılıyorsunuz?”

Qurong göz ucuyla Martyn’e baktı. Aleni bir işaret vermediler ama mesaj açıktı. Büyük komutan planladıkları gibi hareket edecekti.

Qurong, “Çünkü insanlarımızın birbirine güven duyması için bir dayanağımız yok, gerçek barışı sürdüremeyiz,” dedi. “Siz bize köpeklerden daha çok değer vermezsiniz, biz de sizi gerçekte olduğunuz yılanlar gibi görürüz.”

Kalabalıktan bir uğultu yükseldi. Ciphus elini kaldırdı.

“Haklısın; biz size güvenmiyoruz. Bir köpek altın bir asa gördüğünde yılan gördüğünü zanneder. Sizin gözleriniz Elyon’u inkâr ettiğiniz için körelmiş.”

Qurong gülümsedi ama kendini savunma tuzağına düşmedi.

Qurong, “Öyleyse ben bugün size bir köpeğin sözlerinden daha fazlasını teklif edeceğim,” dedi. “Bugün sana ve insanlarına benim şerefli bir lider olduğumu kendi tarzımda göstereceğim. Bunu yaparsam eğer bir ateşkes yapmayı düşünür müsün?”

Martyn, Ciphus’u inceledi. *Haydi, hırıldayan yaşlı yarası. Kabul etmekten başka seçeneğin yok. Seni tanıyorum.*

Ciphus kaşlarını çatı, en sonunda alçak sesle konuştu. “Bunu düşünüyoruz.”

Qurong, “Öyleyse hepiniz bana kulak verin,” dedi. “Şu anda ormanınızın dışında karargâh kurmuş iki ordum var. Doğudaki iyi yüz bin savaşçıyı da siz çok iyi biliyorsunuz. Sizin bilmediğiniz ise batı çölünde karargâh kurmuş, iki katı

büyükliğünde başka bir ordumuzun olduğu.”

Bu haber tam bir sessizlikle karşılandı. Belki de Muhafızlarının iki orduyla da başa çıkabileceklerini düşünmüşlerdi. Aslında anlamaları mümkün olmayan nedenlerden ötürü yanılıyorlardı. Yirmi dört saat içinde Muhafızları hezimete uğrayacaktı.

Qurong, “Ordularımı ormanlarınızla savaşçılarınızın çoğunu yok edecek bir seferberliğe göndermeye can atıyorum,” dedi. “Ancak bir sürpriz yapmazsam zaferim kesin olmaz. İkimiz de bunu biliyoruz.”

İşte o an yaklaşıyordu. Döktüğü ter Martyn’in çatlamış yüzünü acıtıyordu ama o bunun pek farkında değildi.

“Sizin güveninizi kazanmak ümidiyle, bir iyi niyet göstergesi olarak, şimdi size elimi göstereceğim. Bugün buraya kafamızda ihanet düşüncesiyle geldik. Size barış teklif etmeyi planlıyorduk, siz bu barışı kabul ettiğinizde de—Muhafızlarınız anlaşmaya vardığında—büyük bir seferberlik düzenleyerek ordularımızın tüm gücünü size karşı kullanmayı planlıyorduk.”

Sessizlik derinleşmişti ve Martyn şimdi bunun şoktan kaynaklandığından oldukça emindi.

Qurong, “Fakat ben bir barış anlaşması yapılması uğruna geri çekileceğim!” diye bağırdı. “Size batıdaki ordumdan az evvel bahsettim. Az önce niyetimi açık edip, kendimi zaferden mahrum ettim. Barışın zaferden daha değerli olduğunu anlıyorum.”

Ciphus göz ucuyla Martyn’e baktı. Bu kadarını bekle-

miyordu. Mikil de buna hazırlıklı değildi. Dilini yutmuş bir ahmak gibi görünüyordu.

Ciphus, “Öyleyse ne öneriyorsunuz?” diye sordu. “Siz bizi mahvetme niyetinizi itiraf ettiniz diye size barış teklif etmemizi mi? Köyümüze girdiğinizden bu yana toptan bir dönüşüm yaşadığınıza inanmamızı mı? İnsanlar kolay kolay değişmez. Uygun bedel ödenmeden barış olamaz. Bu hastalıklı hâlinizle Elyon’la barış yapamazsınız!”

“Evet. Barış olabilmesi için yasalarınıza uyulması gerektiğini anlıyorum. Tıpkı bizim yasalarımıza uyulması gerektiği gibi. Ben bu yasa şartlarının yerine getirilmesini öneriyorum.”

“İtiraf ederek mi? Bu yeterli değil.”

“Bizi savaşa sokacak adamı öldürerek. Bu entrikayı düzenleyen ben değilim.”

“Kim öyleyse?”

“O.” Qurong parmağını Orman Muhafızları’na doğru yöneltti.

Justin’e doğru.

“Justin.”

Kalabalık birden karıştı.

“Zaferimizin ancak bir barış teklifiyle tam olacağını iddia eden Justin’di!”

Justin, Martyn’e ifadesiz bir yüzle baktı. İnsanlar öylesine bir karmaşa içinde bağıryıyorlardı ki bu habere tepkilerinin ne olduğunu söylemek imkânsızdı. Ciphus susmaları için kalabalığa bağırdı. İnsanlar yavaş yavaş Ciphus’un sesi duy-

labilecek kadar sessizleştiler.

Ciphus sesi titreyerek, “Kendini kurtarmak için adamlarımızdan birini suçlamaya nasıl cüret edersin?” dedi. Martyn adamı yanlış değerlendirip değerlendirmedeğinden şüphelendi. Besbelli bu duygu gösterisi şov amaçlıydı.

Ciphus derin bir nefes aldı, sesini alçaltarak devam etti. “Söylediklerin doğruysa, o zaman evet, senin tezini göz önüne alırız. Justin’in bunu planladığına dair elinizde ne kanıt var? Siz bizi ahmak mı sanıyorsunuz?”

Thomas’ın ikinci kumandanı Muhafızların sırasından öne doğru adım atarak, “Ben doğrulayabilirim!” diye bağırdı. “Bunu Thomas’ın verdiği yetkiyle yapabilirim. O şu anda Güruh karargâhında. Qurong’un onun ihanetini açıklayabilmesi için, Qurong’un güvenliğini kendi hayatıyla garanti altına almak amacıyla oraya gitti. Justin, Orman İnsanları’na karşı kurulan komploya iştirak ediyor!”

Qurong, “Benim asıl niyetimi bundan daha iyi ne gösterebilir?” dedi. “Size haininizi veriyor, kendimi de barışa adıyorum.”

Ciphus kollarını cübbesinin yenleri içinde kavuşturarak adımlamaya başladı. “Niyet mi? Peki, barışın niyetle ne ilgisi var?”

“Öyleyse ben de sizin yasanıza uyacağım. Size işime gelmediği hâlde bir ölüm vereceğim.”

Ciphus adımlamayı durdurdu.

Tribünlerden birisi, “Haine ölüm!” diye bağırdı.

Kalabalık arasında bir çekişme ve tartışmadır gidiyordu.

Peki, Justin'in yanında mı, yoksa karşısında mıydılar? Martyn bunu bilemiyordu.

Qurong, "Yasalarınıza göre Elyon'un sevgisine saygısızlık etmenin cezası ölümdür!" diye bağırdı. "Eğer ihanet de saygısızlık değilse o zaman nedir saygısızlık? Üstelik o Çöl Sakinleri'ne karşı da savaş açtı. Bizim kanunlarımız da onun ölmesini emrediyor. Onun ölümü iki tarafın da yasalarına uygun olacaktır."

Ciphus bu olasılığı sanki hiç düşünmemiş gibi, derin düşüncelere gömülmüş gibi görünüyordu. Yüzünü Justin'e döndü.

"Öne çık."

Justin üç adım atıp durdu.

"Bu suçlamalara ne diyorsun?"

Kalabalığın içinden bir kadın haykırdı. "Justin! Hayır, Justin!"

Bir sürü ses ona katıldı. Martyn yanılmıyorsa çocuk sesleri de araya karışmıştı. Ses tuhaf biçimde sinir bozucuydu.

Ciphus, "Susun!" diye bağırdı.

Sustular.

Ciphus tekrar, "Bu suçlamalara ne diyorsun?" diye sordu.

"Size yasalarınıza uyduğumu, göllerde yıkandığımı ve Elyon'un sevdiği her şeyi sevdiğimi söylüyorum."

"Elyon'un insanlarına komplo kurdun mu?"

Justin sesini çıkarmadı.

Justin komplo kurmamıştı ama bu zaten bir şeyi değişt-

tirmeyecekti. Martyn sessizliği duyduğunda bu savaşı kaza-nacaklarını anladı. Bir günde kılıcını bile kaldırmadan bu Orman İnsanları'nı bozguna uğratacaklardı.

Eğer bir bilselerdi.

Thomas'ın tahmin ettiği gibi, Johan'ın çöle girmesi Justin'in fikriydi. Ancak şimdi planları Justin'in bildiğinden çok farklı bir biçimde sona erecekti.

“Bana cevap ver!”

Justin alçak sesle konuşmaya başladı—zeminin ötesinde duyulamayacak kadar sessizdi. “Bu kadar körleştin mi, Cip-hus, beni hatırlayamayacak kadar?”

“Ne?”

“Birlikte yüzdüğümüzden bu yana çok mu uzun zaman geçti?”

Ciphus bir ağaç gibi donakalmıştı. Aslına bakılırsa tit-riyordu. “Bu yalanlarını benim üzerimde deneyeyim deme. Benim Elyon'un Konseyinin büyüğü olduğumu unutuyorsun galiba.”

“Öyleyse sorunun cevabını da bilmelisin.”

“Bana cevap ver, yoksa seni kendim mahkûm ederim! Sen dünkü sorgulamayı kaybettin, Thomas senin işini bitire-medi. Belki de bu şimdi Elyon'un adaletidir. Ne dersin?”

Amfiteatr o kadar sessizleşmişti ki Martyn bir an Cip-hus'un nefes alıp vermesini duyduğunu sandı. Justin kafasını kaldırıp insanlara baktı. Martyn onun bir şeyler söyleyeceğini düşündü ama Justin sesini çıkarmadı. Martyn'le göz göze gel-diğinde derin yeşil gözler kalbine dehşet saldı.

Justin başını öne eğdi. Martyn yanılmıyorsa adam umarsızlığını kontrol altında tutmak için mücadele ediyordu. Hangi savaşçı onu suçlayanların önünde ağlardı ki? Justin başını kaldırdığında gözleri yaşlarla dolmuştu. Fakat başını dik tutuyordu.

Justin usulca, “Öyleyse beni mahkûm et,” dedi.

“Mahkûm olmanın ölüm cezası demek olduğunun farkındasın, değil mi?” Ciphus’un sesi titriyordu.

Justin yanıt vermedi. Ciphus’un onun önüne koyduğu yoldan gitmeyecekti ama ona yeterince yakındı. Ciphus yumruklarını kaldırıp aşağıdaki adama öfkeyle baktı.

Ciphus, “Seninle bu kutsal topluluğun içinde konuştuğumda bana cevap ver!” diye bağırdı. “Elyon’un senin üstün yaptığı adama neden hakaret ediyorsun?”

Justin adama baktı, fakat konuşmadı.

Ciphus yumruklarını kafasının yukarısına kaldırdı. “Öyleyse Elyon ile insanların kanunlarına ihanet etmekten dolayı, seni düşmanlarının elinden ölüme mahkûm ediyorum!”

Birden feryatlar koptu. Onay çığlıkları. Öfke haykırışları. Hepsi de Martyn’in sonuçta hiçbir şey çıkmayacağını bildiği, bir karmaşa kakofonisinde harmanlandı. Öne çıkan bir ses yoktu. Kimse Konsey’in verdiği ölüm cezası kararına karşı gelmeyecekti.

Ciphus, Qurong’a, “Alın onu!” diye bağırdı.

Qurong, “Onu tek bir şartla kabul ederim,” dedi. “O bizim yasalarımıza uygun biçimde ölecek. Boğularak. Onu sizin Tanrı’nıza geri vereceğiz. Sizin gölünüzde, Elyon’a geri

vereceğiz.”

Ciphus bunu beklemiyordu. Eğer reddederse Martyn’in elinde uygun acil durum planları vardı. Ciphus, Konseyiyle görüştü, sonra kararını bildirmek için döndü.

“Kabul ediyoruz. Toplantımız bu gece sona erecek. Onunla daha sonra ilgilenirsiniz.”

“Hayır, infaz sizin işbirliğinizle şimdi olmalı. Onun ölümlü ordularımız arasındaki ateşkesin mührü olsun. Onun kanı ikimizin de ellerinde olacak.”

Ciphus tekrar kısa bir görüşme yaptıktan, sonra, “Öyleyse barışımız onun kanıyla mühürlensin,” dedi.

—

Thomas’la Rachelle soluk soluğa ve úykusuzluktan bitap düşmüş hâlde, gün kavuşurken köyün görüş alanına girdiler. İkisi de kendi düşüncelerine kapılıp gittiği için, yolun çoğunda konuşmamışlardı. Justin’in şifa dokunuşunu ve sözlerini tekrar tekrar anlatmaktan yorgun düştüklerinden, söyleyecekleri çok az şey vardı. *Sana çok şey bağladım. Beni unutma.* Bunlar çocuğun sözlerinin aynısıydı.

Kapıları geçtiklerinde ilk sorun işaretini duydular: Ölümler için tutulan yas feryatları.

“Thomas? Nedir bu?”

Thomas atını tırısı kaldırarak ana kapıyı geçti. Kadınlar bir ölünün yasını tutuyorlardı. Bir çatışma olmuş, Muhafızları’ndan bazıları öldürülmüştü herhâlde. Ya da batı sınırın-

dan bir savaş haberi gelmişti. Ya da bu Justin'le alakalıydı.

Hava epeyce kararmıştı ama meşale parıltıları ana yolun sonundaki gölün üzerine turuncu bir parıltı saçıyordu. Toplantı akşamlarında hep olduğu gibi, çimenlerin üzerinde ve kapı eşiklerinde dolananlar yoktu. Orada bir erkekle bir kadın vardı ama Thomas'la göz göze gelmekten kaçındılar, dalgın dalgın ayaklarını sürüyerek yürüyorlardı.

Aniden uzaklardan korkunç bir ızdırap çılgılığı yankılandı. Thomas'ın yüreği ağzına geldi.

“Thomas!” Rachelle'nin sesi çılgın gibiydi. Rachelle atını mahmuzlayıp, Thomas'ın yanından geçerek doğruca göle doğru dörtlüyle sürdü.

“Rachelle!” Thomas neden onun ismini haykırdığından emin değildi. Atını mahmuzladı, ikisi birlikte köyü ikiye ayıran geniş taş dolgu yoldan gümbür gümbür ilerlemeye başladılar.

Yolun sonuna gelmeden kalabalığı gördüler. Bir insan denizi, sırtları köye dönük vaziyette sahilde durmuş, göle doğru bakıyordu.

Rachelle, “Onlara engel olmalısın!” diye bağırdı. “Bu o!”

“Onu görebiliyor musun?”

İkisi de yolun bitip sahilin başladığı yerde, atlarını şaha kaldırarak durdurabildi. Rachelle kafaların üzerinden baktı; gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzü de kederden çarpılmıştı.

Sonra Thomas onun neye baktığını gördü. Sol tarafta sahilin yanında, tahtadan dik bir kule dikilmişti. Kulenin yanında bir Güruh çemberi iki Sersemi'nin etrafını sarmıştı. Konsey

bir tarafta, Qurong ile Martyn diğerk tarafta duruyordu. Ortada bir direk, direkte de bir adam asılıydı.

Justin.

Serseriler'den biri kolunu geri attı, sonra öne doğru sallayıp Justin'in kaburga kemiklerine vurdu. *Küt!* Kaburga kemiklerinden biri kırıldı. Justin sıçrayıp yere çöktü.

“Durun!” Rachelle'nin çığlığı havada dalgalandı. “Durun!” Hıçkırır hıçkırır inliyordu, çenesini sıktı ve atını kalabalığın içine sürdü.

Ayağını eşeleyip dalan bir hayvana hazırlıklı olmayan köylüler, büyük Sersemi aygırına yol vermek için çığlıklar atarak geriye kaçtılar.

Thomas, “Geri çekilin! Yoldan çekilin!” diye bağırdı. Rachelle'nin arkasından takip ediyordu.

Velveleden etkilenmeyen Sersemi, Justin'e bir kez daha vurdu.

Rachelle, “Durun!” diye bağırdı.

İnsanlar önlerinde, düşen domino taşları gibi ayrıldılar. Onlar da bu yoldan geçtiler. Mikil'le Jamous birkaç düzine Muhafız'la birlikte ayakta duruyordu. Bin kadar Muhafız da gölün kuzey yakasındaydı. Güruh ordusu güney tarafındaki sahilde bekliyordu. Kadınlar ve çocuklar tüyler ürpertici bir hâlde ağlıyorlardı. Direğin üzerinde Justin'in neredeyse çıplak vücudu hareketsiz duruyordu.

Kan dökmemişlerdi. Thomas, Güruh'un uyguladığı bu işkence yöntemini duymuştu—kurbanın canınının almadan sistematik olarak kemiklerini kırmak. Adamın yalnız ve

yalnızca boğularak ölmesini istemişlerdi. Thomas, Justin'in şişmiş vücuduna bir kez baktığında onların işkencelerini mü-kemmelleştirdiklerini anladı.

Thomas kumun üstüne indi, hızla öne doğru koşturdu. "Nedir bu? Buna kim izin verdi?"

Mikil, "Sen verdin," dedi.

Rachelle hıçkırı hıçkırı ağlıyor, Justin'e doğru koşuyordu. Dizlerinin üstüne çöktü; Justin'in ayak bileklerini kavrayarak saçları onun yumru yumru, kırık ayaklarına değene kadar başını eğdi.

Ciphus, "Onu üstünden alın!" diye emir verdi.

Rachelle dönüp yalvardı. "Thomas!"

İki Muhafız öne atılıp Rachelle'yi sürüklediler.

Rachelle öfkeyle onlarla mücadele ediyordu. "Bu o! Bu o, görmüyor musunuz? Bu Elyon!"

Ciphus, "Saçmalama!" diye tersledi. "Tutun onu!"

Thomas gözlerini Justin'in işkence edilmiş vücudundan alamıyordu. Kollarını yukarı çekip direğin tepesine bağlamışlardı. Yüzü gözü şişmişti. Elmacıkkemikleri kırılmıştı. Gözleri kapanmıştı ve kafası sallanıyordu. Ne kadardır onu dövüyorlardı? Bu adamın büyüüp de yetişkin bir erkek olmuş o çocuk olduğunu hayal etmek zordu ama biraz hayal gücüyle Thomas benzerliği görebildiğini düşündü.

Mikil'e döndü. "Onu bırakın!"

Mikil yerinden kıınıldamadı.

"Bu bir emirdir. Bu adam sizin sandığınız kişi değil. Onun derhâl bırakılmasını istiyorum!"

Mikil şaşırmişti. “Ben sandım ki—”

Ciphus usulca, “Mikil onu bırakamaz,” dedi. “Eğer bırakırsa Konsey’in ve bizzat Elyon’un emrine karşı gelmiş olacaktır.”

Rachelle, “Elyon’u öldürüyorsunuz!” diye haykırdı.

“Saçmalık bu. Elyon ölebilir mi ki?”

“Justin, lütfen, sana yalvarıyorum! Lütfen, uyan! Söyle onlara!”

Ciphus, “Susturun onu!” dedi. “Ağzını kapatın!”

Jamous, Rachelle’nin ağzını kapatmak için bir deri parçası çıkardı ama Thomas’a bir göz atınca durdu. Hepsinin içine ne girmişti böyle? Jamous sahiden de kumandanının karısının ağzını kapatmayı mı düşünüyordu?

“Ağzını kapatın!”

Teğmen deri sırimı Rachelle’nin ağzına bağlayıp onun çığlığını bastırdı. “Thoma...mm! Hmmmmm!”

Justin direğin üzerinde inliyordu.

Thomas onu donduran şoktan çıktı, hızla kılıcını çekip karısı için öne atıldı.

Mikil elini kaldırarak öne çıktı. “Hayır, Thomas. Konseye karşı gelemezsin.”

Fakat Thomas onu duymadı bile. “Bırakın onu! Hepiniz delirdiniz mi?”

Mikil ona engel olmak için önüne geçti. “Lütfen—”

Thomas dirseğini sallayarak Mikil’in çenesine vurdu. Mikil sırtüstü *küt* diye düştü. Thomas kılıcını Jamous’un boğazına dayadı. “Karımı çöz!”

“Aptallık etme, Thomas.” Mikil yanağının kızarmasına aldırmadan telaşla, alçak sesle konuşuyordu. “Hüküm verildi. İnsanlarımızın kaderi bu değiş tokuşa bağlı.”

Thomas bu sözleri duyunca neler olup bittiğini anladı. Johan hem Justin’e hem de ona ihanet etmişti. Qurong, Justin’in hayatına karşılık barış anlaşması önermiş, Konsey de kabul etmişti. Justin’e, Elyon’a ihanet suçunun cezası olan ölüm cezası uygulanacaktı ve bu ölüm de Güruh’un yıkanması bile gerekmeden, bir barış anlaşmasına aracılık edilmesine imkân verecekti.

Thomas, “Asla işe yaramayacak,” dedi. “Barış uzun sürmeyecektir! Barışı korumada bu Serseriler’e güvenebileceğinizi mi düşünüyorsunuz? Qurong, Tanis’miş! Teeleh onun gözünü kör etmiş ve o da Elyon’u öldürmenin bir yolunu bulmuş!”

Martyn, “*Sen* bize güvendin,” dedi.

Thomas kılıcının ucunu Jamous’un boynunda tutuyordu. Martyn’in tavırlarından insanların, Thomas ile Martyn’in Qurong’a ihanet etmek için anlaşma yaptıklarını bilmediklerini anladı.

Thomas insanlara, “Beni duydunuz mu?” diye bağırdı. “Qurong, Tanis’miş! Bu cinayet Teeleh’in marifeti. Açın artık gözlerinizi!”

Kimse bir tepki vermedi. Sağır ve dilsizdiler, hepsi de!

Mikil usulca, “Lütfen, Thomas,” diye yalvardı. “Bunu geri almanın bir yolu yok.”

Rachelle’nin gözleri iyice açılmış, ona haykırıyordu.

Kurtar beni! Onların bunu yapmasına izin verme! O Elyon!

Ancak Thomas, Jamous'u öldürüp karısını kurtarırsa hem onu hem de kendini Muhafızlar'a karşı savunmaya mecbur kalacağını biliyordu ki Muhafızlar'ın Elyon'a ve dolayısıyla Konsey'e olan bağlılıkları kendisine olan bağlılıklarını hükümsüz kılıyordu. Eğer Konsey hükmünü vermişse, çoğunu öldürmeden hükmü geri almanın bir yolu yoktu.

Thomas arkaya döndü, Justin'in sarkmış bedenine doğru uzun adımlarla yürüdü. Rachelle'nin hayatını tehlikeye atamazdı, ancak orada öylece durup da bu vahşeti yapmalarına da seyirci kalamazdı.

Bu hakikaten Elyon mu, Thomas? Bir zamanlar senin altında hizmet etmiş ve Mikil'in şu anda bulunduğu pozisyonu reddederek senin şerefini sarsmış bu yüzü gözü şiş adam mı Elyon?

Rachelle öyle olduğunu söylemişti. Thomas, Rachelle'nin sözleriyle ölüme bile giderdi.

Ciphus, "Ona engel olun," dedi.

Bu defa on kadar Muhafız öne adım attı. Thomas'ın ilk dürtüsü dövüşmekti ve içgüdüsel olarak onlara karşı hazırlandı.

Ciphus, "Eğer onlar Konsey'in emirlerini savunma hizmetindeyken, onlardan birini bile öldürürsen o zaman sen ve karın da Justin'le birlikte ölürsünüz," dedi.

Bu öldürme meselesi onların akıllarını başlarından almıştı! Thomas, Konsey ile Muhafızlar'ın arkasında duran köylü sırasına göz gezdirdi. Orada, yanaklarından aşağı yaşlar

süzülen, annesinin sağına soluna bakınan küçük bir kız vardı. Thomas, kızı Tuhan Vadisi'nden tanıyordu. Bu kız Justin'in dans ettiği Lucy'ydi. Kızın annesi kızının hıçkırıklarının duyulmaması için elinden geleni yapıyordu.

Thomas, "*Burada neler olmuş böyle?*" diye bağırdı.

Ciphus, Qurong'a, "İşinizi bitirin," dedi.

Güruh liderinin gözlerinde bir meydan okuma bakışı vardı. Qurong başını sallayınca adamları dövmeye devam etmek için eğildiler.

Thomas kılıcını aşağı attı. "En azından generalle konuşmama izin verme nezaketini gösterin," dedi. "İki savaşçı olarak baş başa konuşalım. Benim işim insanlarımı korumak. Martyn'le bir toplantı yapmayı talep ediyorum."

Martyn, Qurong'a bakınca Qurong başını öne eğdi.

Thomas, Mikil'e geri dönerek Rachelle'yi gösterdi. "Onun kılına bile zarar gelirse bu senin boynuna mâl olur." Kalabalığa yüzünü döndü. "Sizin neyiniz var böyle? Toplantı'nızı böyle bir kutlamayla mı sona erdirmek istiyorsunuz?" Sözlerini yalnızca birkaçı duymuş gibiydi.

Thomas gitmeden önce Ciphus'a öfkeli bir bakış attı. Martyn'in yanından yürüyüp geçerek su kıyısına doğru, infazdan uzağa yöneldi.

Martyn ona doğru yürüdü. Arkalarından yine bir kemiğin kırılma sesi duyuldu. Thomas çenesini sıktı, gece erken vakitlerde berrak ve karanlık görünen göl suyuna şöyle bir baktı. Yüz tane meşaleden çıkan turuncu alevler berrak yüzeyde parıldıyordu.

“Biz böyle anlaşılmamıştık.” Sesi titrek çıkıyordu, onun statüsündeki bir savaşçı için çok fazla duygusaldı, ancak Thomas otoriter bir tarzda konuşmak bir yana, boğazındaki yumrudan dolayı nefes almakta bile güçlük çekiyordu.

Martyn, “Benim kontrolüm dışında oldu,” dedi. “Liderimizin Justin’in hayatına karşılık barış teklif edeceğini bilmiyordum. Planımız böyle değildi.”

“Sen Tanis dışında herkese ihanet mi ediyorsun yani?”

Martyn cevap verme zahmetine girmedi. Thomas, *Justin kendinden geçmişti*, diye aklından geçirdi. Öyle ümit ediyordu. Arkalarından yalnızca yumruk vuruşları, bir de kemiklerin kırılma sesi duyuluyordu. Thomas’ın midesi bulandı, kendini zıvanadan çıkmış gibi hissediyordu; hızlı hızlı konuştu.

“Sana yalvarıyorum, Johan, beni dinle. Adamların dün gece bir kadını vurdular. Bundan haberin var mı?”

“Bir şeyler duydum, evet.”

“O kadın Rachelle’ydi. Senin ablan. Kendi kanından birine neden bağlı olman gerektiğini hatırlamayabilirsin, ama eminim basit gerçekleri hatırlıyorsundur. O senin *ablandı*.”

“Ve?”

“Ve Justin onu vücudunda dört okla, neredeyse ölmüş vaziyetteyken bulmuş. Onu iyileştirmiş. Şu anda Rachelle’nin üzerinde bir çizik bile yok. Rachelle’ye bize çok şey bağladığını söylemiş. Bunlar on beş yıl önce bize söylediği sözlerin aynısı. Hatırlıyor musun? Yoksa Teeleh aklını tamamen mi başından aldı? Justin o çocuğun bize ne söylediğini

nasıl bilebilir? O *çocuk* değilse tabii. Sen, on beş yıl önce kendin de bir çocukken, bizi bu göle getiren o çocuğu öldürmek üzeresin!”

“Haklı olsan bile bundan bana ne?”

“Çünkü seni o *yarattı*, sen... Oradaki senin *Yaratıcın!*”

Martyn göle gözlerini dikip baktı. Thomas onun aklının başına gelmesi için dua ediyordu ve bir an için Johan’ın çocukluğuna ait derin duyguların yüzeye çıktığını ümit etti.

Arkalarında bir şey değişmişti. Dövme sona ermişti.

Martyn, “Eğer oradaki benim Yaratıcım olsaydı,” dedi, “beni daha az acıyla yaşayacak şekilde yarattırdı.”

“Acın senin seçimin, onun değil! Yıkırırsan acın da yok olur.”

Martyn suya tükürdü. “Bu lanet olası gölde yıkanmaktansa ölmeyi tercih ederim.”

Sonra döndü, infazın olduğu yere doğru sahil boyunca yürüdü.

Thomas artık bastırıldığı duygularını tutamıyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken göle gözlerini dikip baktı. Arkaya dönerse insanlar ağladığını görecekti ve bunu istediğinden emin değildi. Ancak infaz ettikleri de onun Yaratıcı’sıydı.

Arkasında bir duraksama oldu. Thomas güçlükle yutkundu. İşler nasıl bu hâle gelmişti? Belki Justin, Elyon değildi. Elyon, Johan’ı çöle girmeye ikna etmiş miydi? Elyon’un vücudu nasıl kırılabilirdi ki? Ya da daha kötüsü, ölebilirdi? Elyon buna asla izin vermezdi!

Thomas arkaya döndü. Serseriler Justin'in ayak bileklerine bir ip bağlamışlar, onu platformdan baş aşağı sarkıtmaya hazırlanıyorlardı. Thomas gözlerini çevirdi ve onu izleyen Serserileri ve Konsey üyelerini görmezden gelerek kıyının yukarısına doğru yürümeye başladı. Marie'yle Samuel'i bulmak zorundaydı! Bu düşünce aklına gelir gelmez onları gördü; çocukları annelerinin yanında diz çökmüşlerdi.

Rachelle bir Muhafız sırasının arkasında yüzüstü yatmış ağlıyordu. Thomas kollarını onun vücudunun altına kaydırarak yukarı kaldırdı. Çocuklarına, "Benimle gelin," dedi.

Başka bir söz daha söylemeden kalabalıktan uzaklaştılar.

Cenaze yakımı sırasında yüzlerini ölümlerden çevirmek yerine bakarak onları onurlandırmaları Orman İnsanları'nın âdetiydi. Ölüme bakmak acı verici olduğu için bakışlarını çevirmek, bilfiil ölümlle yüzleşen insana hakaret demektir.

Thomas, iyice çöküp umutsuzluğa kapılmış olan Rachelle'nin en yakın çardağa girmesine yardım etti.

Marie'yle Samuel ağlaşıyorlardı. Marie ilk kez konuştu. "Neden onu onurlandırmıyoruz, baba?"

Thomas ona cevap veremedi.

Rachelle, "Beni yere koy," dedi.

Rachelle çocuklarının omuzlarını tuttu. "Onurlandırıyoruz, Marie. Onu hâlâ onurlandırıyoruz."

Merdivenleri hızla çıkıp kalabalığın üzerinden aşağıdaki manzaraya baktılar. Thomas onların yanına yaklaşıncı, Rachelle onun kolunu kavradı. Olan biteni şaşkınlık içinde, seslerini çıkarmadan izlediler. Justin'in dövülmesi devam ediyordu. Bu kadar çok kemiği nasıl kırdıklarını ise Thomas'ın aklı almıyordu.

Justin'e her vurduklarında Rachelle'nin parmakları Thomas'ın dirseğine biraz daha giriyordu. Gel gör ki Rachelle de Thomas gibi, Justin için şu anda yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını biliyordu.

Hiç şüphesiz Ciphus böylesine bir zalimlik beklemiyordu. Serseriler varlıklarıyla ormanı bozuyorlardı. Kokuları köyün üzerinde bir sis gibi savruluyordu. İşin içinde direkt yer almayanlar sağa sola bakınıyor, bazen de gülüşüyorlardı.

Orman İnsanları'nın çoğu şaşkınlık içinde, seslerini çıkarmadan izliyordu. Birçoğu sessizce ağlıyordu. Birçoğu da açıkça hıçkırarak ağlıyordu.

Justin'i dövmeyi bitirince, başıyla yer arasında bir buçuk iki metre mesafe kalıncaya kadar onu baş aşağı yukarı çektiler. Thomas, bir Serseri'nin Justin'in yanına yaklaşarak, kırılmış yüzünü sıkıp sonra ittiğini gördü. Justin'in vücudu, bacası tüten bir kulübedeki bir geyik ölüsü gibi sallanıyordu. Kolları sanki baş aşağı durumda teslim oluyormuş gibi sarkmıştı.

Rachelle sızlanıyordu. "Onlara engel olamaz mısınız? Eğer onu öldürmeleri gerekiyorsa..." Rachelle cümlesini bitiremedi.

Bir önemi yoktu zaten. Thomas onun ne söyleyeceğini

biliyordu. *Eğer onu öldürmeleri gerekiyorsa bunu çabucak yapmaya zorlanamazlar mı?* Ancak içlerinden hiçbirinin böyle bir şeyi bile söylemesi mümkün değildi.

Thomas, “Bu *onların* yolu,” dedi. “Acı çekmeyi bizim anladığımız gibi anlamıyorlar. Onlar her gün acıyla yaşıyorlar.”

Rachelle, “Bu *onların* yolu değil,” dedi. “Bu Teeleh’in yolu.”

Ciphus elini kaldırdı, Justin’in yanına doğru gitti. Justin’in etrafından dolanıp yüzünü kalabalığa döndü.

“Aranızdan bazılarınızın hâlâ burada bir peygamberin asıldığını düşündüğünüzü biliyorum.” Sesi gölün üzerinde çınliyordu. “Size sormak istiyorum, Elyon peygamberinin böyle acı çekmesine izin verir miydi? Görüyorsunuz, o da bizim gibi etten kemikten yapılma biri. Bu yüzü gözü dağılmış adamın gerçekte Elyon olduğunu söylemeye cüret eden birinin akli başında değil demektir. Yaratıcı’mız hiç bu kadar yaratılmamış olamazdı herhâlde! Teeleh’in ona acı çektirmesine nasıl göz yummazsa, bir Serseri’nin ona acı çektirmesine de asla göz yummayacaktır. Anlıyor musunuz?”

Ciphus, Güruh askerlerine döndü. “Vurun ona!”

Serseriler’den biri öne adım atıp Justin’in sırtına vurdu. Orada bulunan hiç kimse kemiğin kırılma sesini duymamış olamazdı.

Ciphus boğazını temizledi. “Görüyorsunuz, bu yalnızca bir insan.”

Ciphus’un sözleri diğer Güruh muhafızlarının Justin’i

bir tur daha dövmelerine davetiye çıkardı. Üç tanesi öne çıktı, gülüşerek Justin'in vücuduna yumruk indirmeye başladılar. Ciphus şaşkına dönerek geri adım attı. Ciphus bu kapıyı Justin'in burnunu sürtme hevesiyle beklenmedik bir şekilde açmıştı.

Rachelle, "Thomas," diye yalvardı.

Thomas ancak bu kadar dayanabilirdi. "Burada bekle."

Çardaktan atlayıp doğruca Ciphus'un yanına koşturdu. Onu gören kalabalığın içinde bir uğultu yayıldı. Thomas daha iç çembere varmadan Ciphus kafasını çevirdi.

"Bu kadar yeter! Tamam, bir adam infaz edilebilir. Ama ille de kan arzumuzu tatmin edeceğiz diyorsanız bunu çabuk yapın! Ancak daha bir hafta önce Güney Ormanı'yla Orman Muhafızları'nı kurtarmış bir adamı aşağılamayın. Öldürmeniz gerekiyorsa onu öldürün ama hayatıyla alay etmeyin."

Binlerce ses tasdik ettiklerini gösterir biçimde haykırdı.

Ciphus rahatlamış görünüyordu. Kaşlarını çatarak Qu-rong'a baktı. "Mantıklı. Bitirin bu işi."

"Anlaşmamıza göre onu kendi yöntemimizle öldürecek-tik. Bizim yöntemimiz bir adamın canını—"

Thomas, "Onun canını aldınız zaten!" diye bağırdı. "Şimdi de onun hizmet ettiği insanların canını alıyorsunuz. Buna bir son verin!"

Qurong ona dikkatle baktı, sonra kafasıyla adamlarına işaret verdi.

İçlerinden biri daha önceden gölden doldurmuş oldukları bir kova suyu alıp Justin'in yüzüne serpti. Justin soluk so-

luğa kaldı.

Thomas, Justin'in gözlerini açıp açmadığını bilemiyordu, çünkü hırpalanmış adamcağızın yüzü diğer yöne dönmüktü. Fakat Thomas tuhaf bir şey fark etti. Justin'in cildi kararmaya başlamıştı. Justin son yıkandığından bu yana ne kadar geçmişti ki? Muhafızlık eğitimi almış herkes gibi o da muhtemelen her sabah yıkanıyordu. Justin çölde matara suyuna mahkûmdu ama bu sabaha kadar onda hiç hastalık izi görülmemişti.

Qurong, "Boğun onu!" dedi.

İki Serseri, Justin'in vücuduna, batması için apar topar büyük bir taş bağladı. Bacaklarını sudan korumak için işlem görmüş deriyle sarmış on kadar Serseri de göle gözlerini dikerek, ihtiyatla öne çıktı.

Martyn ani bir öfke kriziyle, "Boğun onu!" diye bağırdı.

Adamlar kulenin alelacele çatılmış desteklerini kavrayıp, platformu sahilden aşağıya, göle doğru sürüklemeye başladılar.

Justin'in vücudu dönünce Thomas onun gözlerini gördü. Sol gözü kabarıp kapanmıştı; sağ gözü ise neredeyse çatlamıştı. Justin, Thomas'la göz göze gelince duraksadı. Uzunca bir süre ona baktı. Yüzü gözü şiş olmasına rağmen, yüzünde ne korku ne pişmanlık ne de suçlama vardı. Yalnız ve yalnızca keder.

Elyon'un gözlerinin içine mi bakıyordu? Bu düşünce Thomas'ın içine bir dehşet hissi saldı. Bu çok uzun zaman önce kayalıkların tepesinde karşılaşmış olduğu çocuktu. Va-

roluşa yeni dünyalar çağırmış olan çocuk. Bir oyun gününde gezegenin içini dışına çıkarabilen, yerküreyi bölebilen çocuk. Hiç tükenmeyen, çok güçlü, bir damlasıyla bir insanı iyileştirebilen sularla bir gölü doldurabilen çocuk.

Thomas'ın kemiklerine bir titreme girdi. Elyon'un sularına dalmış, ciğerlerine iyice çekmiş, onun zevki ve acısıyla çılgılık atmıştı. Serseriler'in göle sürükledikleri alete ayaklarından asılmış bu adam Elyon muydu?

Thomas'ın göğsü elemle doldu. Gözlerine yaşlar hücum ediyor ve onları nasıl durduracağını bilemiyordu. Arkasında bir çocuk usul usul hıçkırmaya başlayınca, arkaya dönüp baktı. Lucy. Kumların üstünde tek başına dikilmiş ağlıyordu.

Thomas birdenbire arkaya doğru gitti; tek dizinin üstünde çömeldi, kızı kendine çekti. İkisi de konuşmuyordu. Thomas suya baktı.

Sular adamların bacak korumalarını sıırıslıklam edip, çatlamış derilerini acıttığı için lanetler yağdırarak kuleyi sahilden üç metre uzağa itmişlerdi. Su burada yaklaşık bir metre derinliğindeydi, Justin'in elleri bileklerinin az yukarısına kadar suya girmişti. Gözlerini yine kapatmıştı ama nefes alıp vermesi düzenliydi. Kendindeydi.

İki Serseri'nin haricinde diğer hepsi sudan koşa koşa çıktı. Suya değdiği noktalarda pembeleşen ellerini deli gibi ovalıyorlar, ten renklerini bozan zehri sürterek çıkarmaya çalışıyorlardı. Acıyı hafifletmek için bacaklarındaki deri korumaları yırtarak, bacaklarına vurdular. Belden yukarıları hâlâ karaydı.

Gölde kalmış olan iki Serseri, kuleye tırmanarak, iki eliyle birden ipi kavrayıp Qurong'a baktılar.

Justin'den bir fısıltıdan ancak biraz fazla, çok hafif bir ses duyuldu. Ağzını açmıştı, konuşuyordu!

“Unutma...”

Thomas duyabilmek için nefesini tuttu. Ne söylemişti?

Justin bu defa biraz daha yüksek, duygulara boğulmuş bir sesle, “Beni unutma,” dedi. “Beni unutma!”

Bu sözleri hepsi de duymuş ve donakalmışlardı.

Justin'in korkunç feryadı gölün üzerinde yankılanıp, doğrudan Thomas'ın kalbine saplandı. “Beni unutma, Johan!”

Johan mı?

Thomas sol tarafa baktı. Martyn yüzü başlığının altında gizli, kollarını kavuşturmuş vaziyette hiç kıımıldamadan duruyordu. Qurong generaline göz ucuyla baktı, sonra hızla adamlarına boğulmayı başlatmalarını işaret etti.

Justin şimdi hıçkıra hıçkıra ağlıyor, gözyaşları başının aşağısındaki suya düşüyordu. Yüksek sesle inlemeye, sonra çığlık atmaya başladı.

Bu neydi böyle? Neden şimdi?

Lucy, Thomas'ın kollarında feryat figan ağlıyordu. Thomas onun kadar kendini de teselli etmek için onu sıkıca kendine çekti. Thomas kalbinin durmuş olduğundan emindi. Bunu seyretmeye artık dayanamıyordu! Orada öylece durup da bir insanın böylesine korkunç bir işkenceye maruz kalmasını seyredemezdi.

Ancak aynı zamanda kafasını çevirip de ona saygısızlıkta bulunması da mümkün değildi.

Justin hâlâ çığlık atıyordu, geceyi bir ustura gibi kesen uzun, korkunç feryatlardı bunlar. Thomas dişlerini sıkıp sesin kesilmesi için yalvardı.

Thomas, Justin'in kafası suya değmeden hemen önce cildindeki değişikliği fark etti. Göğsündeki ve bacaklarındaki etler şimdi neredeyse beyazlamıştı. Pul pul olmuştu.

Hastalık Thomas'ın gözleri önünde Justin'i yiyip bitiriyordu!

İnlemelerinin nedeni buydu. Acı...

Justin'in göğsündeki deri aniden kurumuş göl yatağı gibi çatlamaya başladı. Thomas'ın arkasından biri bağırmaya başladı. "Hastalanmış!" Ne var ki bu çığlık Justin'den çıkan uzun bir ızdırap feryadı altında kayboldu.

Thomas yere çöktü, kendinden geçmiş bir hâlde ağlamaya başladı.

Justin'in başı suya battı. Ağzından baloncuklar çıktı. Vücudu aniden kıvrandı, göğsü inip kalktı. Thomas, *nefesini tutmuyor*, diye düşündü. Suyu ciğerlerine çekmeye çalışıyordu ama bu baş aşağı dururken zor oluyordu.

Su tam nihai korkunç darbesini indirmek üzereyken, iki Serseri onu gölden hızla çekti. Justin'in ciğerlerinden su boşaldı. Justin soluk soluğa kalmıştı, hızlı hızlı anlaşılmasa bir şeyler söylüyordu.

Thomas onların bu gitgide uzayan işkencelerinden dehşete kapılarak ayağa kalktı.

Onu tekrar suya indirdiler. Justin'in vücudu yine aniden hızla kıvrandı. Yine başının civarındaki su fokurdadı. Hasta göğsü yine çekilerek, kıvranarak, spazm geçirerek derin derin şişti.

Yine boğulmadan önce onu sudan çektiler.

Thomas suya doğru atıldı. "Öldürün onu!" diye bağırdı. *Sen Elyon'un ölmesini talep ediyorsun.*

"Öl—"

Thomas daha adamın orada olduğunu bile fark etmeden, bir Serseri'nin yumruğu şakağında patladı. Thomas kumlara düştü, kalkmak için mücadele etti.

Ciphus, "Bitirin bu işi!" dedi. "Elyon aşkına, bitirin artık!"

"Bizim âdetimiz—"

"Sizin âdetiniz benim umurumda değil! Öldürün onu artık!"

Thomas'ın sol tarafındaki bir Serseri aniden suya doğru koşturdu. General Martyn. Johan. Elinde bir kılıç vardı.

Thomas nefesini tuttu. Burada yanlış bir şey vardı.

Thomas, Johan'ın ayakları su sıçratana kadar, onun ayaklarındaki deri korumaları fark etmedi. Johan'ın başlığı geri düşmüş, gazapla çarpılmış yüzü herkesin görebileceği şekilde açığa çıkmıştı. Hışımıyla böğürerek Justin'in üzerine yürüdü.

"Öl! Öl artık!"

Diğerleri daha Johan'ın niyetini anlamadan, Johan kılıcını Justin'in karnına sapladı, yana hızla itip geri çekti. Oyuk

yaradan kan fişkırlarak suya püskürdü.

Johan, “Boğun onu!” diye bağırdı.

Platformun tepesindeki iki Serseri, Justin’i bıraktı. Justin vücudu kıvranırken suya girip orada kaldı.

Martyn hızla arkaya döndü; gölden çıktı, kılıcını bir yana atarak başlığını tekrar kafasına geçirdi. Qurong’un yanından geçip Güruh ordusuna doğru gitti.

Justin’in vücudunun kasılması durdu.

Cildi çatlamış ve beyazlamıştı, insan eti demeye şahit lazımdı. Thomas’ın bakakaldığı ise kandı. Temizleme amaçlı kan dökülmesine Topluluk içinde izin veriliyordu. Thomas neredeyse bir Serseri’ye dönüşmüş olarak çölden döndüğünde, cildindeki birkaç çatlağın kanamasına rağmen yıkanmasına izin verilmişti.

Fakat bu...

Ciphus bu durumun farklı olabileceğinin farkında mıydı acaba?

Askerler aşağı uzanıp ipi kestiler. Justin’in bedeni hafif bir ses çıkararak suyun içine kaydı, bileklerine bağlanmış iki büyük taşın ağırlığıyla dibe çöktü.

Su yüzeyine hava kabarcıkları çıkıyordu. Su yine berrak hâle gelene kadar sessizlik içinde izlediler. Bitmişti. Göl, küçük bir kan tabakası hariç, hiçbir işaret bırakmadan tüm zalimliği yutmuştu.

Thomas arkaya dönüp Ciphus’a baktı. Ciphus’un yüzü bembeyaz, gözleri öylece suya dikilip kalmıştı.

29.

BÖLÜM

Mike Orear yaka mikrofonunu ayarlayıp kameraya göz attı. Raison Tüü'nün sesi hâline geleceği hiç aklına gelmemişti ama hikâyeyi patlatmadaki cesareti her nasılsa seyircilerde bir takdir dalgası yaratmıştı. Yıllardır ilk kez CNN'in rating'leri, Fox News'in rating'lerinin çok önüne geçmişti. Amirleri yayın saatlerini, üçü sabah üçü akşam olmak üzere, günde altı saate çıkarmışlardı. Mike bunun ömürlük bir görev olduğunu biliyordu.

Çok kısa sürecektir ömürlük bir görev.

Bu haber artık geniş çapta bilindiğinden ve Mike sonsuz bir konuk geçit törenini gördüğü için—genetikçiler, virologlar,

psikologlar ve benzerleri—bildirdiği tehdit çok ama çok gerçek bir şekilde ona dadanmıştı. Öncesinde virüs ona şahsen ne ifade ediyorsa o kadarı hikâyeyi patlatması için içini kemiriyordu. Şimdi ise tüm Amerika'yla birlikte ölmek üzere olduğu gerçeğini içinden söküp atamıyordu.

Bunu bilmek her şeyi değiştirmişti. Anne ve babasıyla birlikte evde olmak istiyordu. Kiliseye gitmek istiyordu. Evlenip çoluk çocuk sahibi olmak istiyordu. Ağlamak istiyordu.

Tüm bunları yapmak yerine insanlığa elinden geldiği şekilde hizmet etmeye karar vermişti, bu da bilgi ve teselli vermek ve belki, sadece belki, bu virüsü yenmek amacıyla devam eden inanılmaz çabalara yardımcı olmak anlamına geliyordu.

Silah yükleme haberleri henüz ayyuka çıkmamıştı. Pentagon'dan ve bizzat başkandan gelen bir rica şu an için bu haberin ertelenmesini sağlamıştı. Savları basit ve ikna ediciydi: Bırakın insanlar birkaç gün virüs haberini hazmetsinler, sonra başkan hikâyenin geri kalanını onlara anlatsın. Üç gün olmuştu. Başkan bugün iki önemli konuşma yapacaktı: İlki New York'ta Birleşmiş Milletler'de, ikincisi de bu gece altıda ulusa hitaben. İkinci konuşmasında bütün hikâyeyi Amerika'ya anlatacaktı.

Nancy'nin UCLA'dan bir sosyal psikologla yaptığı görüşme bitmek üzereydi. Mike notlarını inceledi. Ona Thomas Hunter'le ilgili bu bilgiyi veren kaynak güvenilirirdi. Hikâyeye

inanılacak gibi değildi. Mike rüyaları işin içine karıştırmamaya karar vermişti ama hikâyede bu kadar detaya pek de gerek yoktu zaten. Amerika'nın Thomas Hunter'i öğrenmeye hakkı vardı.

Kameraya baktığında kameranin kırmızı ışığı üzerine vurdu. Dr. Beyer'in panik hakkındaki yorumuyla ilgili olarak, "Basiretle ilgili bilgece bir konuşma," dedi. "Bayanlar baylar. Geçenlerde tesadüfen sizin çok enteresan bulacağınızı düşündüğüm bazı şeyler öğrendim. Bu şartlar altında 'enteresan' kelimesinin iddialı görüldüğünün farkındayım ama bizler hâlâ insanız ve nerede bulursak ve nasıl gelirse gelsin, hâlâ umuda yapıyoruz. Ve açıkçası biz umudumuzu size anlatacağım bu adama borçlu olabiliriz. Onun adı Thomas Hunter."

Hunter'in sert ama biraz da çocuksu yüzünü gösteren bir fotoğrafı ekranı bir anlığına doldurdu—Colorado'dan bir ehliyet fotoğrafı. Siyah saçlar, güçlü bir çene. Resim Mike'nin ekranında üst köşeye kaydı.

"'Gizli bilgi' de şu anda biraz iddialı görünen bir kelime ama Thomas Hunter'le ilgili doğrulamadan ifşa edemeyeceğimiz bazı bilgiler var. Tek söyleyebileceğimiz, bu adamın bir sürü şüpheli insanla karşı karşıyayken, bu ulusun karşı karşıya olduğu tehdidi yalnız başına söyleme sorumluluğunu üstlendiğinin dikkatimizden kaçmadığıdır. Aslında dünya Bay Hunter'i bir hafta önce dinlemiş olsaydı

virüsü tamamen önleyebilirdik. Eminim bazılarınız, iki hafta önce duyduğumuz, Hunter’ın Bangkok’ta Monique de Raison’u kaçırmasıyla ilgili olayı hatırlıyordur. Şimdi bu olayın onun aşının salıverilmesini engellemeye yönelik bir teşebbüsü olduğu anlaşılıyor.”

İşte bu noktada hikâye biraz karışıyordu. Nedenler ve nasıllar—ve rüyalar konusu—hikâyenin bütünü üzerinde şüphe uyandırmaya yeterliydi.

“Hükümetimizden birçok yetkilinin, bu adamı bu tehdidin üstesinden gelmemizde kilit nokta olarak gördüğüne inanmamız için nedenlerimiz var. Ayrıca bu adamın hayatının tehlikede olduğuna inanmamız için de nedenlerimiz var. Size söz veriyorum, bu hikâyeden ayrılmayacağız ve elimize geçer geçmez size detayları bildireceğiz.”

Mike yardımcı sunucusu olarak kalmasında ısrar ettiği Nancy’ye döndü.

“Nancy.”

—

Kara Hunter taksiden inip koşa koşa oradan uzaklaştı ve Maryland, Baltimore’nin dışında pastoral bir ortamın ortasında yer alan beyaz bir binanın beton merdivenlerini hızla çıktı. Tepede kocaman mavi harflerle “Genetrix Laboratuvarları” yazıyordu ama Kara daha bir yıl önce tabe-

lada “Raison İlaçları” yazdığını biliyordu. Fransız şirketi operasyonlarının merkezini Bangkok yaptığında burayı da elden çıkarmıştı.

Monique de Raison bu binada, mutasyona uğramış kendi virüsüne bir çözüm bulmak için hummalı bir biçimde çalışıyordu.

Thomas ölmüştü.

Kara, haberi aldığı ilk günü tam bir inkâr içinde geçirmişti. Annesi düşüncelere dalıp gittiği o korkunç ruh hâllerinden birine girmişti. Sonra Raison Türü haberi patlak vermiş, her şey değişmişti. Kara, Thomas’ın ölümünü kabullenme gönülsüzlüğünden, zaten hepsinin ölü olduğu idrakine geçmişti.

New York şehri tüm şehirler gibi, ilk başta hikâyeyi bezgin bir sessizlik içinde yutmuştu. Haberin nüfuz etmesi yirmi dört saati bulmuştu. Caddeler hemen boşalmamıştı ama ikinci günün sonunda bir taksi bulmak bayağı bir iş hâline gelmişti. Wall Street hâlâ faaldi—hayatın bazı yönlerinin devam etmesi gerektiğini söylüyorlardı. Televizyona çıkıp konuşanların hepsi de—belediye başkanı, vali, başkan—aynı şeyi söylüyordu. Amerika iş görmeye devam etmeliydi. Elektrik, su, menkul kıymetler. Yiyecek, benzin, arabalar, uçaklar. Hastaneler. Bunlar kapanırsa ülke de kapanırdı. Panik hiç şüphe yok ki herhangi bir virüs kadar Amerika’yı öldürürdü. Dünyadaki bütün laboratuvarlar çıl-

gın gibi bir tedavi arıyorlardı –bir çare bulunacaktı.

Ancak Kara bu konuda daha bilgiliydi.

Bugün Kara yeni bir inkâr vakası geliştirmişti. Thomas'ın bir kahraman olabileceği haberi, Kara'nın baktığı her kanalda karşısına çıkmıştı. Tüm bu hengâmenin arasında Thomas'ın ehliyet fotoğrafını bulup çıkarmışlardı. Onun dürüst olmak için çok uğraşan genç yüzü işte karşındaydı. Bu resim Kara'nın gözlerinin dolmasına neden oldu. Onu öylesine özlemişti ki Raison Tüürü tehdidi gözüne tuhaf biçimde önemsiz görünüyordu.

Ya yaşıyorsa? Aslına bakılırsa onun cesedini bulamamışlardı, öyle değil mi? Gains'in ağzı sıkıydı. Ona Monique'nin Thomas'ın ölmüş olduğunu gördüğünü söylemişti. Fakat ölümden ne kadar sonra Monique onu görmüştü acaba? Evet, oradaki gölün gücü yok olmuştu. Evet, Thomas bu defa ölümünün kesin olacağından emindi. Evet, iki gün olmuş, ondan bir haber almamışlardı. Evet, evet, evet!

Ama Thomas onun buradaki tek kardeşiydi. Onun ölmesine izin vermeyecekti.

Kara bu sabah annesinin yanından ayrıldıktan sonra dışişleri bakan yardımcısının yardımcılarında birinin vasisıyla Monique'nin izini sürmüş, ziyaret izni aldıktan sonra direkt Baltimore'ye uçmuştu.

Kara, kapıyı iterek içeri girdi. Bitkin görünen bir resepsiyonist başını kaldırdı. “Yardımcı olabilir miyim?”

“İsmim Kara Hunter. Monique de Raison beni bekliyor.”

“Evet, Bayan Hunter. Buradan, lütfen.”

Kadın onu uzun bir koridordan geçirerek büyük bir laboratuvara getirdi. Her birinde teknisyenler olan en az yirmi iş istasyonu vardı. Kara’nın sol tarafında uzun bir cam duvar, mavi şapkalı, beyaz ceketli, maskeli teknisyenlerin çalıştığı temiz bir odaya bakıyordu. İnsan sesleri yavaş bir uğultu hâlinde yükseliyordu. Bunlar verilen zamanda kırlamayacak bir şifreyi kırmaya kararlı insanlardı. Kara, *bu insanlar Amerika’nın kahramanları*, diye düşündü. Kara, laboratuvarın içinden geçerken insanlar onunla hiç ilgilenmediler. Laboratuvardan koridora, oradan da Monique’nin, fırça gibi saçları, gözlükleri ve genel görünüşüyle belli belirsiz Einstein’i andıran bir bilimciyle birlikte, kalın bir fotoğraf destesinin üzerine eğilmiş olduğu büyük bir ofise girdi.

Monique kafasını kaldırıp baktı.

“Kara.” Yüzü sarkmış gibiydi, gözleri de kızarmıştı. Arkadaşına baktı. “*Excusezmoi un moment, Charles.*”

Adam kafasını sallayıp oradan ayrıldı.

Monique, Kara’ya yaklaştı, onu ateşli bir şekilde kucakladı. “Çok üzgünüm, Kara.” Burnunu çekti. “Çok üzgünüm.”

Kara bu kadar dokunaklı bir karşılama beklemiyordu.

Monique'yle Thomas arasında neler geçmişti acaba? Boğazında yükselen bir yumruyu yuttu. "Sen iyi misin?"

Monique geri çekildi, yüzünü çevirdi. "Pek değil aslında. Başarabileceğimden emin değilim."

"Senin şifrelemenin mutasyona dayandığını söylüyorlar."

"O kadar basit değil. Doğru, kendi virüsümün ortaya çıkmasıyla birlikte, değiştirme amaçlı izole etmiş olduğum genler hayatta kaldı. Bunun ne anlama geldiğini ise birkaç saat içinde göreceğiz."

"Pek ümitli değil gibisin."

"Nasıl olacağımı ben de bilmiyorum artık." Üzgün üzgün Kara'ya baktı.

Kara, "Buraya geldim, çünkü onun ölümünü kabullenmekte zorlanıyorum," dedi.

Monique'nin gözleri doldu. Alt dudağını ısırды, masanın arkasındaki sandalyesine yavaşça oturdu.

"Orada neler oldu, Monique?"

Monique, "Ben rüya gördüm," dedi.

Rüya görmüştü. Bunun bir anlamı olması gerekiyordu. Ve birdenbire Kara bunun anlamını kavradı.

"Sen... Thomas gibi mi demek istiyorsun? Rüyanda ormanı mı gördün?"

"Evet. Ancak kendim olarak değil de Thomas'ın karısı Rachelle olarak gördüm. Dürüst olmam gerekirse, bana

sanki orası gerçekmiş de burası yalnızca bir rüyaymış gibi geldi.”

Kara şaşkınlığını gizleyemiyordu. “Oraya mı gittin? Onu orada gördün mü? Nasıl?”

“Uyuyorduk. Galiba bunun birbirimize dokunmamızla bir ilgisi var. Bileklerimiz yaralanmıştı, ikimizin de. Belki de kanımız... Bilmiyorum. Fakat Rachelle’nin hayatını paylaştığımı biliyorum. Onun bütün anılarını, deneyimlerini paylaştım.”

Kara soluk soluğa, “Bundan emin misin?” diye sordu.

“Kesinlikle. İkimiz de eğer Thomas bir realitede öldürülürse diğerinde de ölmesinden korkuyorduk. Ayrıca o realitede bir mucizeyle şifa bulsa bile, bu realitede şifa bulamayabileceğinden de korkuyorduk.”

Kara, “Ben bunu kabul etmiyorum!” dedi. Aynı şeyleri o da düşünmüş olduğu hâlde, Monique’nin onun fikirlerine karşı çıkacağını umut etmişti hep.

Monique onun bu feveranına şaşırdı.

“Özür dilerim. Ama şu son haftalarda yaşadıklarımı sen de yaşasaydın...” Kara, karşısında duran bir sandalyeye çöktü. “Oysa sen de yaşadın, değil mi? Öyleyse sana karşı açık olayım. Ben onun öldüğü saçmalığını kabullenmeye razı değilim.”

“Ben onu gördüm!”

“Sen onu gördün... Nabzını tuttun mu?”

“Carlos’un onun nabzını tuttuğunu gördüm. Ölmüştü.”

Monique’nin sesi gergindi.

Kara, Thomas kurtarma görevine çıkmadan önce ona söylemiş olduğu bir şeyi düşündü. Thomas iki realite arasında tek giriş kapısının kendisi olduğu sonucuna varmıştı. Eğer o ölürse...

“Eğer senin bu anti virüs işe yaramazsa o zaman bu dünyanın sahip olduğu tek umudun Thomas olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Ve eğer o ölmüşse biz şimdi bir ızdırap dünyasında olabiliriz.”

“O beni oradan çıkardı; elimde anti virüs var.”

“O kadar emin olmadığını sanıyordum.”

“Üzerinde çalışıyoruz.”

“Ben de Thomas üzerinde çalışıyorum.”

Monique, “Benim esir tutulduğum bölgeye zaten bir ekip yolladılar,” dedi. Her an parlayacakmış gibi duruyordu.

“İyi, tamam. Bunu bir düşünelim. İkimiz de Carlos’un onu bulmalarına göz yumacak kadar dikkatsiz olmadığını biliyoruz. Bu özel güçlerin taktikleriyle ilgili bir şey değil. Bu akıl ve kalple ilgili ve bence seninle ben Thomas’ın akıl ve kalbini bulabilecek insanlarız. Eğer sağsa.”

“Ya değilse?”

“Dediğim gibi ben bunu kabullenmeye razı değilim.”

Monique, Kara’ya bakakaldı. Gözlerinde bir umut ışığı parlıyordu. “Rachelle öldürülürse benim de ölebileceğimin farkındasın, değil mi?” diye sordu.

Kara, “Olan biten her şeyi anlat bana,” dedi. “Her şeyi.”

30.

BÖLÜM

O gece Güruh gölde nöbet tuttu. Çöl Sakinleri'nin âdetlerine göre, infaz edilen kişinin iyice aşığılanması için bir gece suda kalması gerekiyordu. Ceset çıkarılana kadar kimsenin göle girmesine ya da yıkanmasına izin verilmedi.

Ciphus önce itiraz etti ama sonunda Güruh'un taleplerine boyun eğmenin yanında, Justin'e sadık olanların orada oyalanmalarını kontrol altına almak için de razı oldu. Sahil temizlenmişti ve Justin'in ölümünü kutlayanlar bunu göl kenarından çok sokaklarda yapıyordu. Yıkanmak için sabaha kadar bekleyemeyen birkaç kişi de bazı evlerde tutulan küçük su stoklarıyla işlerini gördüler.

Thomas, Rachelle'yi evlerinde, tükenmiş ve hareketsiz

hâlde yerde yatarken buldu. İkisi de neredeyse iki gündür uyumamıştı. Thomas, Rachelle'yi yıkadı, sonra kendi de yıkandı. İnfaz hakkında konuşmadan yatağa girip derin bir uykuya daldılar.

O gece Thomas'ın rüyasında Raison Tüü'nü görmemesi tuhaftı. Rambutan meyvesini yemediği için rüya görmüştü ama rüyasında virüsü ve Fransa'yı görmemişti. Yine de görmesi lazımdı. Tabii ki eğer artık diğere realitede hayatta değilse, o zaman orada rüya görebilmesi söz konusu olmayacaktı.

Bu da onun Raison Tüü'nü durdurmaya gücü olmadığı anlamına geliyordu. Bereket versin ki Monique durdurabilirdi. Başaramazsa Monique de tüm dünyayla birlikte yaklaşıklık on gün içinde ölürdü. Ancak Rachelle de pekâlâ onunla birlikte ölebilirdi.

Thomas ertesi sabah erken saatlerde onu derin uykusundan uyaran çığlıkları duyduğu sırada, aklından geçen müphem düşünceler bunlardı.

Thomas birden doğrulunca tenine vuran keskin bir acıyla soluksuz kaldı. Hızla göz attığında ise olabilecek en kötü şeyin gerçekleştiğini gördü. Hastalığa yakalanmıştı. Hem öyle hafif bir karalık da değil, neredeyse tamamen ilerlemiş bir haldeydi!

Kolunu büktü ama duyduğu ağrı ona engel oldu. Üstderideki kara pullanma, çektiği korkunç ızdırabı doğrulayacak kadar ilerlememişti. Bu nasıl olmuştu ki? Göle gitmek zorun-

daydı!

Bu defa öl Sakinleri gibi acıya aldırmadan tekrar kolunu bükte. Sanki üstderinin altındaki deri tabakası gevrekleşmiş de hareket ettiğinde çatlıyormuş gibiydi.

Rachelle doğruldu. “Bu da nedir böyle?”

Çığlıklar batıdan geliyordu. Gölden.

“Ne...” Rachelle acıyla çığlık atıp cildine baktı. “Biz dün gece yıkanmadık mı?”

Thomas örtüleri üzerinden atarak acıya dayanmak için kendini zorladı. Aklı iyice karışmıştı. Belki de kazara göl suyu yerine yağmur suyu kullanmışlardı. Bu daha önce olmuştu çünkü.

Rachelle kalkmıştı, her adımda yüzünü acıyla buruşturarak pencereye doğru hızla ilerliyordu. “Göle bir şey olmuş. Gölde bir sorun var!”

“Baba!” Marie koşarak odaya girdi. O da aynı durumdaydı! Hastalık tenini beyaz bir kül gibi kaplamıştı.

“Kardeşini getir! Çabuk ol!”

“Acıyor—”

“Acele et!”

Terlik ya da bot giymekle uğraşmadılar, üstlerindeki tuniklerle öylece dışarı çıktılar. Thomas’la Rachelle çocuklarını mümkün olduğunca hızlı yürümeleri için zorluyorlardı, ancak sonuçta gözyaşları içinde, bir yürüyüşten biraz daha hızlı bir adımlamayla gidebiliyorlardı. Çığlıklar artık her yandan

duyuluyordu; yüzlerce, binlerce köylü aynı durumda uyanmıştı. Thomas hastalığın bir gecede ilerleyip hepsinde birden ortaya çıktığını düşündü. İnsanlar ana yoldan akın akın, yana yakıla göle gidiyorlardı.

Thomas, Samuel'in elini tutup sürükledi. "Dayan. Suya ne kadar hızlı gidersen acın o kadar erken geçer."

Rachelle soluk soluğa, "Bu neden oluyor?" diye sordu. "Bilmiyorum."

"Herkes hasta! Belki de bu Justin'in öldürülmesi yüzünden bize verilmiş bir cezadır."

"Umarım sadece budur."

"Ne demek istiyorsun?"

Thomas, "Bilmiyorum, Rachelle!" diye parladı.

Rachelle, Thomas'ın yanında sessizce yürüyordu. Marie ile Samuel acıdan ağlıyorlardı ama onlar da zorla da olsa ilerlemeleri gerektiğini biliyorlardı. Elyon'un gölü onların kurtuluşuydu; bunu nefes almak için havaya ihtiyaçları olduğunu bildikleri kadar iyi biliyorlardı. Vücutlarındaki her hücre yalnızca gölün onlara sunabileceği rahatlamaya kavuşmak için haykırıyordu.

Göl kıyısında onları selamlayan manzara Thomas'ı aniden olduğu yerde mıhladı. Beş bin, belki de on bin hastalıklı kadın, erkek ve çocuk su kıyısında durmuş, dehşet içinde bakıyor veya inleyerek ileri geri sallanıyorlardı.

Su kızıldı!

Öyle sadece kızıl pırıltılar falan yoktu, apaçık kan kırmızıydı.

Yüzlerce cesur can göle girmiş, kızıl suyu çılgın gibi bacaklarına ve uyluklarına serpiyorlardı ama çoğu suya yaklaşamayacak kadar dehşete kapılmıştı.

Thomas bu çığlıkların, normalde hastalık bu kadar ilerlemiş haldeyken temizlenmekten kaynaklanan acıdan dolayı olmadığını fark etti. Seslerinde dehşet vardı ve bir sürü laf ediliyordu ama bu karmaşa denizinde, diğerlerinin arasında yükselip de Thomas'ın aklına takılan şu sözler oldu:

“Güç artık yok olmuş!”

Thomas'ın güç bela tanıyabildiği teğmeni William sudan sendeleyerek çıktı. Teni ıslaktı ama hastalık ona çatlak, küflü bir deri gibi yapışmıştı.

William başını ellerinin arasına alıp umarsızca etrafına bakındı. Thomas'ı görünce sahilden yukarı yalpalayarak yürümeye başladı. “İşe yaramıyor!” Çıldırılmış gibi görünüyordu. “Güç yok olmuş! Güruh geliyor, Thomas!”

Thomas soluna, sahilden aşağı göz attı. Martyn ile Qu-rong kollarını kavuşturmuş vaziyette, iki yüz metre uzakta ayakta duruyorlardı. Arkalarında onlara eşlik eden bin Serseri savaşçı sessizce izliyordu.

“Bunları mı kastediyorsun?”

William telaşlı telaşlı adımlıyordu, Thomas'ın sorusunu duymamış gibiydi.

“William! Geliyorlar derken ne kastediyorsun?”

“Keşif erleri geri geldi. İki ordu da ormandaymış.”

İkisi de mi?

“Kaç kişiler? Ne kadar uzaktalar?”

“O masumdu! Bütün bunlara göz yumduğumuz için şimdi de biz öleceğiz.”

Gitgide daha çok insan sahile koşturuyordu. Ancak daha da fazlası ise panik içinde gölden kaçıyor. William’ın pek akli başında değildi. Thomas onu omuzlarından kavrayıp sarstı.

“Beni dinle! Keşif erleri kaç kişi bildirdi?”

“Çok fazla, Thomas. Hem önemi yok artık. Adamlarımın hepsi hastalanmış!”

Thomas daha önce çölde hastalık neredeyse aklını başından almak üzereyken yaşadığı kafa karışıklığının aynısının başladığını duyumsayabiliyordu. Ancak hâlen neler olduğunu idrak edebilecek kadar açık seçik düşünebiliyordu.

Rachelle, Thomas’ın aklından geçenleri onun yerine söyledi. “Johan biliyordu.” Rachelle önlerindeki kargaşaya baktı. “Justin’in masum olduğunu ve masum kanının gölü zehirleyeceğini biliyordu.” Gözlerini iyice açarak Thomas’a baktı. “Biz de onlar gibi oluyoruz. Biz de gitgide Güruh’a benziyoruz!”

Doğruydı. Martyn’in asıl ihaneti buydu. İşte onun savaşı böyleydi. Tek bir kılıç bile sallamadan ormanları ele geçireceklerdi. Şu anda Orman İnsanları’yla Çöl Sakinleri ara-

sındaki tek fark artık işlevini yitirmiş bir göldü. Birkaç saat içinde, belki de daha kısa zamanda, Orman Muhafızları da düşmanları gibi görünecek, davranacak ve düşünecekti.

Fazla zaman kalmamıştı. “Bana kılıcını ver!”

William dili tutulmuş gibi ona baktı.

Thomas öne uzandı, kılıcı William’ın kınından çekip aldı. “Adamları çağır! Dövüşüyoruz! Ölümüne!”

Rachelle gözlerini iyice açmış, kızıl göle dik dik bakıyordu ama şimdi bakışlarında bir dehşet ifadesi yoktu. Gözlerinde şimdi başka bir şey vardı—bir idrakin doğuşu.

Arkalarında kopan bir feryat, sabah havasını delip geçti. Thomas dönüp baktığında bir kadının ön kapıları işaret ettiğini gördü. Eğilip ana caddenin aşağısına baktı. Ön kapılar beş yüz metre uzaktaydı—ayrıntıları seçemiyordu ama bir ordunun gelmiş olduğunu görebiliyordu.

Bir Güruh ordusu.

“Adamlar, William! Beni takip et!”

Kılıcı avucunda sıkıp, hissettiği müthiş acıyı zihninden uzaklaştırarak sahilin karşısına, Martyn’e doğru koşturdu. Arkasında biri sessizce kumlarda yürüyordu ama kim olduğunu görmek için durmadı.

Zihnindeki sisten sıyrılıp çıkan plan, tek bir sonu olan basit bir plandı: Qurong’un ölmesi. Şu anki durumunda normalde sahip olduğu avantaja sahip değildi ama Güruh lideri olan ilk doğan Tanis’i öldürmeden önce onu alaşağı edeme-

yeceklerdi.

“Thomas!”

Sesi tanıdı. Mikil kör bir panik içinde kıyıdan yukarı koşuyordu. Thomas onu duymazdan gelip koşmaya devam etti. Uzaklarda çarpışan kılıçların sesi köye kadar geliyordu. Muhafızlarından bazıları karşı koyuyordu. Ancak botların ve toynakların meşum sesinin yanında—binlercesi ana yolda uygun adım yürüyordu—cılız savunma sesi çocuk gösterisi gibi kalıyordu.

Serseriler’den biri Qurong’un ordusundan ayrılıp, ona doğru koşmaya başladı. Yok, bu bir Serseri savaşçı değil, siyah kuşaklı bir Serseri generaliydi.

Martyn!

Rachelle arkasından, “Unutma, Thomas, o benim kardeşim!” dedi. Arkasındaki William değil karısıydı. Ve tutmuş bir de onun Johan’a zarar vermeden bırakmasını mı istiyordu?

Thomas göz ucuyla arkaya baktı. “O Elyon’a ihanet etti.” Başında Ciphus’un olduğu Konsey üyeleri nihayet göle varmışlar, göl suyunu kontrol ediyorlardı. Büyüklerinin belki de bu korkunç sorunu çözebileceği ümidiyle hengâme biraz duruldu. Sokaklarda dolaşan ordu yüzünden kimse endişelenmiyor gibiydi—onlar yıkanmak istiyorlardı. Yalnızca yıkanmak.

Rachelle Thomas’ın yanında durdu. Johan şimdi onlar-

dan sadece elli metre uzaktaydı.

“Thomas, başka bir yol daha var. Justin’in bana ne söylediğini hatırlıyor musun?”

Thomas yavaşladı, kılıcını iki eliyle birden uzattı. “Şu anda bildiğim tek yol Qurong’u da yanımda götürmektir. Kardeşinin yaşamasını istiyorsan, söyle ona da geçmeme izin versin.”

Rachelle sertçe, “Sen beni dinlemiyorsun!” diye fısıldadı. “‘Zamanı geldiğinde’ demişti. Thomas, işte o zaman geldi.”

Martyn kılıcını çekmiş ağır ağır yürüyordu. Thomas durdu, kafasında artık ne varsa ona göre generali karşılamaya hazırlandı. Teni ateş gibi karıncalanıyordu, eklemleri çatlamış gibi bir his veriyordu ama Güruh’un her zaman acı çekecek dövüştüğünü biliyordu. O da bu yolda ölmese bile bunu ve fazlasını yapabilirdi.

Rachelle, “Daha iyi bir yolu olduğunu söyledi,” dedi. “Justin onunla birlikte ölmemi istedi.”

“Ben de bu dediğini yapmaya hazırlanıyorum zaten. Ve benimle birlikte Qurong da ölecek.”

Rachelle onun kolunu kavrayıp telaşlı telaşlı konuştu. “Beni dinle, Thomas! Galiba ben onun ne demek istediğini anlıyorum. O bunun bana yaşam vereceğini söyledi! Yaşama ihtiyacımız olacağını biliyordu. Gölün bize artık yaşam vermeyeceğini, çünkü içine masum kanının dökülmesiyle bo-

zulacağını biliyordu. *Onun* kanının!”

Onlara doğru tek başına yürüyen silüet Thomas’ın görüş alanından çıktı.

Benimle birlikte öl.

“Biz zaten onunla birlikte öldük,” dedi. “Şu hâlimize bir bak!”

“O bunun bize *yaşam* vereceğini söyledi!”

Martyn’in yüzü başlığının altında gizlenmişti. Kılıcını yanında rahatça taşıyordu—kendine aşırı güvenen, alaycı bir tavırla.

Thomas göle, sırtından aşağı ürpertiler inmesine yol açan bu kızıl denize baktı. Justin’in mesajı birden gün gibi açık bir hâle geldi. Thomas bunu bilfiil yapmayı hayal edemiyordu ama Rachelle haklıysa Justin onlardan kendisi gibi ölme-lerini istemişti.

Onlardan bu kızıllık denizinde boğulmalarını istemişti.

Thomas bir keresinde zümrüt bir gölün derinlerindeki, nefes alınabilen kızıl bir bölgede yüzmüştü.

Sahil tarafından bir feryat koptu. Besbelli Ciphus, gölünde her şeyin hâlâ yolunda olduğunu kanıtlamakta başarısız olmuştu. Fakat dahası vardı. Ciphus karmaşanın ortasında bağıırıyordu.

“O yok olmuş!”

Thomas hızla dönüp omzunun üzerinden baktı. Büyüklere Ciphus, sahilde dikilmişti ve üzerinden sular damlıyordu.

Şaşırtıcı derecede bir Serseri'ye benziyordu—bir de rastaları olsa aynı Qurong gibi görünecekti.

Büyükleri, “Ceset yok!” diye haykırdı. “Onu almışlar!”

Thomas dönüp Martyn'e baktı. Martyn, “Yalan söylüyor,” dedi. “Ceset suyun altında bir yerlerdedir. Size tuzak kuruyor.”

Rachelle, “Thomas, beni dinlemek zorundasın!” diye yalvardı.

Hastalık Thomas'ın başını döndürüyordu. Şaşırmıştı, kafasını toparlamaya çalıştı. “Göle koşa koşa gidip kendimizi boğmamız gerektiğini mi söylüyorsun?”

“Böyle yaşamayı mı tercih edersin?”

Martyn onlardan üç metre uzakta durdu; başını indirmişti, gölgeler yüzünü gizliyordu.

Thomas kılıcını iyice kavradı. Justin'in şişmiş yüzünün bir imgesi zihnine doldu.

Beni takip et. Benimle birlikte öl.

Bu inanılması güç bir talepti.

Thomas, Martyn'e hitaben, “Siz bize ne yaptınız?” dedi. Sesi hem pes hem tüyler ürpertici hem de acı yüklü çıkmıştı.

Martyn kafasını kaldırdığında, Thomas onun yüzünü gördü.

Martyn, Thomas'ın umduğu gibi sert sert bakmıyordu. Generalin gözlerine yaşlar dolmuştu. Yüzü gerilmiş, korkuyla çarpılmıştı. Korkuyla!

Martyn kılıcı hâlâ yanında olduğu hâlde, aniden daha yakına doğru yürümeye başladı.

Thomas, “Dur orada!” diye emir verdi.

Martyn iki adım daha atıp durdu.

Bu Thomas’ın beklediği şey değildi. Kolayca iki uzun adım atıp kılıcını generalin korunmasız göğsüne saplayabilirdi. Bir yanı böyle yapması *gerektiği* hususunda diretiyordu; Martyn’i öldürmeli, sonra da Qurong’u haklamaya koşmalıydı.

Fakat yapamadı. Şu anda yapamazdı. Rachelle’nin sözleri kulağında çınlarken yapamazdı. Martyn’in gözlerinde bu yaşları göre göre yapamazdı. Bu da numara olabilir miydi acaba?

General, “Hatırlıyorum,” dedi. Sesindeki pişmanlık öylesine beklenmedik bir şeydi ki Thomas şaşakaldı. “Hatırlıyorum, Rachelle. O benimle konuştu, ben de gece boyunca hep hatırladım.”

Rachelle bir hıçkırık koyuverip kardeşine doğru atıldı.

Martyn belli belirsiz elini kaldırdı. “Lütfen, hayır. Bizi göremezler.”

Johan, Thomas’ın yanından arkalarındaki kıyıya doğru baktı. İlk Güruh ordusu kıyıya ulaşmıştı. Köylüler sağa sola kaçışırken münferit çığlıklar yükseldi ama Thomas hiç kılıç ya da karşı koyma sesi olmadığını fark etti. Hastalık çoktan akıllarını başından almıştı. Büyük Orman Muhafızları

daha önceden hiçbirinin yenemediği bir hastalık tarafından alt edilmiş, dövüşme isteğini yitirmişti.

Johan yalvarırcasına Thomas'a baktı. "Ben onun masum olduğunu biliyordum. Onun kanının gölü bozacağını biliyordum. Hatta ben onun kim olduğunu bile biliyordum ama bunu neden umursamam gerektiğini hatırlayamıyordum. Şimdi ise onun canına kıydım. Ben bununla yaşayamam."

Rachelle, "Hayır, bunun başka bir yolu var!" dedi.

"Hayır, ben kararımı verdim. Orduma geri dönüp sizden teslim olma teklifi aldığımı söyleyeceğim, sonra da Qurong'u öldürüp suyu zehirleme suçunu alenen üstleneceğim. Ciphus sizi suçlayacak. Ona eğer planım yolunda gitmezse sizi suçlamasını söylemiştim. Justin'in cesedini sizin aldığınızı ve suyu zehirlediğinizi söyleyecek. İnsanlar hastalık şoku içindeyken ona inanacaklardır. Hiçbir şey yapmasam bile sizi koruyabilirim."

Rachelle, "Bizi neden koruyacaksın?" diye sordu. "Hastalıktan değilse."

Thomas kılıcını indirdi. Johan onun kılıcına göz attı, sonra da omzunun üzerinden baktı. Qurong işaret edince bir savaşçı sırası sahilten yukarı onlara doğru yürüyüşe geçti.

Thomas, "Qurong bir şeylerden şüpheleniyor. Fazla zamanımız yok," dedi. Suya baktı. "Çocuğun çok şeyi bize bağladığını söylediğini hatırlıyor musun?"

Johan, "Karşılıklı anlaşma göstergesi olarak başlarımızı

eğmemizi öneriyorum,” dedi. “Qurong bizim bir tür—”

Thomas, “Planını unut,” diye sözünü kesti. “Çocuğun bize güvendiğini söylediğini hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Justin dün de Rachelle’ye aynı şeyi söylemiş. Sonra ona ölümünde de onu izlemesini istemiş. Bu size daha iyi bir yaşam verecek, demiş. Rachelle onun gibi kızıl gölde boğularak ölmemizi kastettiğine inanıyor.”

Johan göz ucuyla suya baktı.

Thomas, “Onun Elyon olduğuna inanıyor musun?” diye sordu.

“Ben... bilmiyorum. O... O masumdu.”

Thomas tekrar, “Fakat onun Elyon olduğuna inanıyor musun?” diye sordu. “O, o çocuk muydu?”

Johan duraksadı, berrak kızıl suya gözlerini dikti. “Evet. Evet, bence öyleydi.”

Thomas alçak sesle konuşmaya başladı. “Peki, Elyon’un kızıl suyunda nefes almak mümkün müdür?”

“Belki.” Johan’ın sağ gözünden bir damla gözyaşı inip, pul pul dökülen yanağından aşağı süzüldü.

Thomas, “Öyleyse bence Rachelle haklı,” dedi. “Ve bence biraz daha beklersek hastalık diğer insanlarla birlikte bizim de zihnimizi bulandıracak.”

Ciphus sahilin aşağısında sert bir tartışmaya girişmişti. Thomas arada kendi isminin geçtiğini duyuyordu ama şu

anda Ciphus'un yalan ağı Rachelle'nin önerdiği şeylerin yanında saçmalık gibi kalıyordu.

Johan, "Sen bizim onun gibi boğulmamızı mı öneriyorsun?" diye sordu.

Şimdi hepsi de göle bakıyordu. Yeni gelenlerin içinden bir sıra savaşçı ayrılmış, sağ taraflarından, Qurong'un göndermiş oldukları da soldan onlara doğru yaklaşıyorlardı. Zamanları tükeniyordu.

Rachelle sesi titreyerek, "Korkuyorum," dedi.

Johan, "Peki, sana dediği bu değil mi?" diye sordu. "Onun gibi boğulman yani?"

"Evet."

Çıt çıkmıyordu.

Rachelle, "Ya Samuel ile Marie?" dedi.

"Yanılıyorsan onlar da bizimle birlikte ölürlər."

Thomas on beş yıl önce yine burada, Elyon'un gölünden kaçmakla içine dalmak arasında kalmıştı. Sonrasında o göl bir yaşam havuzu hâline gelmişti. Bu göl ise soğuk bir ölüm havuzuna benziyordu.

Johan hafifçe soluğunu koyuverdi. Gölün karşısına bakıyordu.

"Nedir bu?"

Ancak Johan'ın cevaplamasına gerek kalmadı. Thomas ve Rachelle aynı anda gördüler. Rachelle içgüdüsel olarak Thomas'ın kolunu kavradı. Thomas'ın aklına gelen ilk şey

gölün karşı kıyısındaki ağaçların bol kiraz mahsulü verdiği oldu.

Gel gör ki bu kirazlar tüylü kara bedenlerdeki göz yuvarlarına oturtulmuştu.

Shataikiler!

En az yüz bin tane Shataiki yakındaki dalların hemen ilerisindeki ağaçlara tutunmuş, gözlerini bile kırpmadan onları seyrediyordu.

Thomas yaraları—ak ya da kara olsun—en son gördüğünden bu yana on beş yıl geçmişti. Şimdi ne değişmişti peki? Justin öldürülmüştü. Ormanı şimdi Shataikiler mesken tutmuştu. Yoksa Justin'in *unutma* diye bağırması Johan'ın aklını açtığı gibi, yaraların da gözünü mü açmıştı? Öyle ya da böyle, bu durum hem ürkütücüydü hem'de her şeyi açıklıyordu aslında.

Johan aniden başlığını geri attı. Gözyaşları yüzünde şimdi sicim gibi süzülüyordu. Yarasalara son bir bakış atıp pelerinini çıkardığında, şok edici derecede beyaz ve pul pul dökülen teni ortaya çıktı. Generallerinin orada üstünde yalnızca peştamalla öylece dikilmesi, Serseri savaşçıları elli metreden daha az bir mesafe kala iki yanda da aniden durdurdu.

İşte o anda Thomas ne yapması gerektiğini kavradı. Canı gönülden neyi yapmak istediğini. Kimi takip etmesi gerektiğini. Neden Elyon'un birçok şeyi ona bağladığını. Onlara bağladığını.

Tuniğini çıkarmakla uğraşmadı. Sağına göz attığında Rachelle'nin iyice açılmış gözlerini gördü; solunda ise Johan'ın çılgın bakışlarını.

“Justin için,” dedi.

Koştı.

Thomas önceki söylediklerine rağmen, az kalsın çocuklarını bulmak için geri dönecekti. Onları Güruh'un arasında bırakma düşüncesi onu rahatsız etmişti. Fakat zorla da olsa yoluna devam etti—sonucu ne olursa olsun, bu durup da çocuklar için önlem alma zamanı değildi. Çocukları şimdi El-yon'un elindeydi. Eğer hayatta kalırsa onları kucaklayıp neşeyle öpecekti.

Sahilden aşağı fırladılar; Thomas önde, hemen arkasında Rachelle ile Johan. Sağ ve sol taraflarındaki Güruh şok içinde homurdanıyordu; Thomas bu kadarını duyabiliyordu. Shataikiler acı acı bağıırıyordu. Thomas onları başka birilerinin daha duyup duyamadığını merak etti.

Sonra birden havalandı.

Suya değdi ve anında soğuk bir deniz onu yuttu.

Kızıl bir deniz.

—

İlk dürtüsü, verdikleri kararın korkunç bir hata olduğu yönündeydi. Hastalığın mantıklarına ket vurup, Justin'i ölü-

münde bile takip etmek gibi çılgınca bir şey yapmalarına neden olduğunu düşündü.

Thomas, Güruh'un, ayaklarının su yüzeyinde sağa sola sallandığını görmemesi için kendini iyice derinlere doğru çekti.

İkinci kulacında, su yüzeyinden en fazla bir buçuk metre mesafede, su soğuktan sığağa değişti. Şaşkınlık içinde gözlerini açtı. Aşağısında karanlık bir boşluk bekliyordu—ölüme duydukları açlığı gidermeye çalışan kara şeytanlar.

Gördüğü şey ise kıvıll renkte bir ışıık gölcüğüydü, loş ve puslu, fakat kesinlikle ışıktan yapılla! Önce sola, sonra sağa baktı, fakat ne Johan'dan ne de Rachelle'den bir iz yoktu.

Thomas ayaklarını çırpımltan vazgeçip kendini suya bıraktı. Su dingindi. Sessiz. Doğauştü ve esrârengiz. Thomas kendi nabzının yumuşak vuruşlarını duyabiliyordu. Yukarıda sayısız Serseri ortaya çıkması için suyu izliyordu ama burada bu suyun içinde şu an için güvendeydi.

Sonra o an geçti ve içinde bulunduğı zor durumun gerçekliğı zihnine hücum etti.

Gözleri batmaya başlayınca ılık suyun içinde gözlerini kırptırtırdı ama rahatlayamadı. Oksijeni tükeniyordu; göğsü sıkışmıştı ve bir an için, ciğerlerine biraz daha hava çekmek amacıyla ayaklarını yüzeye doğru çırpmayı düşündü.

Ağızını açtı, ılık suyu dilinde hissedince kapattı.

Bu onun suyu, Thomas. Sen daha önce bu gölde binlerce

kez bulundun ve dibinin her daim çamurlu ve kara olduğunu biliyorsun. Oysa şimdi ışık var. Sen daha önce buradaydın.

Fakat bu plan aniden Thomas'a mantık dışı geldi. Kim ciğerlerini isteyerek suyla doldururdu ki? Yaşamını gözden çıkarıp da buraya mı girmişti? Hastalık onu mahvetmişti! Umarsız bir anında ölmenin ona yeni bir yaşam vereceğine gerçekten inanmıştı, fakat şu anda hiçbir şey bundan daha aptalca gelmiyordu.

Johan'la Rachelle'ye ne olmuştu acaba? Onlar panik içinde yüzeye doğru kulaç mı atıyorlardı?

Peki, başka hangi seçeneği vardı ki? Yukarıda yaşayan bir ölüye dönüşmek daha az mı abesti? Ciğerlerinin yanmaya başladığı gerçeğini umursamamaya çalışarak öylece salınıyordu. Fakat bu kadardı—kararını daha fazla düşünüp taşınma lüksü yoktu. Birkaç saniye çoktan geçmişti.

Daha önce hiç hissetmediği bir panik ve umarsızlık vücuduna dolup, korkunç bir krizle onu sarstı.

Thomas ağzını açtı, gözlerini kapattı. Hıçkırmaya başladı. Son bir çığlık zihnine dolup, suyu içine çekmesine engel oldu. Justin suyu içine çekmişti ama o Justin'di.

Hayır, o Elyon'du, Thomas.

Sonra bir anda Thomas'ın ciğerlerindeki hava tükendi. Thomas çenesini iyice açarak oksijen çekmeye çalışan bir balık gibi suyu hızla içine çekti.

Acı ciğerlerine şahmerdan gibi vurdu.

Nefesini vermeye çalıştı. İçeri, dışarı, bir zamanlar züm-rüt gölde yaptığı gibi. Fakat bu öyle bir su değildi. Ciğerleri sanki taşla doluymuş gibi bir his veriyordu. Ölecekti. Suyla yüklü bedeni yavaşça batmaya başladı.

Thomas boğulmaya direnmedi. Eğer Justin Elyon'sa o zaman bu yapılması en doğru olan şeydi. Bu kadar basitti. Justin onların onu ölümünde de izlemelerini istemişti, onlar da işte şimdi öyle yapıyorlardı. Ve Rachelle tüm bunlar hakkında yanılıyorsa o zaman Thomas da Justin'in masumiyetine olan saygısını göstermek için onun gibi ölecekti. Hem su yüzeyinin üstünde hayat yoktu.

Oksijen yokluğu saniyeler boyunca bedenini kasıp kavururken, Thomas ölümüne engel olmaya çalışmadı.

Sonra yaptı. Vücudunun her zerresiyle bû korkunç yolu geri döndürmeye çalıştı.

Elyon, sana yalvarıyorum. Beni al. Beni sen yarattın; şimdi de sen al.

Karanlık zihnine yayıldı. Thomas çığlık atmaya başladı. Sonra her şey karardı.

Hiçlik.

Ölmüştü; bunu biliyordu. Ama burada, yaşamın ötesinde bir şey vardı. Karanlıkta bir inilti kulaklarına dolmaya başladı, yavaş yavaş kendi çığlıklarını bastırıyordu. İnilti güç kazandı, önce feryada sonra da çığlığa dönüştü.

Bu sesi tanıyordu! Bu Justin'di. Elyon çığlık atıyordu!

Hem de acı içinde çığlık atıyordu.

Thomas şimdi bunun ölümden de beter olduğunu düşündüğünden, ellerini kulaklarına bastırıp onunla birlikte çığlık atmaya başladı. Hemen her hücre si sese baş kaldırıyor muş gibi vücudu ateşler içinde yanıyordu. Öyle de yapmalı lar, diye fısıldadı kafasının içinde bir ses. Yaratıcı'ları acıyla çığlık atıyordu!

Thomas daha önce buraya gelmişti! Tam olarak buraya, bu zümrüt gölün karnına. Bu çığlığı duymuştu.

Çığlığın yerini yumuşak, davetkâr bir ses aldı. “Beni unutma, Thomas,” dedi. Justin dedi. Elyon dedi.

Işık zihninin köşelerini aydınlattı. Kırmızı bir ışık. Thomas bu ani değişiklikten afallayarak gözlerini açtı. Göğsündeki yanma geçmişti. Su ılıktı ve aşağıdaki ışık daha parlak görünüyordu.

Yaşıyordu?

Kızıl suyu içine çekti, sonra itti. Nefes alıyordu! Yaşıyor muydu!

Thomas hayretler içinde haykırdı. Bakışlarını aşağı, kollarına ve bacaklarına çevirdi. Evet, bu gerçektir. Başka bir realitede değil, burada, gölde yüzüyordu.

Teni de... Başparmağıyla tenini soydu. Hastalığı geçmişti. Rachelle'yle Johan'ı görebilmek umuduyla yavaşça suda döndü ama ikisi de burada değildi.

Thomas suda bir kez büküldü, yumruğunu başından yu-

karı (yoksa aşağısı mıydı?) itti. Derinlere daldı, sonra geriye bükülerek yüzeye doğru kulaç attı. Rachelle'yi bulmak zorundaydı! Justin suyu değiştirmişti.

Eli ılık suyun üzerindeki soğuk suya değer değmez, ciğerleri yanmaya başladı. Nefes almaya çalıştı ama alamadığını fark etti. Sonra birden sudan çıktı.

Sular yüzünden damlarken üç düşünce birden kafasına üşüştü. İlk düşüncesi, sağında Rachelle, solunda da Johan olduğu hâlde, tam olarak aynı anda yüzeye çıktıklarıydı. Koordineli bir sıçrayışla yüzeye çıkan üç yunus gibi; kafalar geriye atılmış, saçlarından sular damlar, gökyüzü kadar geniş gülümserlerken.

İkinci düşüncesi de gölün zeminini ayaklarının altında hissedebildiği oldu. Ayakta duruyordu.

Üçüncü düşüncesi de hâlâ nefes alamadığıydı.

Su beline gelene kadar suyun içinde ilerledi; eğildi, ciğerlerinden bir yığın su boşalttı. Acı, suyla birlikte gitti. Bir kez soludu, kolayca nefes alabildiğini anlayınca yavaşça döndü.

Sağına baktı. Rachelle'nin gülümseyen ağzından sular, salyalar akıyordu. O da az evvel ölmüştü.

Soluna baktı. Kısa bir an için kendisinden bir buçuk metre uzaktaki adamı tanıyamadı. Bu adam Serseri Martyn'di ama cildi değişmişti. Cildi körpeydi, pürüzsüzdü. Bebek teni gibi pembeydi. Gözleri zümrüt gibi parlıyordu. Bu bir zamanlarki

Johan'dı, hastalığın izi bile kalmamıştı. O da suyu içine çekmişti.

Üç ıslak yabancı suda dikeliyordu; karşılarında ise bazıları Orman İnsanları'nın tunikleri, bazıları Çöl Sakinleri'nin başlıklı pelerinleri içinde, ama hepsi de hastalığın neden olduğu bembeyaz tenleriyle yüz bin Güruh insanı.

Bir an kimseden ses çıkmadı. Qurong yüzü başlığının altında gizlenmiş; ordusuyla sağ tarafta, yüz metre ileride duruyordu. Orada, hemen önlerinde, diğerleriyle birlikte soluksuz kalmış Mikil, Jamous, Marie ve Samuel vardı.

Thomas sudan çıktı, suyu uyluklarından kuvvetle silkti. Bazı yönlerden yepyeni bir dünyaya bakıyormuş gibi hissetti. Bunun tek nedeni büyü içinde boğulmuş yeni bir insan olması değildi, yüzüne baktığı binlerce insan da farklıydı. Hastalık üstlerinden kurumuş dışkı gibi sarkıyordu. Fakat bu insanlar Elyon'un bu gölde onlar için yaptıklarını anladıklarında, hep beraber kızıl sulara üşüşeceklerdi. Thomas, *üstünden geçecekler*, diye düşündü.

Araştırma amacıyla gönderilmiş Güruh savaşçıları elli adım ötedeydi. Onların kendi cevapları vardı ve Thomas onların bunu anladığından şüpheliydi.

Geriye dönüp Shataikiler'i görmüş olduğu yere baktı. Gitmişlerdi. Yok, gitmemişlerdi. Kuşkusuz hâlâ oradalardı ama artık onları göremiyordu.

Tam tiz bir ses sessizliği böldüğünde, Thomas konuş-

mak, neler olup bittiğini anlatmak üzereydi. Ciphus, “Onlardı!” diye haykırdı. “Bizi aldatıp Elyon’un suyunu zehirlediler.”

Johan, Thomas’ın yanına geldi. “Artık senin yalanlarına katlanmayacağız, ihtiyar! Kör müsün? Biz hiç zehirlenmiş gibi duruyor muyuz?”

“Kendinize bir bakın! Su derinizi sıyırmış!”

Thomas afallamış hâlde, “Sıyırmış mı?” diye sordu. İnsanlara baktı. “Su bizi hastalığımızdan arındırdı. Bunu görmüyor musunuz?”

Ciphus, “İmkânsız!” dedi. “Bu artık Elyon’un gölü değil. Bu artık ölümlle zehirlenmiş kızıl bir su.”

Thomas, *bu sözler Güruh’tan birinin söyleyeceği sözler*, diye aklından geçirdi. Ciphus tamamen dönmüştü. Thomas, Marie’yle Samuel’i görebilme umuduyla kıyıya baktığında, Rachelle’nin çoktan onlara doğru koşmaya başladığını fark etti. Hastalık insanları bu kadar çabuk pençesine aldıysa, Rachelle de onların pek kabullenici olmayabileceklerini Thomas kadar iyi biliyordu.

Thomas insanlara dönmüş olan Ciphus’a baktı. “Yasa şüpheye hiç mahal vermeyecek biçimde, cesedin sabaha kadar suyun içinde kalması gerektiğini söylüyor, ancak hepiniz de gözlerinizle gördünüz. Suda ceset meset yok!”

Onları savunmaya geçen yine Johan oldu. “Kimse cesedi çalmak için benim muhafızlarımın hattını geçmedi. Doğru

dürüst araştırma yapmadınız. Hem senin bu belirttiğin Güruh yasası, sizin yasanız değil. Siz ne zamandan beri Güruh yasalarına boyun eğiyorsunuz?”

Büyükleri, “Yasa budur!” diye bağırdı. “Sen de onların suç ortağıydın. Hem bütün dünyayı köleleştirebilmek için, sapkın bir entrika üzerinde birlikte çalışan iki generalden kim şüphelenir ki?” Gölü işaret etti. “Ne yaptığınıza bir bakın!”

Johan öne çıkıp doğrudan insanlara hitaben konuşmaya başladı. “Göl zehirli değil; sadece değişti. Ben ölü müyüm? Hastalık hâlâ tenimde duruyor mu? Ben bir Serseri miyim? Hayır, ben hastalıktan kurtuldum, çünkü ben Justin’in yapmamızı istediği şeyi yaptım. O ölümünde bile onu takip etmemizi, gölde boğulup yeni bir hayat bulmamızı söyledi! Çocuğun kehaneti gerçekleşti. Çocuğun bize daha önceden bildirmiş olduğu gibi kötülüğe karşı darbe indirilmiştir ve bu darbe bütün ümitler yitirildiğinde gelmiştir.” Elini göle doğru uzattı. “Göle girin ve onun hayatını bulun. Boğulun, hepiniz! Boğulun!”

Kimse göle doğru koşmadı. Sanki aklını kaybetmiş gibi ona baktılar. Şimdi artık Johan olan büyük Martyn’in emirleri artık birkaç dakika önceki gibi saygı uyandırmıyordu.

Sağ taraflarında, Qurong’un yanında bir hareketlenme başladı. Sol taraftan ise Ciphus yavaşça onlara doğru yaklaşıyordu. “Onu duyuyor musun?”

Rachelle, Marie ile Samuel’i su kenarına götürmüş, ku-

laklarına bir şeyler fısıldıyordu. Çocuklar titriyorlardı.

Ciphus, “General Martyn, Thomas’la bir olup hepimizi boğacak!” dedi. “Buna asla razı gelmeyiz!”

Johan hızlı hızlı, “Qurong geliyor,” diye fısıldadı. “Fazla zamanımız yok.”

Güruh lideri sahilden yukarıya doğru yanında birkaç yüz savaşçıyla yürüyordu.

Orman İnsanları’nın arasından iki adam çıkıp sahilden aşağı koşturmaya başladı—Tuhan Vadisi’nde Justin’le birlikte yolculuk eden iki kişi. Ronin ile Arvyl.

Yüzleri gözyaşlarıyla kaplanmış, gözleri de korkuyla açılmıştı. Ronin, Thomas’ın gözlerinin içine bakarak, “Eğer gerekiyorsa onu ölümünde bile takip ederiz,” dedi. “Ne yapmalısınız?”

“Derinlere dalın, suyu içinize çekin. Bırakın sizi alsın. Orada hayat bulacaksınız.”

Birbirlerine göz ucuyla baktılar.

“Çabuk olun! Geliyorlar!”

İki adam suyun içine girdi, bir an tereddüt ettikten sonra koşturarak daldılar. Gözden kayboldular.

Ciphus, “Şimdi de onun adamları, Justin’in adamları!” dedi. “Hepsi de bizi mahvetmek için komplo kurmuş!”

Qurong hâlâ onlara doğru ilerliyordu. Demek iş sonunda gelip buna dayanmıştı. Bir aileye karşı Güruh. Elbette Thomas’ın ikinci kumandanı da onları takip edecekti!

Thomas sahilden yukarı koşa koşa gitti, Mikil’le Jamous’un ellerini tuttu. “Beni takip edin!”

“Thomas...”

“Kapat çeneni de beni takip et, Mikil!” Thomas alçak ve sakın bir ses tonuyla konuşuyordu. “Bana inanıyor musun?”

Mikil cevap vermedi.

“Sen Elyon’u öldürdün. Hepimiz öldürdük. Şimdi sen kendi hayatını ona geri ver, benimle gel!”

Mikil ile Jamous birbirlerine baktılar.

Jamous, “Bence haklı,” dedi.

Mikil, “Sence Justin, Elyon muydu?” diye sordu.

“Benimle konuştu.”

Mikil ona gözlerini belerterek baktı.

“Derinlere dalıp suyu içinize çekin; Elyon aşkına, kılmıdayın haydi! Ben size hiç yalan söyledim mi? Asla. Koşun haydi!”

Bu sözler Mikil için yeterliydi. Thomas hemen arkalarında olduğu hâlde, kumlu kıyıdan aşağı hızla koştular. Tam Ronin ve Arvyl yüzeye çıkıp, ciltleri pembe pembe, ağızlarını iyice açmış hâlde suları öğürürken, onlar da su sıçratarak daldılar.

Thomas, Johan’ın kolunu kavradı. “Atlar, yedek Muhafız ahırlarından atlara ihtiyacımız olacak,” diye fısıldadı. “Eyerli ve—”

Johan tüm bunları zaten biliyordu ve hemen kıyıdan yu-

karı koşmaya başladı. Hastalığa yakalanmış Orman İnsanları glkle yolundan çekildiler. Johan evlerin orada gözden kayboldu.

Thomas, “Justin’i ölümünde de takip edip hayat bulmak isteyenler boğulsun şimdi!” diye bağırdı. “Boğulun şimdi!”

Güruh lideri şimdi daha hızlı ilerliyordu.

Ciphus’un sesi çıkmıyordu. O da Qurong’u görmüştü. Ayrıca Güruh ordusunun onları kuşattığını, binlercesinin atlarının üzerinde, orakları ellerinde hazır beklediklerini de görmüştü. Hepsi de artık yeni bir komuta altındaydılar.

Thomas, “Size yalvarıyorum! Onu hatırlayın! Bu sizin kurtuluş gnnzdr!” diye bağırdı. Thomas’ın arkasındaki sular sıçradı. Mikil’le Jamous sudan çıkmışlardı.

Thomas hayal kırıklığına uğramıştı. “Size ne oldu böyle? Kr müsünüz? Bu hayatın ta kendisi, ahmaklar! Size boğulun dedim!”

Mikil gülüyordu.

İki ocuk sahile doğru koşturdu. Tuhan Vadisi’nden Lucy ile Billy. Marie ve Samuel’le birlikte suya girdiler. Arkalarından, farklı yerlerden çıkan altı kadar yetişkin erkek ve kadın. Suları sıçratarak daldılar. Bir tanesi anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak yzeyeye çıktı, gölün dışında yaygara kopardı. Cildi değişmemişti. İki kişi daha gle doğru fırladı.

“Yeter artık!” Qurong yumruklarını kalçalarına dayamış, ayaklarını açmış dikiliyordu. “Gle girerseniz o zaman

sizler de izini sürüp yok edeceğimiz düşmanlar olursunuz.”

Thomas, “Sen Tanis’sin!” dedi. “Sen Teeleh’in suyun-
dan içip bize hastalık getirdin. Şimdi de Elyon’un çocukla-
rına savaş mı açacaksın? Justin bize barış getirdi.”

“Size barış getiren benim!” Sesi bir insan sesine göre fazla yüksekti. İşte o zaman her şey Thomas’ın kafasına dank etti—ilk doğanın ağzından konuşan Teeleh’ti. Elyon kadar ulu olmak isteyen şımarık çocuğu oynuyordu. Teeleh hep böyle yapardı zaten; şimdi de Justin’i öldürdükten sonra geride kalanlara savaş açacaktı. Justin’in ölümüyle mümkün kıldığı hayatı yok edecekti.

Qurong kollarını iyice açarak, “Biz biriz!” diye haykırdı. “Ben *barışım!*”

“Sen Teeleh’le barış hâlindesin, Elyon’la değil. Justin’le değil.”

Ciphus, “Bu küfürdür!” diye haykırdı. “Sen buradan sürüleceksin. Bu gölde yıkanan kadın, erkek, çocuk, herkes sürgüne gönderilecek!”

Qurong başlığını geriye attığında, uzun, düğümlü rastaları açığa çıkıp, bembeyaz pul pul cildinin üzerine düştü. “Sürgüne gönderilmeyecekler!” diye kükredi. “Öldürülecekler!”

Diğerleri gölden çıktıkça Thomas’ın arkasındaki sular sıçırıyordu. Değişimden bihaber olan birkaç çocuk kıkırdıyordu. Rachelle sakın sakın ilerleyerek onları sudan çıkardı.

Thomas kumsalı süzdü. Güruh savaşçılarının olmadığı tek yol vardı, o da Ciphus'un yanından geçiyordu. Onu geçseler bile, Qurong onların peşine düşerdi.

Neredesin, Johan?

Bir adam kalabalığın içinden kopup direkt sahilden aşağı koştu; Qurong'un emrini hiçe sayarak suya daldı. Bu koşan William mıydı? Thomas yanılmıyorsa teğmeni William az evvel onlara katılmıştı.

Johan nerede kalmıştı? Birkaç atın kapıdan geçirilmesi ne kadar sürüyordu? Thomas! Qurong'u oyalamak zorundaydı. "Eğer Elyon'la birlikteysen o zaman senin hastalığın kadın ve çocuklarda yok diye onları ölüme mahkûm eder misin?"

Qurong, "Hasta olan sizlersiniz," dedi. "Sizler zehirlenmiş cildiniz ve hasta zihinlerinizle albinosunuz." Ağzından tükürükler saçıyordu. Öfkeden gözü dönmüştü. Neden birkaç savunmasız kurban yüzünden böylesine köpürüyordu ki? "Sizin hastalığınız bizi bölüp krallığımı tehdit edecek, işte bu yüzden boğulacaksınız!"

Mikil, "Biz az evvel *boğulduk* zaten," dedi. Bir kahkaha patlattı. "Bizi tekrar boğmak mı istiyorsun?"

Thomas onu susturmak için elini kaldırdı. Usulca, "Onları hazırla," dedi. "Ormanın içinden kuzeye gideceğiz."

"Atlar?"

"Johan."

Mikil anladı.

Qurong, “Bakalım benim boğmamdan da sağ çıkabilecek misiniz?” dedi. “Yakalayın onları!”

Qurong’un muhafızları yanından ayrılıp yürüyüşe geçtiler.

Thomas, “Bekleyin!” diye bağırdı. “Sizinle takas yapabilirim!” Elini tuniğinin içine soktu, deri kitabı çıkarıp yukarı kaldırdı.

“Tarih Kitabı.”

Qurong elini kaldırarak askerlerini durdurdu, öne doğru bir adım attı. Onun çarpık zihnine göre bu kutsal bir kitaptı ama ona tekrar sahip olmak için ne yapacaktı peki? Sonuçta o sadece insan yapımı bir şeydi.

Thomas, “Hiç kimsenin göle girmesine izin verilmediğini söylemiştin,” dedi. “Eğer ben bu kitabı zehirli sulara atarsam, o zaman kendi yasanızı çiğneyerek onu bulmak için suya mı gireceksin?”

“Onu yere bırak.”

Johan bir düzine atı sürükleyerek, insanların arkasındaki köyden çıktı. Duruma şöyle bir göz atıp atını mahmuzladı.

Thomas dikkatleri onun üzerinden çekmek için yüksek sesle konuşmaya başladı.

“Tüm Konsey’in önünde durumumu açıklamam için bana bir dakika vererseniz bu kitabı yere koyacağım, böyle bir durumda bizim âdetimiz olduğu üzere...”

Johan'ın kıyıdan aşağı dörtnala atlarla gelmesi bütün kafaların o yöne çevrilmesine yol açtı. Serseriler Johan'ın aniden ortaya çıkmasını yeni idrak etmişlerdi ve eski kumandanları Qurong'un yanından geçerken yolunu kesmek için harekete geçtiler.

Thomas boş Tarih Kitabını tuniğinin altına itti, sonra döndü ve en yakındaki çocuğu kavradı. "Onları ata bindir, çabuk ol!"

Rachelle, Marie'yi, William'ın arkasına bindirdi. Samuel'i kolundan yakaladı, hızla yukarı kaldırdı; William'ın yaradımıyla onu da bindirdi. Sonra başka bir çocuğu almak için döndü.

Qurong, "Durdurun onları!" diye bağırdı.

"Git, Rachelle! Ben diğerlerini getiririm. Sen git haydi!"

Ama Rachelle başka bir çocuğu daha almak için koştu.

Serseriler'i yavaşlatan, acı veren o hastalıktan artık kurtulmuşlardı. Daha ilk savaşçı onlara ulaşmadan, eyerlere atlamışlar; donakalmış Konsey'e doğru dörtnala gidiyorlardı.

Thomas'la çocuklara yardım eden Rachelle hariç, hepsi yola koyulmuştu.

"Bin haydi! Acele et!" Rachelle başaramayacaktı! Thomas atını en yakın savaşçıya sürdü. Savaşçı durup ona zayıf bir darbe indirdi. Thomas eğilerek orağı kolayca savuşturdu. Şimdi Rachelle de ata binmişti.

"Haydi! Haydi!"

Aniden bir ok havayı yarıp Thomas'ın atının boynuna saplandı. Hayvan acı içinde şaha kalkınca, Thomas eyere yarıpıştı.

Rachelle, "Thomas!" diye bağırdı. O da bu yaranın hayvanın işini bitireceğini Thomas kadar iyi biliyordu. Şimdi Ser-seriler hızla yaklaşıyorlardı. Bir kılıç Thomas'ın atının arkasına indi.

Rachelle atını arkaya döndürdü. "Atla!" Hızla atını ona doğru sürdü, dizginleri bıraktı; bir eliyle eyer kaşına tutunurken eyerin üzerinde eğildi.

Bu Muhafızların iyi bildiği bir hareketti; atlar sık sık muharebede düşerdi. Muhafızlar, binicinin kendisini üzen-gilerde sıkıca tutarak, atlayan kişiyi atın boynu hizasında yakalamadığı sürece, hangi hızda olursa olsun, bir attan diğerine atlamanın neredeyse imkânsız olduğunu en başlarda öğrenmişlerdi.

Thomas atladı, Rachelle'nin atının boynuna hızla çarparak eyere oturdu. Eğildi, dizginleri kavradı. Rachelle onun beline sarılıp sıkıca tuttu.

Fakat şimdi yanlış yoldan gidiyorlardı. Thomas atın dizginlerini geriye çevirdi, diğerlerini yakalamak için dörtnala sürdü. Her şey birkaç saniye içinde olmuştu. Johan az evvel Konsey'i atlatmıştı, fakat Justin'in takipçileri kesinlikle güvende değillerdi.

Kumsalın yukarısındaki yüz kadar Ser-seri onların yol-

larını kesmek için atlarını mahmuzlamışlardı.

Thomas, “Jamous, William, sağınızda!” diye bağırdı. Yö-nünü direkt Güruh’a doğru değiştirdi. “Dayanın!” Rachelle, Thomas’ın belini biraz daha sıkı kavradı.

Jamous ile William diğerlerinden kopup orduya doğru yöneldi. Johan arkaya bir göz attıktan sonra hızla bir durum değerlendirmesi yaptı ve diğerlerini son hız tehlikeden uzaklaştırdı.

Thomas öne eğilerek, meydan muharebelerinde yaptığı gibi haykırdı. Oradaki Serseri savaşçıların hepsi daha önce bu büyük savaşçının arkadaşlarını yere serdiğini kuşkusuz görmüşlerdi ve onun iki teğmeniyle birlikte dosdoğru üstlerine geldiğini görünce dizginlerini çektiler.

Bu sayede Johan diğerlerini ağaçların içine doğru götürebildi.

“Durun!” Thomas, Jamous ve William bu emir üzerine sola saptılar, Johan’ın ardından ağaçlara doğru hızla gittiler.

İşte tam o sırada, ağaçlara iki at boyundan daha az bir mesafe kalmışken, hafif bir *küt* sesi gümbürdeyen toynak seslerini delip geçti.

Thomas’ın arkasındaki Rachelle inlemeye başladı.

Bir *küt* sesi daha.

Bir ok sağ taraftaki bir ağaca şak diye girdi.

Rachelle’nin Thomas’ın karnında duran eli gevşedi.

“Rachelle?”

Rachelle inliyordu. Bu inleme kesinlikle bir acı inlemesiydi.

“Rachelle? Konuş benimle!”

Cevap olarak bir alay ok dalları kırıp geçti. Sonra birden ormana girdiler. Rachelle vurulmuştu! Thomas durmak zorundaydı.

“Rachelle!”

Güruh çok yakından takip ediyordu—duramazdı.

“Cevap ver bana!” diye bağırdı. “Rachelle!”

Cevap gelmedi. Rachelle’nin elleri kayıyordu, Thomas onun ellerini sol eliyle kavradı. “William!”

Teğmeni geriye göz ucuyla baktı. “Devam et, Thomas! Devam et!”

Thomas, “Rachelle vuruldu!” diye bağırdı.

William derhâl yana çekip yavaşladı. Thomas dörtnala onun yanına vardı. Birkaç ağaca çarpmaktan son anda hızla yana çekerek kurtuldular ve birden bir çayıra çıktılar. William, Thomas’ın arkasında yığılıp kalmış bedene baktı. Rachelle’nin yığılıp kalmış bedenine.

Thomas’ın, teğmenin yeşil gözlerinde gördükleri yüreğine ham bir dehşet kazığı çaktı.

—

Thomas sadece Rachelle’nin nabzını kontrol etmeye ye-

tecek kadar bir süre patikadan ayrılmıştı. Rachelle yaşıyordu. Fakat şuuru kapalıydı. Sırtından üç ok çıkıyordu. Thomas hâlâ atının üzerindeyken hıçkırmaya başladı. Güruh'la aralarında yüz metreden daha az bir mesafe kalmıştı. William, Rachelle'nin bileklerini Thomas'ın karnının etrafında bağladıktan sonra, diğerlerine yetişmek için hızla at sürdüler.

Thomas, *Elyon, onu iyileştirmen için sana yalvarıyorum*, diye dua etti. *Karımı kurtarman için sana yalvarıyorum*.

Diğerlerinin haberi yoktu. Samuel ile Marie, Mikil'le ve Mikil'in yükünü hafifletmek için Marie'yi almış olan Jamous'la birlikte önden gidiyorlardı. Thomas her dakika Rachelle'nin bileğini kontrol ediyordu. Yaşıyordu, hâlâ hayattaydı.

William sesini çıkarmadan arkalarından geliyordu. Durabilseler bile Rachelle için yapabilecekleri bir şey yoktu. Rachelle'nin dinlenmeye ihtiyacı vardı. Hep beraber durmaları gerekiyordu ama böylesine yakından takip edilirlerken bunların ikisi de mümkün değildi.

Sen beni kurtardın, Justin. Karımı da kurtaracaksın.

Gölde önce ölmüş, sonra hayat bulmuşlardı. Neden? Rachelle'yi Güruh öldürsün diye mi? Bunun bir anlamı yoktu, demek ki o ölmeyecekti. Thomas'ın ona ihtiyacı vardı! Çocuklarının ona ihtiyacı vardı. Boyun ona ihtiyacı vardı. Onların içindeki en tatlı, akıllı, sevimli, sevgi dolu insan oy-

du!

O ölemezdi.

William yirmi dakika sonra Thomas'ın yanında durdu. "Yaklaşık iki yüz kişi takip ediyor," dedi. "Ben Johan'la birlikte onları güneye götüreceğim, sizinle kuzeydeki elma bahçesinde buluşuruz."

Thomas başını salladı.

Thomas'ın teğmeni hızla öne doğru gitti, Johan'la biraz konuştu. Johan da telaş içinde dönüp arkaya baktı. Johan, William'la birlikte sağa saparak ağaçların arasında kayboldu. Arkadan dolanıp Güruh'a saldıracaklar ve sonra da klasik Muhafız yöntemleriyle onları güneye çekeceklerdi.

Thomas atını cesaret edebildiği kadar hızlı sürüyordu. William'la Johan şimdiye kadar Güruh'a çoktan saldırmışlardır. Thomas karısının nabzına belki yüzüncü kez baktı. Altlarında zıplayan atla birlikte, bu iş şimdi neredeyse imkânsız hâle gelmişti. Belki de nabzı durmadan hissedemeyeceği kadar zayıflamıştı.

"Mikil!"

Thomas ikinci kumandanı cevap veremedi atını çekip durdurdu. Mikil onun durduğunu görünce, az evvel küçük bir açık alana girmiş olan diğerlerine seslendi.

Thomas karısının bileklerini çözdü, atından kayarak indi ve onu yavaşça otların üstüne yatırdı. Rachelle hareket etmeden yan yatıyordu. Thomas eli titreyerek onun boynunu yok-

ladı, Rachelle'nin birçok kez onun yüzüne bastırıldığı, aşına olduğu o nabzı hissetmeyi delice istiyordu.

Nabız yoktu.

Diğerleri arkalarından gelmişti. Thomas onların çığlıklarını duyabiliyordu ama kafası şu anda onlarda değildi. O sadece tek bir şey istiyordu. Karısını geri istiyordu. Fakat Rachelle yerde öylece yatıyor, Thomas ise onun nabzını bulamıyordu.

O öldü, Thomas.

Hayır, o ölemezdi. O Justin'in iyileştirmiş olduğu Rachelle'ydi. O onları göle götürmüştü. O Thomas'a sevmeyi, dövüşmeyi, önderlik etmeyi ve yaşamayı öğretmişti.

“Anne?”

Bu Marie'ydi. Kızının sesini duyunca, Thomas'ın gözlerinden yaşlar boşandı.

“Anne!”

İki çocuğu da diz çöküp annelerinin üstüne kendilerini attılar. Thomas bir kez daha onun nabzını bulmayı denedi ama bu defa onun ölmüş olduğunu anladı.

Thomas yere çöküp kendini korkunç bir ızdırabın kollarına bıraktı. Derin bir nefes aldı, çenesini kaldırdı; gökyüzüne bakıp hıçkırmaya başladı.

Mikil, Rachelle'nin bedenini çekiştiriyordu; ağlayan bir kadın, çocukları kucaklıyordu; Thomas'ın elinden ise ağlamaktan başka bir şey gelmiyordu. Savaşlarda birçok ölüm

görmüştü, fakat bugün, Elyon'un suyunu içlerine çektikten hemen sonra gördükleri bu ölüm bir şekilde farklı görünüyordu. Aklına hayaline bile gelmeyecek kadar ham, korkunç ve acı doluydu.

Thomas birden karısının yanına çöktü, top gibi kıvrılıp ağladı.

Mikil komutayı ele almıştı. "Atlarınıza binin. Onları elma bahçesine götürün. Bizi orada bekleyin."

Thomas'ı yalnız bıraktılar. Thomas devam etmek zorunda olduğunu biliyordu. Güruh'un hepsi birden Johan'ın peşine düşmüş olamazdı. Birazdan gelirlerdi.

Thomas artık onları davet ediyordu. Gelin ve beni de öldürün.

Sana çok şey bağladım, Avcı'nın Thomas'ı.

Ses zihninde kristal berraklığında konuşuyordu. Gözlerini açtı. Rachelle'nin sırtı, yüzünden otuz santim kadar uzaktaydı. Hareketsizdi.

Gözlerini kapattı, kafası allak bullak olmuştu.

Kızım şimdi benim yanımda. Ona ihtiyacım var.

Thomas, "Onu geri ver," diye fısıldadı.

Mikil, "Ne?" dedi.

Thomas, "Onu geri ver!" diye inledi.

Uzunca bir süre sessizlik devam etti. Buradan çoktan ayrılmış olmaları gerekiyordu ama Thomas'ın kederiyle baş başa kalabilmesi için geride kalmışlardı, Mikil de ortalığı ko-

laçan ediyordu.

Sonra ses tekrar konuştu.

Atına bin, Thomas. Benimle birlikte atını sür.

Thomas'ın göğsünde bir şeyler oluyordu. Gözlerini açtı ve ciğerlerinden boynuna doğru yayılan o tuhaf sıcaklığa odaklandı.

Doğruldu.

Çölde buluşalım, Thomas. Atına bin.

“Thomas?” Mikil yanında diz çöktü. “Üzgünüm, bu... bu korkunç bir trajedi ama gitmemiz lazım.”

Thomas ayağa kalktı. Kalbindeki ağrı zonkluyordu ama şu diğer ses vardı ve Thomas bu sesi biliyordu. Uzun zaman önce bu ses onunla zümrüt gölde konuşmuştu. Bugün kızıl gölde konuşmuştu. Justin ölmüştü. Hepsi de ölmüşlerdi. Şimdi Rachelle yine ölmüştü. Fakat Rachelle yaşıyordu, çünkü bu ses onun yaşadığını söylüyordu. Burada değilse bile başka bir yerde.

“Onu taşımama yardım et, Mikil.”

Rachelle'yi Thomas'ın önüne, yüzü Thomas'ın omzuna gömülü, kolları Thomas'ın yanında sarkar hâlde oturttular. Thomas karısını tutarak atını sürerken, gözlerinden Rachelle'nin saçlarını ıslatan gözyaşları döküldü.

Ancak Thomas'ın yası çocuklarıyla kendisi içindi, Rachelle için değil. Elyon'un kızı için değil. O Justin'le birlikteydi.

Elma bahçesine vardıklarında, Johan’la William diğerleriyle birlikte bekliyorlardı. Johan, ablası için ağlıyordu. Onu öptü, saçlarını okşadı ve bütün bunların nedeninin kendisinin ablasına ihanet etmesi olduğunu söyledi.

Mikil, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

Thomas atını mahmuzlayarak, “Çöle,” dedi. “Çöle gidiyoruz.”

31.

BÖLÜM

Dünyanın çılgın bir karmaşa içine sürüklendiğini söylemek, hiç kimsenin kitabına göre abartı olmazdı. Mike Orear CNN’de içindekileri döktükten, Fransa sıkıyönetim ilan ettikten, Monique kafasında sihirli iksir formülüyle döndüğünden, Thomas kafasına yediği bir kurşunla öldürüldüğünden bu yana dört gün geçmişti. Başlıklar ister İngilizce ister Almanca ister İspanyolca ister başka dilde olsun, hepsi de birkaç cesurca bildiri hâlinde özetlenebilirdi.

RAISON TÜRÜ TEHDİDİ DOĞRULANDI
DÜNYA SAVAŞIN EŞİĞİNDE
5 MİLYARDAN FAZLA KİŞİYE BULAŞTIĞI

TAHMİN EDİLİYOR
GLOBAL EKONOMİK KRİZ
FELAKETE ON GÜN KALDI
TANRI HEPİMİZE YARDIM ETSİN
ANTI VİRÜS İÇİN UMUT IŞIĞI

Bu tarz bir başlık görmek gerçeküstü bir deneyimdi. Ne yazan kişinin ne de okuyucuların gerçekte bu lafların ne anlama geldiği hususunda hiçbir fikri yoktu. Daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı. Böyle bir şeyin şu anda olmaması gerekiyordu. Raison Türrü dünyayı etkisi altına almış ve tropik ormanların kuytularında gizli birkaç yerli dışında, herkes şüphesiz bu haberi duymuştu. Fakat kaç kişi inanıyordu? Gerçekten inanıyordu?

İnkâr ediyorlardı.

Doğal olarak dünya ya tümüyle inkâr ediyordu ya da tepki veremeyecek kadar şaşkınlık içindeydi. İşte bu yüzden isyanlar yoktu. İşte bu yüzden protestolar yoktu. İşte bu yüzden yayın araçlarında tipik atıp tutmalar ve zırvalamalar henüz başlamamıştı.

Bunların yerine, durumun neredeyse tutarsız bir analizi vardı. Dünya yakında geleceğini bildiği haber için Tanrı'ya yakararak, bir bütün hâlinde haberlere yapışmıştı—Monique de Raison'un anti virüsünün virüsü etkin bir biçimde öldürdüğünün haberi.

Başkan günde iki kez Beyaz Saray'dan insanlara hitaben konuşuyor, teskin ediyor, moral veriyordu. Enfeksiyon testleri Sosyal Güvenlik numarasına göre yapılan çekiliş sonucuna göre rastgele saptanıyordu. Bin kişide bir kişinin test için yerel hastaneye başvurmasına izin veriliyordu. İlk gün Birleşik Devletler'in bazı bölgelerinin virüsten etkilenmemiş olduğu umudu, birer birer bütün testler, aileler, mahalleler, kasabalar ve şehirler pozitif olarak geri döndükçe, yerini çabu- cak şaşkınlığa bıraktı. CNN virüsün yaygınlığını göstermek için tadil edilmiş bir seçim haritası kullanıyordu. Enfeksiyon doğrulandığında şehir kırmızıya boyanıyordu. İkinci günün başında haritanın yarısı kırmızı olmuştu. On iki saat sonra kırmızıdan başka bir renk kalmamıştı.

Okullar kapandı. Başkanın hayatın her zaman olduğu gibi devam etmesi hususundaki ricasına rağmen, ikinci gün ülkedeki iş yerlerinin yarısı kapılarını kapadı ve şüphesiz ardından daha fazlası da gelecekti. Ulaşım neredeyse durma noktasına geldi. Birleşik Devletler başkanının verdiği emirler sayesinde kamu hizmet kurumları en az personelle hizmet vermeye devam ettiler.

Karmaşanın yakında günlük yaşamı tehdit edeceğine dair ilk işaret, ikinci gün sabah sekizde marketlere yapılan akındı. Doğal olarak. Yakında panik bastıracaktı. Yakında bir tane açık market bulmak bir yana, bir markete gitmek bile imkânsız bir hâl alacaktı.

İkinci işaret ise başkanın birazdan hitap edeceği Birleşmiş Milletler toplantısının atmosferiydi. Toplantıya katılanların gözlerinin altındaki torbalar ve kırışmış gömlekleri bir göstergeyse eğer, katılanlar çeşit çeşit insanlardan oluşuyordu. Oda tıklım tıklımdı; bütün sandalyeler doluydu, bütün koridorlar yardımcılarla kaynıyordu. Eğer küresel topluluğun elbirliğiyle çalıştığı bir zaman varsa o zaman kesinlikle şimdiydi. Fakat şu ana kadar yapılan ateşli konuşmalara Rusya, İngiltere ve şimdi de Fransa'nın verdiği tepkiler, liderlerin kritik zamanlarda bile birbirlerinden ne kadar farklı olabileceğini gösteriyordu.

Organize kargaşa.

Fransız büyükelçisi kayda değer bir inanç havasıyla davasını savunuyordu. “Bizler bu barbar teröristlerin gerçek kurbanlarıyız—bizler, Fransa'nın masum çocukları! Hükümetimiz sadece ve sadece kendi insanlarımızın ve dünya topluluklarının yararına olacak biçimde hareket etti. Ne kadar imkânsız görünürse görünsün—hatta ne kadar intihar gibi görünsünse görünsün—asıl onların taleplerine boyun eğmememiz bizim ölümümüz olur. Gizli saklı silahlar yüzünden ölmek—tense bir gün daha yaşayıp savaşmak yeğdir!”

Kulaklıklarına gelen çeviri tamamlanır tamamlanmaz, bir sürü kişi bağırıyordu. Robert'e bu bağırıışların bazıları kabulden bazıları da hararetli muhalefettenmiş gibi geldi. “Hain” lafı orada bir yerlerdeydi—yeterince net duyuluyordu.

Blair kulaklığını çıkardı. Bir dakikadır çoğunluk lideri Dwight Olsen beklemedeydi. Önündeki siyah telefonu kaldırdı. “Tamam, bağlayın.”

“Başkan şimdi sizinle görüşecek.”

“Teşekkür ederim,” Olsen’in sesi hışırtılı geliyordu. “Günaydın, Sayın Başkan.”

“Beş dakika sonra toplantıya gireceğim. Elinde ne var, Dwight?”

“Anladığıma göre sen sıkıyönetim ilan etmeyi düşünüyorsun.”

“Amerikalıların hayatını korumak için ne gerekiyorsa yapacağım.”

“Sana insanların hâlen hakları olduğunu hatırlatmak zorundayım. Sıkıyönetim aşırı olur.”

“Ne istersen diyebilirsin. Ulusal Muhafızları bugün çağırıyorum. Savunma beklenmeyen durumlarla başa çıkabilmek için basit bir plan hazırladı. Sokağa çıkma yasağı bu gece yürürlüğe giriyor. Fransa ensemizin dibinde nefes alırken, bir de burada ayaklanmaları bastırmakla uğraşamam.”

“Efendim, ben size ısrarla—”

“Bugün olmaz. Bu görüşmeyi sadece nezaket icabı yapıyorum, ben yolumu zaten belirledim. Eğer anti virüsü elde edemezsek on gün içinde zaten hepimiz öleceğiz. Anti virüsü bulma umudumuz üç gün önce Thomas Hunter’le birlikte öldü—hatırlarsan eğer, hani senin düşünmeden reddettiğin şu

adam. Onun ölümünün bize ihtiyacımız olanı getirmesini umut etmekten başka çaremiz yok. Eğer bu da olmazsa ne yapacağımızı bilmiyorum. Gemilerimiz Atlantik'i yarıladı. Senin anlatacağın, çağrıyla yapmak için beş günüm var. Beş gün! Bu süre zarfında vatandaşlarımızın hayatta kalmasını sağlayacağız ve ülkeyi yakıp yıkmalarına engel olacağız. Bunun dışında her şey ikinci planda kalıyor.”

“Hâlâ—”

Blair, “Birkaç dakika sonra Birleşmiş Milletler’e hitap edeceğim,” diye devam etti. “Konuşmanın bir kopyası sana da fakslanacak ama ben sana özetini vereyim. Vatandaşlarımızın ve insan yaşamına saygı hususunda bizimle birlikte direnen herkesin yaşamını korumak için ne gerekli görüyorsak yapacağımızı söyleyeceğim. Sonra da Fransa’ya, şu anda kuzey kıyılarına götürdüğümüz silahlar karşılığında bir anti virüsün elde edilmesini sağlayacak kesin yöntem ve araçları bütün dünyaya bildirmesi çağrısında bulunacağım. Bir garanti isteyeceğim. Böyle bir garanti olmadan, Birleşik Devletler Yeni Biat’ın, silahlarımızı teslim ettikten sonra bizi korkunç bir ölüme mahkûm etmeye niyeti olduğunu farz etmek zorunda kalacak.”

Dwight tepki vermiyordu. İkisi de bunun nereye varacağını biliyordu.

“Hiçbir koşul altında insanlarımızı gereksiz bir ölüme mahkûm etmeyeceğim. Eğer biz koyunlar gibi öldürüleceksek, o

zaman insanlarımızı tehdit edenlerle ben de aynen uğraşacağım. Bu yüzden Paris'in ve nükleer silahları olan yirmi yedi gizli yerin hedeflenmesine izin veriyorum. Beş gün içinde, Raison Tüü'ne karşılık bir anti virüsün gerçekten Birleşik Devletler'e verileceğı garantisi verilmediğı takdirde, Fransa'nın çoğı bölgesinin varlığına son verilecek. Masum insanlar kurallara uygun biçimde uyarılacak—güneye doğru gidilecek. Sen şimdi, az ve öz olarak, benim konuşmamı biliyorsun. Durumumuza bakacak olursak, sıkıyönetim senin dertlerinin en küçüğü.”

Bir yardımcısı usulca kulağına fısıldadı. “Efendim, HKM'den Theresa Sumner arıyor.”

Başkan başını salladı. Senato çoğunluk lideri hâlâ sesini çıkarmıyordu, sersemlemişti.

“Eğer bu konuyla ilgili bir sorunun varsa sabah brifinginde görüşürüz. Teşekkür ederim, Dwight. Kapatmam lazım.”

Telefonu yerine bıraktı ve yardımcısından bir cep telefonu aldı. Dışişleri Bakan Yardımcısı Merton Gains elinde kırmızı bir klasörle ona doğru geliyordu. Adamın yüzüne bakılacak olursa, klasörde kötü bir haber vardı. Dışişleri bakanı çeşitli Arap ülkeleriyle bir zirve görüşmesi yapmak için Orta Doğı'ya doğru yola çıkmıştı ama onun toplantılarından haber gelmesi için daha erkendi. Başka ne Gains'i buraya getirmiş olabilirdi ki? Çok fazla olasılık vardı.

Başkan cep telefonunu kulağına doğru götürdü. “Merhaba, Theresa.”

“İyi günler, Sayın Başkan.” Theresa’nın sesi ince geliyordu.

“Testlerle ilgili bir haber var mı?”

“Evet.” Theresa duraksadı.

Blair derin bir nefes aldı. “İyi bir şey değil galiba.”

“Değil. Monique’nin kodlaması aşının mutasyonuna dayandı ama korkarım artık virüsü etkisizleştirmede etkili değil.”

“Yani artık işe yaramıyor.”

“Esasen, evet.”

“Pekâlâ, işe yarıyor mu, yaramıyor mu? Bana ‘esasen’ deme.”

“İşe yaramıyor. Daha da kötüsü, Monique kayıplara karıştı.”

“Monique nasıl kayıplara karışabilir ki?”

“Bunu araştırıyoruz. Bu sabah görünmedi. Kara Hunter deliye döndü. Monique’nin Thomas’ı bulabilmesi hakkında bir şeyler söylüyor.”

Bu haber konuşmasından iki dakika önce alabileceği en kötü haberdirdi. Blair başını indirdi, gözlerini kapattı.

“Efendim?”

“Buradayım.”

“Ben özür dilemek istiyorum. Raison ile ilgili bazı de-

tayları ağızımdan—”

“Evet, biliyoruz Theresa. Sorun değil; nasıl olsa er geç ortaya çıkacaktı. İşe yaradı. Monique’yi bul. Monique’yi bulduğunda, onun Washington’a gelmesini istiyorum.”

Duraksadı. Bugün haber açısından kötü bir gündü. “Senin için mahzuru yoksa Kara’ya kuvvetlerimizin, Monique’nin bize Paris dışında diye tarif ettiği çiftliği bulduklarını söyle. Çiftlik terk edilmiş. Kardeşinden bir iz yok. Ayrıca taş ocağındaki müstemilatı da buldular, fakat ceset yok. Adamlarımızı çekmemiz gerekti. Başsağlığı dileklerini iletirsin.”

“Tamam, iletirim. Hâlâ bir ümit var, efendim. On binden fazla bilimcimiz çalışıyor—”

“Lütfen. Zamanında bir çözüm bulmanın son derece az bir olasılık olduğuna beni ikna ederek zaten iyi bir iş yaptın. Var olan anti virüsü bulmak zorundayız. Ellerinde olduğunu farz edersek tabii.”

Theresa, “Monique onların ellerinde olduğunu düşünüyor,” dedi. “Kendi şifresiyle Thomas Hunter’in onlara verdiği bilginin bir birleşimi olduğundan oldukça emin.”

Merton Gains başkanın yanında bir sandalyeye ilişip ona bir bakış attı.

“Evet, tabii ya. Hunter. Her şey dönüp dolaşıp Hunter’e geliyor.” İçini çekti. “Tamam, teşekkür ederim. Yeni bir şey ortaya çıkarsa bana bildirmekten çekinmeyin.”

Telefonu kapattı, başı dönüyordu.

Gains, “Başlamış gibi görünüyor,” dedi. “Jakarta ve Bangkok’ta büyük çapta isyanlar olduğuna dair bildiriler aldık.” Klasörü açtı. “Bu raporda birkaç şehir var, efendim.” Durakladı, başını kaldırıp Blair’e baktı. “Tel Aviv de dâhil.”

Blair’in ensesi ürperdi. İsrail mi? Bu sabah erkenden Isaac Benjamin’le tam bir saat telefonda görüşmüştü ve adamın telefonu yüzüne kapatmasını önlemek için tek yapabildiği bu olmuştu. İsrail hassas politik sistemlerinin doğasında var olan bütün fay hatlarında çatlıyordu. Nükleer silahları olup da Fransa’nın planına uymayan tek ülke İsrail’di ve eğer İsrail Tel Aviv ve Haifa’nın limanlarında toplanan silahlarını yüklemese ilk saldırının İsrail’e yapılacağına dair dün gece yeni bir tehdit almıştı.

Başkan, “Benjamin’le görüş,” dedi. “Eğer müsait değilse yardımcısıyla konuşmanı istiyorum. İsyanları durduramayız ama İsraillileri hizada tutsak iyi olur.”

Birleşmiş Milletler Sekreteri onu kürsüye çağırıyordu.

“Konuşmam iki dakika sonra başlayacak; ben Benjamin’le konuşana dek onlara uslu durmalarını söyle.”

“Birleşik Devletler başkanı.”

Alkış yoktu.

Blair kürsüye yaklaştı, sekreterin elini sıktı ve New York’ta toplanmış ülkeler çemberine yüzünü döndü. Bu ülkeler insanların ilk uluslarını oluşturmasından bu yana ortaya çıkmış olan dünyanın en büyük krizine çözüm bulmak için buraya

gelmişti.

“Teşekkür ederim. Bugün biz burada...”

Tam bu sırada sağ taraftaki kapılardan biri pat diye açıldı. Oda ölüm sessizliğindeydi, bütün kafalar aniden çevrildi. Kapı eşiğinde Genelkurmay Başkanı Ron Kreet duruyordu. Yüzündeki ifadeden başkan onun acı bir hap yuttuğunu falan düşündü. Beti benzi atmıştı.

Kreet özür dilemekle uğraşmadı. Sadece dudaklarına hafifçe vurdu ki bu başkanla konuşması gerektiği anlamına geliyordu. Hemen.

Blair göz ucuyla delegelere baktı. Bu son derece sıra dışı bir olaydı ama Kreet bunu çoğu insandan daha iyi biliyordu—iki yıl Birleşmiş Milletler’de büyükelçi olarak çalışmıştı.

Bir şey olmuştu. Çok kötü bir şey.

Blair, “Bir dakikalığına müsaadenizi istiyorum,” deyip platformdan inip gitti.

32.

BÖLÜM

On iki yetişkin, beş çocuk. On yedi kişi. Göle girip de oradan kaçanlar bu kadardı.

Tuhaf bir sessizlik içinde beş saat boyunca at sürdükten sonra yavaş yavaş göldeki deneyimleri hakkında konuşmaya başladılar. Diğerlerinin Rachelle'yi kaybetme acısı yerini yavaş yavaş kızıl sulara yeniden dirilmenin şaşkınlığına bırakıyordu. Thomas, Marie ve Samuel yavaş yavaş kendi acılarına terk edildiler.

Altıncı saatte Thomas, Marie ve Samuel'le anneleri hakkında konuşmaya başladı. Onun hepsini göle götürerek, onların ve diğer insanların hayatlarını nasıl kurtardığını anlattı. İlk olarak onları ata bindirdiğini, sonra da Thomas için geri

gelerek hayatını nasıl cesurca kurtardığını anlattı. Elyon’la birlikte olduğu şimdiki yer hakkında da konuştu ama aslında bunu kendisi de pek anlamıyordu.

Yedi saat sonra ormanın kuzey ucuna vardıklarında bütün takip belirtileri yok olmuştu.

Şartlar ölü yakmaya müsait olmadığına âdet olduğu üzere, Rachelle’yi bir battaniyeye sarıp derin bir mezara gömdüler. Yanına meyve ve çiçek koyduktan sonra mezarı doldurdular.

Thomas, “Atlarınıza binin!” diye bağırarak atının eyerine atladı.

Saatler ilerledikçe yeni bir kararlılık içine girmişti. Onun kaderi şimdi Elyon’la birlikteydi. Bundan böyle hep karısının anısını onurlandıracak, ona vermiş olduğu iki çocuğun üzerine titreyecekti ama şu anda yolu kendisinin uzağındaydı.

Thomas atının üstünde, kırmızılarla bezeli kabarık kumullara gözlerini dikip baktı. Bir derede durmuşlar, eyerlerine dikilmiş olan mataralara su doldurmuşlardı. Kaynak suyuydu, berrak ve taze. Bu suyu yıkanmak için kullanmacaklardı. Yine de onlara en fazla iki üç gün yetecek kadar suları vardı.

Johan atını Thomas’ın yanına sürdü. “Şimdi nereye gidiyoruz?”

Thomas boğazını temizledi. “Bizim ormanı terk etmemizi beklemiyorlardır.”

Mikil arkadan, “Evet, çünkü ormanı terk etmemiz mantıklı olmaz,” dedi. “Biz hiç çölde yaşamadık. Suyu nereden bulacağız? Yiyeceği?”

Johan, “Ben çölde yaşadım,” dedi.

Thomas, “Çöl,” dedi. “Bildiğim bir şey varsa o da bizim çöle gideceğimizdir.”

Johan ona baktı. “Sanki bir şeyler biliyormuş gibi konuşuyorsun.”

“Sadece orada olmamız gerektiğini biliyorum.”

Mikil, “Kumlar bizim izlerimizi gösterir,” dedi.

Johan, “Kuzey kanyon diyarında izimiz görünmez,” diye karşılık verdi. “Onları orada temelli kaybedebiliriz.”

“Kendimizi de orada temelli kaybedebiliriz.”

Diğerleri de ata binmişler, uzun bir sıra hâlinde çöle bakıyorlardı.

Jamous, “Diğer ormanlardaki göllerin de...” derken durdu.

Thomas, “Kızışlaştığını mı?” dedi. “Bilmiyorum. Ama bir zamanlar olduğu gibi işe yaramazlar. Hastalığı şu anda defetmenin tek yolu Justin’i ölümünde bile takip edip, onunla birlikte ölmektir.”

Lucy, “Hastalık ebediyen yok oldu,” dedi.

Thomas parlak yeşil gözlü küçük kıza döndü. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Öyle duydum.”

“Kimden?”

“Justin’den. Gölde.”

Thomas ile kızın annesi Alisha birbirlerine anlamlı anlamlı gülümsediler.

Marie, “O haklı,” dedi.

“Pekâlâ. Öyleyse belki de Lucy bizi götürmeli. Sence biz nereye gitmeliyiz?” diye sordu.

Lucy güldü. Thomas’ın kızı da biraz gülümsedi ki bu da kızının kaybını düşününce Thomas’a umut verdi. Thomas onun gülümsemesine karşılık verdi. Marie’nin gözleri sulandı, başını çevirdi.

Thomas kendi kederine direnerek tekrar kızıl kumlara döndü.

“Güruh bizi burada bulur mu, Johan?”

“Bu gece bulamaz. Yarın bulacaklardır.”

“Justin...” Samuel kimsenin henüz sormamış olduğu o soruyu sordu. “Justin öldü mü?”

Thomas, “Justin derken neyi kastettiğine bağlı,” dedi.

“Boğulan Justin’i kastediyorum. Elyon’u değil, Justin’i.”

Justin. Hepsi de bu soruyu düşünmeye başladı.

Johan, “Onun boğulduğunu gördük,” dedi. “Hem ben birkaç saat gölü seyrettim. Ortaya çıkmadı. Eğer cesedi yoksa, Ciphus suçu Thomas’a atmak için onu çalmış olabilir. Ancak Justin ölmüş ya da ölmemiş, ne fark eder? Bu onun kullandığı bir bedendi sadece. Doğru değil mi? Hepimiz Elyon’-

un ölmediğini biliyoruz.”

Johan kılıcını o bedene saplamıştı—belki de kendi suçunu hafifletiyordu.

Meseleyi olurlarına bıraktılar.

Thomas aşağıdaki at sırasına baktı. William ile Suzan dâhil beş tecrübeli savaşçı, beş çocuk ve bir zamanlar Serseri olan ihtiyar Jeremiah da dâhil altı sivil. Bir de tabii ki Ronin ile Arvyl. Diğer üçü de Güney Ormanı’ndan geliyordu.

Alışılmadık bir takımdı, fakat Thomas birden bu takımdan son derece gurur duydu. O kadar kişi arasından Justin’in çağrısına yanıt verenlerdi bunlar. Dünyanın kaderi şimdi Marie, Lucy ve Johan gibi insanların omuzlarındaydı. Thomas koluna göz attı. Hastalık bir daha asla cildini bozamayacaktı. Bunlar hakikaten yeni insanlardı. Artık Orman İnsanları yoktu, onlar kesinlikle Güruh’tan da değillerdi. Onlar dışlanmış insanlardı.

Onlar seçilmişlerdi. Ölmüş olanlar. Yaşayanlar.

Seni seviyorum, Rachelle. Seni canı gönülden seviyorum. Seni daima seveceğim.

Yine ağlamak geliyordu içinden.

Thomas kızıl tepelere bakarak, “Öyleyse bu gece burada kamp yapalım,” dedi. “Ateş yakmadan.”

Mikil, “Günün geri kalanını ziyan mı edelim diyorsun yani?” diye sordu. “Ya yanılıyorsam? Ya peşimizden gelirlerse?”

“Öyleyse gözcü dikeriz. Fakat burada bekleyelim.”

Samuel, “Bu nedir?” diye sordu.

Thomas onun bakışlarını takip etti. Kumların üzerinde bir nokta. Bir atlı.

Yüreği ağzına geldi. At çölün içinden hızla, dosdoğru üzerlerine geliyordu. Bir keşif eri miydi?

Mikil atını arkaya doğru çekerek, “Geriye!” dedi. “Gizlenin. Bizi görürlerse bildirirler.”

Atlar dizginlerinin çekilmesi neticesinde bir ağaç sırasının arkasına gerilediler.

Gizlendikleri yerden dikkatle bakıyorlardı. Atlı Thomas’ın şimdiye dek hiç görmediği bir hızla, son kumuldan aşağı, ardında dağınık kumlar bırakarak geliyordu. Kara bir at. Binicisi beyazlara bürünmüştü. Pelerini arkasında dalgalanıyordu. Atını eğilmiş vaziyette ayakta sürüyordu.

Lucy, “Bu o!” diye haykırdı. Annesinin atından indi, Thomas daha onu durduramadan koşmaya başladı.

“Lucy!”

Lucy, “Bu Justin!” dedi.

Thomas gözlerini kırptırdı, daha iyi görmek için kendini zorladı. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Ve işte o anda kara atın üstünde onlara doğru paldır küldür gelen *adamın* Justin olduğunu fark etti.

Omuz hizasındaki saçları peleriniyle birlikte uçuyordu ve bu mesafeden bile Thomas onun parlak yeşil gözlerini gö-

rebildiğinden emindi. Tutkusu anında diğerlerine de bulaştı.

Thomas, Justin'in sahiden de sağ olduğunu idrak edince donakalmıştı.

Rachelle'yi ona geri vermek için mi gelmişti acaba?

Justin'in atı ağaçlardan altı metre uzakta eşelenerek durdu. Justin'in gözleri ona doğru koşan Lucy'nin üzerindeydi.

Bu Elyon'du. Elyon atının yan tarafından eğildi; Lucy'yi kollarının altından kavradı, onu eyerinin üzerine atarak atını dörtnala mahmuzladı. Lucy haykırıyordu. Elli adımdan daha az bir mesafede atı geriye çevirdi, kızla birlikte gülerek atını geniş bir daire içinde sürdü.

Thomas atını öne doğru mahmuzladı, fakat yalnız değildi; hepsi de ağaçların oradan gelmeye, atlarından inmeye başlamışlardı.

Justin geldi, Lucy'yi yere indirdi ve hepsini de gözlerinde parlak, muzip bir parıltıyla süzdü.

“İyi günler,” dedi.

Hiçbiri yanıt vermedi.

“Göl hoşunuza gitti mi?”

Thomas eyerinden kayarak indi; tek dizinin üstünde durdu, başını öne eğdi. “Bağışla beni.”

Justin atından inip ona yaklaştı. “Bağışladım. Hem sen beni takip ettin, değil mi?” Thomas'ın yanağına dokundu. “Bana bak.”

Thomas başını kaldırdı. Justin'in yüzünde dörtnala at

sürdüğünü belli eden bir kızarıklık yoktu. Gözleri dışında, her bir zerresi insan gibi görünüyordu. Bu derin zümrüt gözlerde Thomas yalnızca Elyon'u görebiliyordu.

Justin, "Sana güvenebileceğimi biliyordum. Teşekkür ederim," dedi.

Thomas doğru duyduğundan emin olamadı. Teşekkür ederim mi? Başını öne eğdi, allak bullak olmuştu. Ya Rachelle?

"Bana bak, Thomas."

Thomas başını kaldırıp baktığında, Justin'in yanaklarından aşağı gözyaşlarının süzüldüğünü gördü. Thomas da ağlamaya başladı. İçinde ağlayacak bir parça kalıp kalmadığını bilmiyordu ama orada diz çökmüş, Elyon'un ağlayan gözlerine bakarken o da uzun, umarsız hıçkırıklarla sarsılmaya başladı.

"Ne yaptığını anlıyorsun ve bu da senin yüreğini parçalıyor. Karını geri istiyorsun, biliyorum. Fakat benim kafamdaki bu değil."

"Özür dilerim!" Aptalca konuştuğunun farkındaydı ama şu anda sadece, şüpheleri yüzünden Justin'in onu tamamen affetmesi için gerekli olan ne varsa söyleyebilmeyi diliyordu.

Justin, "Sen benim gözümde bir prenssin," dedi. "Ben sana aklımı ve yolumu gösterdim, yakında kalbimi de göstereceğim."

"Ama Rachelle..." Thomas'ın kalbi sanki patlayacak-

mış gibiydi.

Justin, “O emin ellerde,” diye tamamladı. “Bir zamanlar göllerde güldüğü gibi gülüyor.”

Gözlerini diğerlerine çevirdi, her yüzde biraz durdu. “Büyük Macera sizin için. İçinizden yalnızca biriniz bile beni takip etmiş olsaydınız, cennet benim neşe çılgınlıklarıyla dolup taşardı.” Justin’in gözleri coşkuyla doldu. Johan’a doğru gitti, elini kaldırıp öptü. “Johan...”

Johan dizlerinin üstüne çöktü, Justin sözlerine devam edemeden hıçkırıklara boğuldu.

“Seni bağışlıyorum.” Johan’ı başından öptü. “Şimdi sen benimle birlikte atını sürebilirsin.”

Justin ihtiyar Jeremiah’a yaklaştı, elini tutup öptü. “Sen, Jeremiah. Birçokları gibi seni de Güruh’un içinden çağırdım. Ama sen geldin.”

İhtiyar dizlerinin üstüne çöküp ağlamaya başladı.

Justin koşa koşa Lucy’nin annesinin yanına gitti, elini öptü. “Ve sen, Alisha, sana bir zamanlar sevginin ölümü yeneceğini ama onun sevgi gibi görünmeyeceğini söylemiştim, hatırlıyor musun?”

Alisha dizlerinin üstüne çöktü, başını öne eğerek ağlamaya başladı.

“Hayır, hayır, sen beni takip ettin, Alisha! Hepiniz beni takip ettiniz!”

Justin sıranın başına gitti, her birinin elini öptü. Yaratı-

cı'ları bir insan formunu almış, ellerini öpüyordu. Onlar da bu durumu anlamak şöyle dursun, güç bela üstesinden gelebiliyorlardı.

Justin hepsi de şu anda dizlerinin üstünde duran on yedi takipçisine bakarak geri geri adım attı. Yaptığı muhteşem resimden altüst olmuş bir adam gibi önce soluna, sonra sağına doğru yürüdü. Kendi kendine, “Harika,” diye fısıldadı. “İnanılmaz.” Allak bullak olmuştu. “Harika, harika, harika.” Yüzü hissettiği duygulardan çarpılmış hâlde bir ileri bir geri gidiyordu.

Aniden sırtını onlara döndü, dizlerinin üstüne çöktü; kafasını geri atarak ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı.

“Baba!” diye haykırdı. “Babam, o çok güzel!” Neşe dolu bir kahkaha patlattı, sonra sevgi dolu parlak gözlerini küçük grubun üzerinde gezdirdi. “Gelinim çok güzel! Bugünü nasıl da beklemiştim.”

Thomas tanık oldukları şeyin ehemmiyetini hemen idrak etmişti. Gözyaşlarından zar zor görebiliyordu ve kalbinin gümbürtüsünden çok iyi duyamıyordu ama bunun Elyon, yaratımı ve Büyük Macera hakkında olduğunu biliyordu. Ve onun insanları hakkında olduğunu.

Elyon, Büyük Macera'yı yeniden canlandırıyordu. Teeleh onun ilk aşkını çalmıştı ama Justin şimdi onu geri kazanmıştı. Bedeli ise kendi yaşamı olmuştu. Aşkının hastalığını almış, onunla birlikte boğulmuştu ve ardından onunla birlikte

boğulmaları için onları göle, Macera'ya davet etmişti. Gelini olarak yaşamaları için!

Ve Justin babasına seslenmişti. Thomas şu ana kadar Elyon'un karakterini hiç böyle net çizgilerde düşünmemiştir. Ancak bundan daha net olamazdı herhâlde—her nasılsa baba Elyon oğul Elyon'a bir gelin vermişti. Gelin de onlardı. Thomas bu anın uzun zaman önce seçilmiş olduğunu düşünmeden edemedi.

Justin ayağa kalktı, atına doğru seğırtti; kılıcını kavradı. Kılıcın ucunu kuma sapladı, sonra kılıcı sürükleyerek koşmaya başladı. Onlar seyrederken etraflarında büyük bir daire çizerek koşturdu.

Bu bir zamanlar, bir kadınla bir erkek arasındaki birleşmeyi göstermek için kullandıkları semboldü. Alna yapılan yarım çember nişanı, tam çember de evliliği işaret ediyordu. Justin sembolik olarak onları gelini yapıyordu.

Justin çemberi tamamladıktan sonra kılıcı kumların üzerine attı. "Siz benimsiniz," dedi. "Bizi birleştiren çemberi asla bozmayın. Sizden istediğim şeyi anlıyor musunuz?"

Konuşamıyorlardı.

"Yaşamlarınız hep Büyük Macera'yla alakalıydı ve önümüzdeki günlerde bunu daha önce hiç anlamadığınız kadar iyi anlayacaksınız. Sevginiz sınanacak. Diğer insanlar size katılacaklar. Bazıları çemberden ayrılacak. Bazıları ölecek. Hepiniz acı çekeceksiniz. Güruh sizden nefret edecek, çünkü Sha-

taikiler onların kalplerini çalıp, gözlerini kör etti. Fakat gözlerinizi sonuna kadar benim üstümde tutarsanız”—yutkundu —“bizi bekleyene kıyasla göl zararsız görünecek.”

Lucy, “Hiçbirimiz seni asla terk etmeyeceğiz,” diye bağırdı.

Justin yine ağlayacakmış gibi ona baktı. “Öyleyse kalbini koru, prensesim. Seni ne kadar çok sevdiğimi unutma, sen de beni öyle sev. Daima.”

Lucy’ye bakıyordu ama hepsiyle konuşuyordu.

“Beni bir süre için görmeyeceksiniz, fakat suyum yanınızda olacak. Önce Güney Ormanı’na, oradan da en uçtaki güney kıyısına gidin, orada küçük bir göl bulacaksınız. Johan orayı biliyor.” Kafalarının üzerinden uzaktaki ormana baktı. “Sizden istediğim onları bana getirmenizdir. Gerekirse birer birer. Onlara benim kalbimi gösterin. Onları kızıl suya götürün.”

Thomas’ın kafasına yüzlerce soru birden üşüştü. Ayağa kalkma cesaretini bulamasa da konuşma cesaretini buldu. “Bütün göller kızıl mı?”

“Göllerimin hepsi kızıl. Arayış içinde olan herkes için bu sular yaşamı temsil edecektir, tıpkı sizin beni takip ederek bulduğunuz yaşam gibi. Geri kalanlar içinse göller birer tehdit olacaktır.”

Mikil, “Savaşlar artık sona mı erdi?” diye sordu.

“Benim barışım onların savaşıdır. Savaş sizin karşınıza

çıkacaktır. Bir süre Güney Ormanı'nda güvende olacaksınız.” Justin atına doğru koşa koşa gitti; eyer torbasından bir şey çekip çıkardı, onlara döndü.

“Bunu tanıdın mı, Thomas?”

Eski, deri ciltli bir kitap. Bir Tarih Kitabı!

Justin gülümsedi. “Tarih Kitabı.” Thomas’a attı, Thomas iki eliyle birden havada kaptı. “Bunlardan binlerce var, Qurong’un sandıklarında taşıdığı birkaç kitaptan ibaret değil bunlar. Bu bir tanesi bile size rehberlik edecektir.”

Thomas kitabın yıpranmış kapağına dokundu, başparmağını başlığı üstünde gezdirdi.

Onun Habibi Tarafından Kaydedilmiş Tarihler

Kitabı açtı. Sayfada baştan aşağı elyazması bir metin vardı.

Justin, “İyi oku,” dedi. “Öğren. Ronin, Güney Ormanı’ndaki öğretilerimi öğrenmende sana yardımcı olacaktır. O sana yolu gösterir.”

Thomas kitabı kapattı. “Ya boş kitap?” İçinde hâlen boş kitabın olduğu belindeki küçük çıkıntıya dokundu. “Bunun bir amacı var mı?”

“Boş kitaplar. Onlardan da çok var. Onlar çok güçlü, dostum. Onlar tarih yaratıyor ama yalnızca *tarihte*. Onların burada bir gücü yok. Bunu bir gün anlayabilirsin ama bu esnada

elindekini muhafaza et—yanlış ellerde bu kitaplar çok zarar verebilirler.”

Justin derin bir nefes aldı. “Şimdi artık gitmeliyim.” Elini göğsünün üstüne koydu. “Kalpleriniz hep güçlü ve doğru yolda olsun. Size bıraktığım kitabın yolunu izleyin. Asla çemberden ayrılmayın.”

Her birini şefkatle, dikkatle inceledi ve gözleri Thomas’a çevrildiğinde, Thomas dosdoğru kendine yönelmiş bu bakışla kendini aynı anda hem zayıflamış hem de güçlenmiş hissetti.

Justin atına doğru döndü.

“Dur.” Thomas ayağa kalktı. “Eğer bu kitap yalnızca tarihte işe yarıyorsa, bu durumda tarih gerçek mi yani? Virüs gerçek mi?”

“Ben bir çocuk muyum, Thomas?” Justin gülümseyerek geriye döndü. “Ben bir kuzu muyum, aslan mıyım, yoksa sadece Justin miyim?”

“Sen baba ve oğulsun.”

“Öyleyim. Ben aynı zamanda suyum.”

Thomas’ın başı dönüyordu.

“Tekrar rüya göreceğim miyim?”

“Dün gece rüya gördün mü?”

“Evet. Ama tarihi görmedim.”

“Meyveden yedin mi?”

“Hayır.”

“İyi öyleyse.”

Justin eyerine atladı ve göz kırptı. “Unutmayın, asla çemberden ayrılmayacaksınız.” Aygırı hafif bir mahmuzlamayla yürümeye başladı, sonra da tırısı geçti.

Sonra Justin ilk gelmiş olduğu kumula doğru atını dört-nala sürdü, tepede atını bir kez şaha kaldırdıktan sonra ufkun içinde kayboldu.

33.

BÖLÜM

Başkan Blair, “Bu önemli olsa iyi olur,” dedi.

Kreet’in gözleri oradan oraya fır dönüyordu. Bu, savaşların sertleştirdiği generale pek uygun bir davranış değildi.

Blair, “Bana İsraililerin füze fırlattıklarını söyleme sakın,” dedi.

“Biscay Körfezi’ne bir füze fırlattılar. On beş dakika önce Cheyenne Dağı’nda elli megatonluk bir patlama kaydedildi. Bu bir uyarı atışıydı. Bir sonraki Brest’teki deniz üssü- ne gidiyor. İsrail’in güvenliğini garanti etmeleri için Fransa’ya yirmi dört saat süre verdiler.”

Blair ne diyeceğini bilemiyordu. Bu olasılığı daha önce-den tartışmışlardı ama bunun gerçekten olduğunu duy-

mak onun donup kalmasına yol açmıştı. Nihayet boğazını temizledi ve kapıya doğru döndü.

“Paris cevap verdi mi?”

“Daha çok erken.”

“Tamam, şimdilik duyulmasın. İşim biter bitmez, adamlarımın buradan çıkmasını istiyorum. Büyükelçi kalsın. Ona henüz söyleme.”

“Affedersiniz, efendim.” Bir yardımcı araya girip Kreet’e bir not uzattı. “Öncelikli bir mesaj.”

Kreet notu aldı, göz gezdirdi. Bakakaldı.

Blair, “Şimdi ne olmuş?” diye sordu.

“Fransızlar. İsrail’in taleplerine yanıt vermişler.”

“Yani?”

“Misillemeye bulunmuşlar.”

Birisi kapıyı açmaya çalışıyordu. Ana salondaki Avrupa-lı delegelerden biri masum vatandaşlar hakkında bağırıp çağırıyordu ama ses uzaktan geliyordu ve Blair’in kafasında yankılanan zil o sesi susturmuştu.

“Cheyenne, Akdeniz’e yönelmiş bir füze tespit etti. Yaklaşık varış zamanı, otuz dakika... bu dört dakika önceydi.”

Blair kafasını toparlayamıyordu. Hiçbir şey, hatta bir hafta boyunca bunu öngörmek bile birini böyle bir ana hazırlayamazdı. Fransa az evvel İsrail’e nükleer füze fırlatmıştı.”

Kreet, “Hedeflerini bilmiyoruz. Karşılık olarak yapıl-

mış bir uyarı atışı olabilir,” dedi.

Başkan Blair kapıya yaklaştı. “Olmayabilir de. Tanrı yardımcımız olsun, Ron. Tanrı hepimizin yardımcısı olsun.”

Bu her şeyi değiştirmişti işte.

—

Bodrum daha önceden kiler olarak kullanılıyordu—seb-
zelerin çürümesini önlemeye yetecek kadar soğuktu. Duvar-
lara sıva yapmışlar, boruları kapatmışlardı ama içerisi hâlâ
amacına hizmet edecek kadar soğuktu.

Carlos içeri girdi; ışıkları yaktı, sedyeye doğru yürüdü.
Cesedin üstünde beyaz bir çarşaf vardı. Bir an tereddüt etti,
sonra çarşafı köşesinden kaldırdı.

Thomas Hunter’in boş gözleri tavana bakıyordu.
Ölmüş-tü. Carlos’un şimdiye kadar öldürmüş olduğu bütün
adamlar kadar ölüydü. Bu defa hata yoktu; bundan emin
olmak için kendi yolundan sapmıştı. Adamın görünüşe göre
hayata döndüğü önceki iki olayda da koşullar şüpheliydi.
Bir kere Carlos asla bilfiil onun ölümünü doğrulamamıştı.
Adamın iyileş- mesi de neredeyse anında gerçekleşmişti.

Bu defa cesedi yaklaşık üç gün boyunca bu kapalı
odada kalmış ve seğirmemişti bile.

Ölmüştü. Tamamen, tümüyle ölmüştü.

Carlos hâlimden memnun bir hâlde çarşafı Thomas’ın

yüzüne örttü, odadan çıkıp koridordan aşağı yöneldi. Şimdi hepsinin birden başlatmış olduğu şeyi bitirme zamanıydı.

YOLCULUK BEYAZ İLE DEVAM EDİYOR...

